HASATTA GÜNDOĞUMU

AÇLIK OYUNLARI

SUZANNE COLLINS

"Tüm propagandalar yalandır, insan doğruyu söylediğinde dahi. Ben kişinin ne yaptığını, niye yaptığını bildiği sürece bunun önemli olduğunu düşünmüyorum."

George Orwell

"Kötü niyetle söylenmişse eğer bir gerçek
İcat ettiğin tüm yalanları kötülükte geçecek."

William Blake

"İnsan ilişkilerine felsefi gözle bakanlar için çoğunluğun azınlıkla yönetilmesi ve insanların kendi duygu ve arzularını yöneticilerinin eline teslim ettiği örtük teslimiyet kadar şaşırtıcı bir şey yoktur. Bu hayret verici olayın nasıl gerçekleştiğini sorguladığımızda şunu görürüz ki, gücün her zaman yönetilenin tarafında olduğu gibi yönetenlerin de kendilerini desteklemek için görüşlerinden başka hiçbir şeyleri yoktur. Dolayısıyla hükümet sadece görüş üzerine temellenir ve bu kural en despot, en askeri yönetimlerde geçerli olduğu kadar en özgür, en popüler yönetimlerde de geçerlidir."

David Hume

"Yarın güneş doğmayacak önermesi, yarın güneşin doğacağına dair olumlamadan daha az anlaşılabilir değildir ve böyle bir iddia herhangi bir çelişme de içermez."

David Hume

1. BÖLÜM
"DOĞUM GÜNÜ"

Duzenleme
Ny.ozlem

1

"İyi ki doğdun, Haymitch!"

Hasat gününde doğmanın iyi yanı, yaş gününde geç kalkabilmektir. Ancak ondan sonrası gitgide daha berbat bir hal alır. O gün okulun tatil olması, kura çekiminin getirdiği dehşeti pek telafi edemez. Bundan sıyırsan bile iki çocuğun katledilmek üzere Başkent'e sürüklenmesini seyretmenin üzerine kimsenin canı pasta çekmez. Yatakta dönüp çarşafı kafamın üstüne çektim.

"İyi ki doğdun!" On yaşındaki kardeşim Sid, omzumu sarstı. "Sana horozluk yapmamı söyledin. Gündüz vakti ormana gitmek istiyorum dedin."

Doğru. Törenden önce işimi bitirmeyi umuyordum, böylece öğleden sonrayı en sevdiğim iki şeyi yapmaya -aylaklık etmeye ve sevgilim Lenore Dove'la birlikte olmaya- ayırabilecektim. Gerçi annem hiçbir işin benim için fazla zor ya da pis ya da çetrefilli olmadığını, en fakir insanın bile kendi sefaletini başkasına iteleyemeye yetecek üç beş kuruşu şuradan buradan toplayabileceğini bana sürekli olarak hatırlatarak her ikisinden aldığım hazza taş koyuyordu. Ancak günün çifte etkinliğini göz önünde bulundurunca, işlerim halloldıuğu sürece bana biraz özgürlüğü hoş göreceğini düşünüyordum. Planlarımı esas mahvedebilecek olanlar Oyun Kurucular'dı.

"Haymitch!" diye inledi Sid. "Güneş doğuyor!"

"Tamam, tamam. Ben de doğuyorum." Döşekten doğruca yere yuvarlanıp devletin dağıttığı un çuvalından yapılma şortumu altıma çektim. "BAŞKENT'İN LÜTFUYLA" sözcükleri damga misali kıçıma denk geldi. Annem de hiçbir şeyi israf etmez. Babam kömür madeni yangınında vefat edince genç yaşta dul kalan kadıncağız, Sid'le beni çamaşır yıkayıp hiçbir şeyi heba etmeyerek büyüttü. Ateş çukurundaki kereste küllerini sabun yapmaya, yumurta kabuklarınıysa ezip bahçede gübre yapmaya ayırdı. Günün birinde bu şort da şeritlere ayrılıp örülerek kilim olacak.

Giyinip Sid'i yatağına geri ittim, doğruca yamalı yorganının içine gömüldü. Mutfakta mısır ekmeğinden bir lokma kaptım; Başkent unundan yapılma o pütür pütür, kapkara şeye kıyasla yaş günüm için bir terfi sayılırdı bu. Annem çoktan arka bahçede giysi dolu bir kazanı sopayla karıştırmaya başlamış, madenci tulumunun tekini tersine çevirirken kaslarını zorluyordu. Daha otuz beşindeydi ama hayatın çilesi, hep yaptığı gibi şimdiden yüzüne derin çizgiler kazımıştı.

Kapı girişinde beni gördü ve alnını sildi. "On altıncı yaşın kutlu olsun. Ocakta sos var."

"Sağ olasın, annecim." Pişmiş erikle dolu bir tencere buldum ve kepçeyle ekmeğime sürüp yola koyuldum. Bunları geçen gün ormanda bulmuştum ama böyle sıcak ve şekerli yemesi hoş bir sürpriz oldu.

"Bugün sarnıcı doldurman lazım," dedi annem yanından geçerken.

Soğuk musluk suyumuz vardı ama o kadar cılız akıyordu ki tek kovayı doldurmak asırlar sürüyordu. Annemin ek ücret karşılığında kullandığı, saf yağmur suyu dolu özel bir varili de vardı çünkü kıyafetler daha yumuşak çıkıyordu ama bizim kuyu suyunun çoğunu çamaşır yıkamaya kullanırdı. E hal böyle olunca pompasıyla çekmesiyle sarnıcı doldurmak, Sid'in yardımıyla bile iki saatlik bir işti.

"Yarını bekleyemez mi?" diye sordum.

"Suyum bitiyor ve daha yıkayacak dağ gibi çamaşırım var," diye yanıt verdi.

"Bugün öğleden sonra, o zaman," dedim hayal kırıklığımı saklamaya çalışarak. Eğer hasat saat bire kadar biterse, bu yıl bizim kurban gitmediğimizi de varsayarsak, şu işini üçe kadar bitirip hâlâ Lenore Dove'u görebilirdim.

Bir sis örtüsü Damar'ın aşınmış gri evlerini kaplamış, koruyordu adeta. Rüyada kovalandıklarını gören çocukların oradan buradan gelen çığlıkları olmasa insana huzur bile verebilirdi. Son birkaç haftada, Ellinci Açlık Oyunları yaklaşırken bu seslerin sıklığı artmıştı, tıpkı uzak tutmaya çalıştığım endişeli düşünceler gibi. *İkinci Çeyrek Asır Oyunları. İki kat fazla çocuk.* Endişe etmenin anlamı yok, diyordum kendime, çünkü elden gelen bir şey yok. *Bir seferde iki Açlık Oyunu gibi.* Ne hasadın sonucunu ne de ardından olacakları kontrol etmenin yolu yok. O yüzden kâbusları besleme. Paniğe kapılmana izin verme. Başkent'e bunu verme. Zaten yeterince şeyi aldılar.

Cüruf kaplı sokağı takip edip madenci mezarlarının olduğu tepeye vardım. Kaba mezarlardan ibaret olan keşmekeş, yamacı dikenler gibi kaplamıştı. İsimlerin kazınmış olduğu mezar taşlarından boyaları soyulmuş tahta parçalarına ne ararsan vardı. Babam da burada, aile mezarında gömülüydü. Abernathy'lerin kapladığı bir toprak parçası; kireçtaşından yapılma, hepimizin işini gören tek bir mezar taşı.

Gören var mı diye çabucak bakınıp –burada pek kimse olmazdı, hele şafak saatinde hiç– çitlerin altından sürünüp 12. Mıntıka'nın dışındaki ormana daldım ve damıtımevine giden yola koyuldum. Hattie Meeney ile beyaz likör yapmak riskli işti, ancak sıçan öldürmeye veya tuvalet temizlemeye kıyasla piknik sayılırdı. Hattie çok çalışmamı bekliyordu ama kendi de çok çalışıyordu ve altmışını görmeyecek olsa bile yarısı yaşındakilerden daha fazla iş yapabiliyordu. İşin içinde tonla angarya vardı. Yakacak odun toplamak, tahıl taşımak, dolu şişeleri içeri sokup boşları doldurmak

üzere geri götürmek. İşte ben burada devreye giriyordum. Ben Hattie'nin katırıydım.

Depo dediğimiz bir söğüt ağacının sarkan dalları altında gizlenmiş çıplak arazi parçasının orada durdum. Hattie erzakları buraya bırakıyordu. Onar kiloluk iki çuval dolusu kırık mısır beni bekliyordu, ben de bir omzuma birini, diğer omzuma diğerini attım.

Damıtımevine ulaşmam yaklaşık yarım saat sürdü ve orada Hattie'yi küçük bir ateş kalıntısının yanında duran, püre dolu tencereyle ilgilenirken buldum.

Bana uzun saplı tahta kepçesini uzattı. "Sen şunu bir karıştırsana?"

Mısır çuvallarını erzakları koyduğumuz sundurmanın altına bıraktım ve kepçeyi zaferle kaldırdım. "Oha, terfi ettim!"

Pürenin bana emanet edilmesi yeniydi. Belki Hattie günün birinde ortağı olayım diye eğitiyordu beni. İkimiz tam zamanlı içki yapsak üretimi artırırdık ki daima onun karşılayabileceğinden fazla talep vardı, hem de onun Başkent tahılından ürettiği göz yaşartan malzemeye bile. Aslında özellikle ona talep vardı zira madencilerin alabileceği kadar ucuzdu. İyi malzeme, yolsuz askerler –yani Barış Muhafızları– ve kasabadaki zengin ahali tarafından satın alınıyordu. Ancak içki kaçakçılığı binbir sebepten kanunen yasaktı ve Barış Muhafızları'nın başına gelecek, sek içki sevmeyen yeni bir lider teşhir cezası ya da daha beterine çarptırılmamıza yeterdi. Madencilik zor işti belki ama insanı bu yüzden asmıyorlardı hiç değilse.

Hattie beyaz likör dolu büyük boy bira şişelerini yosun kaplı sepete doldururken yere çöküp ara ara püreyi karıştırdım. Biraz soğuyunca onu derin bir kovaya doldurdum ve Hattie ona maya ekledi. Fermente olsun diye püreyi sundurmaya koydum. Hattie bugün damıtma istemiyordu çünkü sis kalkarsa dumanın dikkat çekme riskini göze almak istemiyordu. Yerel Barış Muhafızlarımız Hattie'nin damıtımevine ve Hob'daki tezgâhına, karaborsa olarak işimizi gören eski ambara göz yumuyor olabilirlerdi ama alçaktan uçan, görünmez hoverkraftlara sahip Başkent muhafızlarının bizi havadan tespit etmesinden korkuyordu. Bugün şişe taşımak da

yoktu bu yüzden bana haftalık odun kesme işi verilmişti. Elimdeki yığın bitince ona başka ne yapılması gerekiyor diye sordum, başını iki yana sallamak dışında bir tepki vermedi.

Hattie arada bir bahşiş alarak kendini bana sevdirmişti. Bunu doğruca anneme ödediği yevmiyemle birlikte değil, çaktırmadan verdiği küçük şeylerle yapardı. Lenore Dove'un kazları için ona götürebileceğim bir avuç kırık mısır, Hob'da takas edebileceğim bir paket maya, bugün de kendim kullanayım diye büyük bir şişe beyaz likör. O kırık dişiyle sırıtıp, "İyi ki doğdun, Haymitch. Düşündüm de, içki imal edecek kadar büyüdüysen içecek kadar da büyümüşsündür" dedi.

Doğru söze ne hacet tabii ki ben içki içmiyordum ama şişeyi aldığıma sevinmiştim. Onu zahmetsizce satar, takas eder ya da muhtemelen Lenore Dove'un amcası Clerk Carmine'a verirdim ki hakkımda daha iyi düşünsün. İnsan çamaşırcının oğlunun zararsız olacağını sanır fakat biz Abernathy'ler zamanında asi bilinirdik ve anlaşılan o ki fitneciliğin, korkutuculuğun, baştan çıkarıcılığın izlerini hâlâ eşit şekilde üstümüzde taşıyorduk. Babamın ölümünden sonra söylentiler çıkmıştı; yangının kaza olmadığına dair söylentiler. Kimi onun madeni sabote ederken öldüğünü, kimi de bir grup baş belası diye görüldüklerinden onun ekibin Başkent patronları tarafından hedef alındığını söylüyordu. Yani bu benim tüm sülalemin problemi olabilir. Gerçi Clerk Carmine Barış Muhafızları'na sevgi beslemese de, boynuna taktığı köle zincirini çekiştirdiği de söylenemez. Yahut sadece yeğeninin bir içki kaçakçısıyla haşır neşir olmasından hoşlanmıyordur, işi sağlam olsa bile. Neyse, her ne nedenle olursa olsun bana kafa sallamaktan başka tepki vermezdi ve bir defasında Lenore Dove'a benim gibilerin genç öldüğünü söylemişti ki bunu övgü niyetine söylediğini sanmıyorum.

Ben ona sarılırken Hattie birden viyakladı. "Ay, bu kadar yeter. Hâlâ şu Covey'lerin kızına kur yapıyor musun?"

"Deniyorum, orası kesin," dedim gülerek.

"Git ona asıl, o zaman. Bugün daha fazla işime yaramazsın benim." Bir avuç kırık mısırı elime döktü ve beni kışkışladı. Mısırı

cebime dökerken, bana verdiği en iyi hediye --benim kızla geçireceğim fazladan bir zaman-- konusunda fikrini değiştirmeden oradan fırladım. Biliyorum, esasında eve gidip erkenden sarnıcı doldurmaya başlamam gereklrdi ama çalıntı birkaç öpücük düşüncesine direnemiyordum. Doğum günümdü ve sarnıç bir kez olsun bekleyebilirdi.

Ormandan geçip Çayır'a koşarken sis incelmeye başladı. Çoğu kişi sisin güzelliğinden dem vurur ama Lenore Dove ona "mahkûmların dostu" derdi çünkü seni Barış Muhafızları'ndan saklardı. Lenore'un olaylara karşı karanlık bir bakış açısı gütmeye meyli vardı, ancak belki de ölü bir kızın ismi verilmiş birinden beklenebilir bir şeydi bu. Yani, yarısı şu eski şiirdeki Lenore isimli ölü kızdan, yarısı da grinin bir tonundan geliyordu belki; onunla tanıştığım gün öğrenmiştim bunu.

On yaşına bastıktan sonraki sonbahardı ve bizim mıntıkayı çevreleyen çitlerin altından ilk kez gizlice dışarı çıkmıştım. Öncesinde hem kanunlar hem vahşi yırtıcıların tehdidi bana mâni olurdu, ki hayvanlar ender ama gerçekti. Arkadaşım Burdock bunu sürekli yaptığını, işten bile olmadığını, ayrıca tırmanabilirsem etrafta hâlâ elmaların var olduğunu söyleyerek sonunda beni yıldırmıştı. Çünkü ben tırmanabiliyor, elmaya da bayılıyordum. Hem onun benden küçük olması, bunu yapmazsam korkak kedinin teki gibi hissetmeme yol açacaktı.

"Sana bir şarkı söyleyeyim mi?" diye sordu Burdock, biz ormanın derinlerine dalarken. Başını geriye devirdi ve o inanılmaz sesiyle bir şarkı tutturdu. Sesi yetişkin bir kadınınki gibi tiz ve tatlı ama daha berraktı ve öyle nağmeli falan değildi. Sanki her şey sessizliğe büründü, ardından alaycı kuşlar onu taklit ettiler. Onların diğer kuşlara şarkı söylediklerini bilirdim de insana söylediklerini hiç duymamışım. Bayağı etkileyiciydi. Burdock'ın başına elma düşüp şarkısını bölene dek.

"Benim kuşlarıma kim viyaklıyor?" diye çıkıştı bir kız sesi. İşte oradaydı, yaklaşık altı metre yukarıda, orada yaşıyormuşçasına da-

lın üstüne uzanmıştı. Yamuk yumuk iki saç örgüsü, kirli ve çıplak ayakları ve elinde bez ciltli bir kitapla kütür kütür elma yiyordu.

Burdock başını devirip güldü. "Selam kuzen. Tek başına buraya gelmene iznin var mı senin? Ben olmadığına eminim de."

"Eh, ben seni görmedim," dedi kız.

"Ben de seni. Bize de birkaç tane atsana, ha?"

Kız yanıt olarak dalında dikildi, zıplamaya başladı ve tepemize elma yağdırdı.

"Dur bekle, yayımın yanında çuval getirmiştim." Burdock koşup gitti. Kız dallardan aşağı sarkıp sallanarak yere indi. Burdock'ın Everdeen tarafından kuzenlerinden değildi fakat onun anne tarafından uzaktan kuzenleri olduğunu biliyordum. Kızı okul çevresinde görmüşlüğüm vardı; biraz çekingen olduğunu düşünmüştüm, tanışık olmadığımız için de onunla konuşmamıştım. O da bunu değiştirmek konusunda aceleci değildi zira ben sessizliği bozana dek orada öylece durup bana baktı.

"Ben Haymitch."

"Ben de Lenore Dove."

"Dove* kumru anlamında mı?"

"Yok. Renk anlamında."

"Hangi renkmiş o?"

"Kumruyla aynı renk."

Bu benim başımı döndürmüştü ve sanırım başım dönmeyi asla tam olarak bırakmadı. Bunun üstünden çok geçmeden, okuldayken, sayfa uçları kıvrılmış bir sözlüğü göstermek üzere el sallayıp yanına çağırdı. *Kumru rengi. Grinin hafif morumsu veya pembemsi, sıcak bir tonu.* Onun rengi, onun kuşu, onun ismi.

Bundan sonra onunla ilgili şeyler fark etmeye başladım. Rengi solmuş tulum ve tişörtünün renkleri nasıl sakladığını, cebinden gözüken parlak mavi mendili, kolunun içine dikilmiş ahududu renginde kurdeleyi. Dersi çabucak bitirdiği halde bu konuda tantana etmeyip öylece camdan dışarıyı seyredişini. Sonra parmaklarının hareket ettiğini, hayali tuşlara bastığını fark ettim. Şarkılar

* *İng.* Dove, kumru anlamına gelmektedir, ayrıca grinin bir tonudur. (ç.n.)

çalıyordu. Ayakkabısı ayağından sıyrılmış, çoraplı topuğu ahşap zeminin üstünde sessizce tempo tutuyordu. Tüm Covey'ler gibi müzik onun kanında vardı. Ancak onlara benzemediği yanlar da vardı. Tatlı ezgilerle daha az ilgileniyor, daha çok tehlikeli sözleri seviyordu. İsyankâr tavırlara yol açan türden sözler. İki kez tutuklanmasına yol açan türden sözler. O zaman daha on ikisindeydi ve onu salıyorlardı. Şimdi olsa farklı olurdu.

Çayır'a varmak üzereyken çitlerin altından sıvıştım ve nefesimi toplamak, en sevdiği kayaya tünemiş Lenore Dove'un manzarasını içime çekmek için durakladım. Tarihten kalma bir akordeona doğru eğilirken güneş ışığı saçındaki kırmızılara vurdu. Nefesiyle öten o eski püskü şeyle bir ezgi tutturdu, ay ışığı kadar yumuşak ve iz bırakan sesiyle çimlerde otlayan bir düzine kaza serenat yaptı.

Yasadan ya da kamçı
Topraktan kaz çalana,
Sal zalimin hasmı
Kazdan toprak çalsa da.

Onu şarkı söylerken duymak bir lütuftu çünkü topluluk içinde asla söylemezdi. Covey'lerin hiçbiri söylemezdi. Amcaları aslında, şarkıcıdan çok müzisyenlerdi, sadece ezgileri çalıp şarkı söyleme işini gönüllerinden geçerse dinleyicilere bırakırlardı. Lenore Dove da böylesini daha yeğlerdi. Milletin önünde söylemenin onu aşırı gerdiğini söylerdi. Boğazının tıkandığını söylerdi.

Annesi onu doğururken öldüğünden, babası da sırra kadem bastığından Clerk Carmine ve diğer amcası Tam Amber büyütmüşlerdi. Kan bağları yoktu ama o Baird soyundan geliyordu ve Covey'ler daima birbirlerine kanat gererdi. 12. Mıntıka'daki tek gerçek piyanonun sahibi olmakla böbürlenen valiyle bir anlaşma yapmışlardı. Lenore Dove, arada bir düzenlenen yemek ve toplantılarda çalmak kaydıyla o piyanoda çalışabiliyordu. Soluk yeşil elbisesiyle, saçını arkadan toplayan beyaz kurdelesiyle, turuncuya çalan dudaklarıyla o... Ailesi geçinmek için 12. Mıntıka'da sahne

aldıklarında şu an çaldığı, müzik kutusu dediği [illegible]
idare ediyordu.

Kanun işler kefaret
Başkasından çalınca,
Lord ve Leydiler serbest
Senden benden alınca.

Valinin evinde amcalarının onun çalmasına izin verdikleri bir şarkı değildi bu. Yahut 12. Mıntıka çevresinde sahne aldığında. Kimisinin şarkı sözlerini anlayıp olay çıkarma ihtimali vardı. Fazla isyankârdı. Ki Clerk Carmine ve Tam Amber'a katılmak [illegible]yım. Neden kaşınasın ki? Zaten davetsiz gelen bin bir dert vardı ortada.

Kanuna kumpas kuran
Hiçbir fakir kaçamaz.
Kanunla kumpas kuran,
Başına dert açamaz.

Çayır'a bakındım. Gözden ıraktı burası ama hepimiz biliyorduk ki esasında her yerde göz vardı. Ve göz olan yerde illa ki bir çift de kulak olurdu.

Kanun içeri tıkar,
Topraktan kaz çalanı,
Kaz yine toprak arar
Geri çalar hakkını.

Lenore Dove bir defasında toprakla kast edilenin, herkesin kullanımına açık alanlar olduğunu söylemişti bana. Barış Muhafızları bazen onu ve kazlarını hiç sebepsiz Çayır'dan dışarı kovalıyorlardı. O bunun yanlışlarla dolup taşan bir nehirde anca bir çay kaşığı kadar bela ettiğini söylerdi. Bu kız beni korkutuyordu oysa ben bir Abernathy'yim.

Kazlardan birkaçı tıslayarak gelişimi duyurdular. Lenore Dove'un yüzü, yumurtadan çıktıklarında onların gördüğü ilk yüzdü ve ondan başka kimseyi sevmiyorlardı. Ama yanımda mısır olduğundan bugün bana hoşgörü göstereceklerdi. Korumalarını uzaklaştırmak üzere mısırı etrafa saçtım ve öpmek üzere ona doğru eğildim. Sonra onu bir daha öptüm. Sonra bir daha. O da beni geri öptü.

"İyi ki doğdun," dedi nefes almak için durduğumuzda. "Seni öncesinde görmeyi beklemiyordum."

Hasadı kast ediyordu ama bu konuda konuşmak istemiyordum.

"Hattie beni erken saldı," dedim ona. "Bir de bana bunu verdi –önemli günüm için hediye." Şişeyi çıkardım.

"Eh, bunu takas etmesi zor olmayacak. Özellikle de bugün." Yılbaşı dışında insanların en çok sarhoş olduğu gündü bugün. Dört çocuk... Bir sürü aileye çarpacaktı bu.

Sanırım konudan kaçış yoktu. "Her şey iyi olacak," dedim ki kulağa bomboş geldi.

"Sen buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"İnanmıyorum belki. Ama inanmaya çalışıyorum. Çünkü hasat ben neye inanırsam gerçekleşecek. Güneşin yarın doğacağı kadar kesin bu."

Lenore Dove kaşlarını çattı. "İyi de bunun olacağı ne belli. Bir şey sırf dün gerçekleşti diye yarın da gerçekleşeceğine bel bağlayamazsın. Yanlış bir mantık bu."

"Öyle mi?" dedim. "Ama millet hayatını buna göre planlıyor."

"İşte sıkıntının bir kısmı da bu. Bir şeylerin kaçınılmaz olduğunu düşünmek. Değişimin mümkün olmadığına inanmak."

"Öyle sanırım. Ama yarın güneşin doğmayacağını hayal edemiyorum."

Şaşkınlık içinde tepki vermek üzereyken kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu. "Hasatsız bir dünyada doğacağını hayal edebiliyor musun peki?"

"Doğum gününde edemiyorum. Hasatsız geçen bir doğum günüm olmadı bugüne kadar."

Onu öperek dikkatini dağıtmaya çalıştım ama konuyu anlamam konusunda ısrarcıydı. "Hayır, dinle," dedi samimiyetle. "Bir düşünsene. Sen diyorsun ki, 'Bugün benim doğum günüm ve bugün hasat var. Geçen yıl da doğum günümde hasat vardı, yani her yıl doğum günümde hasat olacak ama bunu bilmenin hiçbir yolu yok. Demek istediğim, hasat elli yıl önce yoktu bile. Bugün sırf senin doğum günün diye hasadın gerçekleşmesi için bana tek bir sebep ver."

Topluluk önünde sessiz bir kızdı ama baş başayken fırtına çıkartmayı iyi biliyordu. Kimi zaman ona yetişmesi zor oluyordu benim için. Bir şeyleri açıklarken her zaman sabırlı davranırdı, üstünlük taslamazdı ama belki de o benim için fazla akıllıydı. Çünkü güzel bir fikir olsa da hasat olmayan bir dünya; ben gerçekten buna ihtimal veremiyordum. Tüm kuvvet Başkent'in elindeydi ve tartışacak bir şey yoktu.

"Ben sırf benim doğum günüm diye demedim. Ben dedim..." Ne demiştim sahi? Şimdi bile hatırlayamıyorum. "Kusura bakma, koptum."

Yüzü düştü. "Yok, sen kusura bakma esas. Gerçekten bugün senin doğum günün ve ben kim bilir susmadan neler saçmalıyorum." Elini cebine daldırdı ve kumru rengi bir kumaş parçası ile kaplanmış, üzerine de gözlerinin benekli yeşiliyle aynı renkte bir kurdele bağlanmış küçük bir paket çıkardı. "İyi ki doğdun. Tam Amber yaptı bunu. Metal için yumurta takas ettim ve... Ve onun bunu tasarlamasına yardım ettim.

Manyak gibi mandolin çalmasının yanı sıra Tam Amber, 12. Mıntıka'daki en iyi el işçisiydi. Yeni bir zımbırtı yaptırmak veya eski makinelere yedek parça bulmak istediğinde ondan başkasına gitmezdin. Burdock'ın altın kadar kıymet verdiği bir düzine ok ucu vardı. Ayrıca kasabadaki zenginlerin bir kısmı, aile yadigârı parçaları eritip ona gerçek altın veya gümüşten mücevher yaptırmışlardı. Benim için ne yapmış olabilirdi hayal bile edemiyordum ama kurdeleyi hevesle çözdüm.

Avucumun içine kayıp düşen nesnenin ne olduğunu başta anlamadım. C şeklinde ince bir metal şeritti. Parmaklarım doğal bir

hareketle kavisli kısmı kavrarken cismin ağzında yüz yüze gelmiş rengârenk hayvanları inceledim. Tıslayan bir yılanın başı ve uzun boyunlu bir kuşun gagası. Elimi yassı hale getirdim, sır kaplı pulların ve tüylerin cismin etrafında döndüğünü ve en nihayetinde birleşip birbirinden ayırt edilemez hale geldiğini gördüm. Her başın arkasında küçük bir yüzük kaynak yapılmıştı. Zincire takmak için miydi acaba?

"Çok güzel," dedim. "Bu takmak için, değil mi?"

"Yani sen de bilirsin ki bendeki süs püs illa bir işe yarar," diye karşılık verdi Lenore Dove gizemli gizemli ve ben çözeyim diye beni kendi halime bıraktı.

Elimde evirip çevirdim, sonra yine C'den tuttum, bu defa hayvan başlarını parmaklarımla kapattım. Sonra amacını gördüm. Pürüzsüz metal uç, sadece dekoratif değildi.

"Bu bir çakmak," diye sonuca vardım.

"Aynen öyle! Ama illa çakmaktaşın olması gerekmiyor. Kıvılcım çıkarabilen, kuvars gibi herhangi bir taş bile işini görecektir."

Evde annemin ailesinden kalma eski püsküllü çakmağımız vardı. Çirkindi ve körelmişti. Annem, uzun kış gecelerinde ben adam gibi bir ateş yakana kadar bana zorla onunla alıştırma yaptırırdı. Böylece kibrite para harcamazdık. Ne demişler: Damlaya damlaya göl olur.

Parmaklarımı tüylü boynun incelikle işlenmiş metali üzerinde gezdirdim. "Ben bunu heba etmek istemem."

"Etmezsin. Bunun için yapılmış zaten." Sırayla, önce yılanın sonra kuşun başına dokundu. "Bu ikisini kırmak çok zordur. Ölüme bile direnirler."

"Çok sevdim." Onu usulca, uzun uzun öptüm. "Seni de sonsuz ateş gibi seviyorum."

"Sonsuz ateş gibi" ifadesini Covey'ler kullanırdı ama aslında bize aitti. Bu laf genelde onu gülümsetirdi ama o an ölümüne ciddiydi. "Sen de beni."

Ağzıma tuz tadı gelene kadar öpüştük. Neden diye sormama gerek yoktu.

"Bana bak, her şey yolunda," diye onu teskin ettim. "Bir şey olmayacak." Başını salladı ama gözyaşları süzülmeye devam ediyordu. "Lenore Dove, biz tıpkı geçen yıl ve ondan önceki yıl olduğu gibi bugünü atlatacağız ve en sonunda ardımızda bırakacağız."

"Ama aslında öyle olmayacak," dedi acı bir sesle. "12. Mıntıka'daki kimse yapamayacak bunu. Başkent, Açlık Oyunları'nın zihnimize kazandığından emin olacak." Şişeye vurdu. "Sanırım Hattie doğru meslekte, insanların unutmasına yardım ediyor."

"Lenore Dove." Clerk Carmine seslenmeye gerek duymazdı çünkü buna gerek duymadan insanı çağıran şu seslerden birine sahipti. Çayır'ın kenarında dikilmiş, ellerini yamalı tulumunun içine tıkıştırmıştı. O bir kemancıydı ve ellerini korumaya dikkat ederdi. "Hazırlansan iyi olacak."

"Geliyorum," dedi gözlerini silerek.

Clerk Carmine onun haline bir yorum yapmadı, sadece beni sorumlu tutan bir bakış attı bana, ardından topuklarının üstünde ardına döndü. Lenore Dove'la iş ciddiye binene kadar beni hiç umursamazdı. Ancak o zamandan beri ne yapsam yanlıştı onun gözünde. Bir defasında Lenore Dove'a onun sevgiden nefret ettiğini söylemiştim. İşte o zaman bana onun kasabada kırık camları yenileyen adamla otuz yıldır beraber olduklarını anlatmıştı. Kimseye söylemiyorlardı çünkü farklı sevmek, Barış Muhafızları'nın onları taciz etmesine, işlerinden kovulmalarına, hatta tutuklanmalarına yol açabilirdi. Kendi yaşadığı zorlukları göz önünde bulundurunca insan Clerk Carmine'ın bizim aşkımızın en büyük savunucusu olmasını bekliyordu –zira ben onunkini savunuyordum– ama galiba Lenore Dove'a layık görmüyordu beni.

Lenore, aramızın bozuk olmasından nefret ederdi bu yüzden tek söylediğim, "Ona kesinlikle ısınıyorum," oldu. Havayı değiştirmeye yetecek kadar güldürdü bu onu. "Daha sonra uğrayabilirim. Birkaç işim var ama saat üç gibi bitirmiş olurum. Ormana gideriz, tamam mı?"

"Ormana gideriz." Bir öpücükle bunu onayladı..

Eve dönünce soğuk su dolu bir kova ile banyo yaptım, sonra babamın evlenirken giydiği pantolonu ve annemin madencilerin alışveriş yaptıkları Başkent mağazasından gelen mendillerden diktiği gömleği giydim. Hasat için en azından giyim kuşama özen vermeye çabaladığını göstermen gerekiyordu. Yırtık pırtık kıyafetlerle ortaya çıkarsan ya Barış Muhafızları'ndan dayak yerdin ya da ananı babanı tutuklarlardı çünkü Başkent savaşının gazilerine saygı böyle gösterilmezdi. Bir sürü kendi savaş gazimiz yoktu sanki.

Annem bana doğum günü hediyeleri verdi: Un çuvalından yapılmış ve bir yıl yetecek kadar iç çamaşırı, bir de yepyeni bir çakı. Ancak çakıyla oyun oynamak veya oraya buraya atmak konusunda katı kurallar koydu. Sid, "Bunu Barış Muhafızları üssünün oradaki çakıllık yolda buldum. Lenore Dove bana senin bunu isteyeceğini söyledi," diyerek bana bir parça pis, kahverengi kâğıda sarılmış bir çakmaktaşı hediye etti. Çakmağımı çıkarıp bir deneyeyim dedim ve etrafa güzelim kıvılcımlar saçıldı. Annem dikkatimi dağıtıyor diye Lenore Dove'dan pek haz etmese de çakmak hoşuna gitti ve metal halkalardan deri bir ayakkabı bağı geçirip boynuma taktı.

"Müthiş bir çakmak," dedi Sid, kuşa büyük bir zevkle dokunurken.

"Peki, bu akşam sana onu kullanmayı öğreteyim mi, ne dersin?" diye ortaya attım.

Yetişkinlere has bir şey yapmanın vaadi, hiçbir yere gitmeyeceğimin vaadiyle birleşince gözleri parladı. "Harbi mi?"

"Harbi!" Karışık saçlarını elimle daha da dağıttım ve bukleleri dört bir yana saçıldı.

"Kes şunu!" Sid güldü ve elime vurup itti. "Şimdi yeniden taramam gerekecek işte!"

"Hadi çabuk o zaman," dedim ona. Koşup gitti, ben de çakmağı yakamdan içeri tıktım; onu henüz dünyayla paylaşmaya hazır değildim, hele ki hasat gününde.

Harcayacak biraz vaktim vardı böylece takas yapmak üzere kasabaya indim. Hava basık ve durgundu, fırtına çıkacağa benziyor-

du. Ağır silahları ve beyaz üniformalarıyla Barış Muhafızları'nın böcek gibi üşüştüğü, her yeri poster kaplı meydanın manzarası karşısında midem kasıldı. BARIŞ YOKSA, EKMEK DE YOK! BARIŞ YOKSA EMNİYET DE YOK! Tabii bir de, BARIŞ MUHAFIZLARI YOKSA BARIŞ DA YOK! Adalet Sarayı'nın önüne geçici olarak kurulmuş sahnenin arkasına Başkan Snow'un suratının kocaman bir flaması asılıydı ve altında şu sözcükler yazıyordu: PANEM'İN BİR NUMARALI BARIŞ MUHAFIZI.

Meydanın arka tarafında Barış Muhafızları, hasada katılanları kontrol ediyorlardı. Kuyruk hâlâ kısa olduğundan gidip bir an önce şu işi bitireyim dedim. Kadın, bakışlarını gözlerimden kaçırdı, demek ki hâlâ utanma duygusu vardı herhalde. Belki de sadece kayıtsızlıktı.

Eczanenin penceresinde PANEM bayrağı asılıydı ki bu beni sinir ediyordu. Yine de beyaz likör için en iyi teklifi burası verecekti. İçeride, kimyasalların keskin kokusu burnumun seğirmesine yol açtı. Buna karşın kavanozun içine koyulmuş, çay ya da ilaç olmayı bekleyen bir deste papatyanın belli belirsiz, tatlı kokusu geliyordu burnuma. Burdock'ın bunları ormandan topladığını biliyordum. Son zamanlarda av işine yabani bitki toplamayı da katmıştı.

Tezgâhın arkasında minik şişeleri dizen sınıf arkadaşım Asterid March dışında mekân bomboştu. Uzun, sarı bir saç örgüsü sırtına düşmüş, ancak sıcak ve nemli havanın yol açtığı lüleleri, kusursuz yüzüne çerçeve olmuşlardı. Asterid, 12. Mıntıka'nın standartlarına göre kasabanın güzeli ve zengini sayılırdı. Eskiden bunu onun yüzüne vururdum fakat bir gece, Barış Muhafızı'nın tekine cevap yetiştirdi diye kırbaç yemiş bir komşu kadını tedavi etmek için, bir başına çıkıp geliverdi. Yanında kendi hazırladığı bir merhem getirmiş, sonra ortadan kaybolup ücretin sözünü dahi etmemişti. Kasabalı ta o zamandan beri, sevdikleri kırbaç yiyince ona giderdi. Sanırım Asterid, kasabadaki kibirli arkadaşlarının yarattığı önyargıya kıyasla daha mert biriydi. Hem Burdock ona hasta oluyordu bu yüzden, her ne kadar onu tavlama şansı bir alaycı kuşun kuğu tavlaması şansıyla aynı oranda olsa da ben kıza iyi davranmaya

çalışıyordum. Kasabalı kızlar, ortada sahiden çok acayip bir durum olmadığı sürece Damar'dan gelen oğlanlarla evlenmezlerdi.

"Selam. Bu senin işine yarar mıydı?" Beyaz likörü tezgâhın üstüne koydum. "Öksürük şurubu falan için?"

"İşime yarayacağına eminim." Asterid makul bir fiyat biçti, bir de yanında papatya filizi verdi. "Bugün için. Şans getirir derler"

Dalı bir düğme deliğinden içeri tıkıştırdım. "Kim diyormuş? Burdock mı?"

Asterid biraz kızardı, Burdock'ın şansı konusunda yanılıyor muydum acaba diye düşündüm. "Odur belki. Hatırlayamadım."

"Neyse, bugün hepimizin biraz şansa ihtiyacı olabilir." Penceredeki bayrağa bakış attım.

Asterid biraz sesini alçalttı. "Biz bunu burada istemiyorduk. Barış Muhafızları ısrar ettiler."

Neyle tehdit etmişlerdi? Tüm aileyi tutuklamakla mı? Dükkânı basmakla mı? Temelli kapatmakla mı? Onlara peşin hükümlü yaklaştığım için kötü hissettim.

Donner'ın bitişikteki şeker dükkânına girdim ve daha sonra paylaşmak üzere Lenore Dove'un en sevdiği rengârenk sakızlı şekerlerden küçük bir kesekâğıdı dolusu aldım. Onlara Gökkuşağı şekeri derdi ve tatları birebir aynı olmasına rağmen aromalarını ayırt edebildiğine yemin ederdi. Dükkânda benimle ilgilenen Merrilee Donner'la aynı sınıftaydık. Tertemiz pembe bir elbise giymiş, kum rengi saçlarına elbisesine uyan kurdeleler takmıştı. Belli ki kimse Donner'ları yırtık pırtık giyiniyorlar diye tutuklamayacaktı. Neyse ki Asterid bana nakit para vermişti çünkü Donner'lar senet kabul etmiyordu oysa Başkent madencilere senetle ödeme yapıyordu. Senetler aslında sadece Başkent mağazasında geçiyordu ama kasabadaki esnafın çoğu kabul ediyordu ve annem çamaşır işinde bunlardan bolca alıyordu.

Dışarı adım attığımda ormanda Lenore Dove'la buluşacağımı düşünüp Donner'ların şeker şeklindeki şirin tabelasına bakarak gülümsedim. Sonra vaktin geldiğini gördüm. Sahnedeki dev ekranlar, Açlık Oyunları şerefine dalgalanan bir bayrağın görüntüsüyle

aydınlandılar. Elli küsur yıl kadar önce mıntıkalar Başkent'in baskısına karşı ayaklanıp Panem'de kanlı bir iç savaş başlatmışlardı. Biz bu savaşı kaybetmiştik ve tüm mıntıkalar ceza olarak her yıl 4 Temmuz'da on iki-on sekiz yaşları arasında, biri kız biri oğlan çocuğu, arenada ölümüne dövüşmek üzere düzenli olarak iki haraç gönderiyorlardı. Hayatta kalan son çocuğa galip tacı takılıyordu.

Hasat, Açlık Oyunları'nın kura çekimiydi. Bir kız bir de oğlan çocukları için, turuncu iplerle belirgin şekilde işaretlenmiş iki küme oluşturulurdu. Geleneksel olarak on iki yaşındakiler ön tarafa toplanır, daha büyüklerse en arkada on sekiz yaşındakiler olacak şekilde dizilirlerdi. Tüm nüfusun katılması zorunluydu ama ben biliyordum ki annem Sid'i mümkün olan son dakikaya kadar evde tutacaktı bu yüzden onlara bakınma zahmetine girmedim. Lenore Dove ortalıkta olmadığından, bir yandan seçilme ihtimalimi düşünerek on dört-on sekiz yaşları arasındaki erkek çocuklarına ayrılmış bölümün yolunu tuttum.

Bugün hasat kurasında adımın yazılı olduğu yirmi kâğıt parçası vardı. Tüm çocuklara her yıl otomatik olarak bir tane daha verilirdi fakat bende üç tane fazla vardı çünkü her zaman kendimi ve ailemi beslemek için her zaman üç adet tessera alırdım. Bir tessera karşılığında sana üstünde BAŞKENT'İN İZNİYLE yazan tek kişilik bir teneke yağ ve bir çuval un verirlerdi ve bunu her ay Adalet Sarayı'ndan alabiliyordun. Bunun karşılığında, o yıl aldığın her tessera için ismini kuraya fazladan yazdırman gerekiyordu. Bu kuralar kalıcı oluyor, sayıları toplanıyordu. Senede dört kurayı beşle çarp; işte yirmiye böyle ulaşmıştım. Daha da beteri bu, Açlık Oyunları'nın ellinci yılı olduğundan ikinci Çeyrek Asır Oyunları düzenleniyordu, yani her mıntıka normaldekinin iki katı sayıda çocuk göndermek zorundaydı. Benim hesabıma göre normal bir senede kırk kura ediyordu bu. Bu ihtimaller hoşuma gitmiyordu işte.

Kalabalık yoğunlaşıyordu ama önde duran, on iki yaşındaki çocuklardan bir tanesinin ağladığını saklamaya çalıştığını görebiliyordum. İki yıl sonra Sid de orada olacaktı. Acaba annem mi yoksa ben mi onu karşımıza oturtup hasattaki rolünü açıklayacak diye

merak ettim. Göze hoş görünmesi, çenesini kapalı tutması, başına bela açmaması gerektiğini... düşünmek bile istemediğimiz o şey gerçekleşse, kurada ismi çıksa bile bunu yutması, takınabildiği en cesur yüz ifadesini takınıp o sahneye tırmanması gerektiğini. Çünkü direnmek diye bir seçenek yoktu. Barış Muhafızları gerekirse onu tekme ve haykırışlarla sahneye sürüklerlerdi bu yüzden, hiç değilse haysiyetini koruyarak gitmeliydi. Ayrıca asla unutmamalıydı ki her ne olursa olsun ailesi onu sonsuza dek sevecek, onunla sonsuza dek gurur duyacaktı.

Ayrıca Sid, "İyi de neden bunu yapmaya mecburuz?" diye soracak olursa, ona diyebileceğimiz tek şey, "Çünkü bu işler böyle," olacaktı.

Lenore Dove bu son kısımdan nefret ediyordu. Ama gerçek buydu.

"İyi ki doğdun." Biri omzuma çarptı ve karşıma yırtık ceketiyle Burdock çıktı, yanındaysa abisinden miras kalan, kendisine üç beden büyük gelen gömleği giymiş arkadaşımız Blair vardı.

Blair, Başkent mağazasından bir paket kavrulmuş fıstığı pat diye göğsüme geçirdi. "Tüm dileklerin gerçek olur umarım."

"Sağ ol." Fıstıkları ve sakızlı şekerleri cebime tıktım. "Zahmet etmişsiniz, benim için böyle giyinip kuşanmanıza gerek yoktu."

"E yani, bugünün senin için özel olmasını istedik," dedi Blair. "Hem zaten hangi salak gidip de hasat gününde doğar ki?"

"Zorlukları seven bir salak," dedi Burdock takdir edercesine.

"Ben sadece bana dağıtılan kartları oynuyorum ama ne derler bilirsiniz: Kumarda kaybeden, aşkta kazanırmış." Papatyama çekidüzen verdim. "Hey, seninki bana ne verdi bak, Burdie."

Dikkatlerimiz Asterid'in dikilip Merrilee ve ikizi Maysilee ile konuştuğu kızlar ağılına yöneldi.

"Arkadaşları seni biliyor mu, Everdeen?" diye sordu Blair.

"Bilecek bir şey yok ki," dedi Burdock sırıtarak. "Yani şimdilik yok."

Ses sistemi hışırdayıp can buldu ve bizi ayılttı. Tam o sırada Lenore Dove'u bir Barış Muhafızı'nın yanından sıvışarak kızlar ağı-

lına girerken gördüm. Üstünde kimi zaman sahneye giydiği elma kırmızısı fırfırlı elbisesiyle, Tam Amber'ın ona yaptığı metal tarağı kullanarak yukarı diktiği saçlarıyla hoş gözüküyordu. Hoş ve suratsız.

Kayıttan gelen milli marş meydanda bangır bangır çaldı, dişlerim zangırdadı.

Panem'in gözbebeği,
Görkemli başkentim,

Bizim de eşlik edip söylememiz gerekiyordu ama biz öylesine geveliyorduk. Sadece doğru zamanda dudaklarımızı oynatıyorduk. Ekran Başkent'in gücünü gösteren görüntüler yansıtıyordu: uygun adımda yürüyen Barış Muhafızı orduları, havada süzülen hoverkraft filoları, Başkent'in geniş caddelerinden geçip ta başkanlık sarayına kadar ilerleyen tankların geçit töreni... Her şey temiz, pahalı ve ölümcüldü.

Marş bitince Vali Allister podyuma çıktı ve esasında savaşın teslim şartlarından ibaret olan İhanet Anlaşması'nı okudu. 12. Mıntıka halkının çoğu o zamanlar yaşamıyorlardı bile ama bugün burada bunun bedelini ödeyeceğimiz kesindi. Vali tarafsız bir ton takınmaya çabaladı ama sesinden dışarı sızan hoşnutsuzluk, yakında yerine başkasını getireceklerinin garantisiydi. Düzgün valilerin yerine hep başkası getirilirdi.

Sonra sahneye Başkent'ten taze gelmiş, her yıl haraçlarımıza Açlık Oyunları'na giderlerken eşlik eden, plastik suratlı kadın Drusilla Sickle çıktı. İhtiyar Drusilla'nın kaç yaşında olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama 12. Mıntıka'ya ta birinci Çeyrek Asır Oyunları'ndan beri geliyordu. Hattie'nin yaşlarındaydı herhalde? Anlaması zordu çünkü yüzünü çevreleyen, süslü raptiyelere benzeyen şeyler tenini geriye doğru çekip olduğu yere mıhlamışlardı. Geçen yıl her birinde minik elektrikli testereler şeklinde süsler vardı. Bu yıl galiba tema 50. yıldı. Kıyafetine gelince, belli ki iki modayı bir araya getirmeye çabalamıştı: askeri ve kokoş. Sonuçta

ortaya çıkan giysi, limon sarısı bir asker ceketi, aynı renkte dizüstü çizmeler ve siperliği olan uzun bir şapkaydı. Şapkanın tepesinden fırlayan tüyler ona delirmiş bir nergis çiçeği havası vermişti. Zira kimse gülmüyordu çünkü o, şeytanın buradaki yüzüydü.

İki Barış Muhafızı podyumun iki tarafına haraç kuralarını taşıyan devasa birer cam küre yerleştirdiler. "Önce hanımlar," dedi Drusilla ve elini sağdaki küreye daldırıp tek bir kâğıt parçası çekti. "Şanslı kızımız..." Heyecan yaratmak için duraladı, ismi parmaklarının arasında evirip çevirdi, sırıttı, bıçağı sonra derine sapladı. "Louella McCoy!"

Berbat hissettim. Louella McCoy benden üç ev aşağıda oturuyordu ve on üçünde ondan zekisi, ondan cesuru yoktu. Öfkeli bir mırıltı, kalabalığı dolaştı, Louella siyah örgülerini omzundan geriye atıp sert gözükmek için kaşlarını iyice çatarak merdivenlerden sahneye çıkarken arkamda Blair ve Burdock'ın gerildiklerini hissettim.

"Ve bu yıl, ikinci çekilişte de sıra hanımlarda! Louella'ya katılacak olan kişi..." Drusilla'nın eli, kürenin içindeki kuraları karıştırdı ve oltasına bir isim daha takıldı. "Maysilee Donner!"

Gözlerim Lenore Dove'unkilerle buluştu ve tek düşünebildiğim şu oldu: *Sana çıkmadı. Hiç değilse bir yıl daha. Güvendesin.*

Kalabalık yine tepki verdi ama öfkeden çok şaşkınlıktı bu çünkü Maysilee şatafatlı, safkan bir kasaba kızıydı, Donner'lar tüccardı ve genel kanıya göre Vali Allister'dan sonra onun yerine geçmesi düşünülecekti, daha ne olsun. Kasabalı çocuklardan nadiren haraç çıkardı çünkü genelde onlar Damar'dakiler gibi tessera almazdı.

Kızlar ağılında Maysilee, Asterid'in elini tutarken Merrilee ağlayarak ona sarıldı ve üç sarı kafa, birbirine bastırarak düğüm oldu. Ardından Maysilee özenle onlardan kendini ayırdı, ikiz kardeşinin pembe elbisesiyle tıpatıp aynı olan lavanta rengi elbisesini düzeltti. Burnu her zaman havada yürürdü ama sahneye çıkarken onu daha da yukarı kaldırdı.

Sıra erkek çocuklarına gelmişti. Drusilla soldaki küreden bir kâğıt çekerken kendimi en kötüsüne hazırladım. "Ve hanımlara eşlik edecek ilk centilmenimiz... Wyatt Callow!"

Wyatt Callow'u bir süredir okulda görmüyordum, demek ki on sekizine basmış ve madenlerde çalışmaya başlamıştı. Pek tanımazdım. Damar'ın diğer tarafında otururdu ve gözden uzak durdu. Ölçülü adımları ve boş ifadesi, sahneye yaklaşırken açığa hiçbir şey vurmadı ve onu seyrederken hissettiğim rahatlamadan ötürü kendimden nefret ettim. Ona da üzülüyordum. Muhtemelen Wyatt'ın on dokuzuncu yaş günü yaklaşıyordu ve mıntıkalarda büyük olaydı bu çünkü hasat çağını geçtiğin yaştı.

Drusilla'nın eli yeniden küreye dalarken hem Lenore Dove'un hem benim bu dehşetten kurtulacağımızı ummak, biraz abartı olacakmış gibi hissettim. Birkaç saat içinde meydandan çok uzakta, ormanın serin gölgeliklerinde birbirimizin kollarına kenetli olacağımızı düşündüm. Nefesimi içime çektim ve ölüm cezam için hazırlandım.

Drusilla son isme baktı. "Ve iki numaralı oğlan... Woodbine Chance!"

Dudaklarımın arasından bir puf sesi çıktı istemsizce ve etrafımdaki birkaç oğlandan aynısı geldi. Lenore Dove bana doğru baktı, gülümsemeye çalıştı ama dikkatini son kurbana vermekten kendini alamadı.

Chance soyundan gelen çılgın oğlanların en genci, en yakışıklısıydı Woodbine. İçtiklerinde öyle bir dağıtırlardı ki Barış Muhafızları'nı musallat edecekler korkusuyla Hattie onlara beyaz likör satmazdı, ondan dolayı içkiyi parası yeten herkese leş suyu satan vicdansız Bascom Pie'dan alırlardı. Abernathy'ler bir nebze kışkırtıcıysa eğer, bize kıyasla Chance'ler bununla dolup taşıyordu ve o kadar çok akraba kurban göndermişlerdi ki ipe, sayısını takip edememiştim. Söylentilere göre Lenore Dove baba tarafından akrabaları olabilirdi. Bunu kimse ilan etmediyse de ona son derece düşkünlerdi. Öyle veya böyle, burada Clerk Carmine'ın üzerinde durmayı sevmediği bir bağ vardı.

Birkaç sıra önümde duran Woodbine'ı ekrandan görebiliyo
dum. Sanki Wyatt'ı takip edecekmiş gibi yaptı, ardından gri gö
leri cüretle parladı ve birden ardına dönüp bir ara sokağa doğ
koştu. Akrabaları bağırarak onu teşvik ettiler ve bedenleri içgü
düsel olarak Barış Muhafızları'nın yolunu kesti. Tam kurtulaca
sanırken –zira Chance'ler şimşek gibi koşarlar– Adalet Sarayı'nın
çatısından bir silah sesi yankılandı, Woodbine'ın başının arka
patladı.

Duzenleme
Ny.ozlem

2

Ekranlar bir anlık karardı ve bayrak yeniden belirdi. Burada 12. Mıntıka'daki kargaşaya tüm ülkenin geri kalanının tanık olmasını istemiyorlardı belli ki.

Meydan kaynıyor, bazıları yan sokaklara kaçarken kimileri de Woodbine'a yardım etmeye koşuyordu, ki yardımlık olmayı çoktan geçmişti. Barış Muhafızları ateşe devam ediyorlardı; çoğu ikaz ateşi olsa da kalabalığın eteklerindeki birkaç talihsizi vurmuşlardı. Ne yöne gideceğimi bilemiyordum. Annemle Sid'i mi bulsam? Lenore Dove'u alıp meydandan mı uzaklaşsam? Yoksa koşup siper mi alsam?

"Kim yaptı bunu? Kim yaptı?" diye çıkıştı Drusilla.

Afallamış, genç bir Barış Muhafızı'nı Adalet Sarayı çatısının kenarına ittiler.

"Seni embesil!" diye Drusilla onu aşağıdan azarladı. "Sokağa girmesini bekleyemedin mi? Şu karmaşaya bak!"

Hem de ne karmaşaydı. Kalabalığın kenarında annemle Sid'i gördüm ve tam onlara doğru adım atacakken hoparlörlerden sert bir erkek sesi patladı.

"Yere yatın! Herkes yere yatsın! Hemen!" Otomatik olarak dizlerimin üstüne çöküp pozisyon aldım: eller arkamda kenetli, alnım meydanın kurum kaplı tuğlalarına yapışık. Gözümün kenarıyla hemen hemen herkesin aynı şeyi yaptığını gördüm; bir tek Otho Mel-

lark, akrabaları fırının sahibi olan şu ayı gibi herif, afallamış gibiydi sanki. Etli elleri adamın yanlarından aşağı gevşekçe sarkmış, ayaklarıysa ileri geri gidip geliyordu. Sonra sarı saçlarına birinin kanı sıçramış, onu fark ettim. Burdock dizinin arkasına sertçe yumruğu geçirdi, yumruk onun yere yapışıp ateş hattından çıkmasına yetti.

Drusilla, açık mikrofonu yüzünden meydanda yankılanan sesiyle ekibine bağırdı: "Beş dakikamız var! Beş dakika sonra bunu canlı yayında tamamlayacağız! Kanlıları kaldırın göz önünden!"

İlk kez anladım ki hasadı canlı yayınlarlarken, canlı değildi esasında. Yayın, böyle bir şey olma ihtimaline karşı beş dakika gecikmeli gösteriliyor olmalıydı.

Barış Muhafızları'nın botları seyircilerin arasından rap rap geçerken askerler, Otho dâhil üstü başı kanlı herkesi topladılar ve saklamak için yakın dükkânlara itekledi̇ler.

"Bize başka bir oğlan lazım! Şu ölen çocuk hiçbir işe yaramaz!" dedi Drusilla takır tukur basamaklardan meydana inerken.

Tiz feryatların ardından Barış Muhafızları'nın havlarcasına yağdırdıkları emirler duyuldu. Sonra Lenore Dove'un sesini duydum ve başım benim kontrolümde değilmişçesine yukarı fırladı. Woodbine'ın annesine yardım etmeye çalışıyordu; Barış Muhafızları çocuğu taşıyıp götürmeye kalkışırken kadın onun eline kenetlenmişti. Lenore Dove askerlerden birinin kollarını çekiştiriyor; çocuğu annesine bıraksınlar, bir dakika olsun onu görsün diye yalvarıyordu. Ancak görünüşe göre askerlerin bir dakikası yoktu.

Bu işin sonu iyi bitmeyecekti. Araya girse miydim? Lenore Dove'u çekse miydim? Durumu daha mı beter hale getirirdim? Dizlerim yere yapışmış gibi hissediyordum.

"Ne oluyor orada?" Drusilla'nın sesini duydum. "Şu cesedi meydandan çıkarsanıza!" Dört Barış Muhafızı'ndan oluşan bir tim daha oraya yollandı.

Woodbine'a "ceset" denmesi, annesini çileden çıkardı. Kadın çığlık atmaya başladı, kollarıyla göğsünü sararak oğlunu askerlerden çekip almaya çalıştı. Lenore Dove ona katıldı, Woodbine'ı çekip kurtarmak için bacaklarından kavradı.

Annem müdahale ediyorum diye kızacaktı ama Lenore Dove tehlikedeyken yere yapışıp kalamazdım. Doğruldum ve Woodbine'ı bırakmaya ikna etmek umuduyla ona koştum. Onu bayıltmak üzere tüfeğini kaldırmış yaklaşan Barış Muhafızları'ndan biri gözüme ilişti.

"Dur!" Onu korumak üzere tam zamanında araya atladım ve tüfek dipçiği alnıma vurdu. Kafamın içinde bir sancı patlak verirken keskin ışıklar gözümü kamaştırdı. Ben daha yere düşemeden demir yumruklar kollarımdan kıstırdılar ve burnumun tuğlalara değmesine milim kala beni öne sürüklediler. Bir çift sarı çizmenin huzurunda yüzüstü yere bırakıldım. Çizmelerden birinin ucu çenemi yukarı kaldırdı, sonra küt diye yere bıraktı.

"Neyse, yedeğimizi bulduk galiba."

Lenore Dove, arkamdan yalvardı. "Onu almayın; onun hatası değildi! Benim hatamdı! Beni cezalandırın!"

"Of, vurun şu kızı gitsin, olur mu?" dedi Drusilla. Yakındaki bir Barış Muhafızı tüfeğini Lenore Dove'a doğrulttu ve Drusilla sabrı taşmış bir edayla burnundan güldü. "Burada değil! Temizleyecek yeterince kan var zaten. Kıyıda köşede bir yer bulun, tamam mı?"

Asker, Lenore Dove'a doğru adım atarken mor tulumlu bir herif belirip elini onun dirseğine koydu. "Dur. İzin verirsen Drusilla, onu yaşlı veda için saklamak isterim. İzleyiciler buna bayılıyorlar ve senin de her zaman bize hatırlattığın gibi 12. Mıntıka'yı fark etmelerini sağlamak bile başlı başına bir zorluk."

"Peki, Plutarch. Her neyse. Şu kalanları kaldırın ayağa. Haydi! Kalkın ayağa, sizi mıntıka domuzları sizi!" Askerler beni kaldırırken bir çizmesinin kenarından Drusilla'nm binici kırbacı olduğunu fark ettim ve acaba sırf dekoratif mi diye merak ettim. Ölü balık gibi kokan nefesi yüzüme çarptı. "Akıllı ol yoksa seni kendim vururum."

"Haymitch!" diye Lenore Dove'un haykırdığını duydum.

Tepki vermeye kalktım ama Drusilla, uzun parmaklarıyla yüzüme bastırdı. "Kız da seyretsin."

Plutarch, ekibine el kol işareti yaptı. "Şu kıza kamera çevir, tamam mı Cassia?" Drusilla'nın peşine takıldı. "Biliyor musun, Barış Muhafızları'nın kalabalığı kontrol ederken görüntülerini çektik. Şu 'Barış Muhafızı yoksa Barış da Yok' faslını vurgulamak için fırsat olabilir."

"Buna zamanım yok, Plutarch! Mevcut durumu yayınlamaya anca vakit yeter! İlk oğlanı... Neydi ya adı?"

"Wyatt Callow'u getirin ağıldan." Drusilla şap diye kendi alnına vurdu. "Yok!" Bir an düşündü. "Hah! İkisini birden çağırayım. Daha pürüzsüz olur."

"Bu sana fazladan otuz saniyeye patlar."

"O zaman başlayalım hadi." Parmağıyla beni gösterdi. "Adın ne senin?"

İsmim dudaklarımdan döküldüğünde bana yabancı geldi. "Haymitch Abernathy."

"Haymitch Abernanny," diye tekrar etti.

"Haymitch Abernathy," diye düzelttim.

Sinir olmuş bir halde Plutarch'a döndü. "Çok uzun!" Plutarch defterine bir şeyler yazdı ve kâğıt parçasını yırttı. Drusilla kâğıdı alıp okudu: "Wyatt Callow ve Haymitch... Aber... nathy. Wyatt Callow ve Haymitch Abernathy."

"Bu işin ustasısın," dedi Plutarch. "Yerine geçsen iyi olacak. Ben çocuğu yerleştiririm." Drusilla alelacele basamakları çıkarken adam beni dirseğimden tutup fısıldadı: "Aptallık yapma sakın çocuk. Ortalığı karıştırırsan seni çat diye gebertir."

"Çat diye" derken çabucak mı demek istedi yoksa bu benim boynumdan çıkacak korkunç ses miydi, bilmiyorum. Her halükârda çat diye ölmek istemiyordum.

Plutarch beni sahneye daha yakın bir yere götürdü. "Burası iyidir. Burada dur, Drusilla ismini söylediğinde sakince sahneye yürü. Tamam mı?"

Kafamı sallamaya çalıştım. Başım zonkluyor, düşüncelerim teneke kutuda tangırdayan taşlar misali savruluyorlardı. Ne olmuştu ya demin? Ne oluyordu şu an? İçimde bir yerlerde biliyordum.

Açlık Oyunları'nda bir haraçtım ben. Birkaç gün içinde arenada ölecektim. Hepsini biliyordum ama sanki bunlar, ben uzaktan seyrederken başkasının başına geliyordu.

Seyircilerden geriye kalanlar ayağa kalkmış ama kafalarını toplayamamışlardı. Millet yanındakilerle fısıldaşıyor, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

"Otuz saniye içinde yayındayız," dedi biri hoparlörlerden. "Yirmi dokuz, yirmi sekiz, yirmi yedi..."

"Kesin sesinizi!" diye Drusilla kalabalığa bağırdı, makyajcılardan biri terli suratına pudra sürerken. "Kesin yoksa kalan herkesi gebertiriz!" Yanındaki bir Barış Muhafızı bunu vurgularcasına havaya sıktı ve bir hoverkraft doğruca meydanın üstünden geçti.

Çabucak sessizlik çöktü ve kulaklarımda zonklayan kanı hissettim. Tıpkı Woodbine gibi bir kaçma dürtüsü geldi, ancak kafatasından sarkan beyninin halini hatırladım.

"... on, dokuz, sekiz..."

Sahnedeki herkes, ateş edilmeden önceki yerlerine döndü: Louella ve Maysilee, Barış Muhafızları, Drusilla. Kadın Plutarch'ın verdiği kâğıdı hemen ikiye yırttı ve kâğıt parçalarını cam küredeki yığının üstüne koydu.

Kendimi sakinleştirmek için Burdock ve Blair'e ulaşmak istedim ama elbette orada değillerdi. Sadece bana bol bol yer açan biriki tane küçük çocuk vardı.

"... üç, iki, bir ve yayındayız."

Drusilla kura çekiyormuş gibi yaptı. "Ve hanımlara eşlik edecek ilk centilmenimiz... Wyatt Callow!"

Yeniden oynatılıyormuşçasına tuhaf bir sahne içinde Wyatt'ın deminki gibi vurdumduymaz bir halde geçip itaatkâr bir tavırla sahnedeki yerini alışını seyrettim.

Drusilla'nın eli kürenin üzerinde gezindi, ardından kusursuz bir cerrahi müdahale ile bir kurayı çekti. "Ve ikinci çocuğumuz... Haymitch Abernathy!" Bunun kötü bir rüya olduğu, az sonra kendi yatağımda uyanmak üzere olduğum ihtimalini düşünerek orada öylece durdum. Her şey yanlıştı. Dakikalar önce ben bir mermi-

den kurtulmuştum. Eve gidiyordum, sonra ormana; bir yıl daha güven içindeydim.

"Haymitch?" diye tekrar etti Drusilla doğruca bana bakarak.

Yüzüm sahnenin tepesindeki ekranı doldurdu. Ayaklarım hareket etmeye başladı. Ekrana Lenore Dove'u yansıttıklarını gördüm. Elini ağzına bastırıyordu. Ağlamıyordu, Plutarch yaşlı vedasını alamayacaktı. Ne ondan ne benden. Gözyaşlarımızı eğlenceleri için kullanamayacaklardı.

"Bayanlar baylar, Ellinci Açlık Oyunları için 12. Mıntıka'nın haraçlarını karşılarken bana eşlik edin!" Drusilla bizi takdim etti. "Ve şans HEP sizden yana olsun!" Alkışlamaya başladı ve hoparlörlerden kalabalık bir seyirci tepkisi duyuldu ama ben 12'de sadece alkışlayan bir avuç insan görüyordum.

Kalabalığın içinde Lenore Dove'u buldum ve içlerine çaresizlik çöken gözlerimiz birbirine kenetlendi. Bir an her şey yok olup gitti ve sadece ikimiz kaldık. Elini aşağıya çekti ve onu kalbine bastırırken dudakları sessizce şöyle dedi: *Seni sonsuz ateş gibi seviyorum.* Ben de dudaklarımı oynatarak karşılık verdim: *Ben de seni.*

Top sesleri büyüyü bozdu. Tepeme, sahneye, tüm meydana konfeti yağdı. Uçuşan parlak kâğıt parçaları arasında onu kaybettim.

Drusilla kollarını açtı. "Herkese mutlu Çeyrek Asır Oyunları diliyorum!"

"Ve kestik," dedi hoparlörden bir ses.

Yayın, 11. Mıntıka'nın hasadıyla devam etti. Alkış sesleri kesildi ve Drusilla inleyerek, abartılı hareketlerle podyuma çöktü.

Başkent TV ekibinin yüksek tezahüratları eşliğinde Plutarch sahne kenarında belirdi: "Şahane! Bravo, millet! Tam anlamıyla kusursuzdu, Drusilla!"

Drusilla kendini topladı ve papatya şeklindeki şapkasını çenesinden söküp attı. "Nasıl yaptım hiç bilmiyorum." Çizmesinden bir paket sigara çıkardı ve bir tane yakıp burnundan baca gibi tüttürdü. "Neyse, akşam yemeği partileri için süper hikâye çıktı!"

Asistanlardan biri solgun renkli bir sıvı dolu bardaklar taşıyan tepsisiyle ortaya çıktı. Kazara bana ikram etti –"Şampanya"– sonra hatasını fark etti. "Hop! Çocuklara yok!"

Drusilla bir bardağı kaptı ve tepelerine konfetinin son parçaları yağan 12. Mıntıka halkının dillerini yutmuş, zavallı bir halde dikildiklerini gördü. "E, ne bakıyor bunlar? Pislik hayvanlar. Gidin evinize! Hepinize söylüyorum!" Barış Muhafızları'ndan birine seslendi: "Kokuları saçıma sinmeden gönder onları buradan." Kendi saçından bir tutamı kokladı ve yüzünü ekşitti. "Çok geç artık."

Barış Muhafızı işaret verdi ve askerler kalabalığı geri itmeye giriştiler. Burdock ve Blair'in direndiğini gördüm; o sırada çoğu kişi hasat faslından kurtulmanın, eve gitmenin, çocuklarına sarılmanın ve Hattie'nin tezgâhında bir güzel kafayı çekecek olmanın mutluluğuyla apar topar yan sokaklara kaçıştı,

Lenore Dove'u tutuklamış olan 12. Mıntıka'dan bir Barış Muhafızı'nın manzarası yüzünden dehşete kapıldım. Neden daha önce girmedim araya? Neden o askere baş kaldırmaktan başka bir çarem kalmayana kadar bekledim? Korkmuş muydum? Kafam mı karışmıştı? Yoksa şu beyaz üniformalıların karşısında güçsüz mü kalmıştım? Oysa şimdi ikimizin de sonu gelmişti. Barış Muhafızı kelepçeleri çıkarırken Clerk Carmine ve Tam Amber araya girdiler. Onunla hızlı ve kısık sesle konuştular, galiba elden ele para geçti. Neyse ki Barış Muhafızı sağa sola bakındı, onu serbest bıraktı ve yürüyüp uzaklaştı. Lenore Dove bana doğru hamle yaptı ama amcası yan sokaktan onu apar topar durdurdu.

Bu seneki haraçların diğer talihsiz sevenleri arkada kaldılar.

Bay Donner avuç dolusu banknotla sahneye koştu, Maysilee'yi kurtarabileceğini umdu, o esnada karısı ve Merrilee dükkânlarının önünde birbirlerine sarıldılar. "Yapma babacım!" diye haykırdı Maysilee ama babası parayı insanların suratlarına sallamaya devam etti.

Callow'lardan olduğunu tahmin ettiğim bir aile vardı. Kadının biri durmadan ağlarken adamlarsa yumruk yumruğa gelmişlerdi. "Ona sen uğursuzluk getirdin!" diye biri diğerini suçluyordu. "Bu senin suçun!"

Komşularımız, McCoy'lar güç bela ayakta duran anama sarılmışlardı. Sid eline tutunmuş, öne çekiştirip bana sesleniyordu: "Haymitch! Haymitch!" Şimdiden bile öylesine ev özlemi çekiyordum ki ölebilirdim. Biliyordum, güçlü olmam gerekti ama onların görüntüsü beni mahvetti. Bensiz nasıl idare edeceklerdi?

Bir sonraki aşamada haraçlar Adalet Sarayı'na girip eşe dosta son bir veda edeceklerdi. Bunu daha önce yapmıştım bir kez. Babamın eski patronunun kızı, Sarshee Whitecomb hasat için seçildiğinde annem babam beni oraya götürmüşlerdi. Kızın babası Lyle o yıl öldüğünde öksüz kalmıştı ve annem Barış Muhafızları'na yakını olduğumuzu söyleyince bizi toz ve çizik içinde kalmış bir sürü mobilyayla dolu bir salona götürmüşlerdi. Galiba biz kızın tek ziyaretçileriydik.

Resmi veda vaktini beklemem gerekirdi, biliyordum ama o an tek umurumda olan şey anama ve Sid'e sarılmaktı. Bay Donner ve Maysilee olay yaratırken sahne kenarına yaklaştım, eğildim ve onlar bana koşarken onlara uzandım.

"Yok öyle yağma!" diyen bir Barış Muhafızı beni bir hışım geri çekerken Drusilla devam etti: "Bunlara veda falan yok. Bugünkü taşkın gösterileri yüzünden bu haklarını kaybettiler. Doğruca trene götürün şunları da şu leş kokulu yerden bir an önce kurtulalım."

İki Barış Muhafızı Bay Donner'ı sahneden attılar. Adam havada uçarken elindeki parayı düşürdü ve paralar süzülerek yere düşüp konfetilerin arasına karıştı. Ardından ona kelepçeyi taktılar.

Louella o ana kadar kendine hâkimdi ama bana bakınca gözleri korkudan kocaman oldu. Onu sakinleştirmek için elimi omzuna koydum ama tenine soğuk metal değmiş gibi, kapana yakalanmış hayvan yavrusu misali bir çığlık attı. Ses üzerine aileler çaresizce bizi almak için öne atıldılar.

Barış Muhafızları onları geri tutarken Plutarch konuştu: "Sana sıkıntı vermek istemiyorum, Drusilla ama özet yayınlar için reaksiyon videosu çekemedim pek. Birkaç tane çeksem olmaz mı?"

"Yapman gerekiyorsa yap. Ama on beş dakika içinde trende olmazsan eve yürürsün," dedi Drusilla.

"İyilik borcum olsun." Plutarch ailelerimize bakıp çabucak değerlendirdi ve benimle Louella'yı gösterip, "Şununla şunu bana bırakın," dedi.

Barış Muhafızları Maysilee ve Wyatt'ı Adalet Sarayı'na götürürken takip eden yakınlarını copla döverek püskürttüler. Merrilee nasıl yaptıysa onlardan sıyrılmayı başardı ve ikiz kardeşler kolları birbirlerinin boyunlarına dolanmış, almları ve burunları birbirine bastırmış halde bir an yekvücut oldular. Aynadaki yansıma gibi görünen bu manzara, Barış Muhafızları tarafından ikiye bölündü. Wyatt'ın sert adımlarla kapıdan girmeden önce Callow ailesinden şu ağlama krizleri içindeki kadına son bir bakış attığını gördüm.

Louella ve ben yakınlarımıza doğru koştuk ama Plutarch müdahale edip, "Kayıt alalım," dedi.

Çekim ekibi dükkânların önündeki meydanı süpürüp konfetiden arındırdı. Kameramanlardan biri pozisyon alırken Plutarch, Louella'nın anne babasını ve yarım düzine erkek ve kız kardeşini fırının önüne dizdi. "Durun, hasatta gözüktüyseniz resimden çıkın." Çocuklardan ikisi kameranın görüş alanından çıktılar. "Güzel," dedi. "Çok güzel. Şimdi sizden tam olarak Louella'nm ismi okunduğunda verdiğiniz tepkiyi vermenizi istiyorum. Üç, iki, bir, sahne."

McCoy ailesi ona boş bakışlar attılar.

"Kes!" Plutarch, McCoy'ların yanına geçti. "Pardon. Belli ki yeterince açık olmamışım. Louella'nın ismini duyduğunuzda büyük şok oldu, öyle değil mi? 'Ah, olamaz!' Belki nefesiniz kesildi belki ismini haykırdınız. Ne olursa olsun bir tepki verdiniz. Şimdi aynısını kamera için yapmanızı istiyorum. Tamam mı?" Geri çekildi. "Tamam, üç, iki, bir, sahne!"

McCoyl'lar bilakis öncekinden daha da ifadesiz kaldılar. Kafa karışıklığı değildi bu. Başkent için ortaya bir şov koymayı direkt reddediyorlardı.

"Kes." Plutarch gözünü ovuşturup iç çekti. "Kızı trene götürün."

Barış Muhafızları Louella'yı Adalet Sarayı'na götürürken McCoy'lar sonunda dayanamadılar ve ıstırap içinde ismini haykırdılar. Plutarch reaksiyonu filme alsınlar diye ekibe sinyal verdi. McCoy'lar çaresizliklerinin kaydedildiğini görünce öfkeden kudurdular ama Barış Muhafızları onları güç kullanarak meydandan kovdu.

Plutarch annemle Sid'e döndü. "Dinleyin, kolay değil biliyorum ama bence karşılıklı yardımlaşabiliriz. Eğer sizinle işime yarayacak reaksiyon videosu çekebilirsem Haymitch'le birlikte bir dakika geçirmenize izin veririm. Anlaştık mı?"

Gökyüzünden ikaz gibi gürleyen gök gürültüsü üzerine Sid'in kırpıştırdığı gözleriyle göğe doğru baktığını gördüm. Anamın solgun yüzüne, kardeşimin titreyen dudaklarına baktım. Sözcükler ağzımdan kendi kendine döküldüler: "Yapma anne."

Fakat annem bunu reddetti ve Plutarch'a seslendi. "Yok. Yapacağım. İkimiz de yapacağız, ona bir kez daha sarılmamıza izin verirseniz."

"Anlaştık." Plutarch onları yan yana yerleştirdi ama annem Sid'in arkasına geçip ona arkadan sarıldı. "Güzel. Sevdim bunu. Tamam, pekâlâ şimdi hasadın ortası. Drusilla oğlanları seçiyor. Daha demin, 'Haymitch Abernathy,' dedi. Ve üç, iki, bir, sahne."

Annemin soluğu kesildi; Sid, şüphesiz ilk sefer de olduğu gibi kafası karışmış halde başını çevirip anneme baktı.

"Kes! Şahaneydi. Bir kez daha deneyebilir miyiz? Bu sefer nefes kesilme sesi daha yüksek olsa? Pekâlâ, üç, iki, bir..."

Fakat bir kez dahayla bitmedi. Plutarch sürekli daha dramatik tepkiler talep etti: "İsmini seslen!" "Yüzünü elbisene sakla!" "Gözyaşlarına boğulabilir misin?" Ta ki Sid gerçekten ağlayana, annem neredeyse bayılana dek.

"Kes şunu!" diye patladım. "Bu kadar yeter! Yeterince çektin!"

Belindeki telsiz çıtırdadı ve Drusilla'nın sabırsız sesini duydum. "Neredesin, Plutarch?"

"Toparlanıyoruz. Beş dakika sonra oradayım." Plutarch beni işaret ederek anneme ve Sid'e elini salladı ve koşarak kollarıma sarıldılar. "İki dakikanız var."

Bunun son kez olduğunu düşünerek onları göğsüme bastırdım. Ancak zaman boşa akıp geçiyordu oysa biz müsrif bir aile değildik. "Şunları alın." Ceplerimin içindekileri ellerine boşalttım: anneminkilere para ve fıstık; Sid'inkilere çakı ve sakızlı şeker dolusu beyaz poşet. Onlara 12. Mıntıka'daki hayatımdan geriye kalanları emanet ettim.

Sid sakızlı şekerleri havaya kaldırdı. "Lenore Dove için mi?"

"Evet, bunları almasını sağla, tamam?" dedim.

Sid'in sesi gözyaşları yüzünden çatlaktı ama kararlıydı. "Alacak."

"Biliyorum alacağını. Çünkü sana daima güvenebilirim." Küçük kardeşimin önünde diz çöktüm ve o daha minicikken yaptığım gibi, burnunu silsin diye kolumu uzattım. "Artık evin reisi sensin. Senin yerinde başka çocuk olsa aklım kalırdı ama senin üstesinden geleceğini biliyorum." Sid başını sağa sola sallamaya başladı. "Sen benden iki kat zeki, on kat cesursun. Bunu yapabilirsin. Tamam mı? Tamam mı?" Başını aşağı yukarı salladı ve saçını okşadım. Sonra ayağa kalktım ve anama sarıldım. "Sen de, anne."

"Seni seviyorum, oğlum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum," dedim.

Plutarch'ın telsiz çıtırtısı arasından Drusilla'nın sabırsız sesini duydum. "Plutarch! Seni burada bırakır giderim bak!"

"Gitmemiz gerek, millet," dedi Plutarch. "Drusilla kimseyi beklemez."

Barış Muhafızları bizi ayırmak üzere harekete geçtiler ama annem ve Sid sımsıkı tutundular.

"Babanın Whitcomb'ların çocuğu hakkında söylediğini hatırlıyor musun?" dedi annem alelacele. "Hâlâ geçerli."

Kafam Adalet Sarayı'na, ağlayan kıza ve çürümüş çiçeklerin mekânı istila etmiş pis kokusuna gitti. Babam Sarshee ile konuşuyor, ona, "*Seni kullanmalarına izin verme, Sarshee. Sakın...*" diyordu.

"Plutarch!" diye ciyakladı Drusilla. "Plutarch Heavensbee!"

Barış Muhafızları bizi zorla ayırdı. Sid yalvarırken beni ayağa kaldırdılar: "Lütfen abimi almayın! Lütfen onu götürmeyin. Ona ihtiyacımız var!"

Ona iyi örnek olmam lazımdı ama kendimi engelleyemedim, serbest kalmak için debelendim. "Her şey yolunda, Sid! Her şey iyi..." Elektrik akımı vücudumu sarstı ve yere devrildim. Botlarımın topukları basamaklarda sekerken, Adalet Sarayı'nın halıları üstünden süzülürken, binanın arkasındaki çakıllı park yolundan geçerken onları hissediyordum. Arabanın içinde itiraz etmeden bana kelepçe takmalarına izin verdim. Başım sersem gibiydi ama bir daha çarpılmak istemediğimi biliyordum. Zangırdayan bacaklarla trenin metal basamaklarını çıktım, orada beni parmaklık takılı tek penceresi olan bir kompartımana tıktılar. Yüzümü cama dayadım ama yağlı kömür arabasından başka görecek hiçbir şey yoktu.

Drusilla'nın tüm dırdırına rağmen bir saatten önce yola çıkamadık. Hava karardı, fırtına patlak verdi. Dolu taneleri penceremde takırdadı, ardından yağmur bastırdı. Trenin tekerleri dönmeye başladığında kafamı toplamıştım. 12. Mıntıka'nın akıp giden tüm manzarasını ezberlemeye didindim: şimşek ışığında aydınlanan eğreti ambarlar, akan suyun taşıdığı kömür pisliği yığınları, yeşil tepelerin parlaklığı.

İşte tam o sırada gördüm Lenore Dove'u. Bir tepeye çıkmış, kırmızı elbisesi bedenine yapışmış, bir eli sakızlı şeker poşetini sımsıkı tutuyordu. Tren geçerken başını arkaya attı, kayıp acısını ve hiddetini rüzgârın içine doğru ağladı. Acısı karnımı deşse de, yumruklarımı morarana kadar cama geçirsem de bana sunduğu son hediye için ona minnettardım. Vedamızı Plutarch'ın yayınlamasına izin vermemişti.

Kalplerimizin parçalandığı an var ya? O an bize aitti işte.

3

Bir süre sonra nefes nefese, şişmiş ellerimi kendime bastırmış halde, kayarak yere bıraktım kendimi. Acı, göğsüme bıçak gibi saplandı; bir insanın kalbi gerçekten kırılabilir mi merak ettim. Muhtemelen. *Kalbi kırık* deyimi bir yerden geliyor olmak zorunda. Kalbimin bir sürü kırmızı cam parçaya bölündüğünü, sivri kenarlarının her kalp atışında etime battığını hayal ettim. Bilimsel olarak gerçek değildi belki ama hissettiğim buydu. Bir parçam şu an öleceğimi, içimden kanlar aktığını düşünüyordu. Ama bu kadar kolay olmayacaktı bu iş. Önünde sonunda nefesim yavaşlayacak, büsbütün bir hayal kırıklığı üzerime çökecekti.

Lenore Dove'u bir daha asla görmeyecektim. Ta tepemdeki dallardan gelen gülüşünü bir daha asla duymayacaktım. Çam iğnelerinden yatağımızda yatarken, dudaklarım boynundaki çukura bastırırkenki sıcaklığını bir daha asla kollarımda hissetmeyecektim. Saçından sarkan bir kaz tüyünü bir daha asla çekmeyecek, müzik kutusunu çalışını bir daha asla dinlemeyecek, bir şeye kafa yorarken kaşlarının arasında oluşan kırışıklığa bir daha asla parmağımı bastırmayacaktım. Bir poşet sakızlı şeker, dolunay veya benim "Seni sonsuz ateş gibi seviyorum" deyişimin karşısmda yüzünün nasıl aydınlandığını bir daha asla görmeyecektim.

Hepsi alınmıştı benden. Aşkım, yuvam, anam, canım küçük kardeşim... Neden ona artık evin reisi sensin dedim yahu? Hak-

sızlıktı bu. Onun kadar genç ve umutlu birinin omuzlarına verilmeyecek kadar ağır bir yüktü. Babaannem eskiden Sid'in güneş ışıklarıyla doğduğunu söylerdi. Galiba o burada, yeryüzündeki dertlerin çoğundan uzak kalmıştı çünkü hep gökyüzünü incelerdi. Güneşe, bulutlara, gece beliren gök cisimlerine hayrandı. Tam Amber, Covey'lerin çok zaman önce yön bulmak için kullandıkları gibi Lenore Dove'a yıldızları öğretmiş, o da Sid'e öğretmişti. Berrak bir gecede Sid hepimizi dışarı sürükler, onların oluşturduğu resmi gösterirdi. "Şuradaki su kepçesi, tıpkı bizim kovadaki gibi. Şuradakiyse okçu. Burdock'a benzemiyor mu ama? Şuradaki kuğu ama Lenore Dove ona kaz diyor. Şuradaki de senin, anneciğim. *W* harfini görüyor musun? O seninki. Willamae'nin baş harfi. Tersten bakınca da 'muhteşem'in M'si, yani sen!"

Annem, haliyle hep çok mutlu olurdu; e kendi yıldız takımı şöyle dursun, ne zaman birinden güzel bir şey alıyordu ki zaten? Hep o bize veriyordu. Evvelki gece tahminimce doğum günüm için kızartmayı planladığı tavuğu eve getirirken görmezden gelmiştim. Muhtemelen onu almak için fazladan çamaşır yıkamıştı. Hattie'den aldığım para olmadan iki yakayı bir araya getirebilecek miydi? Ya getirecekti ya da bu yolda ölüp gidecekti. Anam... ah, anam...

Plutarch haklıydı. Mahvetmiştim her şeyi. Çok fena hem de. Ve bunun bedelini ölümümle, beni sevenlerin kırık kalpleri ve yaşamlarıyla ödeyecektim.

Uçup giden ağaçları seyrettim. Aramızdan biri 12. Mıntıka'dan kurtulmayı başaracak olsa bunun hep Lenore Dove olacağını düşünürdüm. Onun sülalesi zamanında epey gezginlermiş ve müziklerini sahnelemek için bölgeden bölgeye dolaşırlarmış. Tam Amber o zamanları hatırlıyordu çünkü savaş bittiğinde, Barış Muhafızları Covey'leri toplayıp, tüm yetişkinleri öldürüp çocukları bizim mıntıkaya hapsettiğinde benim yaşlarımdaydı. Lenore Dove'un en sevdiği şeydi o eski günlerin hikayeleri. Akrabalarının kırık dökük bir kamyonete tıkıştığı o günlerin öyküleri... Yakıt zor bulunur hale gelince kamyoneti atlarla çekmişlerdi. 12. Mıntıka'ya sürül-

düklerinde kamyoneti atlar çekiyor, Covey'lerin çoğuysa yaya geziyorlardı, fakat yollarını buluyorlardı. Açık arazide yakılan ateşte yemek pişirmeler, kasabalara ziyaretler, Hob gibi ambarlarda veya kapalı yer yoksa açık alanda çalınan müzikler. Yerel sakinlerin de gözünde ünlüydü onlar. Kendine göre zorlukları vardı bu hayatın, bundan emindim ama Lenore Dove bu yaşama romantik bir gözle bakardı bu yüzden işin o kısmından hiç bahsetmezdim ona. O hayata dönmek imkânsızdı zira kimse 12. Mıntıka'yı terk edemezdi ve amcaları tekrar yola dökülmenin düşüncesini bile sevmiyorlardı. Ancak Lenore Dove, Panem'in dışında, kuzey taraflarında insanlar olduğundan emindi. Kimi zaman ormanda kaybolurdu ve geri dönmeyecek diye meraklanırdım. Yani çok değil ama biraz. Galiba artık bu düşünceyi bırakabilirdim.

Ya biz fırtınayı geride bırakmıştık ya o bizi. Geriye kalan birkaç damla yağmurun pencereden süzülüşü bana kuyuyu, onu doldurmak yerine kaçıp Lenore Dove'la buluşmamı hatırlattı. Aşkımla buluştuğum o kıymetli, son randevudan pişman değilim, yine de keşke Sid'e ve anneme yağmurla gelen birkaç varil su değil de dopdolu bir kuyu bıraksaydım. Gerçi bu hafta annemin çamaşır yıkayabileceğini sanmıyorum. Veya ne bileyim, belki de yıkar. Babam öldüğünde hiç ara vermemişti. Sadece Damar'da biri öldüğünde ardından hep yapıldığı gibi kocaman bir tencere dolusu etli bezelyeli çorba yapmış, sonra işine dönmüştü. Ocağın yanında oturuşumu, bir madenci fanilasının altındaki su birikintisinden birkaç santim uzağa gözyaşlarımın aktığını hatırlıyorum. Kışın çamaşırlar kurusun diye içeri asılırlar mecburen. Yere hep bir şeyler damlardı.

Tren yola devam etti, benimle bildiğim ve sevdiğim ve umut ettiğim her şeyin arasına kilometreler soktu. Günün birinde anneme çamaşır işini bıraktırmanın; Sid'e dersleri konusunda baskı yapmanın –ki böylece toprak üstünde, kitap kaydı veya tren yükleme gibi bir maden işinde çalışacak, böylece gözleri hep gökyüzünde olabilecekti– ve Lenore Dove'la geçireceğim bir yaşamın, onunla aşk yaşamanın, evlenmenin, çocuklarımızı büyütmenin, onlara müzik öğ-

retmesinin, benim de artık ne işle uğraşacaksam –kömür kazmak, içki yapmak, onunla olduğum sürece fark etmezdi– onunla uğraşmanın hayalini kuruyordum. Hepsi kaybolmuş, hepsi gitmişti.

Woodbine'ın yaptığı hareket pervasız gelmiyordu artık, neticede 12. Mıntıka'da ölmeyi başarmıştı oysa ben batıda bir arenada sadistçe öldürülecektim. Birkaç yıl önce arena hiç ikazsız karanlığa boğulmuş, kömür karası şu dev sansarlar gölgelerden fırlayıp haraçlara saldırmışlardı. O sivri dişlerin 5. Mıntıka'dan bir kızın yüzünü parçalayışlarını hatırlıyorum da...

Koşup kaçsaydım keşke. Barış Muhafızları'nın meydanda kafamı patlatmalarına izin verseydim. Çabuk ve temiz bir ölümden daha beter olan bir sürü şey var hayatta. Şimdiye beyaz kefene sarılmış, Abernathy mezar taşının altında bizimkilerle uyuyor olurdum. Biz cesetlerin sıcağın altında pişmesine izin vermezdik.

Birkaç saat geçmişti ki kilitte bir anahtar tıkırdadı ve Plutarch, kafasını benim kompartımandan içeri soktu.

"Diğerlerine katılmak ister misin?"

Sanki bana elektrik verilmemiş, hayatımdan sökülüp alınmamışım da karın ağrısı çekiyormuşum gibi konuşuyordu benimle. Bu Plutarch denen herifle ilgili ne hissedeceğimi bilemiyordum. Annemi ve Sid'i kameralar karşısında oynattığı için ondan nefret ediyordum. Ama Drusilla'nın yapamayacağımı söylediğinde de onlara sarılmama izin vermişti. Bir de Lenore Dove'u yaşlı veda için ayırarak muhtemelen onun hayatını kurtarmıştı. Yıldırım misali nereye düşeceğini kestirmek zordu. Onun iyi tarafında kalsam iyi olacaktı.

Hem Louella'nın da durumuna bir bakmam gerekiyordu. Artık tek yakını bendim.

"Olur," dedim.

Barış Muhafızları'na kelepçelerimi çözmelerini emretti, ardından beni trenin sallanan koridorundan geçirip başka bir kompartımana götürdü. Vagonun kenarlarını neon renklere sahip kalıp halindeki koltuklar kaplıyordu. Louella'nın yanına, Wyatt ve Maysilee'nin karşısına kayıp oturdum.

"Aç olan var mı?" diye sordu Plutarch. Kimse yanıt vermedi. "Bakayım ne pişiyor." Dışarı çıkıp vagon kapısını kilitledi.

Dirseğimle Louella'yı dürttüm. "Hop, kızım." Elimi uzattım.

Eli benimkini tuttu; buz gibiydi. "Hey, Hay," diye fısıldadı. "Seni seçmeleri haksızlıktı."

İlk kez bunu düşündüm. Adil? Olmadığı kesindi. Benim hasadım alışılmış şekilde değildi, hatta belki de illegaldi. Ancak Başkent'te durumumu anlatabileceğim insanların sayısı, tamı tamına sıfırdı. Ben, Drusilla'nın havyarla kremalı pasta arası anlatacağı komik bir öyküden başka hiçbir şey değildim.

"Ne benim için adildi ne başka kimse için," dedim Louella'ya. Küçük suratı öyle acı içindeydi ki hiç düşünmeden ona soruverdim: "E, müttefik mi olacaksın ne yapacaksın tatlım?"

Gerçekten gülümsedi. Eski bir şakaydı bu. O beş yaşındayken, ben de sekizken benim sevgilisi olduğuma karar vermiş, kuyruk gibi peşime takılıp ona kulak veren herkese bunu anlatmıştı. Bu yaklaşık bir hafta sürmüş, sonra duygularını Buster adında, ona kurbağa hediye eden bir çocuğa yöneltmişti. Bence kalbini her halükârda başkasına kaptıracaktı çünkü insan geğirme yarışları yapan biriyle uzun süre birlikte kalmazdı ama onunla hâlâ yakın dosttuk. Onun yaşında bir kız kardeşim olsaydı tıpkı Louella gibi olmasını isterdim. Onun kendine gerçek bir aşk bulmadan Sid'in büyümesini beklemesi gibi umutlarım vardı. Tabii şimdi onun büyüyüp yetişme ihtimali artık sıfırdı. O artık on üç yaşında sonsuza kadar donup kalmıştı.

"Ben senin müttefikin olurum," dedi. "Sen ve ben, birbirimize güvenebiliriz."

İnsan bunun genel bir 12. Mıntıka ittifakı başlatacağını düşünür ama diğer adayları göz önünde bulundurunca buna pek hevesli olduğumu sanmıyordum. Wyatt'ı okuyamıyordum. Bir yanda, pek de zeki izlenimi uyandırmayan o boş bakışları vardı, diğer yanda oldukça iriyarıydı ve onunla ilgili hiç kötü bir şey duymamıştım ki Maysilee için aynısı geçerli değildi. Maysilee ile ilgili

sürüsüne bereket bilgim vardı, çoğu birinci elden aktarılmıştı ve hiçbiri hoş değildi.

Maysilee Donner, nereden başlasam? Ta okula ilk başladığımızda o ve Merrilee benim üzerimde bir izlenim bırakmışlardı. Onların kasabalı hallerinden değildi bu, sebebi annemin o aralar ikiz çocuk düşürmüş olmasıydı. İki küçük kız çocuğu, çok erken gelen iki minicik şey. Annem kendi içinde çok feci mateme kapılmış, kıyafetler parçalanana dek onları çamaşır tahtasında çitilemişti ve asla duygularını göstermeyen babamın uyuduğumu sandığı zamanlarda feryat edişlerini duymuştum. Donner ikizleri beni her zaman etkilemişlerdi çünkü kendi kız kardeşlerim nasıl olurdu acaba diye düşünürdüm hep. Onlar gibi olmamalarını umuyordum tabii. Merrilee bana göre fena sayılmazdı aslında, bir tek Maysilee ne derse ona uyardı. Maysilee ise daha ilk günden bize tepeden bakmaya başlamıştı. Parlak ayakkabıları ve ojeleriyle hava atar, süslenmeden asla dışarı çıkmazdı. Ah ne severdi o kız süs püsü.

O an trenden dışarıyı seyreden haline baktım; parmakları altı adet kolyeye dolanmıştı. Kimisi boncuklu, kimi örgülü, kiminden süsler sarkıyordu ve en az biri altındı. Damar halkının bir iki ziyneti olurdu elbet ama kimsede altı kolye olmaz, olan varsa da altısını birden takmazdı.

Plutarch kapıyı yana kaydırıp açtı ve Başkent'ten gelme bir hizmetliyi sandviç yığılı bir tepsisiyle içeri aldı. Her sandviçte bir günlük yevmiyeye bedel et –taze hamburger eti veya rosto veya ince doğranıp içine bolca tıkılmış tavuk– ve hepsinin üstüne kâğıttan, küçük bir Panem bayrağı saplıydı. Ağzım sulandı ve kahvaltıdan beri yemediğimi fark ettim.

Hizmetli, tepsiyi Louella'ya uzattı; Louella, önündeki ganimet karşısında ezilip tereddüt etti. McCoy'lar et yemeden haftalarca idare edebilirlerdi ki yedikleri et de genelde teneke kutuda gelirdi. Hizmetli onun rahatsızlığını fark edip baskın bir ses tonu takındı: "Bir sorun mu var, hanımefendi?"

Louella kızardı –McCoy'lar gurursuz değildir– ama kız yanıtlayamadan Maysilee çıkıştı: "Tabii ki bir sorun var! Elleriyle mi ye-

mesini bekliyorsun? Yoksa Başkent'te gümüş tabak çanağınız yok mu sizin?"

Kızarma sırası hizmetlideydi şimdi. Adam kekeledi: "Altı üstü sandviç. Yani... millet bunu elle yiyor."

"Bir peçete bile olmadan mı?" diye sordu Maysilee. "Hiç sanmam."

Hizmetli, ne diyeceğini bilemez halde Plutarch'a döndü. "Bunlara peçete veriyor muyuz?"

"Elbette. Onlar bizim misafirlerimiz Tibby," dedi Plutarch sakince. "Benim mutfakta bir şeye bakmam gerek. Bakalım bir-iki tabak ayarlayabilecek miyiz? Bize müsaade edin."

Kapı tıkırdayıp kapanınca kendimi gülmekten alıkoyamadım.

"Kes sesini," dedi Maysilee. "Dinle, Louella, eğer sana hayvan gibi davranmalarına izin verirsen öyle davranırlar. İzin verme buna."

Louella bu kadarına dayanamadı. Gözleri kısıldı ve karşı çıktı: "Öyle bir niyetim yoktu zaten. Ama birileri araya girdi."

"Anladık," dedi Maysilee. "Yardımıma ihtiyacın yok."

"Kardeşimin pudra niyetine kömür tozu kullandığını söyleyen hiç kimseden yardım istemem ben," dedi Louella ona.

Maysilee hatırlayıp hafiften gülümsedi. "Ama ondan sonra çok daha temiz pak biri oldu."

Aklıma altı yaşımdayken pirelendiğim için Maysilee'nin bana isim taktığı zaman geldi: *"Bitli boklu Haymitchy."* İki hafta boyunca kimse yanıma yaklaşmamıştı ki onlara bulaşmayacağını söylemememe rağmen. Üstünden on yıl geçmişken o isimden hâlâ utanç duyuyordum.

Maysilee ile takım kurma yönündeki tüm düşünceler kayboldu. "Müttefik olma faslını bizim için kolay hale getiriyor," dedim Louella'ya.

"Aynen öyle." Louella kollarını kavuşturdu. Sonra gözüne bir şey takıldı ve kaşını çattı.

Bakışını takip edip Wyatt'a baktım; her zamanki kadar uzak duruyordu ve gözleri kapının üstündeki ADIMINA DİKKAT ET

yazan tabelaya sabitlenmişti. Akşam güneşinin ışığında bir parıltı gördüm; Wyatt parmaklarının üstünde hiç takılmadan, elinin alışık olduğunu belli edercesine bozuk para yuvarlıyordu. Anahtar tıkırtısıyla birlikte para ortadan kayboldu.

Tibby yemek malzemesi dolu bir servis arabasını sürerek içeri girdi. Bu trende her şey plastiktendi galiba: servis arabası, koltuklar, çatal bıçak, bardaklar, tabaklar. Biz indikten sonra spreyleyip temizlemesi daha kolay oluyordu sanırım.

"Kontrol ettim. Tatlı için sürpriz var," dedi Plutarch kapıdan muzipçe.

Bugün daha fazla sürprize ihtiyacımız varmış gibi.

Tibby, Louella'ya doğru gitti. "Sana ne vereyim? Tavuk, jambon, biftek rosto."

"Jambon," dedi Louella.

"Biftek rostoyu tatmak istemediğinden emin misin? Şef bunu öyle bir terbiye ediyor ki bayağı özel bir tada dönüşüyor," dedi Tibby.

"Neden olmasın?" dedi Louella ve tabağını, peçetesini, çatal bıçağını ve bir bardak limonatasını aldı.

Tibby, Maysilee'ye döndüğünde gösterdiği aşırı özen kayboldu. "Ya sen?"

Maysilee servis tabağına bakarak bir süre düşündü. "Biftek rosto, az pişmiş olsun." Eteğini korumak üzere peçetesini üstüne serdi, üzerine çatal bıçağını dizdi. "Tepsi denen şeyi hiç duymadın herhalde ama neyse."

Wyatt ve ben tıka basa dolu tabaklarımızı alınca –ben üç sandviç söyledim– hizmetli ve Plutarch odadan çıktılar. Maysilee'ye baktım, lokmalarını zarafetle minik parçalara bölüp çatalını saplıyordu. İnanın bana Panem'de –ister Başkent'te ister mıntıkalarda– başka kimse sandviçini öyle yemezdi. Ben jambonluyla başlamaya karar verip kocaman ısırık aldım. Of be, güzeldi. İsli, tuzluydu ve üstüne anamın yemeklerini andıran bir şey serpiştirilmişti. O sırada Louella'nın, sandviç ekmeğinin altına göz attığını gördüm.

"Hadi, yesene," dedim ona. Müttefikimin etlenmeye ihtiyacı vardı. Bunun üzerine yemeğine gömüldü.

Sandviçlerimi silip süpürmem ve limonata şişemi dibine kadar içmem fazla sürmedi. Yemek keyfimi biraz yerine getirdi. Belki de bu durumdan bir çıkış yolu vardı. Mesela kaçmaya kalkışıp trenden atlayabilirdik. Bunu nasıl yaparız diye kafa patlatırken Plutarch yeniden ortaya çıktı ve onunla birlikte salon vagonuna geçmemiz için bizi davet etti. Koridorda olası kaçış rotaları bakındım ama Barış Muhafızları tüm potansiyel çıkışları kapatıyorlardı.

Trenin arkasına, oturma odası gibi düzenlenmiş bir alana gittik. Plastik döşeli mobilyalar bizim kompartıman koltuklarımızdan daha yumuşak, daha yapış yapıştı. Duvara monte bir ekranda Başkent Haberleri açıktı ve biz oturduğumuzda bugünün hasat özeti başlamıştı.

"Tüm öğleden sonrayı On İkinci Mıntıka çekimleri üzerine uğraşarak geçirdim," dedi Plutarch. "Heavensbee dokunuşları yaptım. Dördünüzünki de çok güzel oldu."

Drusilla, içine elindeki sebzeleri bandığı, kırmızı bir içki dolu uzun kadehiyle kapıdan içeri yalpalayarak girdi. Düğmeleri o sırada çözülmüş olan sarı askeri ceketinin önü açıktı ve sağa sola salınarak iç çamaşırlarını göz önüne seriyordu.

Plutarch ona sandalyesini verdi. "En iyi koltuğu sana ayırdım."

Drusilla sandalyesine yığıldı, içkisinden bir kereviz sapı çekti ve katır kutur yedi. "Bugün nasıl görünüyordum, Plutarch?"

"Otuzundan gün almamış gibi," dedi Plutarch müjde verircesine. "Herkes bu yorumu yapıyordu."

"E, ne kadar ekmek o kadar köfte," diye ağzında geveledi, kereviz sapını elmacıkkemiği üstünde nazikçe gezdirdi. Ekranı gösterip güldü. "Hah! Juvenia çıktı! Kusursuz Küçük Hanım'ı gün ışığından hiç korumamışlar. Sence de solgun durmuyor mu?"

Yüksek topuklular ve pembe puantiyeli elbise giymiş ufak tefek bir kadın olan Juvenia 1. Mıntıka'dan isim saymaya başladı. Program devam etti ve her mıntıkanın kurasını yayınladılar. Bizim dışımızda kırk dört hasat toplanmıştı bugün; yarısı erkek yarısı

kız, her boydan, her cüsseden. 1, 2 ve 4. Mıntıka'dan çocuklar onlara Kariyer Haraçları olarak atfedilen ismin hakkını her zamanki gibi veriyorlardı. Onların doğuştan itibaren Açlık Oyunları'na eğitildikleri anlamına geliyordu bu. Orada burada şansa bir-iki tane fazladan kaslı çocuk vardı ama onları dengeleyen bir sürü sıska da. Kaslı-sıska skalasında ben fena değildim; bunun en büyük nedeni Hattie için taşıdığım o un çuvallarıydı. Fakat şu Karlyer Haraçları'nın kimisi beni böcek gibi ezerdi. Louella'ya gelince, yaşına göre çelimsiz kalıyordu.

Dalyan gibi bir oğlan 11. Mıntıka'da sahneye çıkarken Drusilla, bariz ortada olan bir şeyi dile getirdi: "Umarım iyi koşabiliyorsunuzdur." İşin daha korkunç tarafı, bunu pislik olsun diye söylememişti.

"İşin içinde başka etmenler de var ama. Kafa, beceri, strateji. Ayrıca şansı asla yabana atma," dedi Plutarch. "Akıl hocalarınız size her şeyi anlatacak."

Akıl hocalarımız. Açlık Oyunları'ndaki rehberlerimiz, arkamızdaki beyinler, koruyucularımız. Ancak 12. Mıntıka'nın otomatik olarak atanan akıl hocası yoktu, bir tane bile, çünkü galipleri hayatta olmayan tek mıntıka bizdik oysa bu iş geleneksel olarak onlara düşerdi.

Elli yıl içinde sadece bir tane galibimiz olmuştu, o da çok uzun zaman önceydi. Kimsenin hakkında bir şey bilmediği bir kız. O zamanlar 12. Mıntıka'da neredeyse hiç kimsenin televizyonu yokmuş bundan dolayı Oyunlar çoğunlukla kulaktan kulağa aktarılıyormuş. Eski şovlarda onun görüntülerini hiç görmemiştim, gerçi o zamanlardan kalma görüntüler çok az gösteriliyordu çünkü kayıt kalitesi kötüydü ve görkemsizdi. Annemler o zamanlar henüz doğmamışlardı, hatta anneannemin bile kızla ilgili pek bir fikri yoktu. Bizim galibin konusunu birkaç kez Lenore Dove'a açmıştım ama o kızdan bahsetmek istememişti.

"Bizim akıl hocalarımız kim sahi?" diye sordum.

"Kendi mıntıkalarının haraçlarına hocalık yapmamış galipler listesinden seçilme sürecindeler şu an," dedi Plutarch. "Merak etme, listede çok yetenekli adaylar var."

Tabii. Kendi mıntıkalarından haraçları ölürken 12. Mıntıka'nın haracını zafere taşırlarsa toplumdan dışlanacak olan adaylar. Çoğu yıl 12'den çıkan çocuklara kimin akıl hocalığı yaptığı kulağıma bile gelmiyordu. Şunu kabul etmek lazımdı, kendi başımızın çaresine bakacaktık.

Drusilla'nın nefesi kesildi. "Gün ışığı dediğin insanı yerin dibine sokuyor!"

Yayın, kader anımızın yazıldığı 12. Mıntıka'ya geçti.

"Olsun, sen ışıl ışılsın," diye Plutarch onu teskin etti.

Maysilee'nin kurasından Wyatt ve benimkine yapılan kusursuz geçişi seyredince hem büyülendim hem midem bulandı. Woodbine'ın vurulmasına veya arkasından kopan kargaşaya dair en ufak bir ipucu kalmamıştı. Derken benim adımın okunması, benim görüntüm, nefesi kesilen annem, ağlayan Sid, eliyle ağzını sımsıkı kapamış Lenore Dove.

"Böyle olmadı ki," dedim.

"Kayıtların hiçbiriyle oynamadım –bunu doğru düzgün yapacak vakit yoktu zaten," dedi Plutarch. "Ben, size yardımcı olmak için kartları ayarladım sadece."

"Ne yaptım dedin?" diye sordu Louella.

Adam cevap veremeden, yemek yemek dışında 12. Mıntıka'dan geldiğinden beri ağzını açmamış olan Wyatt araya girdi: "Kartları bizim lehimize olacak şekilde ayarlamış. Bize avantaj sağlamak için görüntülerin yerleriyle oynamış."

Plutarch ona kocaman gülümsedi. "Aynen öyle!"

Louella'nın ağzının kenarı büküldü. "Yani iskambil oyunlarındaki gibi. Kumar oynarkenki gibi. Hile değil mi bu?"

"Hem öyle hem değil," dedi Plutarch. "Bak, bizim sizi sponsorlara satmamız lazım. Seyirciye gerçekte neler olduğunu gösterseydim –Chance'lerden gelen oğlanın beyninin parçalanmasını, kalabalığın nasıl kontrol altına alındığını, Haymitch'in Barış Muhafızları'na saldırışını..."

İtiraz ettim: "Ben hiç kimseye saldırmadım. Onlar benim kıza saldırdılar ben de araya girdim."

"Aynı şey," dedi Drusilla. "Sen Barış Muhafızları'na müdahale edemezsin."

"Ben sizi mümkün olan en iyi şekilde sunmaya çalıştım," dedi Plutarch.

Maysilee gözlerini devirdi. "Bizim dükkânda bayat şekerleri 'kolay çiğnenen şeker' diye satmak gibi. Bir de onlardan fazla kuruş alırdık."

Ona sert bir bakış attım. Ben o "kolay çiğnenen şeker" numarasına birden fazla kez kanmıştım.

"Olumlunun altını çiz, olumsuzu yok say," dedi Plutarch.

"Başkent'ten nefret eden, mıntıkalı, dört vahşi domuz yavrusu yerine..." diye söze girdi Drusilla.

"...mıntıkanın tezahüratları arasında sahneye hop diye sabırsızca atlayan, albenisi olan bir dörtlü oldunuz!" diye sözü bitirdi Plutarch.

"Diz çöküp bu adamın ayaklarını öpmeniz gerekirdi. Belki sponsor alamayacaksınız ama hiç değilse onlara itici gelmeyeceksiniz. İmajınızı resmen baştan yarattı," dedi Drusilla.

"Başkent'in imajını demek istiyorsun," dedi Maysilee dalga geçerek. "Hasadı bile beceremezken sizi becerikli gösterdi."

"Ben buna iki taraf için de faydalı olarak bakıyorum," dedi Plutarch. "Seyircinin hiçbir şeyden haberi olmadı. Ben icabına baktım."

Büsbütün Başkent'in oyuncağıydım ben. Beni eğlence için kullanacak, ardından gebertecekler, gerçeklerinse bunda hiçbir rolü olmayacaktı. Plutarch dostane davranıyordu ama yaptığı kıyaklar –aile vedası, şaşaalı sandviçler– sırf beni yönetmek için birer metottu çünkü mutlu oyuncakları yönetmesi, öfkeden kudurmuş hayvanları yönetmekten kolaydı. İstediği görüntüleri elde etmek için beni pohpohlaya pohpohlaya arenaya sürükleyecekti.

Bunu doğrularcasına oturma odasının kapısı pat diye açıldı ve ev bir pastanın üstündeki on altı mumun ışığıyla yüzü aydınlanan Tibby içeri girdi.

4

Bizim evde doğum günü pastası falan olmazdı. Hasat gününde bu yanlış gelirdi ve annem, ben yemeyeceksem kendisinin ve Sid'in pasta yemesini adil bulmazdı. Bunun yerine güzel bir kahvaltı hazırlar, tüm pasta enerjisini yılbaşı akşamına saklardı.

Malzemeleri aylar öncesinden hazırlardı: elma kuruları, pekmez, beyaz un. Baharatlar –zencefil, tarçın, ne varsa– çok pahalı olduğundan onları Marches'ların eczaneden küçük kâğıt parçaları içinde alırdı. Yılbaşından birkaç gün önce elmalı karışımı hazırlayıp altı kat kek pişirir, onları sıralı olarak dizerdi –bir kat kek, bir kat dolgu, kek, dolgu– kocaman ve şahane tek bir yığın olana dek. Dinlendirmek için havluya sarar, o elmalı dolgunun şekerli tadı tüm pastaya dağılırdı. Sonra, yılbaşı günü akşam yemeğinde herkese koca bir cam bardakta ayran verirdi, biz de pasta yığınından yiyebildiğimiz kadar yerdik.

Yani önümdeki bu pasta, çiçek şeklindeki gösterişli şeker süsleri de dâhil olmak üzere büsbütün yanlıştı. Mumlarda bir Başkent havası vardı ve Tibby'nin Barış Muhafızları'nı içeri alırken söylediği şarkı, her ne kadar 12. Mıntıka'da bilinen bir şarkıysa da asla benim evimde söylenmezdi çünkü en az bu doğum günü pastası kadar uygunsuz kaçardı.

Mutlu yıllar sana
O pek özel insana!
Daha nice yıllara!

Yılda bir kez, bir defa
Tüm tezahürat sana
İyi ki doğdun Hey-Hey-Haymitch!
Mutlu yıllar sana!

Plutarch'ın ekibindeki kameraman, tepkimi kaydetmek üzere Tibby'nin omzu üzerinden gizli gizli lensini uzatarak bu doğum günü pastası rezaletini adeta taçlandırdı. Belli ki Plutarch tüm Panem'e yayınlamak için yüzümdeki sevinci yakalamak istiyordu. Bakın, *ne güzel muamele ediyor Başkent, haraçlara. Düşmanlarına karşı ne kadar affedici. Pislik çukurunda yaşayan mıntıkalı domuz yavrularından ne kadar da üstün.*

Haraçlara, şımartılmış ev hayvanı gibi davranılan video klipleri daha önce de görmüştüm. Saçları başları taranırken, pohpohlanırken tüm bu numaraları yiyorlardı. Başkent propagandasına malzeme oluyorlardı. Belki daha fazla sponsor bulmalarını sağlıyordu ama kazanacak olurlarsa eve törenle dönmeyecekleri kesindi.

"Seni kullanmalarına izin verme, Sarshee. Posterlerini senin kanınla boyamalarına izin verme. Elinden geliyorsa eğer, buna izin verme."

Buydu işte. Adalet Sarayı'nda babamın Sarshee'ye söylediği buydu. Annemin hatırlamamı istediği buydu. Gerçi Plutarch'ın kendisini ve Sid'i kukla gibi kullanmasına izin vermişti ama belki de özellikle bu yüzdendi. Kendi başaramamıştı ama benim güçlü olmamı istiyordu.

Son bir kucaklaşmaya hasretken Plutarch ailemi gafil avlamıştı, ancak şimdi onda benim isteyeceğim hiçbir şey yoktu. Seçeneklerimi değerlendiririrken yerimden kalktım. Pastayı yere devirebilir, balgam çıkarıp üstüne tükürebilir, ya da onu Tibby'nin aptal suratına geçirebilirdim. Ama tıpkı Maysilee Donner gibi davrandım, arkamı döndüm ve dışarıyı seyretmek üzere pencereye yürüdüm.

Yansımadan Tibby'nin yüzünün asıldığını gördüm. "Ama içinde ananas var?" dedi.

Başımı hafifçe iki yana salladım.

"Yanlış düşünmüşüm," dedi Plutarch. "Götür onu buradan,

Tibby. Özür dilerim, Haymitch."

Özür mü? Hem de Başkentli bir heriften? Derken amacını anladım: bana insan muamelesi yaparak, özre layıkmışım gibi davranarak beni manipüle etmenin başka bir yolu. Tepki vermedim.

Kötü hissetmeme yol açtı gerçi. Şu pasta. Bunun son doğum günüm olduğunu hatırlatacak bir Başkent pastası, ihtiyacım olan son şeydi. Bu hepimiz için geçerliydi. Hepimiz müttefik olmasak da kimsenin, "Hey, bir dakika. Ben bir dilim alırım!" diye bağırmamış olması beni mutlu etmişti.

Doğum günü pastam ve Başkentli şakşakçılar çekildikten sonra Plutarch sözüne devam etti: "Nerede kalmıştık; akıl hocalarıyla birlikte 12. Mıntıka'ya ona özel bir stilist tayin edilecek."

"Acilen hem de." Drusilla burnundan gülüp Louella'nın pötikare giysisini süzdü. "Cidden yahu, sizler nereden buluyorsunuz bu şeyleri?"

"Annem dikmişti bunu," dedi Louella sakince. "Sen seninkini nereden buldun?"

Louella kendi başına idare ediyordu, ancak Maysilee taşı gediğine oturttu. "Aynı şeyi ben de merak ediyorum. Sanki Barış Muhafızı'nın tekiyle bir kanarya çiftleşmiş de... ortaya sen çıkmışsın işte."

"Ne?" dedi Drusilla. Sandalyesinden kalktı ama sivri topuklarının üstünde dengesini bulana kadar bir süre yalpaladı.

"Aman," dedi Maysilee. Kibarlık yapıyormuş gibi gözüktü, ardından can damarına saldırdı. "Şu çizmeleri de yeniden gözden geçirmek gerek. Senin yaşında birinin yere daha yakın bir şey giymesi gerekmez mi?"

Drusilla fırlayıp Maysilee'ye tokadı bastı, o da hiç bekletmeden geri tokat attı. Sert bir tokattı. Drusilla'mn çizmeli ayakları yerden kesildi ve kadın az önce kalktığı sandalyeye devrildi. Herkes donakaldı ve tam orada infaz mı edileceğiz diye düşündüm ben.

"Bana bir daha asla dokunma," dedi Maysilee. Drusilla'nın el izi hariç yüzündeki renk solup gitmişti. Hakkını vermek lazımdı Maysilee'nin; kimse propaganda için onun görüntüsünü kullanamazdı.

"Neden hepimiz derin birer nefes almıyoruz?" diye önerdi Plutarch. "Zor bir gün oldu. Herkesin sinirleri yerinden oynamış durumda ve!.."

Drusilla uçarak ayağa fırladı, çizmesindeki mahmuzu söktü ve Maysilee'yi dövmeye başladı. Maysilee çığlık attı, başını korumak için kollarını kaldırdı. Ancak darbeler üst üste yağıyor, onu yere devrilmeye zorluyordu.

"Drusilla! Dur! Drusilla, yarın onu kameraların önüne koyacağız!" diye ikaz etti Plutarch. Kadını çekebilmek için koridordan iki Barış Muhafızı çağırmak zorunda kaldı.

"Pis, iğrenç mahluk," dedi Drusilla nefes nefese. "Sen daha arenaya çıkamadan yok edeceğim seni."

Maysilee'nin kolları ve boynunda şimdiden izler belirmeye başlamıştı ama umurunda değildi. Kırbaçlanmak şöyle dursun, daha önce dayak bile yediğini sanmıyordum. Ben de yememiştim. Annem kafama hafifçe vururdu ama canımı acıkmaktan çok dikkatimi çekmek içindi. Maysilee yavaşça kendini yerden itip ayağa kalktı, duvardan destek aldı, sonra yanıt verdi: "Sahi mi? Nasıl? Sen Oyun Kurucu değilsin ki. Stilist bile değilsin sen. Sen, Panem'in en leş mıntıkasına tırnaklarıyla güç bela tutunmuş, ucuz bir refakatçiden başka hiçbir şey değilsin."

Damarına basmıştı. Drusilla kendine gelene kadar yüzünden korku dolu bir ifade geldi geçti. "Sen de kanlı ve acılı bir ölüme doğru giden bir yolcusun."

Maysilee buruk bir tavırla güldü. "Doğru. Öyleyim. E neden senin söylediklerini umursayayım o halde? Tabii kazanmadığım sürece. Ama kazandığım takdirde bile kim daha popüler olacak sence? Çeyrek Asır Oyunları'nın galibi mi yoksa... sen mi?"

Drusilla'nın ifadesi pis bakışlara dönüştü. "Umarım gerçekten kazanırsın. Çünkü ardından seni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrin yok. Hiçbir şey bilmiyorsun." Topallayarak kapıya gitti.

"Şu kadarını biliyorum, anneannemin de seninki gibi bir ceketi vardı ama onu evin dışında giymesine asla izin vermezdik." dedi

Drusilla gerildi, ancak soğukkanlı bir çıkış yapmaya çabaladı.

Uzun bir sessizlik oldu, ardından Plutarch şöyle dedi: "Drusilla'nın saçma olduğunu düşünebilirsiniz ama akıllı olun. Dördünüzün de sizin mıntıkadan akıl hocası olmayacak. Stilistinizin işiyse kamera önüne çıkmanızla başladığı gibi bitecek. Haksızlık gibi gelse de Başkent'teki en büyük taraftarınız Drusilla olabilir. O köprüyü tamamen yakmadan bir düşünün." Odadan çıktı, kapıyı ardından sessizce kapadı.

"İyi misin?" diye sordum Maysilee'ye.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." İzlere nazikçe dokundu, gözüne yaşlar doldu.

Onun için üzülmekten, bir de Drusilla'ya baş kaldırmasından etkilenmekten kendimi alıkoyamadım. Zengin olmasına rağmen Başkentlilere yalakalık yapmıyordu. Sadece biz değil, herkes onun gözünde ondan aşağıydı aslında. "Ben de tam pasta mevzusunda artistlik yapıyordum ki ortaya fırlayıp hepimizi gölgede bıraktın."

Maysilee hafifçe gülümsedi. "E ne yapayım, moda hakkında köklü görüşlerim var."

"Galiba öyle," dedi Louella.

"Bayan Rüküş'e korkunç gözüktüğünü birinin söylemesinin vakti çoktan gelmiş geçmiş," dedi Maysilee. "Ama sen fena durmuyorsun, Louella. Annen elbiseyi kısaltırken düzgün iş çıkarmış."

Kızlar birbirlerini süzdüler. Buzların hafifçe çözüldüğünü hissettim ama Louella'nın tek söylediği, "Bence de," oldu.

Barış Muhafızı'nın biri bizi kapıdan çağırdı ve onu takip edip, içinde duvarlara monte edilmiş iki çift ranza olan bir kompartımana gittik. Klozetli ve lavabolu küçük bir banyoya açılan bir de kapısı vardı. "Diş fırçaları ve havlular banyoda, hepinizin kendi yatağı var."

Kadın minnet göstermemizi beklercesine durdu, ancak tek tepki Maysilee'den geldi: "Burası pişmiş lahana gibi kokuyor."

"Eski günlerde sizleri ahır vagonlarına koyardık," diye karşılık verdi Barış Muhafızı, ardından bizi içeriye kilitledi.

Yastıkların üstünde pijamalar vardı ve onları bedenlerine göre aramızda paylaştık. Sırayla banyoya girdik, sonra ranzalarımıza çekildik. Storlar pencerelerin üzerine otomatik kapandılar, kapının

üstündeki ampuller karardı ve alacakaranlıkta kaldık. Horultularına bakılırsa Wyatt neredeyse anında uyuyakaldı, Louella da onu takip etti. Maysilee benim karşımda tepe ranzada oturdu, yara izlerine ıslak bir paçavrayı bastırdı. Ben sırtüstü yattım, tavanı seyrettim, geçirdiğim günü anlamaya çalıştım.

Parmaklarım boynumdan sarkan çakmağı kavradı. Lenore Dove'un sırılsıklam ağlayarak tepede durduğu halinin görüntüsü beni ele geçirdi ve yüreğim yeniden parçalanmaya başladı. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve kilometrelerce öteden ona uzandım, onun da bana uzandığını bilerek. Kendi şiirini, kendi ismine yazdığı şarkıyı okurkenki sesini duydum.

Karanlığa bakakaldım, korkularla kalakaldım,
Kuşku içinde daldım tahayyülü zor, korkunç bir rüyaya.
Sessizlik hiç bozulmadı, hiçbir yerden çıt çıkmadı,
Duyduğum tek sözcük ise "Lenore?" oldu fısıltıyla.

Şarkının her sözünü biliyordum çünkü geçtiğimiz Aralık'ta bunu Lenore Dove'un doğum günü için öğrenmiştim. O kadar zor değildi aslında. Kulak kurdu derdi o, yani istesen de istemesen de aklına takılıp kalırdı. Doğruydu da, resmen bağımlılık yapıyordu. Öyle bir ritmi ve kafiyesi vardı ki kolaysa dur. Bir yandan da bir korku masalı anlatıyorsun. Bunu ona göl kenarındaki eski bir evde, ateş başında söylemiştim. Bayat marşmelov kızartıyorduk, okulu kırmıştık, daha sonra ikimizin de burnundan fitil fitil getireceklerdi. Bana bunun en sevdiği hediye olduğunu söylemişti...

Fısıldadım ben de aynısını ve "Lenore!" geri geldi yankıyla.

"Şu ne?"

Maysilee'yi duymazdan gelmeye çalıştım.

Başka hiç ses gelmiyor.
"Boynundakini soruyorum?"

Bağlantı koptu. Lenore Dove gitti. Şöyle bir baktım ve Maysilee'nin karanlıkta kocaman açılmış gözlerini bana diktiğini gördüm.

"Doğum günü hediyesi. Benim kızdan."

"Bakabilir miyim? Takı koleksiyonum var da benim."

12. Mıntıka'da pek duyulan bir şey değildi bu ama Bay Donner kızlarını sonuna kadar şımartmıştı. Lenore Dove bana on üçüncü yaş günlerinde adamın onlara kendi annesinden kalma saf altından rozetler hediye ettiğini anlatmıştı. Tam Amber tarafından otuz seneyi aşkın bir zaman önce yapılmışlardı. Ben onları hiç görmedim ama Merrilee'ninki sinek kuşu, Maysilee'ninkiyse alaycı kuştu; kuşlar Covey'lerin büyük aşklarıydı. Duyduğuma göre Merrilee rozetini taktıktan daha beş dakika sonra kuyuya düşürüp kaybetmişti. Maysilee ise kendi rozetine öfkelenmiş, alaycı kuşun çirkin bir şey olduğunu söylemiş, neden Tam Amber onu eritip kelebek gibi hoş bir şeye dönüştürmüyor diye çıngar çıkarmıştı. Adam reddedince de rozeti bir çekmecenin dibine tıkıp bir daha asla onu takmamıştı.

Lenore Dove ikizlerin yaptığını duyunca tepesi atmıştı çünkü onların Tam Amber'ın işçiliğini ne anladıklarını ne de ona layık olduklarını düşünmüştü ve uzun bir süre boyunca Donner'ların eve gizlice girip şu alaycı kuş rozetini çalmaktan söz etmişti. Burdock ve ben onu tersine ikna etmiştik. Ne de olsa yakın geçmişinde iki kez tutuklanmışken akıllıca olmazdı. Ama bu hâlâ onun içini kemirirdi. Maysilee'nin manikürlü pençeleri kolyeme dokunsun istemezdi, bunu biliyordum.

"Şahsi bir eşya," dedim. "Yani, onu asla çıkarmayı düşünmüyorum. Zaten takı değil bu."

Başını salladı ve ısrarcı olmadı. Bezini yatak tırabzanına astı, örtüsünün altına girdi, yuvarlanıp yüzünü duvara döndü. Buz gibi tren havası yüzünden üşüdüğüm için sert ve kimyasal kokan Başkent yorganını üstüme çektim. Madenlerin hareketsiz olduğu, dolayısıyla kurumun en az olduğu pazar günleri annemin güneş altında kuruttuğu yumuşak, tertemiz kokan yamalı yorganımın yakınından geçemezdi. Annem... Sid...

Uyuyabileceğimi sanmıyordum ama gün o kadar yorucu geçmişti ki trenin hareketleri beni ninni gibi yarı uyur bir hale soktu. Birkaç saat sonra şaşkınlık içinde uyandım ve birinin bacağımı sarstığını hissettim.

"Hay, Hay!" diye Louella fısıldıyordu Wyatt'ın horultuları arasından.

Dirseğimin üstünde doğruldum ve loş ışıkta gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne oluyor?"

"Ben Wyatt'ı istemiyorum. Onu müttefik olarak istemiyorum, tamam mı?"

"Wyatt mı? Tamam ama nedenini öğrenebilir miyim? Bayağı kuvvetli gözüküyor ve..."

Sözümü kesti. "Booker'lardan o. En azından babası öyle."

Booker'lar, 12. Mıntıka'da kumar oynamayı sevenlerin ihtiyaçlarını karşılarlardı. Her türlü şeye bahis açarlardı –köpek dövüşü, vali ataması, boks maçları– ve kumar geceleri düzenlerlerdi. Cumartesi geceleri onları genelde Hob'ın arkasındaki eski garajda kâr elde etmek için barbut ya da iskambil oynatırken görmek mümkündü. Birinin bir cipi ateşe verdiği zamanki gibi işler Barış Muhafızları'yla ters giderse ortadan kaybolur, arka sokaklara veya terk edilmiş evlere çekilirlerdi.

Ben hiç kumar oynamam. Annem parayı kart oyunlarına yatırdığımı duysa beni gebertirdi ama onun da ötesinde ben o heyecanı sevmem. Hayat zaten bana yeterince riskli geliyor. Ama insanlar paralarını çöpe atmak isterlerse bu beni ilgilendirmezdi.

"Ne diyeyim, ben de beyaz likör yapıyordum, o yüzden onları suçlayacak halim yok," dedim Louella'ya. "İkimiz de kanun dışı operasyonlar içindeyiz. Ayrıca Cayson da barbut oynamayı sevmiyor mu?"

Cayson onun abisiydi ve madende olmadığı zamanlar zevk peşinde koşturudu.

Louella başını sabırsızca iki yana salladı. "Sırf barbut değil ki. Ben şimdiyi kastediyorum. Bizi kastediyorum."

O zaman jeton düştü. Her yıl bu zamanlarda Booker'lar Aç-

lık Oyunları haraçları üstüne bahse girerlerdi. Mesela kaç yaşında olacaklar, Damar'dan mı yoksa kasabadan mı seçilecekler, kaç tesseraları olacak. Bahisler, Oyunlar sırasında kimin öleceği üstüne, hangi mıntıkanın kazanacağı ve en son kimin galip geleceği üzerine devam ederdi. Bunun illegal olması gerekirdi ama Barış Muhafızları umursamazlardı. Bu onların Başkent'teki kendi bahis sistemleri örnek alınarak düzenlenmişti zaten. Booker'ların oğlanlardan çoğu bunu kalpsiz bulup kınarlardı ancak birkaçı iyi kâr elde ediyordu. Bunlar hasta ve çarpık insanlardı, Açlık Oyunları'nda güvenilecek insanlar değil.

"Emin misin, Louella?" diye sordum.

"Olabildiğince. Wyatt'ı parayla oynarken görene kadar aklıma gelmemişti," dedi. "Cayson bana dedi ki tüm kumarbazlar bu numarayı öğreniyormuş, böylece millete seslenmeden bahislerin açıldığı sinyalini veriyorlarmış."

"Kart karıştırmak konusunda da her şeyi biliyor gibiydi..."

"Ayrıca bir defasında Bay Callow'un konusu açılmış, Cayson da yere tükürüp ölü çocukların üstünden para kazanan kimselerle işi olmadığını söylemişti."

Eh, Wyatt'ın hasat için seçilmesi, en büyük ironiydi herhalde. Callow'ların meydanda ona çılgın gibi ulaşmaya çalıştıklarını hatırlıyorum. Hiç veda edememişlerdi. Şu durumda onlara acıması zordu. "Sence babasıyla bizim hasat üzerine de bahis oynamış mıdır?"

"Ben öyle tahmin ediyorum," dedi.

"Ben de. Booker'lar işlerini aile içinde sürdürürler hep. Ben de Wyatt'ı istemiyorum, Louella. Sadece sen ve ben. Sen git biraz uyumaya çalış, olur mu?"

Ben uyuyamadım gerçi. Şafağa doğru storlar açıldı ve yaralarımın üstüne hakaret gibi gelen tanımadık dağların manzarasına gözlerimi diktim. *Benim* dağlarıma ne olmuştu peki? Hattie millete üzüntüsünü unutturmak için yeni bir parti içki yapıyor muydu acaba? Annem hüznünün acısını çamaşır tahtasından çıkarıyor muydu? Sid bulutsuz bir göğün altında sarnıcı mı dolduruyordu? Kazlar Lenore Dove'un kalbini korumak için nöbet bekliyor-

lar mıydı? Yakınlarım şimdi ne kadar acı çekerse çeksin, benim bir anıdan ibaret olmama ne kadar kalmıştı?

Plutarch, dün hiç var olmamış gibi çıkan neşeli sesiyle kahvaltıyı duyurmak üzere başını kapıdan soktu. Giyinip yumurtalı pastırmalı sandviç yiyip daha fazla limonata içmek için oturma odasına döndük. Maysilee 12. Mıntıka'da zengin içeceği olan kahve istedi, Tibby herkese birer bardak getirdi. Ben o acı şeyden hiç hazzetmem.

Tren tırmandıkça tırmandı ve birden zifiri karanlık bir tünele girdik. Plutarch artık çok kalmadığını söyledi ama sonsuzluk gibiydi. Nihayet istasyona yanaştığımızda cam panellerin arasından sızan güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı, ardından perona başka bir trenin yanaştığını gördüm.

Juvenia'yı tanıdım; Drusilla'nın alay ettiği, 1. Mıntıka refakatçisiydi bu; yılan derisinden botlarıyla tren basamaklarından çekinceli adımlar atarak iniyordu. Ardından kelepçeli ve birbirine zincirlenmiş halde dört haraç indi. Barış Muhafızları'nın üstünden kule gibi yükseliyorlardı. Vagon kapıları artlarından kapanınca en arkadan gelen oğlan birden döndü ve cama tekme attı. Cam, yumurta kabuğu gibi parçalandı.

Ardımdan gelen kısık bir ses şöyle dedi: "Panache Barker, Birinci Mıntıka haracı, eğitimli Kariyer Haracı, yaklaşık yüz otuz altı kilo. Soyadına bakılırsa dört yıl önce taç kazanan Palladium Barker'ın akrabası. Beşte iki oranında bir yüzdesi var, yani arena dilinde bu ona sponsorların günde iki öğün yemek vereceği anlamına geliyor. Görünüşe göre solak ki bu avantaj da olabilir dezavantaj da. Ancak öte yandan delifişek bir oğlan ki bu onun zararına olabilir. Hasat istatistiklerine göre –eğitim, kilo, soy– halkın favorisi o, oysa biz anca kazanması uzak olan ihtimalleriz."

Hepimiz dik dik Wyatt'a baktık, o da gözlerini rakipten ayırmayıp düşünceli bir tavırla konuştu: "Beni istemiyor olabilirsiniz orası tamam ama bana ihtiyacınız olduğuna kesinlikle bahse girerim."

5

"Sadece Booker'lardan biri olmakla kalmıyor, gizlice laf da dinliyor," dedi Louella.

"Ben onlardan değilim," diye karşılık verdi Wyatt. "Ben sadece bahisçiyim. İnsanların bahis oynadığı bir olayda ihtimalleri belirlerim. Hepsi bu. Booker'lar benim ailem; bahis paralarını onlar toplarlar."

"Bir farkı yok ki. Hem her halükârda gizli gizli laf dinliyorsun," dedi Louella.

"Nereye gitmemizi bekliyordun, Louella?" diye sordu Maysilee konuşmamızı kendisinin de duyduğunu belli ederek. "Belki Wyatt ve ben de sizin müttefikiniz olmak istemiyoruzdur. Hiç bunu düşündün mü?"

"O zaman bir sorunumuz yok," dedi Louella.

Plutarch kapıdan bizi çağırdı. "Pekâlâ çocuklar, buradan çıkıyoruz."

Tren tam olarak yuva hissine sahip değildi belki ama aşağı inip uğursuz istasyona ayak basmak bana küçük ve savunmasız hissettirmişti. Dördümüz hiç dostane hissetmesek de birbirimize sokulduk. Barış Muhafızları bizi yeniden kelepçelediler, bizi zincirleyecekler diye bekledim ama zincir ortaya çıktığında yetkili subay elini sallayıp, "Hiç uğraşma," dedi.

Bu zaten bildiğim bir şeyden daha da emin olmamı sağladı. Bizim kumaşımız galip olmaya uygun değildi. Öte yandan bu kaçmak için bir fırsat olabilirdi. Ancak kaçak bir haraç, Başkent'te saklanacak yeri nasıl bulacaktı? Benim dağlarımdaki yoğun sisi, Lenore Dove'un mahkûmların dostu dediği sisi düşündüm ama burada onun dengini göremiyordum.

Böylece ben de kazanması uzak ihtimal olan sıska halimle orada dikildim ve istasyonu dolduran flamaların manzarasını içime çektim. BARIŞ YOKSA REFAH DA YOK! AÇLIK OYUNLARI YOKSA BARIŞ DA YOK! 12. Mıntıka'da bizim meydanda kullandıkları kampanyanın aynısıydı ama sloganlar Başkent halkına hitap ediyordu. Demek Başkent de kendi vatandaşlarını ikna etmek zorundaydı.

Drusilla, Panem bayrağıyla süslenmiş daracık tulumu ve platform topuklu botlarıyla tangır tungur basamaklardan indi. Kırmızı kürkten altmış santimlik bir sütun olan şapkası şen şakrak bir edayla tek gözünün üstüne kaymıştı. Ağzının kenarından sızan sarı kremanın izi vardı yüzünde. Birileri doğum günümü kutlamak konusunda hiç sıkıntı çekmemişti.

"Pastayı beğendin mi?" diye sordu Maysilee. Kız bir milim olsun geri adım atmıyordu.

Drusilla, Plutarch kendi yüzüne pıt pıt vurana kadar şaşkın şaşkın baktı. "Şurada biraz bir şey kalmış." Ayna olmadığından Drusilla tren penceresinden yansımasına baktı ve kremayı diliyle temizledi. Yanağında, Maysilee'nin vurduğu yer, kalın makyaj katmanının altından hafif çürümüş görünüyordu.

"Çok güzelsin," dedi Plutarch. Sanırım o da adamın idare ettiği başka bir oyuncaktı, tek farkı onu iltifatlarla yönetmesiydi.

"Pekâlâ millet, gidelim hadi," dedi Drusilla hızlı adımlarla platforma inmeden önce.

Dışarıda, penceresiz bir Barış Muhafızı kamyonetine binmeden önce yaklaşık otuz saniye kadar temiz hava aldık. Ömrümde sadece birkaç kez bir otomobile binmiştim; biri dün tren istasyonuna giderken, diğeri de madenlere yaptığımız okul gezisinde. Dışarı-

yü görmeden yolculuk yapmamıştım hiç. Ölümüme götürülürken binmemiştim hiç. Sanki beni önceden gömüyorlardı.

Louella omzuma bastırıp beni sakinleştirdi. Önümüzdeki birkaç günün kâbusunu onun sayesinde atlatabileceğimi sezinledim. Ona göz kulak olmak bana hayatta kalma güdüsü verecek, onun bana göz kulak olması ise ölümle bir başıma yüzleşmenin dehşetini benden uzak tutacaktı. Tek umudum bu dünyadan birlikte göçüp gitmekti.

"İyi misin tatlım?" diye sordum.

"Daha iyi zamanlarım oldu," diye yanıt verdi.

"Bir arada kalacağız, anlaştık mı?"

"Tamam."

Kamyonet kapıları savrulup açılınca ışık yüzünden bir süre sersemledim yine. Havanın kuruluğu, Hattie'nin bana kovalarca çektirdiği dağ suyunun özlemiyle kavrulmama yol açtı. Ben yokken ne yapacaktı o? Herhalde kendine başka bir katır bulurdu. Daha şanslı birini.

Drusilla ve Plutarch'tan eser yoktu. Barış Muhafızları kamyonetten inmemizi emrettiler. Eski püskü çizmelerim, yürüyüş yolunun beyaz mermerden kaldırım taşları üstünde tuhaf görünüyordu. Yol, bizi gösterip uzaktan dik dik bakan insanlarla dolu heybetli binaların önünde bir sürü geniş çatala ayrılıyordu. Bunlar yetişkin değillerdi. Birbiriyle aynı üniformalar giymiş, bizim yaşımızda insanlardı bunlar. Okula giden çocuklardı.

Kelepçeli, dilsiz, onlar eğlensin diye dağlardan sürülerek getirilip teşhir edilmiş vahşi bir hayvan gibi hissettim. Hepimiz biraz büzüldük. Maysilee başını dik tuttu ama yanakları utançtan kıpkırmızıydı.

"Ben hâlâ onları Akademi'ye getirmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum," diye homurdandı Barış Muhafızları'ndan biri.

"Bu spor salonu kırk senedir kapalı olduğu için bomboş," dedi bir diğeri. "Bir işe yarasa daha iyi."

"Bence yıkmak lazım," dedi ilki. "Göz zevkini bozuyor."

Kamyonetler hareket edip kenara kaydılar ve girişine metalik altın harflerle HARAÇ MERKEZİ yazan bir flama asılı, kocaman, harabeye dönmüş bir bina göz önüne serildi. Barış Muhafızları çatlak cam kapıları açık tuttular ve yüzey temizleyiciyle karışık küf kokusu yüzümüze çarptı.

Biz oraya varan son haraçlardık. Rakiplerimiz dörtlü gruplar halinde odanın çevresine dağılmış ve mıntıka numaraları yazılı bölümlerde oturuyorlardı. Barış Muhafızları yuhalamaların ve alayların arasından bizi spor salonunun uzak köşesinde kalan 12 işaretine doğru güttüler. Çenesi düşüktü bu seneki Kariyerlerin.

Her bölüm, birbirinden uyduruk perdelerle ayrılmış dört adet minderli masadan ibaretti. Beyaz önlüklü birer çift asistan masaların yanında duruyordu ve bellerine tımar ekipmanı dolu kemerler takılıydı: makaslar, usturalar, vesaire.

Barış Muhafızları erkek haraçları bir soyunma odasına, kız haraçları da başka bir soyunma odasına yönlendirdiler. Louella'yı bırakmaktan hoşnut değildim ama seçeneğim yoktu. Belki icabında Maysilee korurdu onu. Yara izleri ve çatık kaşlarıyla belalı bir hali vardı. Saldırılınca karşılık verecek birine benziyordu ki öyleydi zaten.

Soyunma odasının kapısında erkekleri mıntıka numarasına göre dizdiler, böylece Wyatt ve ben arkamızı kollamak zorunda kalmadık, sadece önümüzdeki 11. Mıntıka'dan gelen kaslı çocuklara dikkat edecektik. Bu ikili somurtkandı ama etrafla bir ilgileri yoktu.

İçeride bize soyunmamız söylendi ki belden aşağısı için kolaydı belki ama eller kelepçeliyken belden yukarısını çıkarmak mümkün değildi. Bunun üstüne Barış Muhafızları yanımıza gelip bıçaklarıyla giysilerimizi kesip attılar. Karşı çıkan olursa ona gülüp fırın için bir şey fark etmeyeceğini söylüyorlardı. Anamın özenle diktiği dikişleri doğrarken onları seyretmek canımı acıtıyordu. Her miliminden faydalanmak için o mendilleri nasıl da büyük bir zahmetle dizdiğini hatırlıyorum. Oysa şimdi ayaklarımın dibinde paramparçaydı.

Barış Muhafızı'nın biri bıçağının ucunu çakmağıma dayadı. "Bu senin simgen mi?"

Simge mi? Derken haraçların bir silah olmadığı sürece simge olarak arenaya evlerinden getirdikleri bir eşyayı sokmalarına izin verildiğini hatırladım. Çakmağım haksız bir üstünlük olarak görülebilirdi belki ama onlara bu konuda yardımcı olmaya niyetim yoktu.

Barış Muhafızı parmaklarıyla metali ovuşturdu, sonra isteksizce, "Güzelmiş. Bunu daha sonra değerlendirmek üzere alacaklar," dedi. Başımı salladım. İnceleseler bile ne işe yarayabileceğini anlamazlardı. Burada, kibritin ve çakmağın bol bulunduğu bir yerde ateş yakmak için kıvılcıma gerek yoktu.

Zemini mavi karolarla döşenmiş, duvarlara duş başları takılı geniş, açık bir odaya uygun adım yürüdük. Çıplaklıktan utanmazdım ben, Burdock'la birlikte kaç kez çıplak göle dalmıştık ama gözlerini dikmiş bakan yirmi üç çıplak herifle birlikte dikilmeye alışık değildim. Başta gözümü sadece zemindeki bir oluğa dikmiştim ama sonra fark ettim ki rakiplerimi gözden geçirmek için bundan daha iyi bir fırsat yoktu. Altı adet Kariyer, vakitlerini heykeller için poz verirken harcamış gibi duruyorlardı. Ben dâhil on iki kişi, balta kullanmakta maharetimiz varsa hayatta kalma ihtimalimiz olur gibi duruyorduk. Geriye kalan altı kişiyse kaburga kemikleri ve kibrit çöpü gibi kemikleriyle acmacak haldeydiler.

Trenden gördüğüm Panache mahrem yerlerini milletin gözüne sokarak çalım atıyor, diğer Kariyerleri epey eğlendiriyordu. Ancak bunu 11. Mıntıka haraçlarından birine yapma gafletinde bulundu ve midesine hızlı bir tekme yedi. Çocuk tam karşılık verecekti ki duş başları can buldu ve bizi kaynar suyla haşladı.

Hepimiz kaçıştık, buharlardan kaçmaya çalıştık. Ancak suyun yerini leş kokulu, sabunlu bir sprey alınca işler daha beter hale geldi; öğürmeye başladım ve gözlerim biber değmiş gibi yandı. Su geri geldi ama sabundan kurtulalım diye bu kez hepimiz altına girmek için savaştık. Duş suyu yerini damlalara bıraktığında hâlâ tepeden tırnağa pislikle kaplı gibi hissediyordum.

Bir havlu olsaydı iyi olurdu ama onun yerine bir anda sıcak hava üflemeye başladı, sefalete sefalet kattı, tenimin üstündeki

pisliği adeta kavurdu ve her yerim deli gibi kaşınmaya başladı. İçimizde her ne mücadele ruhu vardıysa akıp gitmişti. Gözleri akan, saçları dik dik olmuş bir avuç sümüklü çocuk kalmıştı sırf geriye. Soyunma odasına geri döndüğümüzde mahrem yerlerimizi örtelim diye her birimize bir yaprak krepon kâğıdı dağıtıldı ve spor salonundaki mıntıka bölümlerimize geri götürüldük.

Louella'nın buna maruz kalmadığını umuyordum ama saç örgülerinin kırık bir rüzgârgülü gibi sarktıklarını görünce anladım ki o da bu acı deneyimi tatmıştı. Tüm o yaraları yüzünden Maysilee için de büyük ıstırap olmalıydı. Hepimiz birer masaya yönlendirildik, oturmamız emredildi ve bu defa tıpkı Kariyerler gibi kelepçelerimize zincir geçirdiler.

Bir süre boyunca diğer haraçlara dair başka bir şey görmedim çünkü Barış Muhafızları beyaz perdelerle bölmemi örttüler. Ponpon şeklinde mor pembe saçlara sahip bir kız ve yanakları metal elmalarla bezeli bir herif gergince yanıma yaklaştılar. İkisi de benden pek büyük durmuyordu.

"Selam, Haymitch," dedi kız nefes nefese. "Ben Proserpina, bu da Vitus. Biz senin stilist ekibiniz ve seni göz kamaştırıcı bir hale getirmeye geldik!"

"Evet! Evet!" dedi Vitus. "Göz kamaştırıcı ama haşin!" Dişlerini gösterip hırladı. "Diğerlerine gözdağı vermen için!"

"Bir de sana bir sürü sponsor bulmak için!" Proserpina'nın sesi fısıltıya dönüştü. "Biz senin takımının parçası olduğumuz için sana malzeme gönderemeyiz elbet. Ama büyük halam daha şimdiden sana sponsor olacağını söyledi. Hem de sırf ben sınıfı geçeyim diye değil."

Sınıf geçmek mi? "Siz öğrenci misiniz? Bu okulda mı?"

"Ah, hayır, *Üniversite* öğrencileriyiz biz, Akademi öğrencileri değil. Yani, son sınıf öğrencileri falan değiliz," dedi Vitus. "Onların hepsi daha iyi mıntıkalarla ilgilenmek istediler."

"Ama biz seni gerçekten sevdik. Çok tatlısın!" diye teskin etti beni Proserpina. "Zaten bizim üst sınıfa geçmek için iki senemiz var daha."

Demek benim ekip nefret Drusilla'dan, başka bir haracın kazanmasını isteyen bir akıl hocasından, bir-iki çömez öğrenciden ve... "Stilistim kim benim?"

Yüzleri düştü ve aralarında bakıştılar. "12. Mıntıka'ya Magno Stift düştü yine," diye zorlanarak ilan etti Vitus. "Ama dedikleri kadar kötü DEĞİL yahu."

İnledim. Magno Stift, ben kendimi bildim bileli 12. Mıntıka haraçlarına tayin edilen şu herifti. Ve evet, dedikleri kadar kötüydü sahiden. Diğer stilistler her yıl Oyunlar'dan önce düzenlenen geçit töreni ve röportajlar için yeni kostümler hazırlarken Magno, sanki aynı kömür madencisi tulumundan sonsuz sayıda ve her bedende varmışçasına hep aynı rezalet kıyafeti kullanırdı.

"Çeyrek Asır Oyunları için yepyeni bir görünüş tasarlayacağına söz verdi," diye teskin etti beni Proserpina.

"Ki bu iyi olmuş çünkü üstünde bu eski püskü şeyler varken kimse sana sponsor çıkmaz," dedi Vitus.

"Hem bugün bir kaza da yaşamayacağız çünkü sahne arkasında canlı sürüngen modasını yasakladılar," diye ekledi Proserpina. "Sırf Magno'ya değil, herkese. Gerçi bunu bir tek o giyiyor."

"Geçen yıl kemer tokası düşüp Drusilla'yı ısırmıştı," diye fısıldadı Vitus. "Çok asabi bir kaplumbağaydı bu. Drusilla öyle kızdı ki onu geri ısırdı. Kaplumbağayı değil, Magno'yu. Biz her şeyi gördük ama bunun hakkında konuşmamamız söylendi, gerçi herkes..."

"Neyse, tekrarını asla göremeyeceğiz!" diye lafını böldü Proserpina ve ona ters bir bakış attı. "Kıllarından başlayalım mı? Tüm böceklerden arındın mı?"

Demek o kimyasallar buydu. Böcek ilacı. Uzun dönem etkilerini görecek kadar hayatta kalacak olsaydım buna sinirlenebilirdim.

"Bekle!" diye ciyakladı Vitus. "'Öncesi' görüntülerini çekmeliyiz!"

Proserpina minik bir fotoğraf makinesi çıkardı ve tepeden tırnağa fotoğraflarımı çektiler. "Az daha unutuyorduk. 'Öncesi' çekimlerini yapmasaydık kesin eksik not alırdık."

Stilist ekibi görünen tüm kıllarımızı elektrikli tıraş makineleriyle tıraşladı. Pek fazla yüz kılım yoktu ama onu da kesmeye karar verdiler. Derisi soyulmuş bir sincap gibi çıplak ve çaresiz hissediyordum. Sonra tırnaklarımı kestiler ama dövüşmeye yetecek kadarını bırakmaları isteğimi geri çevirmediler. Proserpina, "Pençelerine ihtiyacın olabilir," dedi. Acaba burnumu hayvan burnu, kıllarımı postum, ayaklarımı patilerim gibi mi görüyordu?

Vitus kirpi gibi olmuş saçlarıma avuç dolusu jel sürdü ve artık kopma tehlikesi yaşamayacakları kadar onları ovuşturdu. Aslında saç faslında bayağı iyiydi; kıvrıkları düzeltmiş, kaşıntıyı geçirmişti. Jelin bir kısmını bedenime sürmesi için onu ikna ettim ve nihayet kaşıntım geçti.

Stilist ekibim benim ricalarımı geri çevirmediği için, bir de Başkent'te hiç değilse bir-iki arkadaşım olması adına onların "sonrası" çekimleri yapmalarına müsamaha gösterdim. Ödül olarak bana yeni bir yaprak kâğıt ve Proserpina'nın cebinden çıkardığı, kabul ederken pek de gurur duymadığım, tiftik yapışmış naneli bir şeker verdiler. Şeker ağzımdaki böcek ilacı tadını giderdi ve bana daha mutlu günlerimi hatırlattı. Sonra hızla yanımdan ayrıldılar çünkü Proserpina'nın ablası, olur da kamera karşısına çıkarsa diye onun mor pembe ponponlarına rötuş atmak istiyordu; Vitus ise annesine bu geceki Açlık Oyunları partisi için evini dekore etmekte ona yardım edeceğine söz vermişti.

Gittikleri için rahatlamış, beyaz perdeler ardındaki mahremiyetimi zevkle kucaklamıştım. Her şey sürreal geliyor, hiç bitmeyen korkunç bir ateş gibi hissettiriyordu. Kimyasal banyosu, eksantrik stilist ekibim, pantolonunu canlı bir sürüngenle tutturan bir adamı beklerken çıplak kılsız bacaklarıma bakışım...

Parmaklarım, boynumdaki yılan başına değdi ve ona dokunarak yılan pullarının tüylere dönüşmesini, ardından kuşun sivri gagasına dönüşmesini hissettim. Aklım havanın kapalı olduğu bir güne gitti. Ormanın derinlerinde, bizim dediğimiz bir grup ağacın arasında, kollarım Lenore Dove'u sarmış, gece çöküyor, ikimiz de hiçbir şeyi umursamıyoruz. Yakındaki bir dala zarif bir karga konuyor.

"Bu bir kuzgun. Benim isim şiirimdeki kuş," diyor Lenore usulca. "Dünyadaki en büyük ötücü kuş."

"Yakışıklı çocuk," diyorum onu süzerek.

"Bir *kız* o. Ayrıca kırbaç kadar keskin zekâlı. Problem çözmek için mantık kullandıklarını biliyor muydun?"

"Beni bile ezdiler o zaman," diye kabullendim.

"Ayrıca kimse onlara ne yapacaklarını söyleyemiyor. O kuş, benim büyüyünce olmak istediğim kişi işte. Ne olursa olsun doğru olduğunu düşündüğü her şeyi söyleyen biri."

Ne olursa olsun. İşte benim de korktuğum kısım buydu. Ağzına geleni söylemesi. Hatta kelimelerin ötesinde, tehlikeli bir şey yapması. Başkent'in hiç ikaz etmeden kırbaçlatacağı bir şey. On ikisine bastığında o çizgiyi iki kez aşmıştı bile.

İlki Clay Chance'i meydanda asacakları günden bir evvelki geceydi. Birisi darağacına tırmanıp ipi yarısından inceltmişti. Ertesi sabah kalabalığın önünde ip kopmuş, Clay yere düşmüş, bunun üzerine Barış Muhafızları'ndan çıkan altı mermiyle infaz edilmişti. Gece zifiri karanlık olduğu ve kar yağdığı için güvenlik kamerası pek bir şey yakalayamamıştı ama kasabadan biri Lenore Dove'u meydandan ayrılırken görüp onu rapor etmişti. Sorgulama için karargâhtaki hücreye atılmış ama yanlış bir şey yapmadığmı söylemekten başka bir söz çıkmamıştı ağzından. Barış Muhafızları onunla ne yapacaklarını bilememişlerdi. Orada öylece oturan, bilekleri kelepçe için fazla sıska, ayakları yerden havada sallanan minicik bir şey. Daha sonra Clay'in kız kardeşi, kalp sağlığı yüzünden bir seneden fazla vakti kalmamış olan Binnie suçu kendi işlediğini itiraf etmişti. Üç gün sonra Binnie kendi hücresinde ölmüş, amcaları Lenore Dove'u almaya gidip ona geceyi evde geçireceğine söz vermişlerdi.

Bu olaydan sonra Clerk Carmine onun dizginlerini iyice eline almıştı. Ancak hasada girdiğimiz ilk yıl, Kırk Altıncı Açlık Oyunları'nın sabahında bizler meydana toplanırken geçici sahnenin altından duman sızmaya başlamıştı. Barış Muhafızları duman tüten bir kumaş parçası bulmuşlardı ve bu bir Panem flamasıydı.

Bayrak yakmanın cezası on yıldı ki eğer ulus çapında yayınlanı-yorsa daha da fazla, ancak kameralar kayda geçmeden tüm izle; ortadan kaldırılmıştı. Sahne daha anca bir önceki akşam kurulmuş, Barış Muhafızları sahnenin altına güvenlik kamerası yerleştirmeyi akıl edememişlerdi. Platformun altında tesisat borularına giden bir mazgal yerinden oynamıştı. Görünüşe göre saatler önce yakılmış bir mum dibine kadar yanıp gazyağı sürülmüş bayrağı ateşe vermişti. Bunu herkes yapmış olabilirdi. Kanıt ve tanık olmadan, şüpheli davranış geçmişi olanları bir araya toplamışlar, Lenore Dove yine tutuklanmıştı. Evde olduğunu, hasat sırasında ismi çekilirse diye vasiyetini yazdığını söylemişti. Sonra onlara söz konusu belgeyi okumuştu; dünyevi varlıklarının çoğunu kazlarına bıraktığını anlatan yedi sayfa. Hazırlanma şeklini abartmış olabilirdi belki. Barış Muhafızları oyuna geldiklerini sezmiş olabilirlerdi. Onu yine salmışlar, ancak bu defa gözlerinin üstünde olduğunu söyleyerek ikaz etmişlerdi.

Fakat suçlu oydu. Her ikisinde de. Bunu ne bana ne amcalarına itiraf ettiyse de yüreğimin içinde biliyordum. O bana tüm Covey kızlarının esrarengiz olduğunu, cazibelerinin bir parçası olduğunu söylerdi. Üstelediğimdeyse sadece güler, eğer doğruysa bu bilginin beni tehlikeye atacağını, değilse de fark etmeyeceğini söylerdi. "Sonuçta bir işe yaramadı, öyle değil mi? Clay de öldü, hasat da devam etti."

O yıldan beri sabıkası temizdi. Geçen yılbaşında Covey'ler karargâh komutanının partisinde bile çalmışlardı ama Lenore Dove bundan hiç haz etmemişti. Clerk Carmine, iş iştir demiş, müziğin insanlar arasındaki anlayışı geliştirmekte köprü olabileceğini söylemişti çünkü güzel bir ezgi, herkesin hoşuna giderdi. Lenore Dove ona nefes almayı da herkesin sevdiğini söylemiş, peki bu bize ne getirdi diye sormuştu. Kimi sevgiler bir şey ifade etmiyordu.

Onun bu tip yorumları bana hâlâ potansiyel olarak bela açabileceğini hissettiriyordu; bu yanıyla sadece göze batmamaya çalışı-

Dün rolleri değişmiş olsaydık eğer ne yapardım bilemiyorum. Lenore Dove'un peşinden gitmek ister, belki kaçak olarak trene biner, kaçmasına yardım eder ya da bu yolda ölürdüm. Veya en azından Barış Muhafızları karargâhını yakıp yıkardım. Ancak gerçekte aklıma ne planlar getirirsem getireyim annemin ve Sid'in bensiz ne yapacakları düşüncesi beni dizginlerdi. Muhtemelen sessiz sedasız delirirdim. Durum onun için farklıydı ama. Kimse geçinmek için Lenore Dove'a bel bağlamıyordu. O, rüzgâr kadar hızlı koşup kaçabilirdi.

Bir saat kadar sonra Barış Muhafızları iki adet fındık kremalı sandviç ve ilk muzumu bıraktılar. Bana kalsa buna meyve demezdim –fazla nişastalı, fazla kuruydu– ama tadı bayağı güzeldi. Bunu mideye baloncuklarla dolu bir şişe suyla indirdim, gerçi suyun içinde baloncuk olması aptalcaydı çünkü geğirince zaten hepsi çıkıp gidiyordu.

Barış Muhafızları tüm perdeleri çektiler ve herkese aynı hazırlığın yapıldığını gördüm. Kariyerlerin kimi öncesinde komple sakallıydı ama tıraşlı halleriyle şimdi daha genç, daha az ürkütücü gözüküyorlardı. Göğüs kıllarının tıraşlanması da iyi olmuştu.

Juvenia şık giysiler dizili bir askılığı iten bir kadınla birlikte geldi ve 1. Mıntıka stilist ekipleri, açılış törenlerinin baş gösterisi olan savaş arabalı geçit törenine hazırlanmak üzere erkek soyunma odasına doğru onları hızlı adımlarla takip ettiler. Barış Muhafızları haraçların zincirlerini çözüp onları içeri aldılar. Birkaç dakika içinde aynı rutin 2. Mıntıka ve kız soyunma odasına uygulandı. Yarım saat sonra 1. Mıntıka haraçları yeşil balo elbiseleri ve ışıl ışıl takım elbiselerle neredeyse Başkentli gibi bir havayla spor salonundan geçtiler.

Yanımızdan geçerlerken Maysilee yüksek sesle, "Güzel gözüküyorsun, Silka! Umarım hepimiz sümük yeşili giysiler giyme şansına erişiriz!" diye seslendi.

Salonda bir kahkaha patladı. Muhtemelen Maysilee'den yirmi santim uzun ve elli kilo ağır olan Silka tam ona doğru yürümeye başlamışken Barış Muhafızı'nın birinden kaburgaya hızlı bir cop

yedi. Silka, Maysilee'ye baktı ve parmağını boğazının üstünd geçirdi.

Maysilee dudak bükerek karşılık verdi. "Ayıp ama, güzel g yinmişsin güzel davran. Hadi bir gülümse bakayım?"

Louella masasından bana sırıttı. "Soyunma odasında pek geç nemediler de."

"1. Mıntıka'yı ben de pek sevmem," dedim ve kamyonetin yo lunu tuttukları sırada ben onları izlerken 2. Mıntıkalılar, mor renk teki çivili deri giysilerle kasılarak yürüyüp geçtiler.

"Nereye gidiyor bunlar?" diye birinin sorduğunu duydum.

"Fotoğraf çekimlerine," diye yanıtladı bir Barış Muhafızı. "Son ra da savaş arabalarına."

Ardından 3 ve 4 numaralı mıntıkaların takımları belirdi; sonuncu çıkacağımızı biliyordum. Mekân yavaş yavaş boşaldı. Ponponları taze boyanmış Proserpina ve annesi parti için yatak odasını bara çevirdi diye huysuz olan Vitus geri döndüler. 11. Mıntıka haraçları, stilistleri tarafından hızla oradan uzaklaştırılırken Drusilla kolunun altına tıkıştırdığı kürklü şapkası ve platform çizmeleriyle takır tukur salonun bir ucundan diğerine yürüdü.

"Şu beyinsiz Magno nerede?" diye benim ekibe sordu. Çaresizce omuz silktiler. "Senenin en büyük partilerine geç kalmamıza yol açacak!"

Refakatçimizin tüm derdi partilerdi.

Bir on dakika daha geçti. "Çişim geldi," dedim.

Barış Muhafızları kelepçelerimizi çözüp bizi kızların soyunma odasına götürdüler, orada ihtiyacımızı giderdik. Magno hâlâ yoktu. Sıranın birine, Louella'nın yanına oturdum. Örgülerini düzeltmiş, kaşlarını göze çarpacak hale getirmişlerdi. Maysilee'nin sarı bukleleri, kıvrım kıvrım lülelerden oluşan bir şelale gibiydi ve bir şekilde ona yakışmıştı; Wyatt ise hazırlıktan önceki haliyle birebir aynıydı.

"Gelmezse araba kısmını es mi geçeceğiz?" diye sordu Louella. "Veya sadece kâğıtlara mı sarınıp çıkacağız?"

Kimse bunu düşünmemişti. Birden, ben dâhil herkes panikledi. Tüm bunları ne kadar reddetsem de büyük giriş sahnemi kâğıt yapraklarıyla yapmak istemedim. Herhangi bir şansım olacaksa, sponsor bulacaksam, oraya arka tarafım açık halde rüzgâr yerken çıkamazdım.

"Buraya gelirken giydiğim giysi nerede?" diye çıkıştı Maysilee. "Onu yeniden dikip bir araya getirebilirim."

"Çoktan yaktık," dedi bir Barış Muhafızı.

Zaman tükenirken Drusilla bize kendi kıyafetlerinden parçalar versinler diye stilist ekibine buyurdu. Ben Vitus'ın mavi kadife şortuna sığmaya çalışırken stilistimiz, omzuna astığı naylon poşetle çıkageldi.

Magno Stift'in güneşten kayış gibi olmuş teninde yılan derisi desenleri vardı. Adam metal elmaslardan uzun bir tişört giymişti ve göründüğü kadarıyla altına pantolon giymemişti. Sandaletlerinin bağları ta leğenkemiğine kadar çıkıyordu ve kulaklarından, eziyet içinde kıvrılıp bükülen, canlı, minicik jartiyer yılanları sarkıyordu.

"Onların yasak olduğunu biliyorsun!" diye öfkelendi Drusilla. "Seni rapor edeceğim."

"Of, Drusie zaten bir-iki saat içinde geberip gidecekler," dedi Magno. Poşetinin içindekileri yere boşalttı, kendimi bildim bileli 12. Mıntıka haraçlarının üstünde gördüğüm o aynı kostümden altı tane çıkardı. Yalandan bir zafer edasıyla kollarını kaldırdı. "Şimdi, rakiplerini gebertmeye kimler hazır bakayım?"

O kadar stres içindeydik ki, bu elden düşme giysileri bile kapıştık ve eminim Magno da baştan beri bunu planlıyordu. Ben hiç şikâyet etmeden çengelli iğnelerle tutturulmuş, pis kokulu siyah bir madenci tulumunu giydim ve kafama ucuz, plastik bir kömür madencisi kepi geçirdim. Botlar parmaklarımı sıkıştırıyordu ama hiç değilse ayağıma giyecek bir şey olmasının getirdiği rahatlıkla bağlarını bağladım.

Bir tek Drusilla ona hesap sordu: "Bunların yepyeni imajına ne oldu..."

Magno, havalı bir edayla Maysilee'nin baretindeki ışığı açtı
Zayıf ışık huzmesi zar zor yandı. "Ta-ta! Pilleri değiştirdim."

"Çeyrek Asır Oyunları için bunları getirdin yani ha? Eğer bu d
senin kelleni uçurtmazsa ne uçurtur bilemiyorum," dedi Drusill
tatminkâr bir sesle.

Magno sadece güldü. "Kimse 12'yi umursamıyor. Hele sen. Şı
veletleri zincirleyip ahıra koyun. Burada işim bitti benim."

Oradan aceleyle çıktık, bizi bekleyen kamyonete bindik ve araç
korna öttürerek Başkent sokaklarından hızla ilerledi. Ancak kor
na, milli marşın gümbür gümbür çalan sesini boğmaya yetmedi
Herhalde tüm şehre yayınlıyorlardı. Açlık Oyunları açılış törenler
bizsiz başlamıştı. Marş sona ererken acı bir frenle durduk, kamyonet kapıları savrularak açıldı ve mağara gibi kocaman bir ahır gözümüzün önüne serildi. Yüksek çatısı, beton sütunlarla destekliydi. Terbiyeciler kırk sekiz kostümlü haracı on iki savaş arabasına bindirmekle uğraşırken bir yandan bizi sokaklarda çekip götürecek atlara koşum takmaya uğraşıyorlardı. Herkes bağırıyor, kimse kimseyi dinlemiyordu.

Tören müziği başladı, koca ahır kapıları açıldı ve 1. Mıntıka haraçları, kalabalığın kükreyişi eşliğinde geniş yola çıkmadan önce fotoğrafçılara poz verdiler. Fotoğrafçının biri bize koştu, üst üste pozlarımızı çekti, ardından kayboldu. Bizim foto çekimimiz bu muydu? Kamyonete zincirli hallerimizle?

Drusilla meydana çıkıp terbiyecilere patronluk tasladı. "12. Mıntıka'yı arabaya bindirin!"

Zincirlerimiz çözüldü, kelepçelerimizden kurtulduk ve ürkek, ihtiyar atlardan oluşan bir dörtlünün çektiği eğreti arabaya yüklendik. Gözlerim ahıra kaydı, şüphelerim doğrulandı. Herkes bizden iyi gözüküyordu. Diğer haraçlara mıntıkalarına özgü kostümler verilmişti: 10. Mıntıka için seksi, kırmızı kovboy takımları, 4. Mıntıka için pırıl pırıl, deniz mavisi denizkızı ve denizerkeği kostümleri, 6. Mıntıka için yanardöner kumaştan gri tulumlar ve teker şeklinde taçlar. Arabaları da dekore edilmişti: Kimi göz korkutucu, kimi zarif ama hepsi göz alıcı. Gösterişli atlarının kafalarına nişanlar ve çiçekler takılıydı oysa bizimkilerin başları çıplaktı.

Araba dördümüz için fazla küçüktü. Atlar gergin gergin kımıldanıyor, arabayı sağa sola çekiştiriyor, binmeyi tehlikeli hale getiriyorlardı. Atlardan biri şaha kalkarken Louella arkaya sendeledi.

"Yavaş," dedim onu yakalayıp. "Halledersin."

"Sanmıyorum." Dizlerinin bağı çözüldü ve yere çöktü.

Drusilla ona bağırdı. "Ayağa kalk küçük hanım!"

Louella'yı çekip kaldırdım. "Bana bak," dedim. "Sen Başkent'teki herkesten, her açıdan bin kat daha iyisin. Daha çok seviliyorsun, daha iyi yetiştirildin ve çok daha iyi bir arkadaşsın. Sen benim sahip olmayı dileyeceğim en iyi müttefiksin. Tamam mı, tatlım?"

Başını sallayıp doğruldu. "Sonuna kadar sen ve ben. Değil mi, Hay?"

"Sonuna kadar sen ve ben," diye söz verdim.

"Kızlar öne!" diye komut verdi Drusilla.

Maysilee ve Louella arabaya tırmandılar ve ön korkuluğa tutundular. Wyatt ve ben arkalarından bindik ve kenarlara tutunduk. Dengemizi yakalamaya çalışırken kendimizi koruma güdümüz nasıl gözüktüğümüzün önüne geçti. Atlardan biri sıçradı, bir toynağını arabaya geçirdi ve tiz sesle kişnedi. İleri doğru hareket etmemiz gerekiyordu ama bizim atları dizginlemek için yapacak pek bir şey yoktu. 11. Mıntıka'nın arabası kapının dışında kaybolduktan sonra nihayet bizimkini saldılar.

Geç kalmıştık ama elimizden ne gelirdi ki? Sözde bu atlara kılavuza ihtiyaç duymadan, sabit bir hızda geçit rotasını yürümeleri öğretilmişti. Oysa bizimkiler gece havasına doğruca dalmış, ikinci foto çekimi fırsatını büsbütün es geçmişlerdi.

Yaklaşık ilk yüz metreden sonra bizim ihtiyar atlar kendilerini topladılar ve müzikle uyum içinde, tırıs gitmeye başladılar. Başımı kaldırıp geniş yolun iki tarafındaki tıklım tıklım sıraların üstünden yükselen dev ekranlardan birine baktım ve kamburu çıkmış halde korkuluğa doğru eğilmiş, berbat kostümümün içinde kendimi gördüm. *Uzak ihtimal,* diye düşündüm ve kendimi zorlayıp daha dik durmaya çalıştım.

Kalabalık hiç istisnasız sarhoş gibiydi; ter içindeki kırmızı suratlı insanlar yuhalıyor, bağırıyorlardı. Millet bize şişe ve çöp atıyordu. Kimi barikatların üzerinden, geçit yoluna kusuyordu. Tüm o süslü giysilerine rağmen seyirciler tıpkı cumartesi geceleri Hob'daki serseriler gibi kokuyorlardı: Ter, işlenmemiş likör ve kusmuk karışımı bir koku.

Bastonuyla Maysilee'yi dürtmeye çalışan herifin teki yola yüzüstü düştü ve ön dişlerinden birini kırdı. Neredeyse çırılçıplak bir kadın bana müstehcen hareketler yaptı. Bu ayak takımını görmezden gelmek zordu ama 12. Mıntıka dayanmayı başarıyordu, ta ki biri havai fişek fırlatana, fişek sarmallar çizip bizim arabanın önüne düşene ve mavi ışıklar eşliğinde patlayana dek.

Atlarımız kontrolü kaybettiler, yanlara doğru fırladılar ve dikey kalmak için aralarında savaş verdiler. Ben dizlerimin üstüne düştüm, ancak bizim atlar koşmaya başlayınca korkuluklardan birine tutundum. Kalabalık çılgına dönerken 11. Mıntıka arabasının etrafını döndük ve 10. Mıntıka'yla çarpışmamıza ramak kaldı; derken 10. Mmtıka'nın atları da kontrolden çıktılar. Louella'yı korumak istiyordum ama biz bulvarda şimşek gibi giderken tek yapabildiğim tutunmak oldu.

Her şey bulanıktı; seyirciler, zemin, yolumuzdan çekilmeye çalışan diğer arabalar. Bir siren öttü ve dönen kırmızı ışıkları fark ettim, ancak bunun bizim atları çıldırtmaktan başka bir faydası olmadı sanki. Törenin Başkan Snow'un malikânesine çıkan yuvarlak yolda bittiğini biliyordum, dolayısıyla sonsuza kadar koşamazdık, peki ama nasıl duracaktık?

6. Mıntıka arabasının dikenli tekerleri bizimkine yaklaşırken aşağıya doğru baktım ve aradığım cevabı buldum. Kıvılcımları gördüm, parçalanan dingilleri hissettim ve Louella'yı koruyabileceğimi umarak onun üstüne atıldım. O tam bana uzanırken teker devrildi ve mancınıkla fırlatılmış gibi havaya uçtuk. Bir baktım ki yerde yatıyorum ve Başkent ışıkları tepemde ateşböcekleri gibi yanıp sönerken elim bir kan gölünün içinde.

Böylesi daha iyi, dedim kendime. *Arenada ölmekten daha iyi. Sansarlardan, açlıktan ve kılıçlardan daha iyi.*

Tam bunu benimserken kanın benim olmadığını fark ettim. O kader, benimki değildi. Arenadan kurtulmayı başaran haraç, Louella'ydı.

6

Yosunlardan bir yatağın üstünde ölü bir alaycı kuş yavrusu, gözler hâlâ parlak, tüyler güneş ışığında mavi-siyah, pençeler boş. Lenore Dove parmak ucuyla tüylerini okşamıştı. "Zavallı yavrucak... zavallı kuş yavrusu... kim söyleyecek şimdi senin şarkılarını?"

Etrafımızı saran kaosun içinde Louella ne kadar küçücük, ne kadar durgun görünüyordu. Onu korumakta ne kadar güzel bir iş çıkarmıştım! Daha arenaya varmadan öldü. Kim söyleyecek şimdi senin şarkılarını Louella?

Düşmenin etkisiyle hâlâ sersem gibiydim, bir yerlerim morarmıştı kesin ama belli ki hiçbir yerim kırılmamıştı. "Louella?" dedim dizlerimin üstüne çöküp. İşe yaramayacağını bilsem de onu uyandırmaya çalıştım, nabzını bulmaya çalıştım ama bedeninden uçup gitmişti. Elimle gözkapaklarını kaparken boş bakan gözleri bunun kanıtıydı. Örgülerinden biri, kafatasının arkasından sızan kanın içinde seriliydi; kaldırıma çarptığında kafatası kırılmıştı. Kalemle çizilmiş siyah kaşlar, rengi solmuş yüzünden adeta fırlıyorlardı. Saç örgülerini düzeltim, başparmağımı yalayıp yanağındaki kan damlasını sildim.

Görünüşe göre arabayı atlara bağlayan demir kopmuş, atlar çoktan gitmiş, arkalarında bir enkaz bırakmışlardı. Wyatt ve Maysilee korkuluğa tutunmayı başarmışlardı ve hırpalanmış ama sağ salim arabanın enkazı arasından çıktılar. Wyatt, Louella'nın her

halde arabadan savrulduğumuzda düşmüş olan baretini yerden aldı. Bizim yanımıza gelirlerken ikisi de Louella'nın ölüp ölmediğini sormadılar.

Maysilee kolyelerinden birini, mor ve sarı çiçeklerle örülü boncuklara sahip koca bir ipliği boynundan çıkardı. "Bunu ona verecektim. Sembol niyetine. Evden bir şey getirmiş olsun diye." Diz çöktü, ben Louella'nın ezilmiş kafasını kaldırırken boncuklu kolyeyi boynuna taktı. Elime taze kan damladı.

"Sağ ol," dedim. "Çiçekleri sever o." Bedeni hâlâ bu kadar sıcak ve yakınken onu geçmiş zamanla anamadım.

"Onu almaya geliyorlar," diye ikaz etti Wyatt.

Sıhhiyecilerin, terbiyecilerin ve afallamış haraçların arasından dört Barış Muhafızı'nın dosdoğru bize geldiklerini gördüm. Louella'yı alıp götürmek, işledikleri suçlarla birlikte onu derli toplu halde tahta bir kutuya koymak; evine, 12. Mıntıka'ya göndermek istiyorlardı. Başkent'in gözetiminde, plansız programsız, beceriksizliklerini göz önüne serecek şekilde onun ölümünü yayınlamak istemiyorlardı. Posterlerini boyamak istedikleri kan bu değildi.

Louella'yı kollarıma aldım ve geri geri yürümeye başladım.

"Faydası yok," dedi Wyatt. "Her türlü alırlar onu senden."

"Onlara ait değil," diye çıkıştı Maysilee. "Onu öylece teslim etme. Bunun savaşını versinler. Koş!"

Ben de öyle yaptım. Hızlı koşardım ben. Okuldayken koşuda beni yenebilecek tek çocuk Woodbine Chance'ti. Bir zamanlar. Louella için koştum, ancak Woodbine için de koşuyordum çünkü o bir daha asla koşamayacaktı. Nereye gittiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim Louella'yı Başkent'e vermek istemediğimdi. Maysilee haklıydı. Kesinlikle onlara ait değildi.

Beyaz üniformalı tüm Barış Muhafızları'ndan sıyrılıp kırmızıya bulanmış bedenlerin arasından, 6. Mıntıka'ya ait arabanın enkazı arasından mekik dokudum. Anlaşılan atları barikatların üstünden atlayıp kalabalığa dalmıştı. Sıhhiyeler böcek sürüsü gibi çevreyi is-

tila etmiş, bağırıp çağırarak Başkent halkını sedyelerle taşıyor, 6. Mıntıka haraçlarını düştükleri yerde öylece bırakıyorlardı.

Kaçış rotam beni başkanın malikânesine uzanan bulvarın ötesine doğru sürükledi. Arabaların birkaçı geçit yolunun kenarına çekilmişti. Malikâne dümdüz önümdeydi ama oraya asla ulaşamazdım. Barış Muhafızları'nın çığlıkları yaklaşıyordu. Louella ağırlaşıyordu. Botların içinde ayak parmaklarım su toplamıştı. Göğsüm acıyordu; yere çarptığımdan beri derin bir nefes çekememiştim daha içime. Onu ha şimdi vermişim ha sonra, ne fark edecekti?

Kalabalığın tepesindeki büyük ekranların kimi dalgalanan bayrağı gösteriyor ama bazıları geçit rotasını yayınlıyordu. Bir tanesinde kendi görüntüme rast geldim. Louella huzurlu görünüyor, sanki kollarımda uyuyordu. Eğer bu en azından Başkent'te bile olsa kayıt ediliyor ve yayınlanıyorsa, o zaman belki de elimden geldiği kadar direnmem bir fark yaratabilirdi. Belki de burası benim kendi posterimi boyadığım yerdi.

Ötede, kar beyazı atların çektiği, altın rengiyle parıl parıl parlayan 1. Mıntıka arabası gözüme çarptı. Haraçlar arabadan inmiş, kenarda duruyorlardı. Bir tek Panache dışında. O atların dizginlerini çekiyordu. "Haydi," diye bağırıyordu onlara. "Yürüyün!" Besbelli ki geçide devam etmek istiyor, arabayla Başkan Snow'un malikânesine kadar giden tek haraç olmak istiyordu. Geleceğin galibi için ihtişamlı bir giriş. Ancak atlar direniyor, ayaklarını yere vuruyor, başlarını geriye atıyorlardı. Silka stiletto topuklu şık ayakkabılarından birini çıkardı ve dışta duran atın böğrünü onunla dövmeye girişti, kan akıttı. At acı içinde kişnedi, tepindi, diğer atların kafalarını karıştırdı. Silka yere devrildi, Panache ezilmemek için mecburen yana atladı.

Peşimde Barış Muhafızları, kollarım tükenmek üzere bu andan faydalandım ve atların paniği tam onların eğitimine galip gelecekken arabaya sıçradım. Panache'ın fikri şahaneydi ve ben şimdi onu tam ayaklarının altından çalıyordum. Arabayla oraya ulaşan haraç

ben olmak istiyordum, herkes görsün diye Louella'nın yanımda olmasını istiyordum.

Atlar ileri fırlarken korkuluğa savruldum, Louella'nın ağırlığının bir kısmını üzerimden aldı. Ardımdan Panache'ın öfke dolu ulumasını duyuyordum ama aldırmadım. Atlar normal tempolarında gitmeyi sürdürdüler, ben de doğrulmayı başardım. Kaza sırasında o dandik, taklit madenci baretini kaybetmiştim. Baretlerden kurtulunca giysilerimiz siyah ve akılda hiç kalmayacak normal kıyafetlere dönüşmüşlerdi. Sembollerimiz göze çarpıyordu: Louella'nın parlak, boncuklu kolyesi ve benim muhteşem çakmağım. Bu şaşaalı at arabasında, güzelim aksesuarlarımızla ilk kez göze çarpan birer haraç gibi görünüyorduk. Uzak ihtimaller gibi değil. Ya da hiç değilse sponsorluk vermeyi düşüneceğiniz birer uzak ihtimal. Yazık ki birimiz sağ değildi.

Atlar tam balkonun altında durdular. Yukarı baktım ve nefes alamayacak kadar korkmuş bir halde donup kaldım. Başkan Snow. Ekranda değil, etten kemikten haliyle. Panem'deki en güçlü, dolayısıyla en acımasız şahıs. Sakin, dimdik duruyor, açılış töreninin felaketini inceliyordu. Başı hafif aşağı eğildi ve gümüşi sarı, pasparlak bir bukle alnına düştü. Gözlerimiz buluştu, dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Öfke yok, hiddet yok, korku hiç yok. Performansımla onu etkilememiştim. Kollarındaki ölü kızla duran hayâsız dağ çocuğu ahmak gibi görünüyor, biraz da güldürüyordu ama başka hiçbir şey etmezdi.

İçimden çelik gibi bir duygu yükseldi ve içimden şöyle geçirdim: *Bana tepeden bakıyor olabilirsin bayım. Ama günün birinde birisi seni doğruca mezarına devirecek.* Arabadan indim ve Louella'yı yere serdim, Snow onun harap olmuş minik kuş bedenini görmemiş gibi yapamasın diye bir adım geri çekildi. Sonra ona elimle işaret ettim ve Louella'ya hakkını teslim etmek adına alkışlamaya başladım.

Kolaysa bunu çarpıt bakalım, Plutarch, diye geçirdim içimden.

Birden başkanın ifadesi değişti. Dikkatini sağımdaki ekrana, beni belden yukarı alkışlarken gösteren ekrana verdi. Parmakları ceket yakasındaki, onun sembolü haline gelmiş beyaz güle gitti,

yeniden aşağıya bakarken onu düzeltti. Mavi gözleri kısıldı ama yüzüme odaklanmamışlardı. Çakmağıma mı bakıyordu?

Beni arkadan yakalayıp sürükleyerek götürdüler. Sıhhiyeciler Louella'nın tepesine üşüştüler ama onu geri getirmenin yolu olmadığını biliyordum. Onu arkada bırakmaktan nefret ediyordum ama yanından ayrılmasam bile ne yapacaktım ki? Ailesi uğurlanışını görmüş müydü acaba? Ya benimkiler? Ama bunu 12'de göstermezlerdi. Muhtemelen atlarımızın fırlayıp gittiği kısmı keserlerdi.

Bir süre boğuştum, sonra gereksiz çaba gösterdiğimi düşündüm. Kendimi bıraktım, Barış Muhafızları'na kendimi taşıttım ve ahıra giden uzun yolda çekerek götürdüler. Sonra yanıma geldiler, beni ters çevirdiler, kelepçelediler ve beni kendi ayaklarım üstünde yürüttüler. İşte o zaman hâlâ sıralarda dikilen kalabalığın farkına vardım ve bağırış seslerini duydum.

"Hey, sen, nerelisin sen?"

"Oğlum buraya bak! Adın ne senin?"

"12, değil mi? Sen 12'densin, değil mi?"

Bu benim dikkatimi çekti işte. Bana mı diyorlardı? Benimle mi konuşuyorlardı? Başım bir oraya bir buraya döndü.

"Konuşsana oğlum! Kim olduğunu bilmezsek sana nasıl sponsor olacağız?"

Bu insanlar bana sponsor mu olmak istiyorlardı? Bana arenada yemek ve erzak mı göndereceklerdi? Sonra it dalaşındaki aç bir köpekmişim gibi üstüme bahis mi oynayacaklardı? Belki de minnettar, ya da hiç değilse akıllı olmalıydım ama Louella'nın kanı ellerimde kururken bu olanaksızdı. Balgam çıkarıp doğruca bir adamın şişkin ve minik aynalarla süslü yüzüne tükürdüm. Tükürük yanağına kondu ve kalabalık kahkaha sesiyle kükredi.

"İşte budur!"

"Tarzını sevdim!"

"Haymitch mi, Wyatt mı? Sen hangisisin?"

Bu sonuncusu, başına kuş yuvası takmış kadının birinden geldi. Kadın, elindeki Açlık Oyunları programını salladı. Programın kapak kâğıdında parlak bir *50* vardı, arka plandaysa Panem bayra-

ğı. Tam balgam biriktiriyordum ki muhafızlarımdan biri, "Bu kadarı yeter," diye ikaz etti. Yine de tükürdüm. Dirseğini böğrüme sertçe geçirdi ve kalabalık tezahürat etti, gerçi kime ettiler emin değilim.

Bıkmış usanmış Barış Muhafızları beni 4. Mıntıka haraçlarıyla dolu bir arabaya fırlattılar, yeniden savrulmamak için herifin tekinin sahte mızrağına sıkı sıkı tutundum ve ahıra arabayla döndüm. Yaptığım şey herifin hoşuna gitmedi ve tam ahıra vardığımızda mızrağın arkasını karın boşluğuma geçirdi ve kendimi yeniden yerde buldum.

"Aferin, Urchin," diye güldü 4'ten bir kız ve balıksırtı kuyruğunu bana doğru savurarak yürüyüp uzaklaştı.

Kalkmam için özel bir sebebim yoktu bu yüzden üzerime basarlar mı basmazlar mı hiç umursamadan orada öylece yattım. Snow'un balkonu altında Louella'nın cansız bedeninin anısı gözkapaklarımın ardına kazındı. Sanki bir daha başka hiçbir şey görmeyecektim.

Mekân boşalmaya yüz tutunca etraf sakinledi. Ama itaatsiz bir 12. Mıntıka haracını yerden kaldırmak için kimsenin bir acelesi yoktu. Bir süre sonra Maysilee tepemde belirdi, şelale gibi dökülen bukleleri başının yanlarından aşağı sarktı. "Yani bu gecenin son lafını da sen soktun, Bay Abernathy."

"Öyle mi yaptım? Tam olarak ne dedim acaba, Bayan Donner?"

"12. Mıntıka'yla dalaşmayın!"

Ağzımın yarısı gülümsemeyi başardı. "Onları fena korkuttum mu diyorsun?"

"Öyle bir şey demiyorum. Ama en azından burada olduğumuzu biliyorlar artık." Beni ayağa kaldırdı. "Hor görülmeyi yok sayılmaya yeğlerim."

Wyatt yanımıza yürüdü. "Kalabalığa iyi oynadın. Bu sana birkaç sponsor getirecektir. Kazayla birlikte ihtimallerimiz hafif yükseldi. 6. Mıntıka'nın hepsi yaralandı. 10 da hırpalandı."

Ona vurma dürtüme karşı direndim. "Ve Louella öldü"

"Evet ama Louella'nın zaten hiçbirimizi öldürme ihtimali yok-

tu pek. Hem her halükârda 12'den gelmiş, on üçündeki cılız bir çocuk olarak sıralamalara pek etkisi yoktu," dedi Wyatt.

Soğukluğu karşısında hayrete düşerek gözlerimi ona diktim. "Peki, sence senin baban kazanma ihtimalin üzerine nasıl bir bahis oynuyordur acaba şimdi, ha Wyatt?"

Alttan alttan yüzüne utanç duygusu yayıldı. Ancak sadece, "Kırka bir," dedi.

"Yani sen galip gelirsen, ben de senin üstüne bir dolar oynamışsam, kırk dolar mı kazanırım?"

"Kırk bir eksi bahisçi bedeli."

"Baban seni bu kadar ucuz gördüğüne göre galiba sen de uzak ihtimalsin o halde," dedim.

"Aksini iddia etmedim hiç." Wyatt arkasını döndü ve ahırda geriye kalmış bir iki kamyonetten bizimkine doğru yürüdü.

"Oğlum ya bu çok acımasızdı, benim standartlarıma göre bile," dedi Maysilee bana. "İnsan ailesini seçemiyor ki."

"Ama aile işini geri çevirebilirsin," diye belirttim.

"Ben yapamadım," dedi Maysilee. "Ne kadar nefret edersem edeyim ömrümün geri kalanını şekerci dükkânındaki tezgâhın ardından geçirecektim. Ve tahminimce sen de mezarında bile madenci tulumu giyecektin. Bizim, hiçbirimizin seçenekleri olmadı asla."

Wyatt'ı takip edip kamyonete gitti ve beni ondan daha acımasız olabilme ihtimalim üzerine kafa patlatır bir halde öylece bıraktı. Gurur duymuyordum bununla. Ama her ikisi de ihtimallerden söz ediyor, Louella'nın ölümünü hiç hesaba katmıyorlardı. Daha bedeni bile soğumamışken herif onu bir rakama indirgemişti. Ama o bir rakam falan değildi; doğduğu gün tanıştığım küçücük bir kızdı o. Yüzüne sevinçten nur düşen Bay McCoy biz tüm çocuklar görelim diye onu pencere kenarında havaya kaldırmıştı. İçimde korkunç, karanlık bir matem kabarmaya başladı, beni boğmakla tehdit etti, ancak onu zorla geri bastırdım. Hüznü yut, tepesine bir kapak geçir ve tıka gitsin. Benim gözyaşlarımı eğlenceleri için kullanamayacaklardı.

Bu çaba başımı döndürdü böylece sırtımı bir sütuna yaslayarak oturdum ve çatı kirişlerinin arasında uçuşan kuşları izledim. Atlar ve arabalar, ahırın derinliklerinde gözden kayboldular. Haraçlar dağınık gruplar halinde içeri girip mıntıkalarına katıldılar. Birkaç Barış Muhafızı etrafta dolanıp aylak aylak gezen haraçları kelepçeledi. Bana bir göz attılar ama kendi halime bıraktılar.

Kendimi, tüm haraçları listeleyen dijital bir panoya bakakalmış bir halde buldum. Anladığım kadarıyla soyadların bir önemi yoktu.

İKİNCİ ÇEYREK ASIR OYUNLARI
HARAÇ LİSTESİ

1. MINTIKA

Erkek	*Panache*
Kız	*Silka*
Erkek	*Loupe*
Kız	*Carat*

2. MINTIKA

Erkek	*Alpheus*
Kız	*Camilla*
Erkek	*Janus*
Kız	*Nona*

3. MINTIKA

Erkek	*Ampert*
Kız	*Dio*
Erkek	*Lect*
Kız	*Coil*

4. MINTIKA

Erkek	*Urchin*
Kız	*Barba*
Erkek	*Angler*
Kız	*Maritte*

5. MINTIKA

Erkek	*Hychel*
Kız	*Anion*
Erkek	*Fisser*
Kız	*Potena*

6. MINTIKA

Erkek	*Miles*
Kız	*Wellie*
Erkek	*Atread*
Kız	*Velo*

7. MINTIKA	
Erkek	Bircher
Kız	Autumn
Erkek	Heartwood
Kız	Ringina

8. MINTIKA	
Erkek	Wefton
Kız	Notion
Erkek	Ripman
Kız	Alawna

9. MINTIKA	
Erkek	Ryan
Kız	Kerna
Erkek	Clayton
Kız	Midge

10. MINTIKA	
Erkek	Buck
Kız	Lannie
Erkek	Stamp
Kız	Peeler

11. MINTIKA	
Erkek	Hull
Kız	Chicory
Erkek	Tile
Kız	Blossom

12. MINTIKA	
Erkek	Wyatt
Kız	Maysilee
Erkek	Haymitch
Kız	Louella

Kırk sekiz çocuk. Eksi bir. Hepsinin ismini asla hatırlamayacağım. Onların da benimkini hatırlayacağından şüpheliyim. Sayımız çoktu.

Elektrik mavisi tulum giymiş Sid yaşlarında bir çocuk, bileklerinde şıkırdayan kelepçeleriyle bana geldi. Katliama seçilmiş bir kuzu daha. "Selam, ben Ampert. "Üç'tenim."

Arkasına baktım. Refakat eden kimse yoktu. Muhtemelen benden bile daha uzak ihtimaldi. Ne istiyordu hiç bilemiyordum ama aynı şartlarda kardeşim olsaydı ona dostane davranmalarını isterdim düşüncesiyle şöyle dedim: "Selam Ampert. Ben Haymitch. Kaç yaşındasın sen?"

"On iki. Sen?"

"Bugün on altıma bastım."

"Feciymiş." Yanımda çöktü ve kelepçeleriyle oynadı. "Bir firketem olsaydı bunları pat diye açardım."

Böbürlenişi karşısında gülümsedim. "Veya bir anahtar."

"Babam gibi konuştun. Ona bunu anlatınca gülecek."

Ampert'a bir daha asla babasını göremeyeceğini söyleyebilirdim ama bugün için acımasızlık kotamı doldurmuştum bile. Kendini göstermesi için ona şans tanımak daha güzel gelmişti. Tulumumdan bir çengelli iğne söktüm ve ona uzattım. "Dene bakalım, dostum."

Yeni bir oyuncağı olmuşçasına yüzü aydınlandı. Çengelli iğneyi pıt diye açtı ve kelepçe kilidindeki bir noktayı kurcalamaya koyuldu. "Okulda bize bunu öğretmiyorlar tabii. Fabrikalarda kullandığımız teknolojiye odaklanıyorlar. Ama bunu annem öğretti. Eli makinelere yatkındır onun. Ben arenada işe yarayacak bir sürü şey biliyorum. İstersen müttefikim olabilirsin."

Demek mevzu buydu. Aynı mıntıkadan gelen haraç arkadaşları onu geri çevirmişler, o da kendisinden daha zavallı birinin arayışı içindeydi. 12. Mıntıkalı bir kömür madencisi ona uygun bir aday gibi gelmişti.

Şöyle dedim ona: "Benim bir müttefikim vardı ama öldü bile."

"Özür dilerim. Ben onun bayıldığını sandım. Louella McCoy, değil mi? Başkan Snow'un zorla sahip çıkmasını sağladığın kız?"

Eh, Ampert'a hakkını vermek lazımdı, çocuk bana mısın demiyordu. "Mevzu şu ki Ampert, ben müttefik olmaya uygun bir kumaşa sahip miyim pek bilemiyorum. Bence sen benden iyisini bulursun. Neden geri dönüp senin mıntıkadan diğer haraçlara seninle takım olmalarını söylemiyorsun?"

"E onlar zaten benimle takımlar. Ama ben Kariyerlere karşı durabilmek için bir ittifak kurmaya çalışıyorum. Yedi ve Sekiz'in hepsi benimle, ayrıca On Bir de bunun üzerine düşünüyor." Çocuk son sürprizini yaptı ve sol kelepçesi bileğinden yere düştü. İğneyi havaya zaferle kaldırdı. "Demiştim!"

"Oha!" diye şaşırdım. "Nasıl yaptın bunu?"

"Daha fazla vaktimiz olsaydı sana öğretirdim." Ampert başka kimse fark etmeden kelepçeyi yeniden pat diye taktı ve çengelli iğneyi cebine attı. "Fikrini değiştirirsen ben etrafta olacağım." Koşturarak gitti ve 3. Mıntıka'dan diğer çocuklara durumu bildirişini seyrettim; çocuklar boyunlarını uzatıp bana baktılar.

Bu çocuk ne diye bana ihtiyaç duyacaktı bilemedim. Aklım için değildi. Belki Hattie gibi benim iyi bir katır olacağımı düşünüyordu. Ancak benim ittifak günlerim Louella'yla başlayıp Louella'yla bitmişti.

Haraç olarak geriye bir tek ben kalınca Barış Muhafızı'nın biri kamyonete binmemi emretti. Kadın beni, Maysilee'yi, Wyatt'ı zincirledi, sonra etrafa bakıp kaş çattı. "Refakatçiniz ve stilistiniz nerede? Akıl hocanız nerede?"

Hiçbirimiz yanıt vermedik. Bilmiyorduk, hem niye bilecektik ki?

Başka bir Barış Muhafızı konuştu: "Drusilla kazadan sonra tüydü. Magno Stift hiç çıkmadı ortaya." Elindeki panoya baktı. "Bir de, listede On İki için atanmış bir akıl hocasının ismi bile yazmıyor."

"Ne yapacağız bunlarla?" diye sordu ilki. "Benim mesaim onda bitiyor. Bizim mangayla kutlama sonrası partimiz var ve romlu punch yapmayı iyi bilen tek kişi benim."

"Onları burada bırakamayız. Herhalde odalarına götüreceğiz. Sonrasını kendileri çözerler."

Kapı kapandı ve motor can buldu. Kamyonetin zifiri karanlığında başımı duvara dayadım. Son iki günün sefaleti göz ardı edilecek gibi değildi: Hasatta kafama yediğim tüfek dipçiğinin zonklayan baş ağrısı, elektrik şoku yemenin korkusu, sevdiklerime veda etmenin getirdiği kalp acısı, zehirli duş, Panem huzurundaki aşağılayıcı geçit töreni, araba kazası ve en beteri, Louella'nın kanına bulanmış olmanın dehşeti. İçimde, dışımda, her yerim acıyordu.

İki yanına rengârenk şekerler gibi apartmanların dizili olduğu bir sokakta indirildik. Huysuzlanan Barış Muhafızı, bizi silahlı nö-

betçilerin yanından geçirdi, sahte ahşap panellerle kaplı bir lobiye soktu ve eski çorapla ucuz parfüm karışımı kokan bir asansöre bindirdi. Kadın, üzerinde 12 yazan boşluğa bir anahtar sokup çevirdi ve yukarı çıkarken kelepçelerimizi çözdü. "Bize akıl hocalarınızın sizi burada bekledikleri söylendi. Kelepçe takmamamız söylendi ama Barış Muhafızları bir zil mesafesindeler ve her yerde kamera var." Başını asansörün köşesindeki kameraya doğru salladı. Kamerayı saklamak için hiçbir çaba harcanmamıştı. İzlediklerini bilmemizi istiyorlardı. Veya biri izlemiyorsa bile izlediklerini düşünmemizi istiyorlardı.

"Barış Muhafızı yoksa, barış da yok," diye homurdandım.

Barış Muhafızı başını sertçe salladı. "Aynen öyle."

Kapılar açıldığında bizi giriş holüne itti. Üzerinde balmumundan portakallar dolu bir kâse olan küçük masanın tepesinde smokin giymiş beyaz bir poodle'ın çerçeveli tablosu asılıydı. "Hepsi sizin!" diye bağırdı kadın ve sonra asansör kapıları kapandı.

Poodle'ın ciddi bakışları altında, terk edilmiş halde kaldık, bir sonraki kötü muameleyi bekledik. Sessizlikte tanıdık bir kokunun farkına vardım. Annemin biri öldüğünde yaptığı etli fasulye çorbasının kokusuydu bu. Tabii bu gerçek olamazdı. Yine de Louella'nın kaybı bu kadar tazeyken içimde bir şeyler çözülmeye başladı. Hasattan beri biriktirdiğim gözyaşları. Bu beni çileden çıkarttı ve onları geri göndermek için sertçe gözlerimi kırpıştırdım.

Yumuşak ayak sesleri yaklaştı ve ufak tefek, genç bir kadın belirdi. Onu hemen tanıdım. Geçen senenin Açlık Oyunları'nı kazanan, 3. Mıntıka'dan gelen esmer saçlı kız. "Merhaba, ben Wiress. Akıl hocalarınızdan biri benim."

Parlak yüzeylerle dolu bir arenaydı. Gökyüzünü yansıtan göller, bulutlar ve her yerde ayna kaplı kayalar, mağaralar, uçurumlar. Haraçlar arenaya yükseltildiklerinde yönlerini anlayamamışlardı. Nereye dönseler pırıldayan tunikler giymiş haraçlar onlara geri bakıyordu.

12'deyken bunu seyrettiğimiz sırada Sid şöyle fısıldamıştı: "Buna bakmakta çok zorlanıyorum ben. Şaşı olacağım."

Eğer dışarıdan böyle görünüyor idiyse, içerideyken daha da akıl almaz bir hal alıyor olmalıydı. Gümüşten, dev bir Cornucopia'nın içinden sürüsüne bereket erzak taşıyordu ama ona giden yolu bulmak bile tehlikeliydi. Haracın biri eline silah geçirecek diye havayı tutmuş, bir başkası boşluğa atlayacak diye duvara çarpmış, bir diğeriyse saldırgandan kaçayım derken doğruca kılıcının üstüne koşmuştu.

Haraçların çoğu kafayı yemişti, Wiress dışında. O tüm manzarayı sindirmiş, ardından dikkatle Cornucopia'dan uzağa kaçmış, göze hiç görünmedikleri halde nasıl olduysa kimi erzak paketleri bulmuştu. Önünde sonunda beceriksizce bir kan banyosu patlak vermişti ama Wiress o noktada çoktan oradan uzaklaşmış, karış karış arenayı inceliyordu, ta ki bir gölün üzerinden uzanan ve tüm rakiplerini görebileceği bir kayaya yerleşene dek. Fakat... rakipleri onu göremiyorlardı. Bir kör nokta bulmuştu ve hiddet içinde birkaç metre yakınına kadar gelseler bile onlara yakalanmamıştı. Orada öylece oturmuş, bir fare kadar sessiz yemeğini yemiş, gölden suyunu içmiş, top gibi kıvrılıp uyumuştu.

İşin komik yanı –tabii Açlık Oyunları'nın komik denebilecek bir tarafı varsa– Oyun Kurucular'ın sponsor bağışlarını ona ulaştırmaya çalışmasıydı. Her seferinde başarısızlığa uğruyorlardı. Onun olduğu noktaya haraçlar kadar onlar da kördü. Ve bununla ilgili şaka yapsalar bile 3. Mıntıka'dan gelmiş bir kızın, kendi arenalarını onlardan daha iyi anlamasının onları utandırdığı görülebiliyordu.

Herkes elenince geriye Wiress ve 6. Mıntıka'da bir oğlan kalmıştı. Wiress en nihayetinde ayağa kalkmış, kendini göstermiş, çocuk o zannettiği bir şeye doğru sıçrayıp kafasını kırmış ve gölde boğulmuştu. Wiress onu alsınlar diye Cornucopia'ya geri yürümeden önce galip hoverkraftı yaklaşık bir saat oralarda uçup durmuştu. Daha sonra ona kendi stratejisini nasıl kurduğu sorulduğunda, "Işık huzmelerini takip ettim," demişti. Bundan daha fazlasını söyleyememiş veya söylememişti. Oyun Kurucular'ı aklıyla yendi diye insan ona tezahürat etmek istiyordu ama kadın biraz fazla sinir bozucuydu.

E tabii bize onu vereceklerdi. Bize hep artıklar kalıyordu. Leş kostümler, ihtiyarlamış atlar, şimdi de bu. Ayak uydurmak istedim ama bu benim tepemi attırdı. Ben Wiress'ı bir akıl hocası olarak istemiyordum. Zaten elimde hiçbir şey yokken bir de uğraşacak bir tuhaf kişi daha katılmıştı aramıza. Işık huzmelerini takip etmiş bir kızın ne faydası olacaktı ki bana? Sıyrık bile almadan arenayı terk etmiş biri bana kendimi korumayı nasıl öğretecekti? Kimseyle dövüşmemiş, kimseyi öldürmemiş, kimseye akıl hocalığı yapmamış biri nasıl bana akıl hocalığı yapacaktı? Yapamayacaktı, o kadar basitti.

Tam bunları söylemeye niyetlenmiştim ki bir kadın daha geldi. Onu tanımak biraz daha vakit aldı. Yaşı daha fazlaydı, muhtemelen Hattie yaşlarındaydı. Sonra küçüklüğümden bir Oyun hatırladım, bir de tüm Panem ulusunun huzurunda taç takılırken çılgınca gülen, deniz kabuklarından kıyafet giymiş bir oğlan çocuğu. Çılgın gülüş, Oyun'un tekrar görüntülerini verdiklerinde ve çocuğun yirmi üç rakibinin ölümleri oynatıldığında tetikleniyordu. Bu kadınsa çocuğu tutmuş, akıl hocası olarak onu kameralardan korumak için elinden gelen her şeyi yapıyor, kameralarsa çocuğun her pozuna aç bir şekilde onu çekiyorlardı.

Mags idi bu, 4. Mıntıka'dan bir galip. Bana hüzünle, duygularımı anlarcasma baktı. Ardmdan kollarını açtı ve şöyle dedi: "Louella için çok üzüldüm, Haymitch."

Bir an öfkeyle keder arasında gelip gittim. Ancak baraj sonunda yıkıldı. Onun açtığı kollara doğru adım attım, başımı omzuna dayadım, ağlamaya başladım.

7

Ben genelde pek ağlamam. Bir tek insanlar öldüğünde. O zaman da pis ağlarım, çok ağlarım, çabuk ağlarım ki şimdi de öyle yapıyordum. Çünkü Louella ölmüştü oysa sözde ona göz kulak olacaktım ama olamamıştım. Lenore Dove sonsuza dek benim gerçek sevgilimdi ama Louella benim tatlımdı.

Hıçkırıklarım bedenimi sarsarken, gözyaşlarım ve sümüğüm omzuna damlarken Mags sadece bana sarıldı. Wiress; Maysilee ve Wyatt'ı apartman dairesinin içine götürüp bizi yalnız bıraktı. "Kusura bakma," dedim sesim boğulurken. Fakat Mags başını iki yana salladı ve sadece sırtımı sıvazlamaya devam etti.

Biraz sakinleştiğimde beni dairenin içindeki banyoya götürdü; buhar tüten su dolu bir küvet beni bekliyordu. Elime bir çanta tutuşturup, "Kostümünü bunun içine koy. Mango onu geri istiyor. Ardından yıkanıp aramıza katıl," dedi.

Mags kapıyı ardından kapayıp gidince beni cezalandırıp cezalandırmayacaklarını umursamayıp mahremiyet için kameranın üstüne bir havlu attım. Ardından o iğrenç kostümü çıkardım ve çantanın içine tıktım. Sıcak banyo bizim evde bir pazar ritüeliydi. Geri kalan günlerde soğuk suyla idare ediyorduk çünkü bizim teneke küveti su doldurmak epey su pompalamayı ve ısıtmayı gerektiriyordu. Buradaki neredeyse ağzına kadar su dolu bu porselen küvet, kremimsi sabun ve sıvı şampuan, akla hayale sığmayacak

birer lükstü. Küvete çöktüm, sıcağın bedenimi sarmasına izin verdim ve Louella'nın kanları berrak suyu pembeye çevirdi.

Gözlerimi yumup zihnimi boşaltmaya çabaladım, geriye sadece sıcaklık, uzaktan gelen konuşma seslerinin mırıltısı ve sabunun hafif, çiçeksi kokusuyla çorba kokusunun karışımı kaldı. Bütün dünya buydu benim için. Başka hiçbir şey değil. Herhalde orada uzun süre öylece kalmışım çünkü gözlerimi açtığımda su soğumuş, parmak uçlarım buruşmuştu. Küveti boşalttım, duş suyunun altında bir güzel keselendim, kendimi böcek ilacından, yol pisliğinden ve Louella'nın hayatının son izlerinden arındırdım.

Büyük, yumuşak bir havluyla kurulandıktan sonra benim için bırakılan donu, düz siyah tişörtü ve pantolonu giydim ve ayaklarıma yeni bir çift ayakkabı geçirdim. Banyo kapısını açarken az önceki patlayışım için utanç duymalı mıyım diye karar vermeye çalıştım ama fark ettim ki zaten kimin ne düşündüğünü hiç umursamıyordum.

Tuhaf, gayri şahsi bir havası olan apartman dairesi, pofuduk şeyleri ve yanık portakalı seven biri tarafından dekore edilmişti. Kedi köpek yavrusu biblolan, pencerelerdeki parmaklıklarla tezat oluşturuyordu. Burnumun peşinden mutfağa gittim ve Mags'i, Wiress'ı, Wyatt'ı masa etrafında oturmuş yemek yerlerken buldum.

"Katılsana bize," dedi Mags. "Arkadaşın şu an banyo yapıyor." Onu Maysilee ile olan ilişki durumum hakkında düzeltemeyecek kadar yorgundum; herhalde *sınıf arkadaşı* demek uygun kaçacaktı. Kadın, içinde etli fasulye çorbası olan devasa kâseye kepçeyle çorba doldurdu.

"Mags mutfaktan özellikle bunu sipariş verdi," dedi Wiress.

"Öyle. Rahatlık vereceğini düşündüm." Mags kâseyi önüme koydu.

"Öyle." Tüten buharı içime çektim, ikiz kız kardeşlerimi, babamı ve anneannemi düşündüm. Onlara şimdi bir de Louella katılmıştı. Bir kaşık dolusu içtim ve eve özgü tadın içime işlemesine, yarın olacaklara karşı bana güç vermesine izin verdim. "Burası nedir yahu?" diye sordum.

"Geçici olarak kiralanmak üzere tasarlanmış bir apartman dairesi. Bu yıl haraçları ağırlaması için rezerve edildi," dedi Mags.

"Biz geçen yıl kışlada kaldık, yirmi dördümüz birden. Burası daha mahrem," diye ekledi Wiress.

"Banyo için mahrem demezdim ben. Havlumla kameranın üstünü örttüm."

"Onlar sırf haraçlar için monte edildiler. Bizi ne zaman izlediklerini anlamak olanaksız," dedi Mags. "Ama hepsi kaydediliyor."

Wyatt masadan geriye çekildi. "Sanırım artık banyo sırası bende."

Ona *bugün daha önce dediklerim için, babanın senin üstüne bahis oynadığını söylediğim için affedersin* demek istiyordum. Ama halim yoktu, bu yüzden tek kelime etmeden onu gönderdim.

Akıl hocalarım sükunet içinde yemek yememe izin verdiler; çorba, beyaz ekmek ve tereyağı, bir de final olarak büyük bir dilim şeftalili tart. Taktik oturumuna başlamalarından korkuyordum ancak Mags sadece, "Sen neden gidip yatmıyorsun, Haymitch? Sabah konuşuruz," dedi.

Beni üzerinde birer takım pijama olan, turuncu yün örtülerle kaplı iki yatağın bulunduğu bir odaya götürdü ve iyi geceler diledi. Üstümü değiştim, örtülerin arasına kayıp girerken asla uyuyamayacağımı, anca bir ışık gibi sönüp gideceğimi düşündüm.

Lenore Dove rüyalarımın zihnime açılan pencereler gibi olduğunu, yorum gerektirmeyecek kadar açık olduklarını söylerdi. Aslında bu, *ne rüya gördüğün çok belli* demenin kibar yoluydu. Rüyalarım bu gece, başıma gelen korkunç şeyleri –patlamış kafalar, savaş arabası kazaları– ve ilerleyen günlerde başıma gelecek diye ödümü koparan korkunç şeyleri merkez almışlardı. Oyunlar'ı başlatan gong çaldığında neyle karşılaşacağımı tam olarak bilmediğimden zihnim geçmiş arenalardan ödünç malzeme topluyordu. Silahlar. Açlık. Muttalar. İlk ikisi evvel ezeldir olan şeytanlıklardı ama muttasyonlar, kısaca muttalar, kana susamış Başkent seyircilerini eğlendirmek için laboratuvarda üretilen genetik vahşetlerdi. Surat yiyen sansarlar veya Wiress'ın arenasındaki gibi haraçlara

sürü halinde saldırıp onları boğan parlak, gümüş böcekler. Aklım böceklerde kaldı.

Böcekler ciğerlerimdeki oksijeni emerken nefesim kesilerek uyandım. Diğer yatakta Wyatt horulduyordu. Sırf bu bile onunla müttefik olma çekincemi haklı çıkarıyordu. Böyle testereyle kereste keser gibi horuldayacaksa arenada nasıl saklanacaktı? Tabii trende beni ve Louella'yı gizlice dinlerken numaradan horlamıştı o ayrı. Ama şimdi ona uzun uzun baktım ve gerçekten dünyaya kendini kapatmışçasına, ölü gibi uyuyordu.

Kalkabilirdim ama örtülerin altında kaldım, düşüncelerimi toplayabilmek için bulduğum zamana şükrettim. Olaylar hızlı gelişmişti. Louella'nın gittiğini hâlâ bütünüyle idrak edebilmiş değildim. Bir de Ampert'tan gelen teklif vardı; çocuğu sevmekten kendimi alıkoyamamıştım. Onun şu Kariyersiz ekip kurma fikri ilgimi çekmişti ve acaba Wyatt ve Maysilee'yi de alır mı diye merak ediyordum. Çok seçici değildi sanki. 7 ve 8. Mıntıka'dan gelen haraçların bir özelliği yoktu. Herhalde niteliğe karşı nicelik yolunu seçiyordu. Gerçi 11. Mıntıka... bak bu işleri değiştirebilirdi işte...

Her halükârda onlarla takım olsam mı olmasam mı bilemiyordum. Belki Mags'e fikrini sormalıydım. 4. Mıntıka'dan birinin –bir Kariyerin– bana akıl hocalığı yapacak olması komikti. Gerçi eskiden o da haraçtı belki de, belki eskiden Kariyerler yoktu. Wiress'a gelince, onu bu kadar sert yargılamamalıydım. Onun gibi tek parmağımı kaldırmadan herkesi aklımla yenebilecek olsam, elbette ben de yapardım. Ama bu daha çok Ampert'ın becerebileceği bir numara gibi geliyordu bana.

Kızartma kokusu beni yataktan çıkardı. Dün geceki giysilerimi yeniden giydim ve mutfağın yolunu tuttum. Mags ve Wiress, yatağa hiç gitmemiş gibi oturuyorlardı fakat yemekler değişmişti. Yumurtalarla, pastırmayla, çıtır çıtır patates dilimleriyle kaplı koca tabaklar ağzımı sulandırdı.

"Günaydın, Haymitch," dedi Mags. "Hadi ye lütfen."

Tabağımı tepeleme doldurdum, ikinci bir tabağı da tereyağlı kızarmış ekmek ve reçelle doldurdum, kendime meyve suyu ve

süt koydum ama kahveyi pas geçtim. Bir kez sessizce yememe müsaade ettiler ve minnet duydum. Yemek her zaman beni kendime getirmiştir, dolayısıyla birkaç tabak dolusu bir şeyler yedikten sonra günü sağ atlatabileceğimi düşündüm. Kariyerlerle, özellikle de Panache'la yüzleşmek epey enerji gerektirecekti. Ona bir araba borçlu olduğumu düşündüğünden emindim.

Şekerli ve sıcak çayımdan yudum alıyordum ki Maysilee, kolyeler hariç tıpkı benim gibi giyinmiş bir halde içeri girdi. Simsiyah giyinmişti; yüzünden çektiği saçları ve mahmuz yarası izleriyle dişli görünüyordu. Veya belki hep böyleydi de fırfırları ve fiyonkları onu burnu havada göstermişti. Tabii böyle giyinse nefret ettiği o şekerci tezgâhının ardında abes dururdu. Asıl yapmayı hayal ettiği şey neydi acaba?

"Günaydın, Maysilee. Nasıl uyudun?" diye sordu Mags.

"Önceki geceden iyi." Maysilee kendine bir fincan siyah kahve koydu ve elleriyle fincanını sardı.

"Yemeyecek misin?" diye sordum.

"Ben kahvaltı insanı değilim."

İnsan onun neden milleti çileden çıkardığını görebiliyordu. Damar'da eğer kahvaltı imkânı varsa bunu görmekten herkes mutlu olurdu. Yeni bir kızarmış ekmek dilimine tereyağı sürdüm. "Arenada bunların faydasını görürsün. Özellikle öğle yemeği ya da akşam yemeği insanı da değilsen."

"Önümüzdeki birkaç günde biraz daha fazla yemeyi başarabilirsen iyi olur," dedi Mags.

Maysilee bunun üzerinde biraz düşündü, sonra tabağına bir dilim pastırma koydu ve küçük bir ısırık aldı. Tabii elleriyle değil; Donner'ların patlamış mısırı bile çatal bıçakla yediklerinden şüphem yok.

Wyatt yüzünde çarşaf kırışıklıklarıyla bize katıldı. O da simsiyah giyinmişti.

"Güzel kıyafet dedim," dedim aramızı biraz daha iyi hale getirme çabasıyla.

"Seninkiyle aynı," dedi savunmaya geçerek.

"Üçüz gibi aynı kıyafetlerle dolaşmak zorunda mıyız?" diye sordu Maysilee. "İkizim olması bile yeterince kötüydü zaten."

Donner ikizlerinin geniş çeşitlilikte bir örnek giysileri vardı. "Ben senin hoşuna gidiyor sanıyordum," dedim.

"*Annemin* hoşuna gidiyor," diye beni düzeltti.

Hmm. Belki o kadar mücevheri olmasının nedeni, bunun onun kendi olabileceği tek yol olmasıydı.

"Bu kıyafetleri Başkent temin etti," dedi Mags. "Eğitimde ve arenada herkes bir örnek giyinecek. Ama Magno size söyleşiler için kostüm ayarlayacaktır. Geçen yıl sizin mıntıkanın haraçlarını eğitim kıyafetleriyle göndermişti. Bu nedenle şartlı tahliye cezası yedi; bu yüzden, umarım bu yıl size uygun bir şeyler bulur. Yakında eğitimde olacaksınız. Başlayalım mı?"

Odaklanmaya çabaladım. Muhtemelen bu bizim alacağımız tek yardım olacaktı.

"Yıllar içinde pek çok kez akıl hocalığı yaptım," diye sözüne devam etti Mags. "İlk Oyunlar'da haraçlara ne istediklerini sormazdım çünkü cevap çok belliydi. Hayatta kalmak. Ama sonra fark ettim ki bunun ötesinde nice arzu var. Benimki, mıntıka partnerimle ilgiliydi. Onu korumaktı."

Wiress fikir beyan etti: "Ben geceleyin ölmek istemediğimi hatırlıyorum. Karanlıkta ölmek istemiyordum. Düşüncesi beni dehşete düşürüyordu."

"O halde şimdi size soruyoruz, ne istiyorsunuz?" dedi Mags.

Sessizlik içinde oturduk, her birimiz bir cevap bulmaya çalıştı. Evvelki gün benimki Louella'yı korumakla ilgiliydi. Şimdiyse esas olarak sevdiklerimi, ölümümü onlar için mümkün olduğunca kolaylaştırmayı düşünüyordum.

Şöyle dedim: "Sevgilimin ve ailemin uzun sürecek korkunç bir ölümü izlemelerini istemiyorum. Mesela birkaç yıl önceki sansar muttaları düşünüyorum... Böyle bir şeyi asla atlatamazlar."

"Aynen, eğer öleceksem çabuk öleyim," dedi Wyatt. "Ölümüm üzerine bahse girenlerin bundan para kazanmalarını istemiyorum."

Şoke edici bir düşünceydi. "Ailen bunun üstüne bahis açar mıydı?" diye sordum.

Wyatt omuz silkti. "Birileri açardı. Hatta şimdiden bile açtıklarından şüphem yok. Seninki üzerine de. Bu işler böyle."

"Ben yalvarmak istemem," dedi Maysilee. "Veya canımın bağışlanmasını dilemek. Ben başım dik gitmek isterim."

Bir duraksamadan sonra Mags sordu: "Pekâlâ. Başka?"

Zihnimin arkasında içimi kemiren başka bir şey daha vardı. Sarshee ve babama dair, Lenore Dove'un doğan güneşine dair, Maysilee'nin yara izlerine, başkana göstermek için Louella'yı havaya kaldırmaya dair bir şey. Ampert ne demişti dün gece Louella'yla ilgili? *"Başkan Snow'u sahip çıkmaya zorladığın kız?"*

"Bunların hepsini ben de istiyorum. Demin dediklerinizi. Ama elimden gelse yapmak istediğim başka bir şey daha var..." Köşedeki kameraya göz attım. Başkent'in izliyor olma ihtimali varken nasıl söyleyecektim? Başkent'in bize yaptıklarının hesabını vermesini istediğimi? "... İnsanlara savaşı Başkent kazandığı için burada olduğumu hatırlatmayı ve aradan elli yıl geçmişken mıntıkaları bu şekilde cezalandırmanın hâlâ adil olduğunu sandıklarını, ancak elli yılın artık yeterli olduğunu göz önünde bulundurmalarını söylemek isterim."

Kulağa yeterince diplomatik geliyordu. Gülüp göz devirmelerini bekledim ama kimse öyle yapmadı.

"Demek Açlık Oyunları'nı temelli ortadan kaldırmak istiyorsun. Nasıl?" diye sordu Maysilee.

"Henüz bilmiyorum," diye kabullendim. "Sanırım başlangıç olarak seyircilere bizim de insan olduğumuzu hatırlatarak. Bizim hakkımızda konuşma şekilleri var ya... domuz yavruları... canavarlar... Tırnaklarıma pençe dediler ya. Dışarıda, salondaki çocukların bize nasıl baktıklarını gördünüz. Sanki hayvanmışız gibi. Bir de kendilerini üstün görüyorlar. Dolayısıyla bizi öldürmelerinde bir yanlışlık yok. Oysa Başkent'teki insanlar bizden daha iyi *değiller*. Veya daha zeki."

"Bilakis daha aptallar," dedi Maysilee kameralar konusunu hiç

umursamadığı besbelli bir halde. "Bizim hasat sırasındaki rezalete baksana. Sonra araba geçidi. Veya Wiress'ın oynadığı geçen yılki Oyunlar. Ona bağış bile gönderemediler. Onlara bunun gibi şeyleri göstermek lazım."

"Aynen, bizlerin de insan olduğunu onlara zorla kabul ettirmek lazım," dedi Wyatt. "Bir de bizleri öldürdükleri için esas canavarın onlar olduğunu."

"Doğru ama ben Wiress kadar zeki değilim. Arenayı aklımla yenemem," dedim.

"Belki yenebilirsin," diye Wiress bana cesaret verdi. "Arena esasında bir makineden başka bir şey değil. Öldürme makinesi. Onu akılla alt etmesi kolay."

Wyatt bozuk parasını parmaklarının üstünde yuvarladı. "Esas zorluk onların bunu kamera karşısında göstermelerini sağlamak."

"İşin içinde bir başkasını öldürmek varsa yayınlarlar," dedi Maysilee.

"Veya kendini öldürmek," diye ekledi Wyatt.

"Üzerinde dikkatle düşünülmesi gereken bir şey bu. Kendini ya da müttefiklerini kolaylıkla riske atabilirsin," diye ikaz etti Mags beni ve başını sallayarak Wyatt'la Maysilee'yi işaret etti.

"Ah. Haymitch bizi müttefik olarak istemiyor," dedi Wyatt.

Bak sen? Böyle mi oynamak istiyordu? "Bravo, Wyatt. Demek alçak olan benim? Kasabadaki en kırıcı kız veya aşağılık insanlar ölü çocuklar üstüne para yatırsın diye bahisleri belirleyen herif değil yani?"

Mags bana endişeli bir bakış attı. "Müttefiklerinin olması iyi bir şeydir. Her halükârda eğitim sırasında birbirinize doğru çekilirken bulabilirsiniz kendinizi."

Maysilee, Wyatt'a hitap etti: "Ben senin müttefikin olabilirim. Tabii çok seçici değilsen."

"Tamam," dedi Wyatt.

Söylediğim her şey doğru olduğu halde söylediklerime pişmandım. Ben mükemmel miydim sanki? İkisi de beni uyuz etmişlerdi ama onlara fazla suçluluk yüklüyordum. Louella'yı öldüren,

hasatta beni seçen, Açlık Oyunları'nı yaratanlar onlar değildi. Üst-lerine gitmemem gerekirdi. Hem arenada doğru düzgün bir tablo çizeceksem zamana ihtiyacım vardı ki bu zamanı bana müttefikler kazandırabilirdi.

"Pekâlâ, bakın," dedim onlara. "Üç'ten bir çocuk var. Ampert, onun ittifakına katılmamı istiyor. Yedi ve Sekiz'i de yanına almış. On bir de katılabilir. Ben katılacak mıyım bilmiyorum ama sizi is-terler mi diye sorabilirim. Ona her ikinizin de zeki olduğunu söy-leyebilirim."

Maysilee hafifçe omuz silkti Wyatt ise başını sallayıp şöyle dedi: "Grup üyelerinin daha fazla ihtimali var. En azından başlan-gıçta. Sırtını kollayan birileri olur."

Keşke ihtimallerden bahsetmeyi kesseydi. "Bunu aklıma yaza-rım. Pekâlâ, eğitim nasıl bir şey?"

"Size çekidüzen verdikleri salonda yapılacak," diye anlattı bize Mags. "Arenada karşılaşacaklarınıza sizi hazırlayabilmek için is-tasyonlar kurulacak. Diğerlerinin neler seçtiği dikkatinizi dağıtma-sın: Hayatta kalmak için neye ihtiyacınız varsa onu öncelik yapın."

"Kendimi savunmamın bir yolu," dedim ben.

"Ya da iyi saklanma yolları," dedi Maysilee.

"En önemlisi nedir?" diye sordu Wyatt.

Wiress kısa ve acayip bir şarkı patlattı:

Kıyımdan kaç evvela,
Kap bir silah, su ara.
Yemek ye ve yatak bul,
Ateş ve dost en sonra.

"Kendim uydurdum bunu. Önem sırası en çoktan en aza doğ-ru. Arenada bir planım olsun diye. Kan banyosunda dövüşeme-yeceğimi biliyordum, yani bu durumda Cornucopia'dan çabucak uzaklaşmalıydım. İşin sonunda beynimden başka bir silaha ihtiyaç duymadım. Ama muhtemelen siz ihtiyaç duyacaksınız. Cornuco-pia, silah edinmeniz için bir fırsat olabilir. Olmazsa eğer, o zaman

ucu sivri sopa bile olsa bir silah yapın kendinize. Sonra su bulun. Yiyecekten önce su. Susuzluk, açlıktan çok daha önce öldürür. Ama sonra yiyecek bulun. Işık, yemek pişirmek ve hava soğuksa ısınmak için ateş iyidir. Ama hiç gerek duymayabilirsiniz de, ayrıca yerinizi belli edecekse tehlikeli de olabilir. Arkadaşa gelince, benim durumumda çok riskli olurdu."

"Oysa benim listemde en tepede," dedi Mags. "Kendi adınıza karar vermelisiniz."

"Ya barınak kurmak?" diye sordu Wyatt.

"Büyük ihtimalle hareket halinde olacaksınız," diye yanıtladı Mags. "Uyuduğunuz yer her gece değişebilir. Benim tecrübeme göre nöbet tutacak müttefikler, başının üstünde çatı olmasından çok daha önemli."

"Sen horluyorsun," dedim Wyatt'a.

"Yo, horlamıyorum. Trende yalandan horluyordum."

"Sana kötü haber o zaman. Onun dışında gerçekten de horluyorsun."

"Hem de ayı gibi," diye beni doğruladı Maysilee. "Duvarın öbür yanından duyuyorum seni."

"Uyumak için gürültülü bir yer seç o zaman," diye tavsiye etti Mags. "Akarsu yanı mesela. Veya mağarada uyu ve sesini boğ."

"Ben senin kafana yorgan falan örterim," dedi Maysilee. "Veya çok sesliysen uyandırırım."

"Orada olacağını unutmuşum," dedi Wyatt. "Galiba arkadaşlar benim de listemin tepesinde. Başka ne var eğitimde?"

"Size silah kullanmayı öğretmek, ateş yakmayı öğretmek için orada ustalar olacak," dedi Mags. "Arenaya dair ipucu toplamaya çalışın. Oyun Kurucular kimi zaman tasarılarının içine arenanın doğasıyla ilgili ipuçları saklarlar. Başlarda öyle değildi. Benim Oyunlar çok zaman önceydi. O zamanlar eğitim, ki eğitim demeye bin şahit lazım, çok azdı. Arenanın ne içinde ne dışında, bize ipucu falan vermemişlerdi."

"Geçen yıl hayatta kalma istasyonlarından bazılarında yansıtıcı eşya vardı. Folyo yorganlar. Metal kâseler. Ayrıca ateş yak-

ma istasyonlarında küçük, yuvarlak bir ayna vardı. Galiba bu bir ipucuydu ama arenayı görene kadar anlamamıştım," dedi Wiress. "İçerideyken, mekânın doğasını anladığımda benim içgüdüm tehlikeye doğru gitmek olmuştu çünkü aslında gördüğüm şey tehlikenin kendisi değil yansımasıydı. İçgüdülerinize güvenin."

"Bu genel geçer olarak iyi bir öğüt," dedi Mags.

Diyafon hışırdayıp can buldu ve bir ses eğitim vaktinin geldiğini anons etti. Mags üzerinde 12 yazan kare kumaş parçalarını iğneyle sırtlarımıza tutturdu. Asansörde bizi Barış Muhafızları karşıladılar, kamyonete bindirdiler ve spor salonuna götürüldük.

Güneş ışığına adım atarken Maysilee, Wyatt'ı tepeden tırnağa süzdü. "Daha tavırlı olmalısın, Wyatt." Wyatt daha sert görünmeye çalıştı. "Yok, daha beter oldu," dedi Maysilee. "Çeneni öne it. Dik dur. Şimdi göğsünü öne çıkar." Çocuğun saçlarını bozup giysi kollarını yukarı sıyırdı. "Madenlerden kalma kasların var. Göster onları."

"Evet, böyle daha iyi oldu," dedim. "Siyah giysiler de fena olmadı."

"Biz On İkinci Mıntıka'danız. Panem'deki en leş lağım çukurundan geliyoruz," dedi Maysilee. "Tıpkı bizim atlar gibi ne yapacağımız belli olmaz bizim. Ben refakatçimizi tokatladım, Haymitch de Başkan Snow ile yüzleşti. Kimse bizi itip kakamaz."

"Sağımız solumuz belli olmaz," dedi Wyatt.

"Bir grup serseri mayınız," diye ona katıldım.

Barış Muhafızları kapıları açtılar ve en serseri mayın havamızı takınarak içeri daldık.

Mekân dönüşüme uğramıştı. Makyaj istasyonları gitmiş, hayatta kalma eğitimi istasyonları gelmişti –ateş yakma, düğüm atma, hayvan derisi yüzme, kamuflaj– ve başlarında beyaz tulumlar giymiş eğitmenler vardı. Spor salonunun uzak tarafı, çeşit çeşit silahların eğitimine ayrılmıştı. Aynı giysileri giymiş ama farklı renklere bürünmüş diğer haraçlar, istasyonların başlarına üşüştüler. Siyah giydiğimize seviniyordum çünkü sümük yeşiline bürünmüş herkes iğrenç gözüküyordu –şansına küs 1. Mıntıka– ve 9. Mıntıka'nın

giydiği kelebek sarısı, onları en fazla şapkadan çıkmış civciv kadar tehlikeli gösteriyordu.

Sağımızda kalan tribünler, naylon iplerle on iki kısma bölünmüştü ve üzerilerinde mıntıka numaraları yazıyordu. Bizim kısım kapıya en yakın olandı. Haraç tribünleri 11'den gelenler hariç boştu. Onlar da koyu yeşiller içinde birbirlerine iyice sokulmuş, hararetle bir şey tartışıyorlardı.

"İlla her şeye son gelen mi olacağız biz?" diye terslendi Maysilee.

"Bırakalım hep beklesinler bizi," dedim. Gerçi biz hep sonradan akla gelen bir düşünceydik. Kimsenin bizi beklediği yoktu.

"Serseri mayınlar," diye Wyatt hatırlattı bize. Dikleştik ve karmaşanın ortasına daldık.

Mags haklıydı. Burada spor salonunda insan gerçekten yakınlarına tutunuyordu. Birbirimizi bir tek biz biliyorduk. Ve Oyunlar'da aramızdan birini öldürme ihtimali en düşük olan yine kendimizdik.

"Bıçak atmayı öğrenmeliyiz," diye karar kıldı Maysilee.

Fena fikir değildi. Anama verdiğim söze rağmen bıçak oyunlarına yabancı sayılmazdım, gerçi ayak parmaklarıma olan düşkünlüğüm beni bıçak saplama oynamaktan uzak tutardı. Ancak eski bir kulübe veya ağaçtaki bir hedef; bak o zaman tamamdı. Blair bu işte harbiden çok iyiydi ama ben de fena sayılmazdım. Bir kez olsun atma fırsatına erişemediğim yepyeni doğum günü çakımı düşündüm ve Sid'in onunla eğlenmesini umdum.

Aralardan yolumuzu bulup bıçak atma poligonuna giderken eğitimleri çeken kameraman ekipleri ve salonu devriye gezen Barış Muhafızları gözüme çarptı. Solumuzda, tribünlerin en tepe kısmı bembeyaz cüppeler giymiş Oyun Kurucular'la doluydu. Aylak aylak geziniyor, kahve içip aşağıdaki tribünlere bakarak notlar alıyorlardı. Birkaç gün içinde her birimize Oyunlar'ı kazanma ihtimallerimizi sıralamak için birden on ikiye kadar skorlar verilecekti. İnsanlar bize sponsor olup olmamak konusunda bunları rehber olarak kullanacaklardı.

Turuncumsu kahverengilere bürünmüş 7. Mıntıka haraçlarıyla birlikte bir gruba katıldık. Hersilia adında Başkentli bir kadın bize bıçak atma talimatları verirken herkes birbirini tartıyordu. Ampert 7'nin onlara çoktan katıldığını söylemişti. Olumlu bir izlenimleri vardı. Özgüvenli duruyor ama böbürlenmiyorlardı. Aralarından biri, parlak siyah örgüleri olan ve gömleğine minik, oyma bir ağaç broşu takmış zayıf bir kız, bana adını söyledi: Ringina. Ben de ona benimkini söyledim.

Hepimiz işin temelini kavradıktan sonra –bıçak tutma, kolunu düz savurma, bileği sabit tutma– bıçak atmak için sıraya girdik. Bir stantta bir düzine farklı çeşitte bıçak dolu bir sepet vardı ama bir seferde sadece bir haracın eline bıçak almasına müsaade ediliyordu. Bıçağı attıktan sonra beyaz giymiş bir herif onu alıp geri getiriyordu. Bir sonraki haracın bıçağını Hersilia seçti. Bir sürü bıçak, hedeften sekti ama Maysilee ıskaladığından daha çok tutturdu ve övünmek gibi olmasın ama ben her defasında sapladım. Bıçak atma beni biraz gevşetti çünkü tüm çağrışımları güzeldi, ormanda arkadaşlarımla takılmaya ve öylesine eğlenmeye dairdi. Ringina hedefi on ikiden tutturunca nerede olduğumu unutup, "Güzel atış" dedim.

Ringina iltifatı çabuk bir sırıtışla kabul ederken ortamdaki enerji değişti. Tıpkı Maysilee veya Wyatt'ı öldüremeyeceğimi bildiğim gibi, artık bu kızı da öldüremeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden 7'lerin müttefiki olup gerçekten Ampert'la takım kursam iyi olacaktı.

Uzlaşma konuşmasını başlatmak üzere, "Demek siz, Ampert'ın bana dediğine göre..." diye söze girmiştim ki solumda sümük yeşili bir bulanıklık belirdi, sepet devrilirken bıçakların tangırtısını duydum ve kaburgalarıma balyoz inmiş gibi hissettim.

Daha önce beklenmedik bir yumruk yediyseniz hem acının hem de saldırının adil olmamasının getirdiği çifte hiddeti bilirsiniz. Matın üstünde nefesim kesilmiş halde yatarken Panache'ın yaklaşmasını izledim ve parmaklarım bir bıçağın sapını kavradı. Ben ayağa kalkamadan Barış Muhafızı'nın biri ona elektrik şoku verdi ve baş-

ka üç muhafız onu sürükleyerek götürdüler. Wyatt beni kaldırmak üzere elini uzattı, o sırada diğer haraçlar bıçakları topladılar.

Ayağa kalkarken etrafıma bakındığım bir an oldu; ben silahlıyım, onlar silahlı. Altımızın elinde pürüzsüz, ölümcül bıçaklar. Ve gördüm ki bugün pek de fazla sayıda Barış Muhafızı yok. Hatta hiç yok. Sayıca dörde bir onlardan üstünüz. Çabuk davranırsak muhtemelen diğer istasyonlardaki şu mızrak ve kılıçların birkaçını kapıp elimize gerçekten iyi silahlar geçirebiliriz. Ringina'yla göz göze geldim ve onun da aynı şeyi düşündüğüne yemin edebilirim. Hersilia bize sepeti uzatınca Ringina bıçağını içine atmakta epey zorlandı.

İkimiz kuyruğun sonundaki yerlerimize döndük, eğitim devam ederken biraz arkada kaldık, birbirimizi duyacak mesafede durduk.

"Kollarını kaldır," dedi Ringina.

Yavaşça kaldırdım ve Panache'ın darbesinin geldiği göğüs kafesimi yokladı. "Kırık değil, sanırım." Bir adım geri attı, dehşet içinde dudaklarını birbirine bastırdı. "Onları alt edebilirdik."

Üzerine ne kadar düşünürsem dehşetim o kadar artıyordu. Her yıl bizi ölüm makinelerine bir hayvan sürüsü gibi sürüklemelerine izin veriyorduk. Her yıl katliam yapıyor, bunun bedelini ödemiyorlardı. Sadece büyük bir parti düzenleyip evde ailelerimiz bir hediye paketi gibi açsınlar diye cesetlerimizi kutuluyorlardı.

"Hiç değilse biraz zarar verirdik," dedim Ringina'ya.

"En azından biraz. Muhtemelen büyük zarar verirdik ama," dedi arkamdan biri. Dönüp bakınca Plutarch'ı gördüm. Kamera ekibine bıçak eğitimini kaydetsinler diye işaret verdi ama dikkati bende kaldı. "Esas soru şu: Neden yapmadın?"

Ağrıyan kaburgalarıma hiç aldırmadan soruya Plutarch'ın yüzüne yumruğumu geçirerek cevap vermeyi geçirdim içimden. Çünkü ne kastettiği belliydi: Sadece neden spor salonunda bir mini isyan başlatmadığımızı sormuyordu. 12. Mıntıka'yı da kastediyordu. Neden Başkentli zalimlerin bizi yönetmelerine izin veriyoruz? Korkak olduğumuz için mi? Aptal olduğumuz için mi?

"Neden tüm bunlara boyun eğiyorsunuz?" diye bastırdı.

"Çünkü silahlar sizde," dedi Ringina istifini bozmadan.

"Ama mevzu gerçekten silahlar mı? Evet, bir üstünlük olduğunu inkâr edemem. Ama öte yandan, sırf sayılardaki farkı düşünün bir... mıntıkalar ve Başkent..." Plutarch gülümsedi.

Evet, 12'de bizim sayılarımız Barış Muhafızları'nı solda sıfır bırakırdı. Elimize geçirebileceğimiz silahları düşündüm. Kazmalar, bıçaklar, belki biraz patlayıcı. Ancak otomatik tüfeklerin, hava bombardımanının, gazların ve Başkent'in mutta koleksiyonu karşısında...

"Ben bunu 'boyun eğmek' olarak görmüyorum," dedim.

"Öyle ama. Başkent'in koşullarını kabul ediyorsunuz."

"Çünkü ölmek istemiyoruz!" diye patladım. "Bunu gerçekten göremiyor musun?"

"Yo, görüyorum. İdamları, silahlı saldırıları, açlıktan ölümü ve Açlık Oyunları'nı görüyorum," dedi Plutarch. "Yine de onların saldığı bu korkunun, hepimizin kabul ettiği bu anlaşmanın ge-

rekçesi olabildiğini düşünmüyorum. Siz düşünüyor musunuz?" İkimiz de ona bakakaldık. Bize sataşmıyor, bizimle alay etmiyor, sahiden soruyordu. "Neden kabul ediyorsunuz? Neden ben kabul ediyorum? Hatta neden insanlar baştan beri bunu kabul ediyorlar?" Biz tepki vermeyince omuz silkti. "Eh, üstünde düşünülmesi gereken bir şey."

"Sıra sende, Haymitch." Hersilia bana bıçak uzattı. Bu bıçağı (a) fırlatabilir, (b) bir Barış Muhafızı'nın kalbine saplayıp ölüm fermanımı imzalayabilirdim. Atışım biraz savsaktı ama hedefi vurdum.

Plutarch kuyruğun sonunda beni bekliyordu. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama gevezeliğe devam etti. "Geçen gece bayağı bir şov yaptın."

"Aynen, eh, eminim sen yine kartları istediğin gibi ayarlayıp bunu başkana bir övgü haline sokmuşsundur."

"Hayır, gerek kalmadı. Halka yapılan yayın o havai fişek patladığında kesildi. Başkent Haberleri açılış törenini kusursuz olarak duyurdu."

"Başkent Haberleri'ni ciddiye alan insanların bunu sorgulamaya pek zaman ayıracaklarını sanmıyorum," dedim. "Ölü diri fark etmez, biz haraçlara ne olduğu umurlarında değil." Louella'nın cesedine ne yapmışlardı acaba? Eve, McCoy'lara yolladıklarını umuyordum. Onların aile mezarı bizimkinin hemen bitişiğindeydi, yani çok geçmeden Louella ve ben yine bir araya gelecektik.

Başka yöne dönüyordum ki Plutarch bir eliyle kolumu tuttu. "Louella için çok üzgünüm, Haymitch. Güçlü bir insandı. Onu görür görmez anlamıştım."

Gerçekten beni teselli mi ediyordu? "Neden sürekli benimle uğraşıyorsun?" diye ona çıkıştım. "Burada ilgi çekmek isteyen bir salon dolusu insan var. Biraz etrafa yayılsana sen, ha?"

"Ben On İki'nin haberlerini yapmaya atandım." Ellerini kaldırıp geri çekildi. "Ama seni biraz rahat bırakmaya çalışacağım."

Rahatsız etmesi karşısında sinirlenerek Maysilee ve Wyatt'ı kenara çektim. "Dinleyin, Ampert'ın ittifakına katılırsak Yedi'den gelen şu çocuklar bizim takımda olacaklar. Ben şimdi sizi şura-

daki Ringina'yla tanıştıracağım." Maysilee'ye sert bir bakış attım. "Güzel davran. Saçına yorum yapma, tırnaklarına yorum yapma, kahverengiler içinde nasıl göründüğüne yorum yapma, mücevher uzmanısın diye broşuna yakından bakmayı rica etme."

Maysilee burnunu çekti. "Saçını sevdim."

"Sana gelince Wyatt, tuhaf davranma. Ölümlerimiz konusundaki ihtimallerden bahsetme."

"Başka insanlarınkinden?"

"Hayır! Daha değil. Belki de hiçbir zaman. Rahatsız edici! İhtimallerden bahsedeceksen, bağış veya sponsorlardan söz et," dedim. "Serseri mayın olduğumuzu unut. İnsanların müttefik olmak isteyeceği kişiler gibi gözükmeliyiz. Bir maden kazasında yanında olmasını umacağın insanlar gibi. Sağlam. Akıllı. Güvenilir."

Elektrik mavisi içinde parlayan Ampert, başının üzerinde siyah bir kordonu savurarak bana koştu. "Hey, Haymitch! Onuncu Mıntıka da katıldı. Kırmızı giyenler. Düğüm eğitiminde tanıştım onlarla. Aralarından Buck diye bir çocuk bana bu kemendi yaptı. Bunu bir çeşit sembole dönüştürmeyi düşünüyorum çünkü yanımda getirmedim." Kordonu gevşek bir sargı halinde eline doladı, başının üstünden geçirdi ve sesini alçalttı. "Böylece arenadayken bunu çözüp kullanabilirim."

Maysilee'nin dudakları seyirdi. "İyi de onu öyle takamazsın. Hiç aksesuvara benzemiyor. Kümes teline takılmış sansar gibi görünüyorsun."

"Öyle mi görünüyorum?" Ampert alınmış durmasa da bana meraklı bir bakış attı.

"Biz demin ne konuştuk?" dedim Maysilee'ye.

Bana aldırış etmedi ve hiç izin istemeden Ampert'ın kordonunu boynundan çıkardı.

"Bu Maysilee, bizim oradan. Sizinle müttefik olmak istiyor."

Maysilee kordonu inceledi, esnekliğini sınadı ve parmaklarının arasında büktü. "Bundan örgü bir kolye yapabilirsin. Tekli örgü. Şunun gibi gözükecek." Kolyelerinden birini, siyah örgülü hoş bir tanesini ortaya çıkardı. Çiçek oymalı parlak bir madalyon vardı.

"Tabii seninkinde çiçek olmayacak."

"Tamam", dedi Ampert. "Bana da bir tane yapabilir misin?"

"Yapabilirim herhalde ama hiç bandım yok, yani ben uğraşırken senin onu aşağı bastırman gerek," dedi.

"Bastırırım," diye yanıtladı çocuk.

"Bir de bunu tutturacak hiçbir şey yok, bu yüzden bağlamak gerekecek ki bu asla ilk tercihim olmaz."

Ampert elini cebine daldırdı ve geçen gece ona verdiğim çengelli iğneyi çıkardı. "Bu var."

Maysilee düşündü. "Pekâlâ. Ama çıkaracak olursan dikkat, büsbütün çözülebilir. Haydi." Çocuğun takip edip etmediğine bile bakmadan tribünlerin yolunu tuttu.

"Babam seninle tanışmak istiyor. Patatesli istasyonda duruyor şu an," dedi Ampert bana, ardından koştura koştura Maysilee'yi takip etti.

Babası mı? Patates mi? Aklıma yine şüphe doldu. Ne yapıyorum ben? Ampert, fantezi dünyasında yaşayıp kendini kandıran bir çocuk muydu? Kendimi bu ittifaka adamadan önce bilmem gerekti. Böylece Wyatt'ı Ringina ile tanıştırdım –hiç değilse yarı normal davranmasını dileyerek parmaklarımı çapraz yaptım– ve patatesli bir adam arayışına çıktım.

Kalabalık istasyonların etrafında bir tur attıktan sonra gerçekten de buldum onu. Arkası bana dönük esmer saçlı bir adam üzerinde tek bir patates olan bir tezgâha yaslanmıştı ve sergilediği becerinin tek alıcısı bile yoktu. Bir yandaki ilkyardım istasyonunda elimde bir sargı şeridiyle oynarken onu inceledim. Bana doğru dönerken çelik saplı gözlüğünü fark ettim. Ampert'a epey benzese de onu gözümün ısırmasının nedeni bu değildi. Bu Beetee'ydi, 3. Mıntıka'dan bir galip.

Yapbozun parçaları bir araya otururken buz gibi bir dehşet sardı beni. Ampert ne deliydi ne de yalancı. Babası bir galip olduğu için ona Başkent'e kadar eşlik etmişti. Dolayısıyla o Ellinci Açlık Oyunları'nda tek çocuğunu ölümüne hazırlamak için tayin edilmiş bir akıl hocasıydı.

Beetee'nin neden tek patatesli bir istasyonun başında durduğuna dair hiçbir fikrim yoktu zira adam sözde teknolojik bir dahiydi. Ama esas soru şuydu: Ampert nasıl olmuş da onunla buraya gelmişti? Aynı aileden hasat edilmiş iki haraç... Yoksa bunlar gerçekten Panem'deki en talihsiz aile miydi?

Casusluk yapmayı bırakıp ona yanaştım. "Siz Ampert'ın babası mısınız?"

"Öyleyim. Ve sen de hiç şüphesiz benim burada ne yaptığımı merak ediyorsun, Haymitch." Beetee gözlüğünü çıkardı ve gömleğine sildi. "Başkent'in iletişim sistemini sabote etme planı kurduğum için ceza olarak buraya getirildim. Beni öldüremeyecekleri kadar değerliyim ama oğlum gözden çıkarılabilir."

Bu benim sorumu epey bir yanıtlamıştı. "Korkunç bir şey bu. Çok üzgünüm. Harika bir çocuk o."

"Öyledir." Beetee'nin gözleri Ampert'ı buldu; tribünlerde Maysilee'nin karşısına oturmuş, kız kordonu desenlere dönüştürürken onunla sohbet ediyordu.

"Bir de üstüne sizi onun akıl hocası mı yaptılar?" diye sordum.

"Cezanın bir parçası. Oğlumun neredeyse son saatleri olduğuna emin olduğum süreçte onu izlemek. Bir anını bile kaçırmayayım diye bana eğitim istasyonu bile verdiler ki geleneksel olarak akıl hocalarına istasyon verilmez. Zira burada buna tanıklık etmezsem cezanın bir anlamı olmayacaktı."

Onu teselli edecek hiçbir şey düşünemedim ama didindim. "Bu sizin suçunuz değil."

"Öyle ama. Tamamen hem de. Ben bir risk aldım. Hasat zamanına kadar beni bulduklarından şüphelenmemiştim. Zamanlamayı hesaplamışlar. Bilseydim kendimi öldürebilirdim ve Ampert evde, güvende olurdu. Snow, işte böyle yürütüyor işleri." Başı aşağı düştü, kendini dengelemek için parmak uçlarını ahşap tezgâha dayadı. Dağılmasını bekledim ama sadece şöyle dedi: "Patatesi pile nasıl dönüştüreceğini öğrenmek ister misin? Işık, arenada önemli bir faktör olabilir"

Pek değil, Beetee, diye içimden geçirdim. *Asıl istediğim kaçıp senin bir cehennem çukuruna dönüşmüş olan hayatından uzaklaşmak.* Ama

bu korkakçaydı. Tıpkı şu an insanların muhtemelen anneme ve Sid'e yaptıkları gibi. Ben de şöyle dedim: "Olur. Arenada patates olacak mı?"

"Bilmem. Ben bu görevin beni küçük düşürmek için bana verildiğini düşünüyorum ki düşürmüyor. Bunun tüm amacı bu olabilir. Ancak patates bulamazsan başka şeyler de –örneğin limon– işini görür. Bir tek, pil olarak kullandığın hiçbir şeyi sonrasında yeme." Üstünde minik plastik paketler olan küçük bir tepsi çıkardı. Her pakette iki minik ampul vardı. "İki patates daha çok enerji sağlar."

"Bence eğer bir patates bulabilirsem büyük ihtimalle ikinciyi de bulurum."

"Bulamazsan, bir taneyi ikiye kesmeyi dene." İkinci bir patates çıkarıp onu önümde doğradı, sonra bana ucunda küçük bir bıçak bulunan kalem benzeri bir şey uzattı. "Şimdilik ikisini de kullanacağız. İzle beni."

Beetee bir paketi yırtıp açtı ve içindekileri tezgâha döktü. Bir an gözleri kırpıştı. Barış Muhafızı'nın biri omzumun üstünden baktı. İncecik bıçak elimde seyirdi. Yine aynı noktadaydım işte. Silahlı ve saldırmaya hazır. *"Eh, üstünde düşünülmesi gereken bir şey..."*

"Şimdi bu pil patates suyunun içindeki bakır, çinko ve fosforik asitten yapılma çünkü bu elektik iletebilen bir solüsyon. İyonların iki metal arasında dolaşmasını mümkün kılıyor. Amacımız bir devre yaratıp bu ampulleri aydınlatmak."

Ben çoktan kaybolmuştum ama anlıyormuş gibi kafa salladım.

"Önce bozuk para için bir delik açmamız lazım." Beetee patatesinin kenarına bozuk para büyüklüğünde bir delik açtı, ben de onu taklit ettim. "Sonra bakır paralardan birini telle kaplayıp içine sokuyoruz, uzun kısmı dışarıda bırakıyoruz."

Tel sarılı paramı patatese gömdüm. "Arenanın karanlık olacağı anlamına mı geliyor bu?"

"Ah, arenayla ilgili hiçbir fikrim yok. Deniyor ki eğer patatesi kaynatırsan enerjiyi artırabilirsin, bunu aklında tut."

"Ama eğer patatesi kaynatabiliyorsam, o zaman ateş yakmayı başarmışım demektir. Yani..."

Dudaklarına bir tebessüm yayıldı. "Yani alternatif bir ışık kaynağı elde etmişsin demektir ki bu durumda tüm bu patates deneyi senin için bir vakit kaybı olur."

"Bunu demek istemedim. Özür dilerim."

"Uyanık olduğun için özür dilemene gerek yok. Dikkatini verdiğine sevindim."

Barış Muhafızı'nın yoluna devam ettiğini hissettim. "Wiress dedi ki eğitimde arenaya dair ipuçları olurmuş."

"Eh, yerinde olsam ona kulak verirdim. Zamanında ona akıl hocalığı yaptığımdan ne kadar zeki olduğunu bilirim." Bir çiviyi eline aldı. "Bu galvanize edilmiş. Çinkoyla kaplı. Bunu paraya değdirme. İlle çivi ya da bozuk para olması gerekmez. İhtiyacın olan şey bakır ve çinko. Metal parçaları da işini görür. Arenada doğal örtünün altına bakacak olursan metal bulabilirsin."Çiviyi patatese, paradan birkaç santim uzağa sapladı. Ben de aynısını yaptım.

"Bir de her arenanın aslında bir makine olduğunu söyledi."

"Evet, hepsi bir tür makine."

Mutfakta yaptığımız konuşmayı, ona makineyi aklımla alt edip Başkent'i aptal yerine koymak istediğimi söylediğim anı düşündüm. Anlamsız geldi şimdi. Wiress bütün bir Oyun boyunca bunu yapmıştı, hem de benim yapabileceğimden çok daha iyisini, oysa ne geçmişti elimize? Ayrıca becereceğim her türlü ufak işi kameralardan saklaması kolay olacaktı. Esas darbe bunu... "Peki madem bir makine, o zaman bunu bozmak mümkün, değil mi?"

Beetee, Ampert'ı gözledi. "Evet, teoride. Pratikte yapmak her zaman biraz daha meşakkatli. Haydi patateslerimizi birbirlerine bağlayalım." Parasından çıkan teli benim çiviye, üçüncü bir teli de kendi çivisine bağladı.

Birden, Beetee'nin Oyunları'ndan bir video klibi hatırladım. Bir şekilde kendi arenasından parça toplamış, geriye kalan tüm rakiplerini elektrikle çarpıp öldürmüştü. O an fark ettim de eğer makineyi bozmak konusunda ciddiysem arenayı sadece aklıyla yenmekle kalmayıp ele geçirmiş bu adama ihtiyacım vardı. Çünkü doğuştan zeki olsam bile neticede dağlardan gelmiş eğitimsiz

çocuğun tekiydim ve patatesi pile dönüştürmek hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Nasıl, Beetee? Onu nasıl bozarım?" dedim alçak sesle. "Makineler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben farkında olmasan bile makinelere dair bir şeyler bildiğine eminim. Mesela bir vida, basit bir makinedir. Teker ve dingil. Manivela. Su pompalarına aşina mısın?"

"Fazla aşinayım hem de."

"İşte bu bir manivela. Bir vakum yaratmanı sağlıyor, böylece su yukarı çekiliyor. Kimi makineler diğerlerinden daha çok teknik bilgi gerektirir."

"Mesela beyaz likör damıtıcısının nasıl çalıştığını biliyorum. Bu sayılır mı?"

Belli belirsiz bir tebessüm gördüm yüzünde. "Sayılması için bir sebep göremiyorum." Beetee paramdaki teli ve çivisindeki teli aldı, sonra onları minik bir ampulün altından çıkmış küçük tellerin birine bağladı. "İşte yaptık." Ampul, zayıf bir ışık saçtı.

Annem görse buna bayılırdı. Mumdan tasarruf edeceğimiz parayı bir düşününce... Ama bu bir arenayı yok etmezdi.

"Peki arenayı ne bozar, Beetee?" diye ısrarla sordum.

Beetee bana doğru eğildi, gözlüğünü kaldırdı, pili dikkatle incelerken gözlüğünün altından baktı. "Devreyi mi kastediyorsun? Sadece bir tarafın bağlantısını kesersen –mesela bir teli– tüm pil güçten kesilir." Ardımda başka bir Barış Muhafızı olduğunu sezdim; Beetee bu sözcükleri ona duyuruyordu. "Unutma ampulü aydınlatmak için kimyasal enerjiyi elektrik enerjisine dönüştürüyoruz. Bu enerji yolunu bir bütün olarak koruman gerekir."

Barış Muhafızı, burnu neredeyse pile değecek kadar yakına geldi, onun ilgisi şeftali rengi giysiler giymiş haraçlardan oluşan bir dörtlünün merakını çekti. 8. Mıntıka. Gayrı resmi müttefiklerim, bir aksilik çıkmazsa.

"Deneyebilir miyiz?" diye sordu biri.

"Tabii ki," dedi Beetee. "Pekâlâ, uğradığın için teşekkürler, Haymitch. Pratik yapmak istersen yine gel. Bu arada geçmiş yaş günün

kutlu olsun." Herhalde Ampert söylemişti ona. Sıkayım diye elini uzattı. "Ne komik. Ben senin doğduğun gün hasat edilmiştim."

Elini kavrarken bir şey hissettim, onu avucuma aldım ve cebime sakladım. "Sağ olun, efendim" dedim yürüyüp uzaklaşmadan önce. Bir yandan bozuk para ve çiviler yüzünden yamru yumru şişmiş dolu plastik paketi elimle yokladım. Beetee'den küçük bir doğum günü hediyesi. Bunu arenaya sokmanın bir yolunu bulabilirsem, insanları bunları arenada topladığıma ikna edebilirsem –ki bozuk para kısmı zordu ama belki başka bakır parçaları bulurdum bir yerden– ve bir patates bulabilirsem, oldukça kısık ışık veren bir ampul yapma işinin yarısını halletmiş olacaktım. Benim çakmağın ışık elde etmek için daha hızlı bir yol olduğuna emindim ama belki bu metot 8'den çocukların işine yarardı.

Tribünlerde Maysilee ustaca örülmüş bir kolyeye son dokunuşları yapıyordu. Gerçekten de birinin evden getirdiği bir sembol olduğuna inandırılabilirdi. İncelemek üzere yukarı kaldırdı.

Ampert hayranlık içinde ona dokundu. "Çok güzel. Ve kusursuz derecede simetrik. Bunun tek bir iplik olduğuna hayatta inanmazdım. Sen gerçekten akıllısın!"

"Senin de güzel göz zevkin var," dedi Maysilee kolyeyi çocuğun başından geçirip.

"Keşke ablam olsaydın," dedi Ampert pat diye.

Maysilee'nin yüzüne tuhaf bir ifade yayıldı. Bahse girerim daha önce bu sözcükleri hiç duymamıştı. İğneleyici bir tepki bekledim ama onun yerine, "Ben senin ablan olurum," dedi.

"Harika. Bunu babama göstereceğim!" Ampert ona sarıldı, Maysilee karşılık verdi, sonra çocuk koşup uzaklaştı.

Maysilee'nin alnı kırıştı. "Babası mı?"

"Gerçekten babası," dedim ona. "Beetee'yi hatırlıyor musun, Üçüncü Mıntıka'dan? Onlara yanlış yapmış. Ampert'a akıl hocalığı yaptırarak onu cezalandırıyorlar."

"Bambaşka bir adilik düzeyi bu. Sen ailenin burada olmasını ister miydin?"

"Ondan daha kötü bir şey düşünemiyorum."

Oyun Kurucular'dan biri öğle yemeğini anons etti, bize atanan tribünlere döndük ve bir Barış Muhafızı bize dört paket verdi. Ben hâlâ kahvaltıyla toktum, karnım Panache'ın darbesi yüzünden acıyordu ve Louella'nın sahipsiz kalan sefer tası, geriye kalan iştahımı yok etti.

Mavi, kahverengi, şeftali rengi ve kırmızı üniformalardan bir geçit töreni, bizim tribünün altına doğru ilerledi. 3, 7, 8 ve 10'u gözüm seçti.

"Size katılabilir miyiz?" diye sordu Ampert.

"Elbette," dedim. Bizim müttefikimiz olacaklarsa biraz bağ kurmak iyi olacaktı. Yanımıza tırmandılar ve herkes isimlerini paylaştı ki çoğunu hemen unuttum. 10'dan gelen çocuklar araba kazasından dolayı yaralı bereliydiler ama sağlam bir grup gibi duruyorlardı.

Yan kısımda duran 11. Mıntıka bizi görmezden geliyormuş gibi yapıyorlarsa da hepsi sessizliğe bürünmüştü, kulak kabartıyorlardı herhalde. Nasıl müttefikler olduğumuza bakıyorlardı.

"Ampert, bu senin şovun," dedim. "Neden aklında ne olduğunu bizimle paylaşmıyorsun?"

On ikisinde olmasına rağmen konuya hemen dalması hoşuma gitmişti. "Olay şu: Orantısız bir şekilde, çoğu zaman Kariyerler galip geliyorlar. Ancak onlar haraçların dörtte birini oluşturuyorlar. Bizim sayımız onlarınkinin üç katı. Yani fikir geriye kalanlarımızı bir araya toplayıp bir kez olsun onlar bizi avlayacağına bizim onları avlamamız."

"Bunu yapabilir miyiz sence?" diye sordu 10'dan bir kız.

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi Ampert.

Neden olmasın? Mıntıkaların Başkent nüfusuna kıyasla üçe birden çok daha fazla sayıda olduğunu düşündüm.

"Onların daima bizi yenecekleri yalanına inanmaya mecbur değiliz," diye ilan etti Ampert. "Herkes, ihtimaller bizim aleyhimizeymiş gibi davranıyor ama ben bu ihtimalleri yenebileceğimizden eminim!"

İhtimal sözcüğü üzerine Wyatt sanki gözlerini kırpıştırıp uyandı. "Aslında onların fiziklerini, eğitimlerini, mizaçlarını ve sponsor ödüllerini de hesaba katmak gerekir. Ama tüm bunlara rağmen, yeterli sayıda olursak..." Gözleri uzaklara daldı.

"Evet, bu onun için normal," dedim gruba. "On iki Kariyerin geriye kalanımız karşısındaki ihtimallerini hesaplıyor şu an." Herkes saygı göstererek bekledi.

"Evet, bu yapılabilir. Bunu yapabiliriz. Hâlâ yüksek ihtimal değil ama kesinlikle bir ihtimal," diye rapor verdi Wyatt. "Hele dokuz mıntıkanın dokuzunu da ikna edebilirsek."

"Diyelim ki tüm Kariyerleri öldürdük," diye sordu Ringina, "o zaman geriye kalanlar ne yapacaklar?"

"Başka bir toplantı daha," dedi Maysilee. "Bu ittifak bize hiç değilse dehşete kapılmanın ötesinde yapacak bir şey veriyor."

"Şu an elimizde dokuz mıntıka yok ama," diye bize hatırlattı Wyatt. "Sadece beş var."

"Diğerlerine de sordum ama herkes katılmak istemiyor," dedi Ampert. Dikkatimiz spor salonuna uzanan tribünlere kaydı. En uzak tarafta Kariyerler bizim yaptığımız şeyin aynısını yapıyor, öğle yemeği için toplanıyorlardı. 2'nin moruna, 4'ün koyu mavisine karışmış sümük yeşilleri. 11, 9, 6 ve 5. Mıntıka'lar bağımsız kalmışlardı. Kariyerlerden birkaçı boş sefer taslarını spor salonuna fırlatıp, 6. Mıntıka'nın oturduğu yere yürüyüp bazı çocukların öğle yemeklerini çalarken hepimiz izledik. Oyun olsun olmasın, insanın içinde bir nebze iyilik varsa gördüğü her zorbadan nefret ederdi.

6. Mıntıka, cılız kolları ve bacaklarından hiç güneş ışığı görmedikleri anlaşılan dört sıska çocuktan ibaretti. Evvelki gecenin araba kazasına kurban gittiklerinden sargı bezleriyle öyle bir sarılmışlardı ki onlarla bir atı boğabilirdin. Birinin ayağı burkulmuştu; bir diğerininse duşların orada böcek ilacı yüzünden hırıltılı nefesler içinde yere düştüğünü hatırlıyorum. İçimden onları direkt elemek geçti. Muhtaç olmak dışında ittifaka ne katabilirlerdi ki? Fakat gözüme giysilerinin rengi takıldı. Kumru rengi. Bir işaret gibi gözüktü.

"Altı hayır mı dedi?" diye Ampert'a sordum.

"Kariyerler onları hedef almasın diye tarafsız kalmak istediler."

"Gördük ne kadar işe yaradığını," dedim.

Lenore Dove'un renginde bir deri bir kemik, küçük bir kızın tribünlerde hıçkıra hıçkıra yere devrildiğini gördüm. El değmemiş sefer tasımı kaptım, Louella'nınkini de elime geçirdim ve tribünlerden aşağıya yola koyuldum. "Al. Bizde birkaç tane fazladan vardı." Kız tereddüt etti, sonra titreyen ellerle sefer tasını aldı. Hırıltıyla nefes alan çocuk da diğerini aldı. "Kazadan sonra nasılsınız? İdare ediyor musunuz?"

Kız başını aşağı yukarı salladı. "Bizim at arabası arkadaşınızı incittiği için özür dileriz."

Narin ama düşünceliydi. "Sizin suçunuz değildi. Bir an olsun böyle düşünmedim."

"Bizi suçlamadığın için teşekkür ederim," dedi kız.

"Suçlamak mı? Bana sorarsan biz bu işte hep beraberiz," dedim. "Bir şey söyleyeyim sana, şu an üstünde çalıştığımız bayağı bir ittifak var. Anladığım kadarıyla siz tarafsız kalmaya çalışıyormuşsunuz ama bu sizi herkesin hedefi haline getiriyor esasında. Her halükârda, teklif geçerli."

Ben bizim çetenin yanına dönerken kuyruğumda dört adet yaralı kumru vardı. Çocuklar koltuklara tünediler, isimlerini fısıldadılar: Ağlayan kız Wellie; astımlı oğlan, Miles; bir de geriye kalan diğer oğlan ve kız, Atread ve Velo. Sonra öğle yemeklerine gömüldüler.

"Altıyla altı mıntıka ettik," dedi Wyatt.

"Bize bir isim lazım," dedi Ringina. "Onlar Kariyerse, biz kimiz?"

Millet isim olarak çeşitli fikirler ortaya attı. Artık müttefik olduğumuzdan 12. Mıntıka Serseri Maymlar'ı önerdi; 10, Kara Atlar dedi, 7 de İstilacılar dedi.

"Hayır," dedi Wellie hararetle. "Bunların hepsi sanki belalı gözükmeye çalışıyoruz gibi izlenim veriyor. Ama biz Kariyerlere kıyasla belalı falan değiliz ki. Biz tecrübesiziz, Oyunlar'a doğuştan itibaren hazırlanmadık biz."

"Bu iyi bir satış noktası mı ama?" diye sordu Lennie.

"Bir bakıma," dedi Ampert. "Evvela bu bizim Oyunlar'ı tüm hayatımız boyunca özendiğimiz bir şey olarak görmediğimiz anlamına geliyor."

"Biz bu suça ortak değiliz," dedi Ringina.

"Aynen. Ama gerekirse savaşırız," dedi Ampert. "Zor bir şeye yeni başlayan kişilere uygun bir isme ihtiyacımız var. Mıntıkalara özgü bir isim."

"Acemi çaylak gibi," dedim hiç tereddütsüz. Diğerleri güldüler. "Yok, harbiden kullanılan bir şey bu. Madenlerde, eğer işe yeni başlamışsan sana Acemi Çaylak derler. Babam ne zaman bana yeni bir şey öğretse bu ismi takardı. 'Haydi bakalım acemi çaylak, şu ayakkabıları bağlamayı öğrenelim artık,' gibi."

"Ben sevdim bunu," dedi Wellie göz yaşlarının leke bıraktığı yüzü tebessüme dönüşürken. "Biz Çaylaklarız."

Ringina, üzerine düşündü, sonra sırıttı. "Ve bundan gurur duyuyoruz."

Öğle yemeğinden sonra herkes moral bulmaya başladı. Haraçların bir yarısından korkmak zorunda değildim artık ama daha da önemlisi, onları öldürmeyi düşünmek zorunda da değildim. Bu ikinci düşünce çok daha beterdi. Artık istasyonlarda müttefiklerime katılabilir, birlikte tuzak kurmayı, balta fırlatmayı, kırık bacağa müdahale etmeyi öğrenirken arkamı kolladıklarından emin olabilirdim.

6'dan gelen dört haraç bana tutkal gibi yapıştılar. Kendime ait kumru rengi, küçük bir sürüm vardı artık. Arenaya çıktığımızda hepsi birden onları koruyabileceğimi sanmıyorlardı umarım çünkü bunu yapamazdım.

Wyatt da ortamını bulmuştu sanki. Ampert'la birlikte 3'ten gelen diğer haraçlar onun ihtimaller modeline hayran kalmışlardı, o da bunu onlarla paylaşmaktan mutluydu. Sayı manyakları birbirlerini bulmuşlardı sanırım.

Beni asıl şaşırtan Maysilee oldu. Bizim oradayken tanınıyordu ama sevilmiyordu. Millet ona saygı duymuyor, ondan korkuyordu.

Ona hürmet duymak yerine ondan kaçınıyorlardı. Ama burada, Ampert'ın öncülüğünün ardından çocuklar mıntıkalarından getirdikleri incik boncuğu ona getiriyor, kendilerine bunlardan özel bir şey yapmalarını istiyor, o da bunu kabul ediyordu. Bu kız ip örmenin, bükmenin, düğüm atmanın ve bunlarla şık süsler yaratmanın elli yolunu biliyordu herhalde. Çocukların evlerinden getirdikleri mütevazı eşyaları süslü aksesuvarlara dönüştürüyordu. Mıntıkalı gururu, herkesin derinlerine işlemişti. Ulaştırma mevzusunda ihtisas yapan 6'dan Wellie'nin eski bir bisiklet zili, Miles'ın tenekeden tren düdüğü vardı. Hayvancılığa odaklı 10. Mıntıka'dan at nallanı; 7'nin kerestecilerinden oyma ahşap aksesuvarlar gelmişti. 8. Mıntıka'dan kızların güzelim kıyafetler örülü küçük bez bebekleri vardı. 3'ten gelen bir çocuk, kapı kolu getirmişti ama bunun teknolojiyi nasıl yansıttığını anlayamadım. Ona ne getirirlerse getirsinler Maysilee, sembollerine haysiyet katıyordu ve kimse fikrini sormadığı halde millete bol bol moda tavsiyesi verse de müttefiklerimiz ona hayran kalmış, iki kız saç stillerini değiştirmiş, bir oğlan da tırnaklarını artık yemeyeceğine söz vermişti.

Eğitim sona ererken 11. Mıntıka evet dememiş, ancak hayır da dememişti. Bize katılacaklarsa bunu söylemelerini tercih ederdim. Daha fazla kas gücü işimize gelirdi. Duşlarda Panache'a tekme atan Hull'ın eline geçirdiği dirgeni savurup mankenin kafasını uçurduğunu gördüm. Neden nihai amacımız bu değilmiş gibi davranacaktık ki?

Hepimiz, tüm Çaylaklar, kamyonetlerimize dönerken artık biraz daha dik duruyorduk. Maysilee, Wyatt ve ben, karanlığın içinde zincire vurulmuş halimizle bile plan yapmayı sürdürüyor, müttefiklerimiz hakkında bilgi alışverişinde bulunup strateji geliştiriyorduk. Derken çok geçmeden kamyonet aniden durdu.

"Bu çabuk oldu," dedi Maysilee.

Kapılar savrulup açıldı ve bir Barış Muhafızı bana inmemi işaret etti. Wyatt takip edecek gibi oldu ama Barış Muhafızı bir elini havaya kaldırdı. "Yok, sadece Abernathy."

İyi haber olamazdı bu. Bizim haraç binasından daha heybetli duran beyaz, mermer bir binanın önünde kamyonetten kayarak

indim. Bina, blok boyunca uzamyordu; altın yıldız desenleri oyulmuş devasa bir çift ahşap kapısı olan yekpare bir yapıydı bu. Kapı güm diye kapanırken Wyatt'ın çatılmış kaşlarını bir an gördüm ve kamyonet hızla uzaklaştı. Ne oluyor? Neredeyim ben?

Menekşe rengi üniformalar giymiş iki adam girişte sessizce bekliyorlardı. Adamlar duyulmadık bir işarete tepki verircesine kapıları iterek açtılar ve Plutarch Heavensbee meydana çıktı. Yüzünde okuyamadığım bir ifadeyle bana yaklaştı.

"Merhaba Haymitch. Programda maalesef bir son dakika değişikliği oldu."

"Sırf benim için mi?"

"Sırf senin için. Öyle anlaşılıyor ki başkan senin... performansın hakkındaki düşüncelerini yeniden gözden geçirmiş."

Balkonun altında duran Louella. Tepede Snow. Tüm Başkent görsün diye alkış tutan ben.

Plutarch'ın daha fazla açıklamada bulunmasına gerek yoktu. Sergilediğim duruşun bedelini tam burada ödeyecektim işte.

9

Kâğıt inceliğinde deriden bir pakete sarılı narin bir kas ve kemik yığınıyla birkaç litre kan. Bundan ibaretim işte. Bu mermerden kalenin kapılarından geçerken hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

Gözlerim giriş holünün tepesindeki geniş tavana yükselen duvarları gezdi. Portakallar ya da köpek tabloları yoktu burada. Bir tek bolca mermer ve çalı büyüklüğünde çiçek demetleriyle dolu dev vazolar.

Kolalı önlük giymiş bir hizmetli, çıplak bir heykelin üstünde tüyden toz bezini gezdirdi. Kadının gözleri benimkilerle buluştu, dudakları bana acıyan bir ifadeyle aralandı. Dili yoktu. O bir Avox'tu, hiç konuşmadan ömür boyu Başkent'e hizmet etmeye zorlanmış bir mahkûm. Benim de dilimi kesecekler miydi? Bu düşünceden ağzım kupkuru kesildi. Panache'ın kılıcının ucunda ölmek şimdi merhamet gibi geliyordu.

"Bu taraftan," dedi Plutarch.

Halı, yosundan bir yatak gibi yumuşak yumuşak yaylanıyordu ve zaten çoktan gitmiş bir halde, ses çıkaramaz bir haldeyken ayak seslerimi emiyordu. Lenore Dove'un şarkılarının içine işlemiş hayaletlerden biriydi bu da. Bir defasnda bana bizim oradayken Barış Muhafızları tarafından tutuklanışını, başta nasıl korktuğunu anlatmıştı. Sonra bir yerde okuduğu bir şeyi, bir durum karşısında

kontrol edebileceğin tek şeyin kendi tavrın olduğunu hatırladığını söylemişti. "Yani başıma ne gelirse gelsin korkup korkmama kararı hâlâ benimdi. Demek istediğim, hâlâ korkuyordum ama bunu düşünmek bana iyi gelmişti."

Ben de bunu düşünmeye didindim fakat damarlarıma pompalanan aşırı miktarda adrenalin söz konusuydu. *Yardım et, Lenore Dove,* diye düşündüm. Ama edemez. Kimse edemez.

Plutarch beni iki tarafı güzel, eski moda giysiler giymiş kibirli tiplerin gerçek insan boyutlarında tablolarıyla kaplı kemerli bir koridordan götürdü. Her birinin elinde bir nesne vardı –terazi, arp, yakut kaplı kupa– ve bu nesneler onları tanımlıyormuş gibi gözüküyordu.

Plutarch kayıtsızca onları gösterdi. "Heavensbee'lerle tanış," dedi.

Bir dakika... Heavensbee'ler mi? Bunlar onun ailesi miydi? Burası gerçekten onun evi olabilir miydi?

Heavensbee'lerin ardı arkası kesilmiyordu; bir sürü koridorda tepeden bizi izliyor, kendilerine özgü eşyalarıyla hava atıyorlardı: Yapraklarla örtülü bir dal, parlak beyaz bir kuş, kılıç, şuradaki hindi bacağı mı? Her biri para içinde yüzüyordu. Kimi sımsıkı kapalı, kimi açık bırakılmış ve odalar dolusu seçkin mobilyaları, titreşen kristal ışıkları gözler önüne seren kapıların önünden geçtik. Arada bir gölgelerde sinsi sinsi yürüyen Avox dışında mekân terk edilmişti.

Heavensbee'lerin tablolarını –ukala, tatminkâr, saçma sapan şu tablolarını– asacak bir yerleri olsun diye kaç kişinin burayı inşa ederek ömrünü tükettiğini, tamamlanmasmdan önce kaçının öldüğünü düşündüm. Ancak son gülen onlar olmamıştı tabii. Neticede şimdi onlar da ölüydü.

En sonunda beyaz sakallı bir adamın elinde tuttuğu açık kitabıyla şöminenin üstündeki portresinden bize gülümseyerek baktığı bir odaya girdik.

"Trajan Heavensbee," dedi Plutarch. "O benim büyük–büyük–kaç büyük demem gerek asla aklımda tutamıyorum. Her neyse,

büyükbabalarımdan biriydi işte. Gerçekten bir işe yarayan tek akrabam. Burası onun kütüphanesiydi. Sohbet etmeye uygun bir yer."

Sohbet, işkence sayılmazdı; o zaman biraz rahatlayabilirdim. Duvarlara odaklandım. Acı verecek alet edevatla değil, kule gibi yükselen kitap raflarıyla doluydular. Binlerce ama binlerce cilt, zeminden tavana. Köşede sarmal çizerek yükselen altın merdiven, beyaz mermer bir sütunun etrafını dolanıp tüm odayı çevreleyen bir balkona uzanıyordu. Basamakların tepesindeki tırabzana bir altın kartal tünemişti.

Bu oda, Lenore Dove'un rüyasının gerçeğe dönüştüğü odaydı. Kendini sarıp sarmalayacağı bir sözcükler alemi. Her kitap bir insan kadar kıymetlidir derdi çünkü kitaplar birinin düşünce ve duygularını o gittikten çok sonra bile muhafaza ederdi. Covey'lerin koleksiyonu vardı; çatlak deri ciltler ve güve kanadı kadar narin sayfalara sahip antika şeyler. Aile hazinesi.

Çoğumuz okulda okuma yazmayı öğrensek de 12'de öyle fazla kitap yoktu. Bazen Hob'da bir adam belirir, eğer takas edeceğim bir şey varsa konusu ne olursa olsun Lenore Dove için ondan kitap alıp doğum günü için saklardım çünkü kitap bulması zordu. Bir defasında kümes hayvanı yetiştirme üzerine bir rehber kitap bulmuştum ve kitabın çoğunlukla tavuklardan bahsetmesine rağmen Lenore Dove esas kazlara meraklı olduğu halde ona bayılmıştı. Başka bir kez de Karanlık Günler'den çok daha eskiye ait, günümüzde hiçbir işe yaramayacak bir harita koleksiyonu bulmuştum. Ancak esas turnayı gözünden vurduğum zaman, çok önce ölmüşlerden kalma, birkaç ciltlik bir şiir kitabıydı. Bunların bir kısmı şarkı olmuştu.

Şiir kitabını verdiğimde Lenore Dove'un yüzündeki neşeyi, ardından gelen öpücükleri hatırladım ve bana güç verdi. Gerçekten bir önemi olan şeyleri yok edemezlerdi.

"Sen okur musun, Haymitch?" diye sordu Plutarch.

"Okuma yazmam var."

"O değil. Yani okumayı sever misin?"

"Ne olduğuna bağlı."

"Ben de öyleyim," dedi Plutarch. "Kitap okumak Başkent'te genel olarak popüler bir boş zaman faaliyeti değildir. Yazık. İnsanlarla ilgili bilmen gereken her şey tam burada, bu odada." Kitap raflarına monte edilmiş bir masa olduğunu sandığım mobilyanın üzerinde duran, keçi kafası benzeri topuzu çevirdi. Tepesi ikiye açıldı ve köpüklü şişelerle dolu bir tepsi meydana çıktı. Plutarch kendine kehribar rengi bir sıvı koydu. "Sana bir şey ikram edebilir miyim?"

"Ben içki içmem." Ancak mesleki merak baskın geldi –ne de olsa ben bir kaçak içki imalatçısıydım– ve içkiyi incelemek üzere o tarafa geçtim. Bizim beyaz likör dediğimiz şey su kadar berraktı fakat onun barında gökkuşağının her renginden içki mevcuttu. Bunlar boyanmış mıydı, yıllanmış mıydı yoksa içlerine şifalı bitki gibi başka şeyler mi karıştırılmıştı bilemiyorum. Hepsi beyaz likördü ama süslenip püslenmişlerdi. Şişelerin üstünde zincirlerle asılı gümüş rengi, küçük plakalar vardı: Votka. Viski. Konyak.

Sonra gözüme tanıdık bir isim iliştı ama bunu daha önce hiç görmemiştim. Şişeyi kaldırdım ve ışık, şişenin gül rengi derinliklerinde dans etti.

"Onun adı nepenthe," dedi Plutarch. "Muhtemelen hiç duymamışsındır."

İşte burada yanıldın, Plutarch. Duymayı geçtim, benim aşkıma ismini veren şiirden biliyordum ben bunu. Bana büyüklük taslanmasından bıkmış usanmıştım bu yüzden ona haddini bildirmek istedim. "Şeyde mi geçiyordu o: *'Ah şu nepenthe'den kana kana içip...'?"*

Plutarch'ın kaşları şaşkınlık içinde yukarı fırladı. Mısrayı tamamladı: *"'....şu yitik Lenore'u artık unutsana!'"*

Şimdi de ben şaşırmıştım, biraz da huzursuzlandım. E buradaki bunca kitabın arasında onun şiiri de vardı demek ki. Ancak onun sadece okumakla kalmayıp ezberlemiş olması sinirlerimi yerinden oynattı. Lenore'un ismini onun ağzmdan duymak hoşuma gitmedi.

"Tabii şiirde nepenthe, likörün ismi mi yoksa liköre eklenen ilaç mı belli değil," diye devam etti.

Aynı konuyu Lenore Dove'la konuştuğumuzu hatırlıyorum. Şiirdeki *"kana kana içmek"* ve *"unutmak"* ifadelerinin alkol içmekle bir bağlantısı olduğunu söylemişti. Şarkıdaki öyküyü anlatan herif gerçek aşkını yitirişini düşünmekten kurtulmak istiyordu.

"Bence önemli olan, onun korkunç şeyleri sana unutturabilmesi," dedim.

"Kesinlikle. Ben bunun başarısız bir taklit olduğuna eminim. Yaban meyveleriyle renklendirilmiş tahıl alkolü. Eski günlerde içine morfling konurmuş esasında ama o kadar bağımlılık yapıcıymış ki yasaklanmış. O şiiri nereden bildiğini sorabilir miyim, Haymitch?"

"On İki'de herkes bilir." Büyük bir yalandı bu ama tıpkı onun gibi hepimizin bunu kitaptan öğrendiğimizi düşünmesini istiyordum.

"Sahi mi? Hah. Pekâlâ, senin görmek isteyeceğin bir şey var bende. Kış bahçesinde."

Tabii ya, kış bahçesi. Artık o neyse. Beni bir yan kapıdan dışarı çıkardı, dar bir koridordan geçirdi, akşam semasının bir parçasını çerçeve içine almış kubbeli tavana sahip bir odaya soktu. Camlar aşağı doğru kıvrılıp duvarları da oluşturuyor, dışarıdaki parlak çiçekler ve ağaçlarla dolu bahçeyi göz önüne seriyordu. Biraz fazla kaçmıştı sanki zira oda zaten nemli ortamda parlayan bitkilerle doluydu. Tepedeki kirişlerin arasında kuşlar uçuyor, avazları çıktığı kadar cıvıldıyorlardı. Süslü kıvrımlarla donatılmış küçük masalar ve sandalyeler, bir havuza su püskürten fıskiyenin etrafını sarıyordu. Masalardan birinde uyuyan kuğu şeklinde bir telefon vardı. Kuğunun başı ve bükülmüş boynu ahizeyi oluşturuyordu. Kulağımın yanında bir şey vızıldadı ve onu kovdum.

Sanki tüm dışarıyı içeri almaya çalışmışlardı. Neden ki? Kapıyı açıp dışarı çıkmak çok mu zahmetli? Akılsıza para dayanmaz. Anam öyle derdi.

"Gel, şuna bak." Plutarch kuğu telefonun yanında, kirişe asılı bir sepet içindeki bitkiyi gösterdi. Uzun, parlak yeşil yapraklarından pembemsi kapsüller sarkıyordu. Her birinin üstünde kapak

benzeri bir şey vardı. Tüm kapsüllerin dibine birikmiş bir miktar sıvı birikintisi mevcuttu. Hafif tatlı, hafif çürük kokan aromayı içime çekerken Plutarch kapsüllerden birine işaret etti. "Bunlar bir nektar veriyor. Uçan böcekler bu nektara bayılıyorlar. Fakat yüzey kaygan olduğundan kapsülün içine düşüp mahsur kalıyorlar. Boğuluyorlar ve bitki onları tüketiyor."

"Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum."

Saksının yanındaki oymalı isim plakasına pıt pıt vurdu. Herhalde burada birileri her şeye isim vermek için tüm gün mesai yapıyordu. Plakada *NEPENTHES* yazıyordu. Bu beni bir süre düşündürdü.

"Eh," dedim sonunda, "üzüntülerini unutmanın bir yolu da bu sanırım."

Plutarch kıs kıs güldü. "Bu espriyi anlayan ilk kişisin."

İşte yine yapıyordu. Bana insanmışım gibi hissettiriyordu.

"Ben neden buradayım, Plutarch?" diye sordum.

O yanıt veremeden biri araya girdi. "Benim için."

Başta kimin konuştuğunu anlamadım çünkü pürüzsüz ses kötüleşip hırıltılı bir inlemeye dönüştü. Arkama döndüm ve kapı girişine dayanmış, mendille alnını silen Başkan Snow'u gördüm. Varlığı karşısında, konumunun getirdiği güç karşısında, saymakla bitmez zalimliği karşısında bir kez daha telaşa kapılmıştım. Şeytanın beden bulmuş hali. İşlediğim suç, yüz yüze görüşmeyi gerektirecek kadar mı büyüktü? Hele bir de yakından gözlemleyince sağlığının yerinde olmadığı besbelli bir haldeyken. Terliyordu, nefesi kesiliyordu ve bembeyazdı. Karnına doğru iki büklüm eğilirken kralları andıran hali onu terk etmişti. İlk kez, kozmetik muamelelere rağmen elli sekiz yaşında gösteriyordu.

"Ah, Sayın Başkan," dedi Plutarch. "İyi misiniz? Sıcak yüzünden. Gelin sizi oturtalım hemen." Bir telaş koşturdu ve fıskiye başındaki sandalyelerden birini çekti. "Ben sizi kütüphanede ağırlamak niyetindeydim. Orası daha serin. Tercih etmez miydiniz?"

Başkan yanıt veremeyecek kadar meşguldü. Adam fıskiyeye doğru yalpalayan adımlar attı ve bir an tüm bedeni donakaldı.

Sandalyeye çökerken ağzının kenarından beyaz gömleğinin önüne kan damladı.

"Ne getireyim size? Buz torbası olur mu?" diye sordu Plutarch. "Misafir tuvaletinin yeri..." Snow öne doğru eğildi ve fıskiyenin içine iğrenç bir sıvı kustu. "Ah, tamam."

Bunu benim temizleyecek olmamama sevindim.

Snow'un yağlı yüzünden terler aktı. Fakat utanma veya mahcubiyetten eser yoktu. Zayıflık anını gizleme çabası yoktu. Hatta görmemizi istiyordu sanki. Hadi ben büyük ihtimal yakında ölecektim nasıl olsa. Plutarch görsün diye miydi peki?

Başkan nefes nefese yeniden sandalyesine yığıldı. "Aşırı sıcak."

"Doğru. Hadi sizi kütüphaneye götürelim." Plutarch başkanı ayağa kaldırdı ve omzunu onun koltukaltına soktu. "Haymitch." Benden rica etmiyor, bana emir veriyordu. Snow'un diğer tarafına geçtim, ondan gelen iğrenç kusmuk ve çiçeksi parfüm kokusunu solumamak için nefesimi tuttum. Onunla bu şekilde, fiziken temasa geçmek beni bir nebze daha cesur kıldı. O sadece bir adamdı, diğer hepimiz kadar ölümlüydü. Ve belki de şu an ölmek üzereydi.

Plutarch ve ben başkanı kütüphaneye taşıdık, orada onu işlemeli bir divana oturttuk.

"Doktora ihtiyacınız var, Sayın Başkan," diye Plutarch tavsiyede bulundu.

Snow, "Doktor istemez," diye hırıldadı ve Plutarch'ı kolundan kavradı. "Süt."

"Süt? Haymitch, bara göz at. Punch yapmak için evde süt bulundururuz. Buzdolabı sağ tarafta."

Oyalandım, solunu sağını bilmeyen, onu çözse bile buzdolabını saklayan panel kapısını nasıl açacağını bilemeyen, şaşkın, mıntıkalı bir domuz yavrusu numarası yaptım. Nihayet paneli açtığımda bardak büyüklüğündeki beyaz, porselen bir maşrapanın içinde sütü gördüm. Maşrapanın silindir kısmını altın bir merdiven sarıyordu ve kapağına bir kartal tünemişti. Kütüphane köşesindeki merdivenin bir replikasıydı bu.

Snow, başında dört dönen Plutarch'ın eşliğinde öksürük krizine girerken buzdolabına göz gezdirdim.

Snow'a karşı doğrudan mücadele vermek için muhtemelen elime bundan daha iyi bir fırsat geçemezdi. *Bu senin için, Louella.* Kartal şeklindeki kapağı açtım, sütü mideye indirdim, dudaklarımda sütten oluşan bıyığı sildim. Ardından kapağı kapadım ve çaresiz bir edayla maşrapayı uzattım. "Bu boş."

Plutarch'ın gözleri hayret içinde kocaman oldu; ne yaptığımı bal gibi biliyordu. Beni ispiyonlamasını bekledim. Onun yerine hiddet içinde, "Ah şu hizmetçiler!"diye homurdandı ve daha fazla süt getirilmesini haykırarak kapıdan kayboldu. Daha önce de dediğim gibi, tıpkı bir yıldırım gibi nereye çarpacağı belli olmuyordu.

Öğüren Snow ile baş başa kaldım. Muhtemelen ölmekte olduğunu seyretmek korkutucuydu. Ona yardım etmeye direnç gösterebilmem daha da korkutucuydu. Hasattan önce olsa bahse girerim ona yardım ederdim. Ama Louella'nın ölümü beni değiştirmişti. Belki işin sonunda artık galip olmak için gerekli niteliklere sahiptim.

Snow öğürdü, balmumu kaplı armut dolu kristal bir kâseyi masanın üstüne boşalttı ve içine bir kez daha kustu; bu defaki kanlı değildi, daha karaydı. Acaba Trajan Heavensbee ne düşünürdü diye merak ettim. Gülümsemeye devam et Trajan; ne de olsa başkan o. Snow'un nefesi rahatladı. Deminki son parti sanki iyi gelmişti ona. Odayı, portreyi, beni seyretti. Mendille ağzını silip onu cebine tıkıştırdı.

"Deva, illetten daha beterdir bazen," dedi düşünceli düşünceli.

"Ne illeti?"

"Acizlik. Asla göz ardı edemezsin yoksa yayılır."

Plutarch elinde süt dolu ikinci bir maşrapayla geri geldi. "Bilardo odasında varmış."

Snow sütü kafaya dikti ve boş maşrapayı uzattı. "Bir tane daha. Biraz da ekmek."

Plutarch kusmuklu kâseye baktı. "Emin misiniz, Sayın Başkan? Mide hastalıklarında bazen en iyisi..."

"Hastalık değil. Gıda zehirlenmesi. Bayat istiridye. Ama benim halim Incitatus Loomy'den çok daha iyi."

"Tören amiri mi?" diye sordu Plutarch yüzüne yayılan komik bir ifadeyle.

"Tören amiri miydi o?" Snow kâseyi eline verdi. "Senden istediklerimi getir."

Plutarch gidince Snow önünde duran kitaplardan oluşmuş duvarı inceledi. "Şunlara bak. Sağ kalmayı başarmışlar. Karanlık Günler'de insanlar hayatta kalmak için kitap yakardı. Biz de yakmıştık elbette. Ama Heavensbee'ler yakmazlardı. En seçkin aileler bile sefalete sürüklenirken onlar para içinde yüzmeye devam etti." Cebinden küçük bir şişe çıkardı, mantarını çekip aldı, içindekileri yuttu, midesine inerken titredi. "Sınıf arkadaşım Hilarius onlardandı. İşe yaramaz mızmızın tekiydi." Şişkin dudaklarını gömlek manşetine sildi. "Hiç değilse Plutarch arada bir işe yarıyor, ne diyorsun?"

"Bence o, sirkeye kıyasla bal kullanarak daha çok sinek yakalayabileceğine inanıyor," diye yanıt verdim.

Snow burnundan güldü. "Aha, On İkinci Mmtıka'nın kendine has vecizeleri hâlâ yerinde bakıyorum."

Vecize ne demekti bilmiyordum; bir tür deyim miydi acaba? Lenore Dove olsa bilirdi. Ama ne kast ettiğini tam anlamasam da konuşma tarzımla alay ettiğini biliyordum.

"Orada bir şeyler değişmiş olsa şaşardım zaten," diye devam etti. "Sadece kömür tozu ve Hob'dan gelen adi liköre bulanmış madenciler. O iğrenç yaban tarafından yutulmayı bekleyen bir halk."

12. Mıntıka'ya olan aşinalığı, beni ettiği hakaretten daha çok rahatsız ediyordu. Hob'dan gelen adi liköre bulanmış madenciler. Evet, bu bizdik işte. Yani kötülerimiz böyleydi.

"Gel de seni görebileceğim bir yere otur."

Yine bir davet değil, emirdi. Süt maşrapasını bardaki nepenthe'nin yanına koydum ve etrafından dolanıp başkanın karşısındaki sofaya oturdum. Dirseğinin altında kalan işlemeli yastıkta,

maşrapadaki altın merdiven imgesinin aynısı vardı. Maysilee burada olsa "tıpkısının aynısı" derdi.

Snow'un gözleri, evvelki gece olduğu gibi çakmağıma odaklandı. "Çarpıcı bir kolye."

Çarpıcı... çakmak... belki de gerçek işlevini anlamıştı ve arenaya sokmayı yasaklayacaktı.

Elini uzattı. "Bir bakabilir miyim?"

Maysilee'yi başımdan savabilirdim ama başkanı savamazdım. Deri ayakkabı bağının düğümünü çözdüm, veda olması ihtimaline karşı çakmağı iyice sıktım, sonra uzattım.

Snow başparmaklarını kuş ve yılan başlarının üstünde gezdirdi. "Ne güzel bir çift." Arkasını çevirdi. "Bir de yazı var."

Yazı mı? Hasat gününün baş döndürücü telaşında gözümden kaçmış demek. Hiç izin istemeden göğüs cebinden bir gözlük çıkarıp üzerine ışık vursun diye çakmağı eğdi. "Ah, ne kadar tatlı. L.D. Bu kim acaba?"

Onu gizlemek adına yalan söylemenin faydası olmayacaktı. Ülke çapında yayınlamamış olsalar bile hasat sırasında neler olduğunu Snow'a gösterdiklerine bahse girerdim. Benim bir kızı Barış Muhafızları'ndan kurtarışım. Kızın benim hasat edilmeme verdiği tepki. On İki, küçük bir mıntıkaydı. Eğer niyet ederse sevgilimin izini bulurdu.

"Lenore," dedim.

"Tamam da gerisi ne? Dur, dur, söyleme. Tahmin edeyim. D... D... Bu zormuş bak. Her zamankilerden değil ama onlar zaten hiç sıradan bir şey kullanmazlar. Başında D olsa *derin* veya *dipsiz* gibi bir sürü şey aklıma gelirdi. Derin mavi. Dipsiz yeşil. Ama onlar öyle isim koymazlar. Acaba doğadan bir şey mi? Kehribar veya buğday rengi gibi. Defne yeşili... dolunay beyazı... doğa? Yok, doğa sözcüğünden belli bir renk çıkmaz neticede. Pekâlâ. Bulamadım. Neymiş Lenore'un gerisi?"

Düşünceleri ve ortaya koydukları karşısında midemdeki süt adeta ekşidi. Lenore Dove'un Covey'lerden olduğunu biliyordu; bir tek onlar kendi çocuklarına böyle isim koyarlardı. İlk sözcük

bir şarkıdan, ikincisi bir renk. Kehribar ve buğday anlamına gelen gerçek aile soyları vardı. 12. Mıntıka'nın uyduruk köşelerindeki bir avuç çalgıcıya dair bu bilinmez detayı nasıl ortaya çıkarmıştı? Başkent muhbirleri sayesinde mi?

"Dove," dedim ona.

"Dove!" Alnına şaplak attı. "Dove. 'Kumru grisi hep kulağıma gelmiştir' oysa. Bu biraz hileli olmuş ama. Fakat hem kuşun hem rengin ismi aynı olunca kim dayanabilir buna? Ki onların kuşlara düşkünlüğünü bilmeyenimiz yok."

Çakmağı iade etti. Arkasında küçücük harflerle gözümden kaçan yazı vardı: *H için. Seni sonsuz ateş gibi seviyorum. L.D.*

"Kumrular hakkında bir şeyler biliyor musun, Haymitch?"

"Barışçıl hayvanlar."

"Kafeste durmazlar. Şimdiye dek karşılaştığım tüm kuşlar vahşidirler." Snow'un ağzından kanlı salya sızdı. "Bahse girerim senin kumrunla ilgili de bir-iki şey biliyorumdur."

"Ne gibi?"

"Mesela bakmaya doyamayacağın kadar güzel, parlak renklerle gözünü alıyor ve bir alaycı kuş gibi şakıyor. Onu seviyorsun. Ah, o da nasıl seni seviyormuş gibi görünüyor. Ancak bazen 'acaba' diyorsun çünkü onun planlarına hiç dâhil değilsin."

Tam değil ama yakındı. Yollara düşmekten, Covey'lerin yaşamından, benimle hiç ilgisi olmayan bir özgürlük hissinden söz ederkenki içli halini düşündüm. Daha da beteri Clay Chance'i, hasat sahnesinin altında çıkardığı yangını, benimle paylaşmayı reddettiği bir yanı olduğunu düşündüm. Beni tehlikeye atmamak için diyordu ama belki sırlarını açmak konusunda bana güvenmiyordu.

"Beni seviyor o," dedim ısrarla.

"Bunu söylediğine hiç şüphem yok. Ama inan bana, konumuz duygusallık ise sen bu Oyunlara katılarak bir mermiden kurtuldun."

"Sana teşekkür mü etmeliyim yani?"

Snow güldü. "Etmelisin. Gerçi bunun için değil belki."

"Ne için? Sen beni Oyunlarda ölüme gönderiyorsun."

"Evet, bunu garantileyen senin tavrın oldu."

İşte. Bir nebze umudum kalmışsa bile ona tutunmamam gerektiğinin kanıtı. En yetkili ağızdan gelmişti hem de. Müttefikim olsun olmasın, ölmüştüm de haberim yoktu benim.

"İyi tarafından bakarsan," diye devam etti, "sen hayatlarından çıkınca Lenore Dove ve ailen uzun ve mutlu bir hayatın tadını çıkaracaklar."

Onların güvenliği benim en büyük derdim olsa da, geleceklerinde benim olmayacağımı bana hatırlatması, Maysilee'nin deyimiyle, "bambaşka bir adilik düzeyiydi bu."

Snow gömlek manşetiyle salyasını sildi. "Ancak arenada ölmenin birçok türü var. Bıçaklanabilirsin, boğulabilirsin, susuzluktan ölebilirsin. En akılda kalan, muttalar tarafından öldürülmek oluyor. Bu yıl güzelim hayvanlarımız var. Haraçlara münferit olarak saldırmaya programlanabiliyorlar. Ve sansarlardan daha korkunçlar."

Seyretti demek. Son dileklerimizi ifade ettiğimiz mutfak oturumunu izledi. "Buna söyleyecek bir şeyim yok."

"Ama benim var. Ben senin ölümünü bundan sonraki tavırlarını temel alarak planlayacağım. Lenore Dove'un, annenin ve biricik kardeşinin ne göreceğine sen karar vereceksin. Temiz ve adilane bir şekilde de ölebilirsin, Oyunların açılışını şimdiye dek bir haracın başına gelmiş en yavaş, en acılı ölümle de yapabiliriz. Ayrıca evet, sana bir seçenek sunduğum için bana teşekkür etmelisin."

O solgun mavi gözlerin içine baktım. "Eline düştüm anlaşılan.

"Çok da kötü hissetme. Yalnız değilsin. Biliyor muydun, benim ailemin de minik bir vecizesi var."

"Neymiş o?"

"Kar tepeye düşer." Gözlerini benden ayırmadan seslendi. "Saklambaç sona erdi! Bize katılabilirsin artık!"

Kimi çağırıyordu? Tehdidini vurgulamak için işkencecileri mi?

"Yani bundan sonra izinsiz araba sürmek yok benim diyeceğim. Kamera karşısında ya da arkasında benimle alay etmek yok," diye devam etti. "Bir de sana geçmiş doğum günü hediyem var. Hak ettiği minneti sergilemeni istiyorum." Başını kış bahçesine doğru eğdi.

Kapı girişinde duran, Louella McCoy'du.

2. BÖLÜM

“HAYTA”

10

Kalbim yerinden oynadı, sonra kaya gibi çöktü. Louella'nın ezilmiş kafasından akan sıcak kanı ellerimde hissetmiş, cansız bakan gözlerini görmüştüm. Dönüşü olanaksız bir şekilde ölmüştü o. Peki kapı ağzındaki bu kız kimdi?

Louella'ya benziyordu elbet. Aynı beden, aynı boy. Kalp şeklinde surat, koca gri gözler, uzun siyah örgüler. Tırnakları yenmişti; alnındaki yara izi, bizim sarnıca düşen gerçek Louella'nınkiyle aynıydı. Bu sabah bizimle apartman dairesinde giyinmiş gibi 12. Mıntıka eğitim kıyafeti giymişti. Maysilee'nin mor-sarı çiçekli boncuğu yakasından sarkıyordu. Her şey eşleşiyordu.

Ama bu Louella değildi. Nasıl ki masadaki balmumu kaplı armutların suyu olmadığını biliyordum, işte bu kızın da Louella'nın özünü barındırmadığını anlıyordum.

"İçeri gel. Haymitch'i tanıyorsun," dedi başkan.

Sahte Louella masanın ucuna yürüdü. "Merhaba, Haymitch."

Aksanı hafif farklıydı ama onu esas ele veren selamlayışıydı. Louella "Hey, Hay" veya "N'apıyosun?" diye selam verirdi. Elmacıkkemikleri de tuhaftı. Sanki yüzü daha dolgun dursun diye içine bir şey enjekte etmişlerdi. Her şeyin ötesinde gözlerimin içine bakmıyordu ki benim tatlım asla gözlerini kaçırmazdı benden.

"Kimsin sen?" diye sordum ona.

Gözlerini odaklayamadan masadaki armut yığınına baktı. "Adım Louella McCoy. 12. Mıntıka'dan geldim."

"Sen o değilsin," dedim ona, sonra Snow'a hitap ettim. "O değil. Bunu herkes görebilir."

"Sanmam. Ailesi belki; bir de birkaç yakın dostu. Törendeki sarhoş seyirciler dışında kazayı gören bir kişi bile olmadı. İnsanlar onun Louella olduğuna inanacaktır. Özellikle sen yanında olduğun için, iyi bir müttefik olarak ona hocalık yapacağın için. Mükemmel çıkması konusunda son derece kararlı olduğum bir Çeyrek Asır Oyunları için mükemmel bir çift."

Şimdi anlıyordum. Kazayı şahsen görenlere Louella'nın iyileştiği söylenecekti. Tören amiri Incitatus Loomy, beceriksizliği yüzünden öldürülmüş, nasıl olduysa Snow'un sağ kurtulduğu bir tabak istiridyeyle zehirlenmişti. Ve o akşamın en büyük rezaletinden sıyrılabilmek bana ve Sahte Louella'ya bakıyordu.

Plutarch bir bardak süt ve küçük, yuvarlak ekmek dolu bir tabakla bir telaş odaya girdi. Louella'nın manzarası karşısında kalakaldı. "Bu?.."

"Louella McCoy," dedi Snow. "Aha, ekmeğim geldi." Ekmeklerin birinden büyük bir ısırık aldı ve onaylayıcı homurtular çıkardı. "Taptaze. Burada işimiz bitti sanırım. Sen dilersen haraçlarımız ve yerleşimleriyle ilgilenmeye dönebilirsin. Louella, bu Plutarch."

"Merhaba Plutarch."

"Merhaba." Gözlerini ondan alamıyordu.

"Başarılı bir dublör. Şanslıyız," dedi Snow.

"Evet Sayın Başkan. Kesinlikle öyle. Bu taraftan, çocuklar." Sahte Louella ve ben onu takip edip ataların sergilendiği birkaç koridordan geçtik, sonra konuştu: "Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Bana sadece seninle konuşmak istediğini söylemişti."

"Tabii," dedim. "Bu kız kim?"

"En iyi tahminim... hainlerin çocuklarından biri. Mıntıkalı da olabilir Başkentli de. Kendini bile tanımıyor olabilir. Beynini yıkadıklarına hiç şüphe yok. Muhtemelen ilaç da vermişlerdir."

Sahte Louella söze girdi. "Merhaba Plutarch. Benim adım Louella McCoy. 12. Mıntıka'dan geldim."

"O halde bu her kim ise onu içeri gönderecek ve Oyunlarda öldürtecek, ha?" diye sordum.

"Şimdiki plan öyle gözüküyor," diye kabul etti Plutarch. "Ben bunu tasvip etmiyorum."

"Kahramanımsın sen benim. Umarım büyüyünce senin gibi olurum. Ah, bir dakika ya, böyle bir şey olmayacak ki."

Bir Barış Muhafızı kamyoneti, aheste aheste girişe yanaştı. Onlar bana kelepçe takamadan bindim. Sahte Louella ardımdan kamyonete bindi ve yere oturdu. "Merhaba, Haymitch. Benim adım Louella McCoy. 12. Mıntıka'dan geldim."

"Röportajlardaki performansıyla milletin nefesini kesecek," dedim Plutarch'a, sonra kapıyı kendim güm diye kapadım.

Bütün dönüş yolu boyunca, karanlığın içinde bana dokunacak diye ödüm koptu. Ondan, varlığının bana vereceği yükten nefret ediyordum, bunların hiçbiri onun hatası olmasa bile.

Apartman dairesine döndüğümüzde Maysilee, Wyatt ve akıl hocalarımız oturma odasında dönüşümü bekliyorlardı. Sahte Louella'yla içeri girince herkesin nefesi kesildi.

Parmağımla onları gösterdim. "Bunlar Maysilee ve Wyatt. Şunlar da akıl hocalarımız Mags ve Wiress."

Sahte Louella gözlerini botlarının ucuna dikti. "Merhaba Maysilee, Wyatt, Mags ve Wiress."

"Ama onu hayata döndürmüş olamaz..." diye konuşmaya başladı Wyatt. "Sen kimsin?"

"Benim adım Louella McCoy. 12. Mıntıka'dan geldim."

Uzun bir duraksamadan sonra Maysilee, "Bu şey benim odamda yatmayacak," dedi.

Mags onu susturdu. "Nereden gelmiş?"

"Başkan Snow bizi Plutarch Heavensbee'nin kütüphanesinde tanıştırdı. İlaç mı verilmiş, beyni mi yıkanmış ne. Kameraların önünde o gerçekten Louella'ymış gibi yapacağız. Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Bayat marşmelov," dedi Maysilee. "Onu satmamızı istiyorlar."

Mags, Sahte Louella'nın koluna dokundu. "Aç mısın?" Kız irkilip çekildi, ardından kafası karışmış halde başını kaldırıp baktı. "Haydi hep beraber bir şeyler yiyelim."

Mutfaktaki masanın başına toplandık, Wiress kâselerimize kepçeyle yahni doldurdu. Mags, Sahte Louella'nın eline bir kaşık tutturdu. Kız onu önce yumruğunda sıktı, kolunu kâsesine siper etti ve dudaklarından kaçan iniltiler eşliğinde çalakaşık yahni yemeye girişti.

"Aç bırakmışlar onu," dedi Wiress. "Yaptıkları yetmiyormuş gibi."

Doğru söylüyordu. Louella'nın bilekleri inceydi ama Sahte Louella'nınkiler neredeyse kemikten ibaretti. Yanaklarını şişirmelerine şaşmamak lazımdı. Kız kâsesini köpek gibi yalayıp yutarken ona karşı hissettiğim bütün o irrasyonel öfke yok olup yerini acıma duygusuna bıraktı.

"Biraz daha ister misin? Daha çok var," dedi Mags.

"Ekmek?" Wiress ona çeşit çeşit ekmeklerle dolu sepeti uzattı.

Sahte Louella büyülenmiş halde ekmeklere baktı, sonra parmakları koyu renkli, üstü benek benek susam kaplı hilal şeklindeki ekmeğe gitti. Onu burnuna tuttu ve kokusunu içine çekti, titrek nefesler alıp verdi.

Wiress ve Mags aralarında bakıştılar. "Sen On Birinci Mıntıka'dan mısın evladım?" dedi Mags usulca. Sahte Louella ağlamaya başladı, ekmeği dudaklarına bastırıp kendi kulağını mıncıklamaya geçti. "Sorun yok ufaklık. Gel benimle." Mags bir koluyla kızı sardı ve onu mutfaktan dışarı götürdü.

"Kim olduğu fark etmez, artık bizim o," dedi Wyatt.

Bir bahisçiden böylesine iyi kalpli bir şeyin gelmesini beklemiyordum ama söylediği şeyi hepimiz hissediyorduk. Sahte Louella'ya daha fazla acı yükü bindiremezdik. Sanırım ona göz kulak olmak için de elimden geleni yapacaktım; 6. Mıntıka kumrularına bir yenisi eklenmiş gibiydi.

"Haklısın," dedim. "Ama onu Louella diye çağıramayız."

"Çok farklı bir şey kullanırsak da kafası daha fazla karışabilir," diye ikaz etti Wiress.

"Lou Lou'ya ne dersiniz?" diye öneride bulundu Maysilee. "Bu isimde evcil bir kanaryam vardı eskiden."

Maysilee'ye dair bu gerçeği biliyordum çünkü bu olay Lenore Dove'un kulağına gittiğinde birileri bir kuşu, özellikle ötücü bir kuşu kafese koymuş diye öfkeden çıldırdıydı. Ancak bu isme karşı çıkmak için bir sebep sayılmazdı. "Bunu kabullenebilirim sanırım," dedim. Neticede Louella McCoy kesinlikle bir Lou Lou değildi.

Mags, düşünceli bir halde geri geldi. "Onu yatırdım. Göğsüne bağlı bir çeşit cihaz var, bedenine ilaç pompalıyor, galiba. Çıkarmaya korktum. Onu öldürebilir. Daha önce buna benzer bir şey görmüştüm."

"Neden onun On Bir'den olup olmadığını sordun?" dedi Maysilee.

"Seçtiği ekmek. Susamlı olan. Onlara ait."

Lou Lou'nun gelişi, Çaylaklara katılmanın getirdiği morali yerle bir etmişti. Birkaç saat önce ne yön çizeceğimizle ilgili net bir fikrimiz vardı fakat Snow'un hediyesi bize güçsüz olduğumuzu ve ona karşı çıkmanın ne kadar anlamsız olduğunu hatırlatmıştı. Bizim o işe yaramaz planımız neydi, neden önemliydi hatırlayamıyordum bile. Herkes kendi hazin düşüncelerine kapılmış haldeydi ve yemeğimizi sessizlik içinde yedik.

Hazin. Bu sözcüğü bana Lenore Dove öğretmişti. Şarkısındaki ilk mısrada geçiyordu. Onu bir kez daha görmek için neler vermezdim.

Snow bana bir hediyesi olduğunu söylediğinde bir an vardı; Lenore Dove'u kast ediyor sanmıştım. Çakmakla ve Covey'lerle ilgili söyledikleri yüzünden. Gerçi o olmadığına seviniyordum. 12'yi kuşatan o "iğrenç yabanda" çok daha fazla güvendeydi.

Mags ve Wiress bizi yeniden kendimize getirmek için çabaladılar. Yemekten sonra oturma odasında toplandık ve o gün olanları konuştuk. Mags ittifak konusundan memnun görünüyordu ve

bizi üzerine gitmeye teşvik etti. Wyatt ve Maysilee ile takım olmak konusu da iyi hissettiriyordu. Wyatt, ailesine rağmen beklenenden çok daha onurlu davranmış, Maysilee sembolleri konusunda diğer haraçlara yardım ettiği için çok puan toplamıştı.

Wiress, eğitim sırasında arenaya dair hiç ipucu var mıydı diye sordu.

"Branda," dedi Wyatt hiç bekletmeden.

"Yani... plastik kumaşı mı kastediyorsun?" diye sordum.

"Aynen. Bir tane kadın vardı, onun istasyonunu gördünüz mü? Tek öğrettiği şey, brandayla ne kadar farklı şeyler yapılabileceğiydi. Brandadan panço, brandayla yağmur suyu toplamak, brandayı çantaya çevirmek. Bana arenanın ıslak olacağını düşündürdü. Çünkü madenlerde eşyaları kuru tutmak için kullanırdık."

"Bence bir ipucu yakalamış olabilirsin," dedi Wiress. "Ya sen, Maysilee?"

"Ben fazla istasyon dolaşamadım. Sembol üretmekle fazlasıyla meşguldüm. İnsanların giysilerine iltifat etmekle meşguldüm. Ancak tüm gruplar farklı renkler giyiyorduk ya hani? Bu renkler geçen gece arabalarda giydiğimiz renklerle aynıydı. On Kırmızı, Sekiz Şeftali. Ve eğer arenada da bizi böyle giydireceklerse –ki seyircinin bizi takip etmesini kolaylaştıracağı için bunu yapabilirler– o zaman siyah giymek büyük bir artı olabilir. Özellikle gece. Diğer mıntıkalar saklanmak zorundayken biz harekete geçip yiyecek falan toplayabiliriz."

"Bu da çok iyiymiş," dedi Wiress. "Haymitch, sen bir şey fark ettin mi?"

"Şey, şu an Wyatt ve Maysilee'nin bir şey fark etmekte ne kadar iyi olduklarını fark ettim. Benim daha çok dikkat vermem gerek. Ancak şöyle bir şey var." Bilimsel kısımları geçiştirip onlara Beetee'yi ve patatesi anlattım. "Bundan tek çıkarabildiğim, oranın karanlık olabileceği ve kök sebzelerin işe yarayabileceği."

"Eğer Wyatt'ın düşündüğü gibi ıslak olursa kuru odun olmayacak demektir, yani ışık için ateş yakmak mümkün olmayacak, bu yüzden patates kullanmak zorunda kalabiliriz," dedi Maysilee.

Wyatt bunun üzerinde düşündü. "Veya belki de yemek bulmak için kazmak zorunda kalacağız."

"Bu ilginç bir bağlantı," dedi Mags.

Wyatt omuz silkti. "Büyük bir marifet değil. Ben kazarak geçiniyordum zaten."

Yatak zamanı kızların odasının dışında ne yapacağımızı bilemez bir halde Lou Lou'yu uyurken seyrettik.

"Ben senin yatağına geçebilirim," dedim Maysilee'ye.

"Yok," dedi. "Sorun değil."

"Senin zeminde uyuyabiliriz," diye teklifte bulundu Wyatt. "Muhtemelen böylesi arena hayatına daha yakın olacak zaten."

Biz de böyle yaptık. Mags bana ve Wyatt'a yatak örtülerimizi ve sofa minderlerini odaya taşımakta yardım etti ve zemine döşek serdik.

"Sence nöbet tutmaya da alıştıralım mı kendimizi?" diye sordu Maysilee hepimiz ışıkları kapamaya hazırlanmışken.

"İyi fikir. İlk ben." Bağdaş kurup kucağıma yorgan sererek yerleştim.

Mags son bir kez Lou Lou'yu yokladı, bize iyi geceler diledi ve ardından kapıyı kaparken ışıkları söndürdü.

Bir süre sonra Wyatt uyuyakaldı ve elektrikli testere sesine başladı. Maysilee örtülerine öyle bir sarındı ki ne durumda olduğunu göremiyordum. Ağrıyan kaburgalarımla Lou Lou'nun yatağına sırtımı dayadım, kollarımı esnettim ve onları kızın şiltesine yasladım.

Lou Lou sürekli kımıldandı ve bir şeyler mırıldandığını duydum ama sözcükleri çıkaramadım. Bilmek de istemiyordum aslında. İyi olmazdı. Pestilim çıkmış halde uyuklamaya başladım ama benimkileri sıkıca tutan buz gibi soğuk parmakların hissiyle irkildim. Lou Lou yatakta dönmüş, yan yatıyordu. Can havliyle elimi tutuyor, nabzı bir kuş yavrusununki kadar hızlı atıyordu.

Louella'mn trende elimi tutuşunu ammsadım ve elimi çekme dürtüsüne karşı direndim. "Bir şey yok, Lou Lou," diye fısıldadım, tuhafça yanağını okşadım. "Burada kimse seni incitmeyecek."

Onu rahatlatmak için ninni söylemeyi deneyebilirdim ama diğerlerini uyandırmak istemedim. Zaten şarkı söyleyişim ahım şahım değildi ayrıca arenada nöbet tutma alıştırması yapıyor olmam gerekiyordu. Lenore Dove'un bana arada şarkılar okuyuşunu düşündüm. Onun özlemiyle bir an gözlerimi yumdum ve onun sesi beni bulsun diye kendimi bıraktım...

Başım düştü uykudan ve gözlerim kısıldı, derken kulağıma geldi
ansızın bir tıpırtı,
Sanki nazik bir tıkırtı duydum odamın kapısında
"Misafir," herhalde dedim, "her kim kapıyı çalmışsa
Fakat hiçbir şey yoktu başka."

Sarsılarak uyandım. Bir tıkırtı mıydı bu? Yoksa rüya mıydı?

Kapının altındaki ışık huzmesi, başucu masasındaki saatin rakamları, hatta duvardaki cihazın yanıp sönen yeşil ışığı –kamera mıydı bu yoksa duman detektörü mü ya da derece ayarlayıcı mı?– hepsi ortadan kaybolmuştu. Karanlığı uzakta tutan tek şey, penceredeki storun arasından sızan, Başkent şehri ışıklarının zayıf parıltısıydı. Apartmanın uğultusu kesilmişti; sessizliği bozan makine vızıltıları, elektrik akımının hafif cızırtısı kaybolmuştu. Uzaktan bir araba kornası geldi. Sonra hiçbir şey. Battaniyemin altında terledim. Sıcak, havasız ortam; sarnıcın içi gibi, bayatlamış yemek gibi kokuyordu.

Ve birisi kesinlikle odamın kapısını çalıyordu. Nazikçe. Kapı kolunun döndüğünü, ahşabın halıyı okşayışını duydum.

Kapıdan içeri biri girdi; elinde ince ışık huzmeleri yayan bir şey vardı. Bir çift haşlanmış patatesti bu ve fasulye büyüklüğünde bir ampule bağlıydı. Beetee bir parmağını dudağına götürdü, ardından başını eğerek peşinden gelmemi işaret etti. Kimseyi uyandırmamaya dikkat edip elimi Lou Lou'nun elinden çektim ve yatak odasından dışarı sıvıştım. Beetee ile kapıdan uzaklaşıp kısık seslerle konuştuk.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

Beetee nefes nefese kalmış gibiydi... "Üçüncü kattan sonra merdivenleri kullandım. Wiress binanın elektriğini kesti. Güvenlik kameraları devre dışı. Yaklaşık on dakikamız kaldığını tahmin ediyor. Arenayı bozmak konusunda ciddi misin?"

"Evet! Ne yapmam gerektiğini söyle bana. Makineyi ne bozabilir?"

"Zaman, genel olarak. Zamanla birlikte eskime, yıpranma, yırtılma, aşınma ve bozulma gelir. Ancak zaman gibi bir lüksümüz yok bu yüzden bize farklı bir yaklaşım gerek. Geçen yıl Wiress'ı arenada gördün. Arenayı nasıl yönettiklerini merak ettin mi hiç?"

"Başkent'ten, değil mi? Oyunlar sırasında kumanda odasını gösteriyorlardı..."

"Evet, komutların verildiği anları yayınlıyorlar ve bir kısmı uzaktan harekete geçirilebiliyor. Fakat bugünlerde kimi komutları yerinde gerçekleştirebilmek için ayrıca arenanın içinde bir Oyun Kurucu kademesi var. Bütünü yer altında kalan bir kat, takma adı Eksi-A ama seyirciye asla göstermiyorlar. Yoksa arenanın uzaktan kontrol edildiği illüzyonunu bozar. Eksi-A katında elle idare edilen işleri, mesela muttaları serbest bırakmak ya da malzemeleri stoklamak gibi. Birkaç gün içinde oradan içeri sokulacaksınız. Ancak bunların hepsi, Oyunlar'ı esas yöneten arena içindeki bilgisayara kıyasla ikinci planda kalıyor. Bizim ekibin hedefi bu işte. Arenanın beyni."

Oyunlar'ı ömrüm boyunca arenaların gerçekte nasıl işlediğini bile sorgulamadan seyretmiştim. Arenayı bozmak deyince aklıma ne geliyordu, bilmiyordum; elime balta geçirip bir kablo falan kesmek mi? Her halükârda aklımdaki, yer altında duran bir bilgisayar değildi ki buna ulaşsam bile nasıl bozacağımı bilmiyordum... bir tek aklıma gelen, demin sözü geçen baltayla dalmaktı yine.

Fakat Beetee bir ekipten söz ediyordu. Belki ben kas gücü olacaktım, bozma işini Ampert yapacaktı.

"O halde bu bilgisayarı bulmaya çalışıp fişini mi çekeceğiz? Zararlı komut mu yükleyeceğiz?"

Beetee başını iki yana salladı. "Herhangi birinizin ona ulaşması neredeyse olanaksız. Bilgisayar ileri teknoloji güvenlik kameralarına sahip yasak bölgede duruyor. Ancak bedenin diğer parçaları sağlam değilse beyin işlev sergileyemez. Bu gece bu binada olduğu gibi. Elektrik kesildiğinde mekân işlevsiz kalır."

"Elektriği mi keseceğiz?"

"Ah, hayır, Haymitch. Bunu yapsak bile en tepede, arenanın hemen dışında devasa bir yedek jeneratör var."

"Ne yapacağız o halde?"

"Onu sulara gömeceğiz."

11

"Sulara gömmek mi?" Galiba Wyatt arenanın ıslak olacağı konusunda haklı çıkacaktı. "Nasıl?"

"Arenanın kendini sulara gömme kapasitesi var. Haraç ekosistemini yaratmak; elektrik, tesisat, ısıtma, soğutma, havalandırma, kısaca normalde evinde olan her şeyi gerektiriyor," dedi Beetee.

"Benim evimde bu saydıklarının yarısı bile yok. Sende var mı?" diye sordum.

"Ben artık Galipler Köyü'nde yaşıyorum; yani evet, var."

12'de de bir Galipler Köyü vardı. Oyunlar'ı kazanırsan ömrünün sonuna kadar yaşayabileceğin bir düzine, şık evden oluşuyordu. Burdock ve ben eskiden oraya gizlice girer, yaz gecesi camlardan içeri bakardık. Ay ışında baktığımızda mobilyaları, tavandan sarkan lambaları, küvetleri gözümüz seçerdi; tıpkı buradakiler gibi. Ancak köy bizim sahip olduğumuz tek galipten sonra inşa edilmişti bu yüzden orada bugüne dek kimse yaşamamıştı.

Beetee sözüne devam etti: "Demek istediğim, arena en az birkaç hafta boyunca haraçların hayatta kalmasını sağlayıp yerleştirilmiş parçalara destek sunmak zorunda. Esas arenanın planını görmedim ama bir yılı aşkın bir zaman önce bana Eksi-A'nın tasarımını göstermişlerdi. Arenanın kuzey kısmında, yüzeyin tam altında kalan bir su tankı var. Göllerin varlığını sürdürmek, yağmur fırtınaları yaratmak ve yangınları söndürmek için arenalara bolca su gerekiyor. Özellikle bu arenadaki su deposu çok büyük."

"Yani beyin bilgisayarsa, burası mesane oluyor," dedim.

Güldü. "Evet. Aynen. Mesane bir yırtılırsa beyni boğar, işlemez hale getirir."

Benim beynim de boğulmaya başlamıştı. "İyi de... eğer beyne ulaşamazsam mesaneye nasıl ulaşacağım?"

"Arenanın her yerinde yüzeyle yer altındaki tesisat tünellerini birbirine bağlayan kapaklar var. Sen bir tanesinden içeri gireceksin. Kapaklar, Oyun Kurucular tarafından oyun unsurlarını içeri salmak için kullanılıyorlar. Sen tesisat tünellerine bir mutta portalından ulaşacaksın."

"Mutta portalı," diye tekrar ettim.

"Evet. Planlarda bunlardan düzinelerce vardı. Mutta ağırlıklı bir oyun olacak sanırım."

Sansarları aklıma getirmemeye çalıştım. "Pekâlâ, bir mutta portalı bulacağım, aşağı inip tesisat tüneline ulaşacağım..."

"Su tankının yerini bulacaksın ve onu delip suyu serbest bırakacaksın. Gerisini yerçekimi halledecektir. Haliyle Eksi-A'yı sular altında bırakacaktır."

Tüm bunların altında kendimi boğulmuş gibi hissettim. "Pekâlâ. Bir saniye. Fazla geldi. Tankta nasıl delik açacağım? Beni oraya patlayıcılarla mı gönderiyorsun?"

"Sırf seni değil. Ampert da yanında olacak." Oğlunun ismini söyleyince sesi değişti, yüzüne sancılı bir ifade yayıldı.

"Bu plan... kulağa bayağı tehlikeli geliyor," diye cesaretle söze girdim. "Belki bunu onsuz yapmalıyım."

Istırabı ilk kez kendini tutma çabasını delip geçti. "Onu öldürmek için hasat ettiler, Haymitch! Beni cezalandırmak için! Onun ölmediği gerçekçi bir senaryo düşünemiyorum. Tek umudum ölümünün çabuk olması, boşuna olmaması."

Haklı olduğunu biliyordum. Arenayı bozmaya dair bu çılgın plan olmasa bile Ampert tıpkı benim gibi ölüme mahkûm edilmişti. Onu Kariyerler haklamasa Oyun Kurucular haklayacaktı. "Ben çok üzgünüm. İçeride ona göz kulak olmaya çalışacağım."

"Acı çektirme ona," diye fısıldadı Beetee.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdim.

"Bu beni çok rahatlattı. Teşekkür ederim." Gözlüğünü sildi ve kararlı bir tavırla yeniden taktı. "Pekâlâ, patlayıcı kullanmayı biliyor musun?"

İşin tuhafı biraz biliyordum. Kömür imalatı için derslere giriyorduk. Genelde çok sıkıcıydı. Ancak Panem'in gelecekteki madencileri olacağımız için bize kömürün nasıl çıkarıldığını göstermişlerdi ve bunların arasında kayadaki deliğe patlayıcı yerleştirmek, içine fitilli bir dinamit tapası sokmak ve onu ateşlemek de vardı. Tabii bunları taklit malzemelerle yapıyorduk. "Tesirsiz" diyorlardı bunlara. Gerçeği adamı öldürürdü.

"Temel noktaları biliyorum," dedim. "Kömür madenleri konusunda. Ama fitili nereden bulacağım, sonra..."

"Şu an onun üstünde çalışıyoruz. Malzemeleri güvenlikten nasıl geçiririz diye. Fakat senin madenlerde kullandığın malzemelerin aksine ki eminim ne kadar tehlikeli olduklarını biliyorsundur, ben bunları güvenli olsunlar diye özel olarak ürettim. Sen ya da başka biri tarafından yanlışlıkla tetiklenemez. Bombayı patlatabilmen için tüm parçaları doğru şekilde birleştirip fitili ateşle yakman gerekiyor."

"Bu beni biraz sakinleştirdi. Tankta delik açma zamanı gelmeden dinamit tapasının patlamasını istemem." Parmaklarım çakmağıma gitti. Lenore Dove'un sesi ta Çayır'dan kulağıma geldi. *"Ancak çakmaktaşın olmasına gerek yok. Kuvars gibi kıvılcım çıkaran herhangi bir taş işini görür."*

"Sence orada kaya olur mu? Çakmaktaşı veya kuvars?" diye sordum.

"Olabilir. Öğrenmeye çalışırım. Neden?"

"Eğer varsa son kısmı ben hallederim." Çenemi yukarı kaldırdım ve hediyemi gösterdim. "Çakmak."

Beetee etkilenir gibi oldu. "Çok akıllıca. On İki'yi asla hafife alma, hep böyle derim."

"Harbi mi?" Bir kez olsun bizim hakkımızda birinin güzel bir şey söylemesi hoş olurdu.

"Evet. Sizler diğerleri gibi düşünmüyorsunuz. Başkent'e rağmen kendi özünüze tutunmayı siz daha iyi başardınız."

"Hayvan olduğumuzu düşünüyorlar, bunun etkisi olmadı değil."

Wiress meydana çıkıp bizi korkuttu. "Bitirseniz iyi olacak. Şimdi kapı önüne bir tamir ekibi yanaştı. Elektrik her an geri gelebilir."

"Dahası da var. Ne konuştuğumuzu kimseye söyleme." Beetee karanlığın içinde kayboldu.

"Sen yat en iyisi," diye Wiress bana talimat verdi.

Yatak odasındaki nöbetime geri döndüm. Birkaç dakika sonra elektrik, soğuk hava esintisi ve takımyıldızlar misali yanan ışıklar eşliğinde geri geldi. Beetee'nin karmakarışık talimatları kafamı dolduruyordu. Ben demin neye evet demiştim? Mutta portalı... mesane... patlayıcılar?.. Ben bunun altından nasıl kalkacaktım yahu? Kuşku içimi kemirdi. En iyisi Ampert'ın patlayıcıları yerleştirmesi, benim de ateşleyici olmamdı. Ancak çocuğun mutta portalını ve aşağı inişi aşacak fiziksel gücü var mıydı? Peki ya bu işin altından kalkarsam? Ya arenayı bozarsam?

Başkent'i alt ettiğimi, en azından bu yıl Oyunlar'ı durdurduğumu bilse Lenore Dove bayılırdı buna. Şanlı olurdu. Şerefli olurdu. Hele bir de bunu onun çakmağını kullanarak yaparsam? Birlikte yapmışız gibi olurdu. Kimsenin göz ardı edemeyeceği bir poster gibi olurdu. Başkent'i akılla alt etmek ve vatandaşlarını, bizi beyinsiz hayvanlardan başka bir şey olarak görmeye zorlamak.

"Haymitch?" Maysilee kıpırdandı. "Ben devralayım artık."

"Tamam, sağ ol." Sesi uykulu gelmiyordu. Ya ansızın ürkerek uyandı ya da hiç uyumamıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Acaba beni çıkarken gördü de Beetee ile konuşmama kulak mı kabarttı diye merak ettim ama bunun hakkında konuşamazdım. Kumpası ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi ve her ne kadar onun Başkent'teki halini 12'deki halinden daha çok sevsem de sırdaş olduğumuz söylenemezdi.

"E, elektrik kesintisi oldu ama düzelttiler galiba," dedim ona.

"İyi geceler." Battaniyeme sarındım, gözlerim gerçekten kapanana dek uykudan sızıyormuş numarası yaptım.

Sabah olduğunda Beetee'nin planını diğerleriyle paylaşma isteği içinde buldum kendimi. Söylememek dürüstçe değil gibi geliyordu. Ancak Lou Lou konusu bunu ağzımdan kaçırmama engel oluyordu. Hep birlikte onun ortaya çıkışını idare etmenin en iyi yolunun şunu söylemek olduğuna karar verdik: Başkent Louella'yı mucizevi bir şekilde iyileştirmeyi başarmıştı fakat kafası yerinde değildi artık. Diğer haraçların gerçek Louella ile dublörünü ayırt edecek kadar onunla vakit geçirmediğine bel bağlıyorduk.

Lou Lou gözlerini kaçırmayı bırakmış, artık sürekli bizi izliyor, sanki bir yapbozun parçalarını bir araya getirmeye uğraşıyordu. Kulağını çok sık çekiştiriyordu; acıyor mu diye merak ettim çünkü kulağı ağrıdığında Sid de böyle yapardı. Kız banyoya gidince Wiress, "Bence ona ses cihazı takılı. Muhtemelen iki yönlü bir verici," dedi.

"Neden?" diye sordu Wyatt.

"Ona ne diyeceğini söyleyebilmeleri için. Davranışlarını yönlendirmek için."

"Duyduklarını duymak için," dedi Mags.

Bunun ne anlama gelebileceğini açıklamasına gerek yoktu. Lou Lou'ya sır söyleme. Bunun aksi de geçerliydi gerçi. Ona yalanlar söyleyerek avantaj elde edebilirdik. Başkent, Karanlık Günler döneminde zevzek kuşlarını, normal kuşlara benzeten ama isyancıların konuşmalarını kaydeden ve onları kelimesi kelimesine aktarabilen muttaları kullanarak bizi gözetlerdi. Biz bunu çözmüş, onlara yanlış bilgiler vermiştik. Başkent savaşın sonunda onları salmış, ölüp giderler sanmışlardı ki öyle olmuştu ancak nesilleri tükenmeden önce dişi şakacı kuşlarla çiftleşip Lenore Dove'un pek kıymetli alaycı kuşlarını meydana getirmişlerdi. Galiba Lou Lou da artık bizim kendi küçük zevzek kuşumuz olmuştu.

Spor salonunda diğer Çaylaklarla bir araya geldiğimizde Lou Lou kimi şüpheli bakışları üstüne çekti ama görünüşe göre onun bizim beyin hasarı görmüş kızımız olduğu mavalını yutmuşlardı. Neticede yanından geçerken bakış atmış olmanın dışında hiçbiri Louella'yı tanımıyordu.

"Onun yanındayken ne söylediğinize dikkat etmelisiniz," diye Maysilee onları ikaz etti. "Kendinde değil, ne söylerseniz herkese anlatabilir."

İdman yapmak üzere dağılırken Wyatt onu yanına almayı kabul etti. İyi olmuştu bu çünkü şu an bir zevzek kuşuna ihtiyacım yoktu.

Ampert benimle göz göze geldi grubun geri kalanından uzaklaştık. Beetee ona arena kumpasının ne kadarını anlatmıştı bilmiyordum. Ama ben ona konuyu açamadan, "Babam Dokuz'u ittifaka katmamız gerektiğini söyledi," dedi.

Gözlerimiz barınak kurma istasyonunun yakınındaki, sarılara bütünmüş haraçları buldu. "Belli bir nedeni var mıymış? Yani, Beş ve On Bir hâlâ bir söz vermediler ki onlar çok daha güçlü gözüküyorlar."

"Çok önemli olduklarını söyledi. İlk gün denediydim ama beni başlarından savdılar. Acaba beni burnu havada mı sandılar diye merak ediyorum."

"Seni? Neden öyle düşünsünler?"

"Üç'ten geldiğim için. Teknolojik şeyleri biliyorum diye, belki. Dokuz'lar hep tarlalarda çalışır. Orada pek eğitim aldıklarını sanmıyorum ama herkes bizim okullu olduğumuzu biliyor. Millet bize 'inek' diyor."

"İnek o kadar da kötü değilmiş."

"Bir iltifat da sayılmaz ama. Her neyse, hiç yol kat edemedim onlarla. Çok konuşkan değiller."

Babam gibi, diye düşündüm. Çok akıllıydı o da ama aklından geçen her düşünceyi paylaşma gereği duymazdı sadece. Ayrıca paylaşanlara da pek güvenmezdi. Madencilerin birçoğu öyleydi.

"Ben bir denerim," dedim Ampert'a. "Sen On Bir'i bir kez daha denesene?"

İstasyona giderken yolun yarısında Maysilee önümü kesti. "Ne oluyor?"

Bu birçok anlama gelebilirdi, hele ki dün gece kulak misafiri olmuşsa. Ben de direkt olmaya karar verdim. "Dokuz'la konuşmaya gidiyorum."

"Sembolleri konusunda yardıma mı ihtiyaçları varmış?"

Onların sembollerini konuşmaya başladık. Her biri örülmüş otlardan bir kolye takıyordu ve uçlarından yumruk büyüklüğünde, ayçiçekleri sarkıyordu.

Maysilee kendi sorusuna kendi yanıt verdi. "Aman aman, öyleymiş hakikaten. Korkunç. Ama hiç değilse uğraştıkları için haklarını vermek lazım, zavallı şeyler. Galiba ellerine geçirebildikleri tek şey tuz hamuru olmuş."

Bunu biliyordum. Bir defasında, Burdock'lardayken annesi un, tuz ve suyla hamur yapmıştı ve tüm çocuklar küçük hayvanlar, yıldızlar, nesneler yapmıştık. Benim ailem için fazla savurgandı ama Everdeen'ler avcı oldukları ve elleri biraz rahat olduğundan buna durumları yetiyordu. Donner'lar gibisi yoktu tabii.

"Galiba," dedim, "altınları tükenmiş."

Maysilee 9'a doğru yürüdü ama yolunu kestim. "Dur. Onlara ihtiyacımız var, Maysilee. Ve yardımcı olacağım derken onları küçük düşürme riskini göze alamam. Zaten simgeleri de o kadar kötü değil. Sadece biraz şey..." O yumrumsu, aşırı parlak sarı çiçekleri tarif etmeye didindim.

"Ucuz, kullanışsız, bayağı."

"I-ıh. İşte bu yüzden ben tek gidiyorum."

Omuz silkti ve yürüdü gitti ama çok uzaklaşmadı. Anca yakındaki yiyecek hazırlama istasyonuna kadar gitti. Sincap derisi yüzme, kamp ateşi kömürlerinin üstünde ekmek yapma, şişe bir şey geçirip kızartma yapma. Sanki hep birlikte pikniğe gidiyorduk.

9. Mıntıka'dan dört haraçla birlikte eğitime katılmak için barınak istasyonuna tam zamanında yetiştim. Mags'in söylediğini, yani muhtemelen hareket halinde olacağımızı düşünmeden edemedim. Fakat bir yağmur fırtınası esnasında hızlıca bir barınak kurabilirdik belki de.

Bu istasyon tamamıyla brandalara ayrılmadıysa da epey yer verilmişti. Mesela iki ağaç arasında bir tane bağlayarak korunak yapılabiliyordu. Veya ağaçlar arasına ip bağlayıp brandayı üstünden sarkıtarak çadırını kayalara tutturabiliyordun. Ya da dev-

rik bir ağaç bulup, üzerine dalları dayayıp üstünü brandayla örtebiliyordun. Veya dallardan A şeklinde bir iskelet dikip üzerine branda atabiliyordun. İki branda? Bir tanesi zemin için. Arenada branda olmazsa epey hayal kırıklığına uğramış haraçlarla karşılaşacaklardı.

Diğer önerilerin arasında çalı çırpı veya dal kesmek için silahını, tercihen bir balta ya da bıçak kullanmak ve yağmur yağarsa sulardan ıslanmamak için barınağı düz bir yüzeyin üzerine kurmak vardı.

Tek başımıza çalışmamız bekleniyordu bu yüzden her birimiz birer branda aldık ve deneme yaptık. Ağaç niyetine altı adet direk dikilmiş, bir de yere kalın bir sütun serilmişti. Ben ağaç gövdelerinin arasına ip bağlayıp üzerine branda geçirerek çadır yaparken sessizce 9. Mıntıka'yı gözlemledim. Yüzlerindeki, memleketten kalma son güneş yanıkları hâlâ iyileşmemişti. Elleri nasırlı, marifetliydi. Kolları uzun, kaslıydı. Sessiz ama beceriklilerdi. Beetee'nin talimatı olmasaydı bile iyi müttefikler oldukları görülebiliyordu.

Kaya yığınının orada tam iki tanesinin yanına katılıyordum ki istasyona gele gele Panache geldi aylak adımlarla. Çalımından geçilmiyordu; bir branda kapıp birkaç dal adı –ve derse girmişçesine– yapay ormanın ortasına yerleşti. Eğitmen kaşlarını çattı çünkü otomatik olarak o da nefret etmişti ondan. Sonra 9. Mıntıka'nın onu görüş hatlarından çıkarmak için yer değiştirdiğini fark ettim.

Panache'ı görmezden geldim, kendi çadır alanıma taş götürdüm, sonra branda kenarlarını yere sabitlemeye giriştim. Panache, 9'lardan en büyüğünü, onların lideri olduğu düşüncesiyle gözüne kestirdi, sonra onu devrik kütüğün önünde köşeye sıkıştırdı. "Bizler bir süredir sizi Kariyer çetesine katmayı düşünüyoruz."

Çocuğun suratında hiçbir duygu emaresi yoktu. "Hayır."

"Hayır, teşekkürler" yok, "Şimdilik hayır ama üzerine bir konuşuruz" yok. Sadece dümdüz, kesin bir "Hayır." Bunun ardından kütüğe ağaç dalları dayamaya geri döndü.

Bu Panache'ın hiç hoşuna gitmedi çünkü belli ki onlara dünyayı teklif ettiğini düşünüyordu. "Hayır?" Çocuğa doğru tehditkâr

bir adım attı, ardından elektroşok tabancalı Barış Muhafızı'nı fark etti ve durdu. "Ne bakıyorsun?" dedi 9'dan gelen en küçük kıza ama kız ona bakmıyor, sadece çam iğnelerinden yatak yapıyordu. Kız onunla göz göze gelmeyi reddetti ve bu onu çıldırttı. Tepesi attı. "İyi. O zaman biz de ilk sizi gebertiriz!" Öne adım atıp kızın çimenden yapılma örgüsünden ayçiçeğini çekip kopardı ve yere attı. Simge paramparça oldu. Barış Muhafızı tepki veremeden Panache kalabalığın arasına daldı.

Kız parçaların yanında yere eğilirken dudaklarının arasından küçük, acılı bir feryat çıktı. Ayçiçeği mühimdi, sanırım; hatta evden getirdiği son şey olmasından öte bir önemi vardı. Ona yakın birinin yaptığına bahse girebilirdim. Annesi ya da babası? Ağabeyi, ablası? Sevdiği biri. Onu korusun diye, ne kadar kıymetli olduğunu hatırlasın, akla getirmek bile istemedikleri şey olur da hasatta ismi çekilirse tutunacak bir şeyi olsun diye vermişlerdi. Oysa şimdi, sarıya boyanmış tuz hamuru paramparçaydı. 9'dan gelen diğer haraçlar etrafına toplandılar, kızın yanaklarından sessiz yaşlar süzülürken parçalara baktılar.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Keşke kızı rahatlatabilseydim ama ismini bile bilmiyordum. Üstelik Beetee ne kadar önemli olduğunu söylese de harekete zor geçerdim artık. Tam buna kafa patlatıyordum ki birden Maysilee geldi, kızın karşısına diz çöktü, dallı bir yaprağın üstünde yapış yapış, beyaz bir karışım hazırladı. İzin istemeden kırık parçaları orijinal haline göre bir araya getirdi, sonra kenarlara o yapışkan şeyi sürdü ve ayçiçeğini yapıştırdı. 9'ların hepsi dilleri tutulmuş halde, hiç karışmadan onu izlediler.

Botumun dibinde küçük, sarı bir parça gördüm ve onu yerden aldım, sonra ayçiçeği yapbozuna eklemek üzere yanına gittim. Maysilee'nin yanına çömelip, "O malzeme ne?" diye sordum.

"Yapıştırıcı. Yiyecek istasyonundaki un, su ve tuzla yaptım. Elimden gelenin en iyisi buydu." Kıza döndü. "Bunu onardıktan sonra çok dikkat etmen gerekecek çünkü ısıtamadım. Belki akıl hocan sizin odalardan sana doğru düzgün bir yapıştırıcı bulur ama şimdilik bu tutacaktır."

Kız gözyaşlarını silip başını salladı. Aradaki iletişim eksiğini gidermek için bunu bir fırsat olarak gördüm. "Ayçiçeği mi bu?" Kız yine başını salladı. "Bayılırım. Annem her yıl bahçede yetiştirmeye çalışırdı. Gerçi sizinkiler daha güzel, e ne de olsa Dokuz bol güneş görüyor."

Başarısız olduğumu düşündürecek kadar uzun bir duraksama oldu, sonra kız usulca, "Bizde koca tarlalar dolusu var," diye karşılık verdi.

"Hadi ya? Çok güzel manzaradır eminim." Üstüne düşünüyormuşçasına bir süre sessiz kaldım. "Benim bir sevgilim var memlekette; ayçiçekleri hakkında söylediği bir şarkı var. Eskilerden bir şarkı." Dört haracın da merakı az çok uyanınca tuhaf kaçacak da olsa şansımı bir deneyeyim dedim.

Ah, Günebakan, zamandan bezgin,
Güneş'in adımlarını sayarsın;
Bir altın diyar var ki geri dönmez hiçbir gezgin,
İşte sen de o tatlı diyarı ararsın.

Pekâlâ, biraz fazla tuhaf kaçtı belki de. Maysilee gülmemeye çalışır gibi dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. Grubun gerisinden hiçbir tepki gelmedi. Ampert haklıydı, bu Dokuzlar pek konuşkan bir tayfa değildi. Üstüne gittim. "Eh, o söylediğinde kulağa daha güzel geliyor tabii." Kız biraz güldü ama alaycı değildi. "Ben Haymitch bu arada. Bu da Maysilee."

"Kerna. Siz Ampert'lasınız."

"Ha, evet," dedim aklımda hiç yokmuş gibi. "Bir kısmımız takım oluşturuyoruz. Kendimize Çaylaklar adını verdik." Katılma davetini dile getirmedim. Bırakayım da onlar bize gelsin dedim.

"Bize de teklif etti," dedi Kerna. "İstemiyoruz, dedik."

"Başta ben de aynısını söyledim ama sonra bir elin nesi var, iki elin sesi var diye düşündüm." Ah, anneciğim ya eksik olma bizim oraya özgü bu vecize için. Bu şartlar altında kulağa gerzekçe gelecek diye endişeliydim ama hepsi bunun üzerine düşündüler.

"İşte oldu," dedi Maysilee son parçayı da yerine oturtarak. Yeni gibi olmuştu. Ottan örgüyü yeniden düğümledi ve onu itinayla Kerna'nın boynuna taktı. "Unutma, apartmana dönünce yapıştırıcı bulup bunu sağlamlaştır."

"Teşekkür ederim, Maysilee," dedi Kerna.

Eğitmen bize yeni grup için yer açmamız gerektiğini söyledi. Zaten sohbet malzemesi de tükenmek üzereydi. Biliyordum ki bunu yeniden düşüneceklerse kabul etmeden önce üzerinde konuşmaları gerekecekti.

Maysilee ve ben düğüm atma istasyonunda 11. Mıntıka'ya katıldık; ben camadan düğümüyle cebelleşirken o, gösterdikleri her şeyi, tuzak düğümlerini bile bir denemede yaptı. "Resmen artistlik yapıyorsun artık," dedim.

Gözlerini devirdi. "Evet. Kazık düğümümü görünce Kariyerlerin ödü kopacak, eminim. Hadi gidip balta atalım."

Öğle yemeği vakti geldiğinde 9. Mıntıka'dan dört civciv, tek kelime etmeden yanımıza oturdular. Ampert 11'i de getirmişti. Artık sekiz mıntıka gücündeydik. Tribünlerin uzak tarafında turunculu 5. Mıntıka, Kariyerlerle takım olmuşlardı. Çizgiler çekilmişti. Onlarda daha fazla eğitimli dövüşçü vardı ama sayıca bire iki üstündük onlardan. Wyatt ihtimalleri hesaplarken kendini zor tutuyordu. Oyun Kurucular bu yeni gelişme karşısında heyecanlanmış, aralarında yaptıkları toplantılara kaptırmış halde birbirlerine bizi gösteriyor, karşılıklı ittifakların Oyunlar'a etkilerini hesaplıyorlardı.

Sandviçlerimizi bitirince 12. Mıntıka, yenebilir besinler istasyonunda bizimle buluştu. İstasyon zehirli mantarlara epey odaklıydı ve Lou Lou ikide bir onları ağzına atıyor, eğitmeni hayrete düşürüyordu.

"Oyun Kurucular'la özel görüşme sırasında ne yapacak bilmiyorum," dedi Wyatt, "ama ondan pek bir şey beklemezler herhalde. Ben ne yapacağım onu da bilmiyorum aslında."

"Sen Oyunlar konusunda uzmansın; bahisler, ihtimaller falan.

"Bunlardan bahsedebilirsin," diye önerdi Maysilee. "Bana kıyasla çok daha etkileyici."

"Sen de onlara bir parça iple neler yapabildiğini göstermelisin," dedim ona. "Sana kolay geliyor diye hafife alıyorsun ama bence çok etkileyici."

"Hm. güzel yaklaşım. Hiç değilse benzerim yok. Sen ne yapacaksın, Haymitch? Bıçak mı atacaksın?"

"Herhalde, sanırım. Veya balta."

Oyun Kurucular özel görüşmelere başlarken herkes soyunma odalarına gönderildi. Bu onların bizi genel kamuoyu karşısında nasıl puanlayacaklarını etkilemek için son şansımız olacaktı. Kariyerler ve Çaylaklar arasındaki gerginliği gözlemek için epey sayıda Barış Muhafızı vardı ama şunu söylemeliyim ki İttifakımla birlikte dışta olduğum zamandan çok daha güvende hissediyordum.

İyi ki ben en son gidiyordum çünkü Oyun Kurucular'ı nasıl idare edeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hasat sırasında neler olduğunu mutlaka izlemişlerdi: Barış Muhafızı'na "saldırışım" ve ceza olarak Oyunlar'a gönderilişim. Ayrıca açılış törenindeki yıkıcı faaliyetlerime de canlı olarak tanıklık etmişlerdi. Plutarch'ın kütüphanesinde Başkan Snow'un çektiği ültimatomu biliyorlar mıydı, hiçbir fikrim yoktu. O karşılaşmayı, beni Oyunlar'ın açılışında sevdiklerim tanıklık etsin diye yavaş ve acılı bir ölümle tehdit ettiğini düşünmekten kaçıyordum. Artık makineyi bozma kumpasının bir parçası olduğumdan Oyunlar başlamadan önce ona meydan okumayı planlamıyordum. Tek umudum planın bana düşen kısmını yerine getirecek kadar uzun süre hayatta kalmaktı.

Peki Oyun Kurucular'ı artık Başkent'e benden zarar gelmeyeceğine ikna etmek için ne yapabilirdim? Bir anda itaatkâr bir haraca dönüşme masalını satması zor olacaktı. Bir diğer pürüz de Lou Lou'ydu. Onun sahte olduğunu bildiğimi biliyor olmalıydılar. Sonuçta o, cansız bedenini başkana taşıyacak kadar önemliydi benim için.

Belki işin püf noktası oydu. Belki onlara Oyunlar'da korumayı umursadığım tek şeyin Louella olduğunu, şimdiyse tek başı-

ma kaldığımı... ittifakı sadece ama sadece bir amaçla kullandığımı... bu Oyunlar'ı kazanıp uğruna her şeyi riske attığım kıza ve dokunaklı bir veda yaşadığım aileme dönmeye kararlı olduğumu söyleyebilirdim. Onları 12'den çıkan ilk haraç olmak ve Galipler Köyü'nde yaşamak istediğime inandırabilirdim. Kendimi sağlama almak için altı üstü Barış Muhafızları'ndan kaçmaya çalışmış, Snow ile karşı karşıya gelmiş, bir de seyircilere tükürmüş serseri veledin tekiydim. Oyun Kurucular'a daha büyük hırslarım konusunda şüphe uyandırmadan kendimi satmanın tek yolu olabilirdi bu. Kendimi eve dönüp yaşamını zengin ve ünlü bir galip olarak sürdürmeye kararlı, bencil bir baş belası olarak göstermek.

Ben çıkarken spor salonu terk edilmişti ve ayak seslerim duvarlardan sekip eko yapıyordu. İçeride bir tek tribünlerinde efendi efendi dizilmiş Oyun Kurucular kalmıştı. Baş Oyun Kurucu Faustina Gripper, kısa kesimli metalik gümüş ve altın buklelere sahip kısa ve tombul bir kadın, kar beyazı cüppesinin üstüne giydiği mor kürklü yakasıyla kolayca ayırt edilebiliyordu. Kadın beni süzdü, ardından buyurdu: "Kendinden söz et bize."

Çenemi kaldırdım, doğruca gözlerinin içine baktım ve, "Ben On İkinci Mıntıka'dan Haymitch Abernathy. Burada olmamalıydım. İllegal olarak hasat edildim ama kimsenin umurunda değil. Komşum Louella McCoy burada benim için önemli olan tek kişiydi ama onu öldürüp yerine dublör koydunuz. Aslında bu sayede Oyunlar'ı kazanma özgürlüğüne kavuşmuş oldum," dedim.

"Peki bunu becerebileceğini nereden çıkarıyorsun? Göze çarpan herhangi bir becerin olduğunu tespit edemedik biz," dedi Baş Oyun Kurucu.

"Öyle mi?" dedim ukala ukala sırıtarak. "Çünkü baktığımda görüyorum ki beni koruyacağına söz vermiş otuz bir kişiyle karşınıza çıkmış durumdayım. Ama belki bu sizin gözünüze çarpmayacak kadar kurnazca bir taktiktir."

Kadının ağzı gerildi. "Peki onların ölmesini göze alacak mısın?"

"Neden almayayım hammefendi, siz alıyorsunuz."

Beni gönderdiler. Sevimsiz ama Oyunlar'ı kazanmayı kafaya koymuş gibi görünmeyi becermiş olmayı umuyordum. Eğer ortalarda bir skor tuttursam hâlâ üç-beş sponsor bulabilirdim.

Kapıdan çıkarken Barış Muhafızları teftiş için simgemi aldılar Onu üzerinde ismim yazan minik sepete koymadan önce parmaklarımı yazıların üstünde gezdirdim ve dudaklarımı kuşun üstüne bastırdım. Onu elimden çıkarmak beni mahvediyordu çünkü kural dışı görüp çöpe atabilirlerdi. Ayrıca kalp kırıklığının yanı sıra bu Beetee'nin kumpasını yerine getirmek için ateş yakmanın başka bir yolunu bulmam gerektiği anlamına gelirdi. Öte yandan burası Başkent'ti ve tek görecekleri hoş bir kolye olabilirdi. Her halükârda boynum onsuz çıplaktı sanki.

Kamyonetle eve dönüş yolunda hiçbirimiz fazla konuşmadık. Kızarmış tavuklu ve haşlanmış patatesli akşam yemeğinden sonra bireysel skorlarımızın özel duyurularını seyretmek üzere oturma odasındaki televizyonun başına toplandık. On ikiden bire kadarki skalada Kariyerler çoğunlukla sekiz-on bir aralığında kaldılar. Onlara yakın skorlar alan 11. Mıntıka dışında Çaylaklar, genel olarak dörtle yedi arasında bir skor aldı. Biz en son anons edildik. Maysilee'yle Wyatt altışar, Lou Lou ise üç aldı.

Ben? Ben bir aldım.

Duzenleme
Ny.ozlem

12

Daha önce kimsenin bir aldığını hatırlamıyorum. Hiç. Hatta ikiyi hatırlamakta bile zorlanıyorum. Üçler bile enderdi ve Lou Lou gibi son derece uzak ihtimaller için kullanılırdı. Seyirciler bunu nasıl yorumlayacaklardı? Zayıfım diye mi? Arkadaşsız? Korkak? Nasıl bakarsan bak sonuç olarak sponsor alamayacaktım. Erzak konusunda tamamıyla kendi başımaydım.

"Gözlerine batmayı başarmışsın," dedi Maysilee tatminkâr bir edayla. "Hasat, Louella, seyirciye tükürmek derken gerçekten dikkatlerini çekmişsin."

"Hah, fazla iyimser bir yorum oldu bu," diye karşılık verdim.

"Haklı belki de," dedi Mags. "Hiçbir şey olmasa ayırt edici. İnsanlar bunun hakkında dedikodu yapacaklar. Ortada kırk sekiz haraç varken sırf tanınır hale gelmek bile bir artı."

Wyatt başını iki yana salladı. "İhtimallerini hesaplarken bunu nasıl değerlendireceğimi bile bilemedim. Ne yaptın ki?"

İyi soru. "Ben galiba... az ve öz sözcükle... bizi katletmekle suçladım onları."

"Evet!" dedi Lou Lou beni delen gözleriyle. Sonra irkildi ve kendi kulağına vurdu. Zayıf fakat delici bir ses geldi, ki muhtemelen kafasının içinde onun kulaklarını tırmalıyordu bu ses. Ses azalınca gözlerinden yaşlar aktı ve nefes nefese kaldı. Wyatt bir parmağını dudaklarına bastırıp ona sımsıkı sarıldı.

Yatma saati gelince ilk nöbeti yine ben aldım ve zihnim taktiklerin içinde yüzdü. Oyun Kurucular, hiç şüphesiz Snow'un talimatlarıyla beni ibretlik yapmışlardı ve memnuniyetsizliği arenada da benim peşimi bırakmayacaktı. Kendimi kanlı bir açılış infazına mahkûm etmiş olabilirdim. Elim teselli için çakmağımı aradı ama çıplak tenden başka bir şey bulmadı. Lenore Dove'un aşkının son simgesinden bile mahrum etmişlerdi beni. Skorumu anons ettiklerinde ne düşünecekti bu akşam? Benim buradaki gözü kara tavırlarıma tanıklık etmediği için muhtemelen hasatta seçildim diye kendini suçlayacaktı. Yanlışlarla dolup taşan bir nehirde bunun anca bir çay kaşığı kadar bela ettiğini nereden bilecekti o?

Arenayı bozma kumpası için büyük bir risk olduğumu düşünüyordum artık ama Beetee'nin de bunu fark ettiğinden emindim. Bana bir ziyarette daha bulunabileceği düşüncesiyle üç nöbet boyunca uyanık kaldım. En sonunda gözkapaklarım öyle ağırlaştı ki devralsın diye Wyatt'ı uyandırdım.

Akıl hocalarımız geç kalkmamıza izin verdiler ve kıymetli kolyemin mutfak masasında beni beklediğini görmek daha iyi hissettirdi. Dördümüzün de simgeleri güvenlikten geçmişti ve onlara hevesli ellerle uzandık.

"Seninkini görebilir miyim artık? Nasıl olsa boynuna takılı değil?" diye Maysilee bana sordu.

Ne diyebilirdim ki? *Hayır, çünkü kız arkadaşım senden nefret ediyor mu?* Artık müttefik gibi davranmamız gerekiyordu, hem düşündüm de Lenore Dove bunu asla bilmeyecekti, bu düşünceyle ona simgemi uzattım.

Maysilee onu büyük bir titizlikle inceledi, her bir oymayı gözlemledi ve benim gözümden kaçsa da onun gözünden kaçmayan yazıyı okudu. "Vay, Covey'lerin göz zevki olduğuna hiç şüphe yok."

"Duyduğuma göre sende de Tam Amber'ın yaptığı rozetlerinden biri varmış," dedim.

Burnunu kırıştırdı. "Ha, o mu? Güzel yapılmış ama alaycı kuşları pek sevmem ben. Yarı mutta olan bir kuş bana doğal gelmiyor."

Hiç böyle bakmamıştım. "Kimisi bunun başlı başına bir zafer olduğunu düşünüyor. Başkent'ten kaçıp hayatta kalmaları."

"Öyle mi?" dedi Maysilee. "Ne diyeyim, eğer Başkent'ten kaçıp hayatta kalırsam o rozete ikinci bir şans tanırım belki."

"Tanımazsan ben eminim ki Lenore Dove onu senin ellerinden almaktan mutlu olacaktır," dedim.

"Lenore Dove..." Maysilee bana bilmiş bir tebessüm gönderdi. "Sevmez beni seni kız arkadaşın. Ki bunun nedeni de rozet falan değil."

"Millete kötü davrandığından mı acaba?" dedim masum masum.

Maysilee güldü. "Kısmen olabilir. Ama asıl nedeni onun sırrını bilmem ve benim insafımda olması."

Onun sırrı mı? "Ne demek bu?"

"Şu demek: Valinin doğum günü partisinde çalmaya geldiğinde neden tırnaklarında turuncu boya vardı?" Simgeyi bana iade etti. "Eve dönersen sen kendin sorarsın ona."

Kafa karışıklığı içinde boynumu eğip kolyeye baktım. Bazı kuş tüylerinde turuncu vardı. Muhtemelen Tam Amber'a yardım etmişti. Veya rujuna uysun diye onları boyamayı denemişti. Galiba Maysilee tırnaklarının çirkin olduğunu iddia ederek Lenore Dove'a sataşmıştı. Ama bu neden onu Maysilee'nin insafına bırakacak bir sır olsun ki? Oje pahalıydı; Lenore Dove'un onu çaldığını mı iddia ediyordu Maysilee?

"Şimdi söylesene," dedim.

"Dedim ya, sır. Saygı duymak gerekir." Maysilee kolyelerini itinayla düzenledi –anlaşılan Oyun Kurucular onun koleksiyonunu tek bir simge gibi görmüşlerdi– ve mor-sarı çiçekleri Lou Lou'nun boynuna taktı. "Tabii değiş tokuş yapacak bir şeyin varsa o ayrı? O zaman konuşacak bir mevzumuz olur."

"Kızsal bir şeydir." Wyatt simgesini takarken yorumda bulundu. "Asla bir mantığı yoktur."

"Çok yerinde bir şey söyledin," diye ona katıldım. Maysilee'nin onun kordonuna tutturduğu bozuk para dikkatimi çekmişti. Para-

yı elinde yuvarlamak Wyatt'ın düşünmesine yardımcı olduğu için Maysilee onu öyle bir tasarlamıştı ki bozuk parayı pat diye takıp çıkarması çok kolaydı.

"Hop, o para neden yapılma? Nikel mi?" diye sordum.

"Çinko galiba," dedi Wyatt.

"Patates pili," diye ona hatırlattım. "Bakır bulmak için gözünü dört aç."

Maysilee boynundaki takı koleksiyonunun arasından çiçekli bir madalyon çekip çıkardı. "Hallettik bile."

"Tabii ki etmişsindir, Bayan Donner," dedim. "Oyun Kurucular bunlara izin verdiğine göre belki de kullanmanı bekliyorlardır."

Tam bunun üstüne Drusilla ortaya çıktı ve röportaj hazırlığımızda bize yardım etmek üzere oturma odasına çağırdı. Hasat ve araba facialarından sonra üzerinde baskı hissediyordu. Eğitim skorlarımız da onun lehine olmamıştı. Bu onun Çeyrek Asır Oyunları'ndan önceki son büyük etkinliğiydi ve iyi iş çıkarması gerekiyordu.

"Millet, beni dinleyin, sizin gibi eziklere erzak yollayacak yufka yürekli ahmaklar her zaman çıkar ama ancak sizinle kendilerini bağdaştıracak bir şey *görürlerse*. Şu an ismi bilinen tek kişi Haymitch oldu çünkü insanlar neden onun bu kadar rezalet bir puan aldığını anlamaya çalışıyorlar. Ayrıca merasimdeki iğrenç tavrı yüzünden de dikkatleri üstüne çekti biraz. Fakat diğerleriniz resmen yokmuş gibisiniz. Bu röportajlar, Oyunlar başlamadan önce bir etki bırakabilmek adına son fırsatınız olacak. Göze çarpmanızı sağlayacak her şey bir artı. Akılda kalmalısınız. Yani, kimsiniz? Neden size para harcayayım? Ne satıyorsunuz?"

Drusilla, Mags, Wiress ve bizden oluşan bir seyirci kitlesi karşısında ortalığı açıp yaklaşmakta olan röportajlarımızı canlandırmaya çalıştık. Drusilla, etkinliğin dilbaz sunucusu Caesar Flickerman'ı oynadı. Lou Lou karşısında neredeyse hemen sabrını kaybetti çünkü kızcağız kendini tekrar etmekten başka pek bir şey yapamıyordu: "Benim adım Louella McCoy. On İkinci Mıntıka'dan geldim."

"Bu tam anlamıyla rezalet," dedi Drusilla. "Flickerman seni çiğ çiğ yiyecek. Sana ne oldu böyle sahi? Bırak artık şu halini!" Lou Lou'yu omuzlarından sarstı.

Bu temas Lou Lou'nun içinde bir şeyi tetikledi ve kız çığlık atmaya başladı: "Bizi katlediyorsunuz! Bizi katlediyorsunuz!"

Drusilla'nın nefesi kesildi ve Lou Lou'yu tokatlamak üzere elini kaldırdı fakat hepimiz araya girdik ve Mags, Lou Lou'yu yatak odasına götürdü.

"Louella McCoy değil o," diye Maysilee, Drusilla'ya anlattı. "O öldü. Bu bir dublör. Başkent'in gerçek ismini hatırlamayacak hale gelene kadar işkence ettiği küçük bir kız. Fakat o bile bariz olan gerçeği görüyor. Bizi katlediyorsunuz."

Drusilla destek almak için etrafına bakındı ama Barış Muhafızları aşağıda kalmışlardı ve Wiress'ın buna niyeti yoktu. Yani sadece o ve biz, mıntıkalı domuz yavruları vardık, tokadına tokatla karşılık veren Maysilee de dâhil. Drusilla sakinleşti. "Bu benim işim değil. Benim işim sizin röportajlarınız." Wyatt'a işaret etti. "Sıra sende."

Karşılıklı kibar selamlaşmalardan sonra Wyatt'a onu neyin özel kıldığını sordu.

"Ben bir bahisçiyim," dedi tereddütsüz.

"Bahisçi mi? O nedir?"

"On İki'de kumar oyunlarının ihtimallerini ben belirlerim. Açlık Oyunları'nı kimin kazanacağına dair ihtimalleri söylerim."

"Öyle mi?" dedi Drusilla şüpheyle.

"Öyle."

"Peki seyircilere kimin üzerine bahis oynamalarını önerirsin?"

Wyatt derin bir nefes alıp hesaplarını hızlı hızlı dile getirdi. "Şimdi, kolay hedefi seçmek baştan çıkarıcı tabii. Kariyerlerin çoğu için ihtimaller daima iyi gözükür. Mesela Birinci Mıntıka'dan Panache, en cüsseli haraç, eğitimli, yüksek puanlı. Ben ona on bire beş oranında ihtimal verirdim, yani kazanma şansı yüzde otuz bir nokta yirmi beş. Veya Dört'ten Maritte; kazanmaya oynadığı belli, fiziğini ve Oyun Kurucular'dan aldığı on bir puanı göz önünde

bulundurursak muhtemelen eline mızrak geçirdi mi kimse onunla boy ölçüşemez. Onun altıya bir ihtimali var derim ben, yani yüzde on dört nokta yirmi dokuz."

"Hıh. Havalı hesaplar ama burada yeni bir şey yok ki," dedi Drusilla. "Kariyerlerin iyi bir bahis olduklarını herkes biliyor zaten."

"Elbette," diye karşılık verdi Wyatt. "Ama bu Oyunlar'ı benzersiz kılan şey, kırk sekiz haracın hepsinin daha başlamadan ittifaklar kurmuş olmaları. Böyle bir şey daha önce hiç olmadı. Kariyerler güçlü, evet ama Çaylaklar sayı olarak onların iki katı. Bahis oynuyor olsaydım, elbette Kariyerlere bir göz atardım ama ittifaklar dayanırsa, haraçlar gerçekten birbirlerini ölümüne korurlarsa herkesin şansı olabilir. Ayrıca biraz risk almaktan korkmuyorsanız paranızı ne yapacağı belli olmayan bir Çaylağa yatırabilirsiniz çünkü şans onların yanında değil, bu yüzden işin sonunda daha büyük kâr getireceklerdir."

"Bana bir isim ver," dedi Drusilla.

"Haymitch Abernathy," dedi Wyatt.

"Bir puan aldı o."

"Aynen öyle. Görünür hiçbir engeli olmamasma rağmen. Fiziği sağlam ve davranışları Oyun Kurucular'ı rahatsız edecek bir cüretkârlık taşıyor."

Afallamış halde sözünü kestim: "Bunu yapmana gerek yok, Wyatt."

"Ben bir şey yapmıyorum, Haymitch. Bu benim senin şansını dürüstçe değerlendirişim. Maysilee de fena bahis değil."

"Peki ya sen?" diye sordu Drusilla.

"Ah, ben bana oynamazdım," diye kabullendi Wyatt. "Ben sadece..."

"Hayır!" diye araya girdi Wiress. "Kendini hafife alma, Wyatt. Demin yaptığını başka hiçbir haraç yapamaz. Zekânın ne kadar önemli olduğunu vurgula. Beni referans göster. Wiress'ın geçen yılki Oyunlar'ı bir damla kan dökmeden kazandığını anlat. Zekâ önemli."

Wyatt bir süre bunun üstüne düşündü, ardmdan Drusilla'ya döndü. "Kendimi şöyle ifade edeyim: Açlık Oyunları sırasında ben her an herkesin ihtimallerini, birbirlerine karşı ne kadar şansları olduğunu, bağış gönderilme olasılıklarını biliyor olacağım. Bu beni bir sürü aptalca hata yapmaktan kurtaracak. Benim avantajım bu işte. Bunu görüp görmemek ne kadar zeki olduğunuza bağlı."

"Güzel," dedi Wiress. "Evet, kendini bahisçiler için akıllıca bir seçim olarak konumlandır. Zeki olmaktan gurur duyanlar buna tepki verecektir."

Sıra Maysilee'ye gelince o ve Drusilla bakışlarıyla birbirlerine hançer sapladılar, ancak birbirlerine dalaşmaktan uzak durdular.

"Pekâlâ, Bayan Donner, Başkent hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ben bu kadar parası olan insanların bu kadar kötü zevkleri olduğuna inanamıyorum. Dağlar kadar paranız var ama sonuç bu, öyle mi?" Drusilla'nın kırmızı-beyaz tulum ve bir örnek beresinden oluşan kıyafetini süzdü. "Bizim şeker dükkânının tezgâhından fırlayıp gelmiş gibisin. Adeta nane şekerli bir kâbus gibisin."

Drusilla'nın eli yakasına gitti. "Bu tavırla hiç arkadaş edinemeyeceksin, seni küçük arsız seni."

"Arkadaş istediğimi kim söyledi? Ben insanlar beni hatırlasın diye buradayım, anladın mı? Ben sırf senden bahsetmiyorum ki. Arabanın üstündeyken gördüğüm herkesten söz ediyorum. Korkunç renkler, göze çarpmayan dikimler. İleride pişman olacağınız birtakım moda seçimleri yapmışsınız. Bir insan çiftlik hayvanlarını andırmayı neden ister bu benim anlayışımın ötesinde ama umarım gördüğüm o keçi boynuzları sökülebiliyordur. Peki dişlerine elmas implantı taktıran o kadına ne demeli? Hepimiz yaşlanıyoruz, bunda utanılacak bir şey yok ama dişetleri çekildiğinde o taşlarla yemek yemeyi sıkıntı haline getirecek bence."

"Ne yani, On İkinci Mıntıka'yı mı örnek alalım?" diye öfkelendi Drusilla.

"Amanın, hayır. İki kuruşu bir araya getiremeyen insanların iyi giyinmesi asla beklenemez. Gerçi On İki'deki herhangi bir madencinin fiziği, kalabalıkta tanık olduğum herkesinkinden iyidir. Dünyanın en iyi cerrahı gelse bunu değiştiremez."

"Ne?.."

"Dünyanın tüm parasına sahip olsan iyi göz zevkini satın alamazsın. Bu çok net. On İki'deki kimi insan, burada gördüklerimden çok daha fazlasına sahipler."

"Bitti mi?" dedi Drusilla.

"Doğrusunu söylemek gerekirse daha anca ısınıyorum."

"Otur."

Son yorumu Wiress yaptı: "Riskli bir strateji ama evet, seni hatırlayacaklardır."

Mags elinde benek benek kan lekeli bir mendille geri geldi. "Sızdı. Kulağma ne koymuşlardı bilmiyorum ama kanamaya başladı."

Drusilla onu başından savdı. "Bir daha söylüyorum, benim işim değil bu. Sıra sende, Abernathy. Pekâlâ, On İki'nin bir delisi, bir hesap makinesi, bir de arsızı var. Sen nesin?"

"Belayım belli ki," dedim. "Başka nasıl eğitimden bir puan alayım?"

Mags koçluk yaptı bana. "Evet, güzel. En baştan bunun altını çiz. Sahip çık buna."

"E, nasıl aldın o puanı?"

"Hak ettim. Oyun Kurucular beni sevmediler. Herhalde bu hasat sırasında ben Barış Muhafızı'na dalaşınca başladı."

"Bunu söyleyemezsin!" diye karşı çıktı Drusilla. "Yoksa isyanı bastırmak için sergilediğim dahiyane işi bozarsın!"

"Ne isyanı? Woodbine kaçtı, siz de onu vurdunuz."

"Ben isyanın kokusunu uzaktan alırım! Neyse, boş ver. Yasak bu. Zaten sana seyirciden puan kazandırmaz. Onlar bir asiye değil, baş belasına iyi tepki verirler. Yaramaz olacaksın, tehlikeli değil. Mesela geçen kış Üniversite öğrencilerinden biri, yüz kremi kıtlığının yaşandığı bir dönemde tüm fıskiye sularını pembeye boyadı. Büyük terbiyesizlikti! Herkes bayıldı buna!"

Gerçekten yardım etmeye çalıştığını sezdim ama... "Peki, tamam. Ama ben Açlık Oyunları'na katılıyorum. Yüz kremi gibi bir

şeyden bahsetmenin işe yarayacağını sanmıyorum. Kalabalığa tükürmemden bahsedebilir miyim?"

"Katiyen olmaz! İnsanlar ne yapsın bunu?"

"E hasattan bahsetme, tükürükten bahsetme, neyden bahsedeceğim ben?"

Drusilla bir an düşündü. "Gizemli olmalısın. Özel bir örnek göstermeden radikal davranışlardan üstü kapalı bahset. Açılış törenini görenler zaten konu hakkında dedikodu yapıyorlar. Bırak izleyiciler kendi hayal güçlerini kullansınlar."

"Yaramaz ol, tehlikeli değil," dedim onun sözünü yineleyerek.

"İşte bu. Hayta ol. Yakışıklı, yaramaz bir hayta."

Hayta. Kabuklarını soyduğu fındıkları çalmak için sinsice verandaya gelen sincaba derdi annem bunu eskiden. Burnunun dibinden çalardı. Hem cesur hem komikti. "Eh, deneyeyim."

Ama fırsatım olmadı çünkü tam o sırada Proserpina ve Vitus telaş içinde bizim daireye daldılar.

"Magno. Bu akşamın makyaj ve saçını kurgulayalım diye röportaj kostümlerini görmek için onun apartmanına gittik..." diye söze başladı Proserpina.

"Bunu yapmaya iznimiz var. Bizim durumumuzda bir gereklilikti tabii bu. Yoksa kimsenin hayatına burnumuzu falan soktuğumuz yok..." diye araya girdi Vitus.

"Daire kapısı ardına kadar açıktı; iki büklüm olmuş, hasta hasta..."

"...her yere kusuyor, deli gibi sayıklıyordu ve..."

"Galiba kurbağa zehri söylentisi doğruymuş diye düşünüyoruz!" Proserpina, çuvalın içindeki canavar bir kediyi kaçırmışçasına ellerini pat diye ağzına götürdü.

"Söylenti mi?" diye bağırdı Drusilla. "O adam savaştan beri kurbağa yalıyor. Oyunlar sırasında bu riski göze aldığına inanamıyorum. Ah, ben ne diyorum yahu? Elbette ki inanırım buna. Başka hiçbir amacı olmasa bile kariyerimi bitirmeye kafayı koymuş herhalde!"

"Neden kurbağa yalıyor?" diye sordu Wyatt.

"Sürüngen bir manyağın teki de ondan! Beni mahvetmek için her şeyi yapar o."

"Bazı türlerin halüsinasyon görmene yol açtığı söylenir, tabii öldürmezse," diye izah etti Vitus. "Kimisi bunu zevk için yapıyor ama ıyy, iğrenç."

"Oyun Kurucular'a resmi şikâyette bulunacağım!" Drusilla el çantasını kapıp daireden fırtına gibi çıktı ve röportaj alıştırmamı kesin olarak sonlandırdı.

"Acaba sizde onların giyeceği siyah giysiler var mıdır hiç?" diye sordu Wiress stilist ekibine.

"Bizde mi?" diye sordu Vitus kulaklarına inanamayarak. "Biz siyah giymeyiz!"

"İç karartıcı!" diyerek gözyaşlarına boğuldu Proserpina; mor pembe ponponları çılgın gibi sağa sola sallanıyordu. "Ablamı aramam gerek." Masanın yanındaki sandalyeye yığıldı ve elinde tuttuğu koyu turuncu telefonun kimi tuşlarına basıp ahizeye ağlamaya başladı: "Sınıfta kalacağım! Sınıfta kalacağım!"

Mags kâseler dolusu çilekli dondurma yemek üzere bizleri ve Vitus'ı mutfağa götürdü.

Birkaç dakika sonra Proserpina bize katıldı. "Ablam diyor ki bu bizim hatamız değilmiş ve elimizden gelen en iyi hazırlığı yapmalıymışız." Kızarmış yanaklarından son bir gözyaşı süzülürken kaşık dolusu dondurmayı yalayıp yuttu. "Diyor ki bizi sınıfta bırakmaya çalışırlarsa Üniversite Kurulu'na başvurabilirmişiz. Ablam eskiden öğrenci işlerinin sosyal planlamacısı olduğu ve her şeyi onaylatmak zorunda olduğu için Üniversite Kurulu'ndaki herkesi tanır."

"Ablası bir harikadır," dedi Vitus.

"Öyledir," dedi Proserpina. "Başkent Destekçileri Meclisi'nin başkanıydı. Saturnalia Festivali'ni resmen o yarattı sayılır."

"Yılın en iyi partisidir," diye anlattı Vitus bize. "Önceki o bayık festivalden çok daha iyi."

"Çok daha iyi," diye tekrar etti Proserpina. "Her neyse, diyor ki bize bir şey olmazmış. Onun da söylediği gibi, savaşın yüzde doksan yedisini pozitif yaklaşım kazandırır."

Bir yandan bizim yaklaşmakta olan ölümlerimiz söz konusuyken onun sadece kendi geleceğine bu kaptırmışlığı öylesine büyük bir şoktu ki nasıl tepki vereceğimi bile bilemedim.

Oysa Maysilee fırsatı hiç kaçırmadı. "Ben bunu arenadayken aklımda tutacağım. Biraz daha dondurma?"

Mags, güçbela bastırdığı tebessümü eşliğinde benimle göz göze geldi.

Proserpina umursamaz bir edayla, öylece kâsesini uzattı. "Ben gerçekten işine yarayacağına inanıyorum."

Maysilee, Lou Lou ve Wyatt'ın stilist ekipleri gelmişti; sırayla banyo ve yatak odalarına girdik, saçımız başımız yapıldı. Küvette bir-iki dakika daha oyalanmak için pazarlık yaptım ki nasıl hayta görünürüm diye biraz kafa yorayım; ancak aklıma gelen tek şey fındık çalmaktı. Hayta değil de sinir bozucu imajı çizeceğim diye içimden kötü bir his geçiyordu.

Spor salonunda duş sonrası üstümüzde kalan böcek ilacından sakınmaya çalışmadıkları için bu sefer daha az efor sarf edip daha iyi iş çıkarıyorlardı ama eski giysilerimizi telafi edemiyorlardı. Birkaç çift çorap ve iç çamaşırı verilmişti bize fakat bunun dışında tam üç gündür antrenman kıyafetlerimizle dolanıyorduk. Lou Lou'ninkiler, pijama niyetine giymekten kuru üzüm kadar kırış kırıştı; Wyatt kendininkine haşlanmış patates bulaştırmış, kazımaya çalışması ise daha beter hale getirmişti, benimkinin omzundaysa Panache'ın bana saldırdığı zamandan kalma bir yırtık vardı. Kırışığı en az olmasına rağmen Maysilee'ninki bile simgelerle uğraşırken kullandığı ev yapımı yapıştırıcının izlerini taşıyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi ucuz kumaş, bizim korkudan pompaladığımız ter kokusunu uçurmamıştı ve kameralar bunu çekemeyecek olsa bile moral bozucuydu.

Pozitif bir tavır takınmaya çalışıyordum ne de olsa savaşın yüzde doksan yedisi buydu. Kendime en azından bize uyan siyah giysilerimiz ve simgelerimiz olduğunu hatırlatıyordum. Ancak gerçek göz ardı edilemezdi. Neysek onu yansıtıyorduk: İhmal edilmiş, ciddiye alınmamış, profesyonel bir stiliste değmeyen, 12.

Mıntıka'dan gelmiş uzak ihtimaller. Kim sponsor olurdu buna?

Tüm bunların üzerine, sekiz kişilik stilist ekibimizin dördü yaşlar içindeydi ve tek dertleri bunun notlarını, gelecekteki iş imkânlarını nasıl etkileyeceğiydi. Derken Oyunlar bitene kadar şikâyet dilekçesi veremeyecek olması nedeniyle tepesi atmış Drusilla geri geldi. Sonradan aklına Magno'ya uğramak gelmiş ama adam kapısını açmamıştı. Ölmüş olabileceğini düşünüyor, şu an ona tek motivasyon veren şeyin bu olduğunu söylüyordu. Mutfakta kafaya diktiği, çeyreği dolu rom şişesini saymazsak tabii. Wiress ve Mags aklımızı röportajlarda tutmaya çabalıyorlardı ama oradaki genel hareketlilik bunu olanaksız hale getiriyordu.

Gürültüler kata gelen asansörün çınlama sesini boğduğu için kapımıza gelen kadın, adeta yoktan var olmuş gibi ortaya çıktı. Lavanta rengi saçlara sahip, üzümlü sakız gibi bir elbise ve kareli yeşil çorap giymiş genç bir kadındı bu. Başının üstünde dört kat siyah şapka ve kollarından sarkan giysi poşetleriyle oturma odasının göbeğine bir araba dolusu sivri uçlu ayakkabıyı sürükledi ve anonsta bulundu: "Büyük, büsbüyük bir güne kimler hazır bakalım!"

13

"Effie!" diye haykırdı Proserpina ve kendini bu yeni gelen şahsın kollarına attı.

Effie sırtını sıvazladı. "Eh, tembelin teki işini yapmadı diye benim yavrum kız kardeşimin –ve tabii onun arkadaşlarının!– sınıfta kalmasına göz yumamam ben!"

Tüm stilist ekipleri onun etrafına üşüşürken kimi tezahürata kimi gözyaşlarına kimi her ikisine birden boğuldu. Kadın övgüleri kabul etti ama sonra ciddileşti. "Hepiniz dinleyin bakayım. Burada sizden, benden daha büyük bir şey söz konusu. Hepimizin bildiği Açlık Oyunları, Karanlık Günler'i hatırlamak adına düzenlenen kutsal bir törendir. Ulusumuzun huzur ve refahını güvence altına almak için nice insan hayatını verdi. İşte onları onurlandırmak için bu da bizim fırsatımız; hayır, *görevimiz*!"

Eh, belli ki bir sazan gibi Başkent propagandasının oltasına gelmiş, onu bir güzel yutmuş ve kurbanları olmuştu ama hiç değilse bize doğru düzgün kıyafet getirmişti. Çantaların fermuarlarını açmaya girişti. "Prosie sen aradığında başta ne yapacağımı bilemedim ama sonra düşündüm: *Büyük Halam Messalina!*"

"Büyük Halam Messalina!" dedi Proserpina çatlak sesle. "Hiçbir şeyi çöpe atmazdı!"

"Birçoğu çok eski ama neyse ki bu ara savaş dönemi stillerinin hepsi moda oldu gene," diye açıkladı Effie. Siyah, dantel bir elbise

ve bir örnek eldiveni gösterdi. "Hem o zamanlar bir sürü cenaze olduğundan tonla siyah kıyafet var."

"Sen-bir-harikasın-Effie-Trinket!" diye haykırdı Vitus.

"Bir an korkmuştum," dedi Effie. "Siz de endişe etmeyin çocuklar, Büyük Amca Silius da kötü giyimli bir adam değildi."

Olmadığı belliydi, daha da iyisi, birkaç düzeltme yapılacak olursa Wyatt ve benle aşağı yukarı aynı bedende sayılırdı. Wyatt için bir smokin, benim içinse üç parça bir takım elbise ve kokteyl bardakları şeklinde süslerle dekore edilmiş laubali bir yelek bulduk. Tam bir haytaya göreydi. Veya içki kaçakçısına. Ayağıma rugan ayakkabılar, beyaz ipek gömleğimin manşetlerine de bilardo topu biçiminde düğmeler geçirince acayip janti oldum.

"Adam dediğin adam gibi giyinir," dedi tatminkâr haldeki Effie ve beni tasvip ederek omzuma pat pat vurdu. Hiç değilse bu Trinket'lar kaba değillerdi; sadece fikirsizlerdi ki bu Drusilla ve Magno'ya kıyasla bir gelişme sayılırdı. Kızlar da harika duruyordu: Lou Lou bedenine ustaca uydurulmuş siyah dantel elbise giymiş; Maysilee ise üzerine omzu açık kadife elbise, fular, ellerine de siyah dantel eldiven geçirmişti. Süslenip püslenip katliama gidiyorduk, biliyordum ama hiç değilse artık sponsor bulabilirdik.

"On İkinci Mıntıka'dan geldiklerine kim inanır? Büyük halanın her şeyi ödünç vermesi ne kadar hoş olmuş," dedi Vitus.

"E Trinket ismine getirdiği onca utançtan sonra bize borçluydu. Bunu geride bırakmak yıllar sürecek," dedi Effie alnını kırıştırarak. "Hikâyelerin yarısı bile gerçekse eğer..."

Vitus teselli etmek için omzuna kolunu attı ve "Sen atalarınla bir değilsin," dedi. Sonra sesi utanç dolu bir fısıltıya dönüştü. "Benim büyükbabam bir isyancı sempatizanıydı."

"Sen kazandın," dedi ve pes etti Effie. "Ama bir de şimdiki kendi haline bir bak!"

Drusilla mutfaktan fırlayıp gelince kıyafetlerimize bir kez bakıp bir kez daha baktı. "Ne oldu yahu burada?"

"Ablam geldi!" dedi Proserpina ağzı kulaklarında ve Effie'yi öne itti.

"Ay, onları Panem için giydirmek benim için bir onur," dedi Effie tevazu içinde.

Drusilla'nın yüzü bir dizi ifadeyle büzülüp gevşedi: Şaşkınlık, rahatlama, hayranlık, ancak nihayetinde hoşnutsuzluk galip geldi. "Bunların övgüsü Magno'ya gidemez. Sen." Effie'yi kolundan kavradı. "Sen bizimle geleceksin ve herkese bunun senin eserin olduğunu anlatacağım."

"Ama... benim kulis girişim bile yok," diye karşı çıktı Effie.

"Hiç değilse o kadarını ben hallederim." Drusilla kapıya gidelim diye bize elini salladı. "Haydi millet, hiç değilse bir etkinliğe zamanında gidelim."

Proserpina, Effie'nin ellerine bir makyaj kutusu tutuşturdu. "Rötuşlar!"

"Hemen hallediyorum," dedi Effie. "Herkesinkini!" Dişlerini gösteren Lou Lou'ya endişeli bir bakış attı. "Belki sana daha açık renk bir ruj sürmek gerek."

"Allığın tonunu hafifletelim," dedi Maysilee.

"Kesinlikle," diye ona katıldı Effie. Bir an için sanki dünyayı güzelleştirme görevine çıkmış iki kızdan ibaretlerdi. Effie onun fikrini sormak için bir pudralık gösterdi. "Şeftali mi olsa acaba dedim?"

"Çok daha iyi."

"Dur bir dakika." Effie Maysilee'ye doğru uzanıp fularından kırık bir tüyü aldı. "İşte. Kusursuz oldun."

"Maskaram tamam mı?"

"Evet ama senin şu uzun kirpiklerinle sana sıkıntı yaratır." Effie makyaj kutusunun dibine daldı ve kızın eline küçük bir sünger tutuşturdu. "Akarsa diye ne olur ne olmaz al bunu."

Drusilla, Effie'yi asansöre itelerken makyaj kutusunu yere devirdi. Makyaj kutusu kırılıp açıldı ve renk dolu tüpler koyu turuncu halının üstüne yuvarlandı. Yere eğilip onları topladım, hepsini Effie'ye iade ettim, hafif şaşkın bir ifadeye büründü.

"Teşekkür ederim, Haymitch," dedi. "Çok düşüncelisin, hele senin içinde bulunduğun şartları düşünürsek."

"Eh, ben de bize insan önüne çıkılacak giysiler getirdiğin için teşekkür ederim."

"Bu akşam güzel görünmeyi hak ediyorsunuz," diye karşılık verdi Effie. "Ben hepinizin çok cesur olduğunu düşünüyorum."

Aslında pek bir seçeneğimiz yoktu ama birinin bunu görmesi güzeldi yine de.

Kamyonetteyken Büyük Amca Silius'm moda tarzından ilham alıp içki kaçakçısı imajına oynamakta karar kıldım. Yasadışı içki yapmak, Başkent'in yaramaz ama tehlikesiz bulacağı şeyler kategorisine girerdi bence. Açılış töreni kalabalığını göz önünde bulundurursak bunların çoğu sünger gibi içiyordu yani mıntıkasının kafasını kıyak yapmak için kanun dışına çıkan bir velet epey bir sempati toplardı. Her halükârda bulabildiğim en haytavari yaklaşım buydu ve içinde gerçek de barındırıyordu. Hattie'nin başını derde sokmak istemiyordum gerçi, bu yüzden içkiyi kendi başıma üretiyor gibi konuşacaktım.

Arenayı bozma planı beni germeye başlamıştı çünkü neyin ne zaman yapılacağını veya patlayıcıların içeri nasıl sokulacağını hâlâ bilmiyordum. Mags ve Wiress'ın Drusilla'ya eşlik etmelerine izin vardı, yani Beetee de bu akşam haraçlarının yanında olacaktı.

Röportajlar birkaç bin kişi alan bir salondan yayınlanacaktı. Drusilla, Başkent'te bir ayaklanma ihtimali olmadığından bize yayının gecikmesiz verileceğini bu yüzden işi batırmamamız gerektiğini çünkü yardımımıza koşmayacağını söyledi. Komik. Yayın akışını öğrendikten sonra bizim röportajlara nasıl yaklaşacağını bilsin diye Caesar Flickerman'la konuşmak üzere yanımızdan ayrıldı. Yürüyüp uzaklaşırken kendi kendine mırıldanıyordu: "Arsız, hesap makinesi, deli, hayta."

Sahne arkasında yeşil oda denen bir bekleme odasına alındık ama oda beyaza boyalıydı. İçerisi süslenip püslenmiş ve mıntıkalarına özgü renklerle şık gece kıyafetleri giymiş haraçlarının etrafında dört dönen akıl hocalarıyla, refakatçilerle ve stilistlerle çoktan dolmuştu. Geçit törenine balo elbiseleri ve takım elbiselerle çıkmış 1. Mıntıka bile bir adım daha ileri gitmişti ve yerlere uzanan sü-

mük yeşili elbise ve frak kuyrukları diğer mıntıkaların kapladığının üç misli yer kaplıyordu.

Effie onları eleştirel bir gözle süzdü ve fısıldadı: "Çok şükür sizin renginiz siyah! Tüm kıyafetlerinizi olivinle süslemeye çalıştığımı düşünsenize bir? Anca birinize yetişirdim herhalde."

Doğrusunu söylemek gerekirse 12 çok daha klas, ayrıca nasıl olduysa çok daha tehlikeli gözüküyordu. Belki de kendi düşüncelerimi yansıtıyordum. Ceket ve yeleğin gizli cepleri, kemerimin fazladan delikleri vardı ve Effie bana bunların dekoratif silahlar için olduğunu söylemişti. Hm, dekoratif. Bir de Effie ilk denediğim gömleği hemen elemişti çünkü yıkanırken çıkmamış, şüpheli bir şekilde kan lekesine benzeyen bir lekesi vardı. Büyük Hala Messalina ve kocası ailenin şerefini lekelemek için her ne yaptıysa bunun birtakım cansız bedenlerle bir bağlantısı olabileceğini düşünmekten kendimi alıkoyamadım. Onların giysilerine bürünmek bana bir nebze daha tehlikeli biriymişim gibi hissettiriyordu.

Beetee, elektrik mavisi bir yığının arasından benimle göz göze geldi ve kafasını hızlıca sallayarak büfeyi işaret etti. Drusilla herkese bizim giysileri Effie'nin yaptığını anlatmakla meşguldü böylece susayıp punch kuyruğuna gitmek için fırsat yakaladım. Masa çeşit çeşit lezzetle donatılmıştı: yüksek topuklu şeklinde tatlılar, deniz kabukları içinde havyarlar ve pastırmalı salatadan yapılmış minyatür domuzlar. Yiyeceklerin yarısını bilmiyordum ama bir hanımefendiyi taklit edip kare biçimindeki yerfıstığı parçalarına bir parça keçi peyniri bandım. Şaşırtıcı derecede güzeldi.

Kendime kepçeyle punch koyuyordum ki Beetee yanıma sokuldu. Kocaman, gümüş bir cımbızı eline geçirdi ve çiçek buketi şeklinde aranje edilmiş minik sebzelerden itinayla seçmeye başladı. Saçma sapan bir nesneydi.

"Bunlar parmaklarından daha mı kullanışlı?" diye sordum.

"Dikkatleri üzerime çekmemeye çalışıyorum," dedi usulca.

Etrafa göz attım ve kimi Barış Muhafızları'nın gözlerinin bizim üzerimizde olduğunu gördüm. Birkaç tanesi bize doğru geliyordu ki kapıda bir hareketlilik oldu. Başının üstünde taşıdığı sürüngen

dolu kafesle odaya Magno Stift daldı ve bağırdı: "Parti hayvanları buradaymış demek!"

Barış Muhafızları yönlerini stilistime doğru değiştirirken Beetee minicik bir turp seçti ve nefesinin altından hızlı hızlı konuştu. "Kuzeye doğru gideceksin. Patlayıcıları aldıktan sonra Ampert da aynısını yapacak. Herhangi bir saldırı sonrasında yuvasına dönen muttaları takip edip bir mutta portalı bulmak için elinden geleni yap. Sen ve Ampert buluştuktan sonra su tankının bulunduğu Eksi-A'ya in. Ampert'ın simgesinin takılı olduğu kolyeyi fitille değiştirdik, patlayıcı tapası örgünün altında saklı."

Kafamı punch'ıma iyice gömdüm ve bardağımın kenarından Ampert'ın simgesine göz attım. Maysilee'nin ördüğünden ayırt etmesi olanaksızdı. Örgülü kordondaki patlayıcı tapası hiç belli olmuyordu. Beetee nereden geldiğini söylemedi ama bunu güvenlikten geçirip orijinal kolyenin yerine koymak için isyancıların mutlaka içeride adamı olmalıydı.

"Dokuzuncu Mıntıka'nın ayçiçeklerinin hepsi artık patlayıcılardan yapılma," diye ekledi.

"Ama onların ayçiçekleri sert malzemeden. Kerna'nınki yere düşüp paramparça oldu."

"Evet, dışları şellak kaplı. Onları suyla ıslatıp avuçlarının arasında ovalayacaksın. Sürtünme şellağın bir kısmını eritecek ve patlayıcı şekil verilebilir hale gelecek."

"Dokuz'un plandan haberi var mı?" diye sordum.

"Yok. Ampert bunlardan birini herhangi birinin üstünden toplayacak." Ölüsünden, demek istiyordu. Muhtemelen kan banyosu sırasında onlardan biri ölecekti. "Veya mümkün olursa birden fazla toplayacak. Yedek olması her zaman iyidir. Ve eğer Ampert buluşmaya gelmeyi başaramazsa..." Beetee'nin sesi bu son kısımda hafif titredi. Bir an gözlüğünün altından bezelye kadar bir domatesi inceledi; "başka bir tanesinin daha yerine..."

Dirseğimde hissettiğim tül hışırtılarıyla dikkatim dağıldı. 6. Mıntıka'nın dört kumrusu birden yanıma gelmişlerdi. Gri renkli ve yanardöner şık giysileri içinde parlıyorlardı. Beetee daha fazla

açıklama yapmadan, ne elveda ne bol şans demeden köfte piramidine doğru gitti.

Wellie fısıldadı: "Ampert diyor ki arenaya vardığımızda en kısa zamanda bir araya toplanmalıymışız."

Planın bir parçası mıydı? Muhtemelen. Eğer Ampert diğerleriyle grup olursa öldüklerinde 9'dan gelen haraçlara ulaşabilecekti. Bu sırada benim kendi görevim vardı ve önümdeki bu sürüyü korumak buna dâhil değildi.

"İyi plana benziyor," diye fikre katıldım.

"Diyor ki siz büyük haraçlardan bazıları ilk iş olarak elinize silah geçirebilirmişsiniz belki," dedi Wellie bana.

"Bir denerim." Ancak arenada onlara göz kulak olamayacaktım. Becerilerimi ya tankı havaya uçurmaya adayacak ya da bu uğurda ölecektim. "Dinle beni, röportajda gerçek bir adinin teki gibi konuşacağım. Bizim takım böyle bir karar verdik ama sizi asla incitmeyeceğim, tamam mı? Ne sizi ne diğer Çaylakları. Sözüm söz."

"Biliyoruz zaten," dedi Wellie gözleri güven dolu.

Aşırı güven. Herkesin iyiliği adına onlarla arama mesafe koymalıydım.

"Başka bir şey daha var ama," dedim. "Skorumu gördünüz, bir aldım. Oyun Kurucular beni hedefleyebilirler. Herhangi birinizin yakınımda olması tehlikeli olabilir. Bu yüzden içeride yalnız takılmak niyetindeyim."

Wellie'nin yüzü düştü. "Ama onlar hepimizi hedef alıyor. Bizim sana ihtiyacımız var."

"Eğer üzerime bir mutta sürüsü çekiyorsam veya Kariyerlere doğru sürükleniyorsam yok. Bu durumda bana ihtiyacınız yok. Hepinizin bunu anlaması lazım. Diğerlerine de söyle, tamam mı?"

Odanın diğer ucunda gözlerinin feri kaçmış Magno bir köşeye çekilmişti fakat iki metrelik bir yılanı kafesinden çıkarmış etrafa savurarak kendine yer açmayı başarıyordu. "Benim haraçlarım neredeler? Onları giydirmem lazım benim!"

İnsanlar çığlık atarken bir grup Barış Muhafızı bir araya toplanmış onu yakalamak için bir araya gelmiş plan yapmaya çalışı-

yorlardı. Drusilla zevkten dört köşe olmuş bağırıyordu: "İndirin şunu! İndirin şunu!"

Fakat şok tabancalarını çekmiş Barış Muhafızları işi halledemeden Lou Lou öne çıktı, ellerini yılana uzatıp, "Benim," dedi.

Magno sırıttı, kızın ellerinden sıyrıldı, yılanı onun omzuna sarkıttı, sonra kuyruk tarafını boynunun etrafına doladı. "Bak, böyle giyiyorsun."

Lou Lou yılanın boynunu koluna doladı, hayvanın başı elinin arkasına yaslandı ve kız onu havaya kaldırdı. Magno ileri eğildi ve yılanı ağzından öptü. Adeta bir delilik tablosuydu. Hasarlı küçük kızımızla kafası uçmuş, alemci stilistimiz. Wyatt, Lou Lou'yu almaya gitti, onu yeniden 12. Mıntıka ekibine götürmek için kolunu doladı. Yılan, Lou Lou'ya güç vermiş gibiydi. Kız sanki kendinin üç misli bir hisle hayvanı savurup yılan gibi tıslayarak haraçların yanından yürüyüp geçti.

Ben tam bizim mıntıkanın yanına katılırken yeşil odanın köşesindeki televizyon can buldu. Ekranda görünmez bir el, salondaki sahnenin görüntüsü üzerine süslü kıvrımlardan oluşan kocaman bir *50* yazarken gürleyen bir ses, anonsa geçti: "Bayanlar ve Baylar, Ellinci Açlık Oyunları Röportaj Gecesine hoş geldiniz. İşte herkesin en gözde sunucusu: Caesar Flickerman!"

Hilal şeklindeki bir Ay'ın üstüne tünemiş ve ardından yıldızlar kayan Caesar tavandan aşağı indirildi. Genç bir herifti; giydiği takımın mavisi öyle koyuydu ki siyaha çalıyordu ve üzerine işlenmiş minik ampuller yıldız gibi yanıp sönüyordu. Takımı asla değişmez ama her yıl saçını başka renge boyardı. Bu akşam koyu bir çam yeşiliydi ve gözkapaklarıyla dudaklarını aynı renge boyamıştı. Belki saçları ve gözleri için farklı bir yorum yapılabilirdi ama yeşil dudaklar çürüyen ceset izlenimi veriyordu. Hortlak gibiydi. Seyircilere sırıtırken sergilediği aşırı beyaz dişlerinin parıltısı, sadece o iğrenç bedenin altında bir kafatası olduğunu getiriyordu insanın aklına. Ay'ın üstünden ustaca indi, kollarını açtı ve konuştu: "Merhaba Panem! Bu partiyi başlatalım mı artık?" Kalabalık kükreyerek onayladı.

Yeşil odada genç bir Oyun Kurucu 1. ve 2. Mıntıkalar'ı dizdi, sahneye çıkış sıralarını okudu. Haraçlar onun peşi sıra kuliste beklemek üzere kapı dışında sıraya girdiler.

Caesar önceki kırk dokuz Oyun'un kısa bir özetini ekrana getirdi, savaşın hemen sonrasında haraçların silah dışında çok az malzemeyle eski, bombalanmış bir spor arenasına fırlatıldıkları o ilk yılların şatafatsız versiyonlarıyla başladı. Onuncu Oyunlar'ın bir dönüm noktası olduğunu anlatırken dikkatle izledim çünkü o yılın galibi 12. Mıntıka'dan çıkmıştı fakat sadece bahislerin, sponsorların ve haraçlara yiyecekle su bırakan dandik dronların ilk ortaya çıkışını gösteriyorlardı.

Bu noktadan sonra Oyunlar sırf bir ceza olmanın ötesine evrilip pişmanlıktan yoksun bir eğlenceye dönüşmüştü. Oyun Kurucular yabanda veya bombalanmış kasabalarda veya buna benzer, halihazırda mevcut mekânları kullanmaya, çeşitli muttaları ve silahları devreye sokmaya başlayınca en baştaki spor arenası geride bırakılmıştı.

Özellikle Yirmi Beşinci Oyunlar, ilk Çeyrek Asır Oyunları, alçakçaydı çünkü hasat kurası yerine mıntıkalar kendi haraçlarını seçmeye zorlanmışlardı. O zamanlar programı Flickerman soyundan başka biri, Lucky adında bir adam sunuyor, yıldönümü kutlamaları adına yorumları ise Gaul admda, tarihten kalma denecek kadar yaşlı bir kadın yapıyordu. Kadın "Şans HEP sizden yana olsun" ifadesini ilk kullanan kişi olarak tanınıyordu. Bu ifade birine şans dilemek adına ağızlara pelesenk olmuştu ancak üzerine düşünecek olursanız bunu bir haraca söylemek sadistlikti çünkü hayatta kalması için yirmi dört çocuğun yirmi üçünü öldürmesi gerekiyordu.

Bu ilk Çeyrek Asır Oyunları'nda Oyun Kurucular gösterinin Başkent'te geçecek kısmında haraçlara mıntıkalara özgü kostümler giydirerek at arabalarıyla sokaklardan geçirmeye başlamışlardı. Oyunlar için mekân keşfine çıkmak yerine sırf bu amaca yönelik bir arena inşa etmişlerdi. Ayrıca ilk Cornucopia da bu zamanda kullanılmış, silah ve erzaklarla donatılınca açılış gongundan hemen sonra amansız bir kan banyosunun meydana gelmesini tetiklemişti.

Son yirmi beş yıl boyunca ise çöl, buzul veya Wiress'ın yer aldığı ve adına Ayna Yuvası dedikleri yansıtmalı bulmacalar gibi farklı bir çevreyi ya da temayı temel alarak her yıl yepyeni arenalar tasarlıyorlardı. Sonra Caesar, ikinci Çeyrek Asır Oyunları arenasına dair üstü kapalı konuşarak seyircide merak uyandırmaya başladı. Diğer tüm arenaları gölgede bırakacak bir söylenti duyduğunu söyledi. Ne olduğunu hayal edebiliyorlar mıydı? Hayır, edemiyorlardı. Şahane olacak mıydı? Evet, olacaktı.

Midem kasıldı ve ilk çıkmayacağıma seviniyordum. Ayrıca ilk 1. Mıntıka çıkacak diye de seviniyordum. Caesar, Silka'yı takdim edince kız hızlı adımlarla sahneye çıktı, beş metrelik elbise kuyruğunu ardından sürükledi.

"Iyy. Sümüklüböcek gibi," diye Maysilee yüksek sesle yorum yaptı ve yeşil odada gergin kahkahalara yol açtı. Ancak herkesin esas düşündüğü şey, Silka'nın topuklular olmadan bile bir seksen boyuyla beş metre ötedeki mankenin balta atıp kalbine saplayabilmesiydi. Ki bu öyle gülünecek bir şey değildi.

Bu yıl çok kalabalık olduğumuzdan herkes ikişer dakikalık röportajlarla sınırlıydı ve dört mıntıkada bir Caesar'ın "tatlı molası" diye adlandırdığı reklam araları verilecekti.

Silka hiç vakit kaybetmeden iriliği, kuvveti, balta becerisi ve on puan alışı hakkında böbürlendi. Kariyerlerle olan ittifakından bahsetmedi bile ve Caesar konuyu açınca sadece, "Yani, araziyi temizleyecek birilerinin olması faydalı tabii," dedi.

Sonra Panache kasılarak sahneye çıktı, poz vermek için üç kez durdu, seyirciler için adalelerini sıktı.

"Birinci Mıntıka'dan Panache!" diye gürledi Caesar. Sonra ona sordu: "E, Panache herkesin bildiği özelliklerin bir kenara, seyirciler neden seni desteklesinler?"

"Çünkü en büyük, en kaslı, en iyi benim!" dedi Panache bir kez daha poz vererek.

"Aman aman, öyle bir konuşuyorsun ki seni mangalda mı pişirsek acaba dedim!" diye alay etti Caesar.

"Aynen öyle. Ben tamamen etten ibaretim, küçük adam," dedi Panache ve Caesar'ın kafasını okşayarak ona büyüklük tasladı.

Ondan nefret etmesi işten bile değildi. Kameralar Caesar'a dönmüştü hemen ama o zaten böyle anlar için yaşıyordu. "Beynin bile mi?" diye sordu merak içinde.

Seyirciler kıkır kıkır güldüler. Panache'ın yüzüne bir şaşkınlık yayıldı, sonra alay edildiği için öfkelendi. "Beynim hariç! Beynim elbette şeyle... o gri şeyle dolu."

Caesar bunu sindirmeye çalışırcasına, ifadesiz bir bakışla başını salladı; o sırada seyirciler kahkahalara boğuldular. Panache kızarmaya başladı ve tren penceresini kırdığı zamanı hatırladım ki pencere masumdu ve ona hiçbir şey yapmamıştı. Bir an Caesar'ı parçalayacağını düşündüm ama kendini tuttu ve sadece seyircilere bağırdı: "Ne önemi var?"

"Beynin mi?" dedi Caesar heyecan içinde. "Bence beynin... bayağı bir önemi var!"

Başkent halkı kendilerini kaybettiler ki ben de öyle, tabii bu şakanın sadece Panache'ı hedef almadığı kafama dank edene dek. Tırnak yerine pençesi olan, mıntıkalı, aptal domuz yavrularının hepsi için söylenmişti bu. Eğlencelik hayvanlardık biz. Onların zevki için gözden çıkarılabilirdik. Yaşamayı hak etmeyecek kadar salaktık.

Caesar seyircileri sakinleştirdi ve röportaja geri dönmeye çalıştı. "Kötü bir niyetimiz yok, Panache, hepsi şaka. Ben biyolojiden sınıfta kalmıştım mesela. Peki söyle bakalım bize, senin silah tercihin nedir?"

"Yumruklarım," dedi Panache ve birini doğruca Caesar'ın burnuna tuttu.

Caesar narince bir adım geri çekildi, başını izleyicilere çevirdi ve onların duyacağı yükseklikte fısıldadı: "Yumruğu da etliymiş."

İşte o an Panache'ın işi bitti. Kahkaha krizlerine giren insanların, yanaklarından yaşlar süzülenlerin, gülmekten nefessiz kalanların görüntüleri ekrana yansıdı. Caesar soru sormaya devam eder gibi yaptı, Panache ona her baktığında geri sıçradı, kameralara korkmuş numarası yapıp komik ifadelere büründü. Panache'a ben de dayanamıyordum ama ona haksızlık yapılıyordu. Derken zil çaldı

ve vaktinin dolduğunun sinyalini verince öfkeli ve küçük düşmüş bir halde sahneyi terk etmekten başka bir seçeneği kalmadı.

1 ve 2. Mıntıkalar'dan geriye kalan haraçlar da görünüşe göre beyinsiz hayvanlar olarak etiketlenme tehlikesini fark etmiş, bu yüzden silah becerilerine ve Kariyer çetesinin getireceği faydalara odaklanıyorlardı. Fakat Panache, vereceği zararı vermişti çoktan ve kaslı olmaya dair en ufak böbürlenme karşısında Caesar, yandan komik bir bakış atarak seyircileri kıkır kıkır güldürüyordu. Babamın söylediği bir şeyi hatırlıyorum da, eğer birini insanların karşısında komik duruma düşürürsen onun zayıf görünmesine yol açarsın demişti. Aslında o, Başkent'teki zorbaları kast etmişti ama burası için de geçerli gibi duruyordu.

Bu ana kadar Çaylaklardan hiç söz edilmemişti, ancak Dio 3. Mıntıka röportajlarına ittifakın haberleriyle giriş yaptı ve takımdaki herkesin isimlerini, her birimizin becerilerini uzun uzun anlattı. Ardından sahneye Ampert çıktı ve önceki tüm haraçların beyinlerinin yıkandığına dair teorisini, Kariyer galibiyetlerinin orantısızlığını, sayı üstünlüğünün ne kadar farklı bir sonuç doğuracağını anlattı. Kendi becerilerinden bahsetmedi bile ama buna ihtiyacı yoktu zaten çünkü öyle keskin zekâlıydı ki Caesar buna dair yorumları kendi yaptı. Aslında Kariyerlere kıyasla 3. Mıntıka'nın tamamı zeki, dayanışmacı, kendine hakim bir tablo çizmiş, bol bol alkış almışlardı.

4. Mıntıka, Çaylaklara dair stratejilerinden bahsetmeye değil, mızrak ve ağ hünerlerini göstermeye hazır çıktılar sahneye. Fakat Caesar'ın soruları karşısında afalladılar. "Şu çocuklar epey akıllı çıktılar, ne diyorsunuz?" "Sizce başka marifetler gizliyorlar mı?" "Peki, sayılarına ne diyorsunuz?" "Kariyerler, Çaylaklara karşı ne gibi planlar yaptılar?"

İlk tatlı molası verildiğinde Başkent harıl harıl Çaylaklardan söz ediyordu. Seyirciler, Oyunlar boyunca moda olmuş stillerle oyalanırken 5. Mıntıka yeşil odada acil durum toplantısı yaptı. Kariyer mıntıkalarından geriye bir tek onlar kaldığı için bu onların ittifakının Çaylaklar karşısındaki duruşunu göstermek açısından son fırsatları olacaktı. Gecenin geriye kalanı bize aitti.

9. Mıntıka, Çaylaklara katılmış olmalarına rağmen mesafeli durmayı yeğliyordu. Utangaçlardı belki ya da pek sosyal değillerdi. Bir merhaba demeye yanlarına gittim ki bu bana ayçiçeği simgelerini gizli gizli incelemek fırsatı verdi. Replikaların, en az Ampert'ın simgesine gösterilen özenle yapıldıklarını gördüm. Kema'nın çiçeğindeki minik çatlaklar o kadar ikna ediciydi ki acaba onu değiştirmediler mi diye endişe ettim. Su tankına ulaşmak için onca zahmete katlandıktan sonra seramiği patlayıcı sanıp ateşe vermeye çalışırken yakalanmak istemiyordum. Fakat Beetee'ye ya güvenecektim ya güvenmeyecektim. Sonuçta o da bana güvenerek bir risk almıştı.

Aradan sonra 5. Mıntıka bizim kusurlarımızı öne çıkarmak için ellerinden geleni yaptı. Beden ölçülerimize, eğitim eksikliğimize odaklandılar ama bizi ortadan kaldırmaya dair etraflı bir planları yoktu çünkü Kariyerler muhtemelen ukalalık taslayıp buna gerek duymamışlardı, bu yüzden birinin söylediği diğerininkini tutmuyordu. Tek grup halinde mi kalacaklardı yoksa bölünecekler miydi? Yiyecek ve su paylaşacaklar mıydı? Kariyerlerin lideri kimdi ve diğerleri onu takip edecek miydi? Belli ki hiç ele alınmamış temel sorulardı bunlar. Tabii yanıtlardan emin olamadıkları için kendi reklamlarını yapma dürtüsü galip gelmişti.

Sırada benim kumrular olduğu için biraz endişeliydim. Üstlerinde fırfırlı şifon giysiler vardı; ancak Wellie, Caesar'ın mikrofonuna geçtiği anda gecenin geri kalanı tamamen Çaylaklara ait oldu. Wellie ufak tefekti belki ama bu ikinci planda kaldı çünkü 5. Mıntıka'yı tökezleten soruları hiç tereddüt etmeden yanıtlıyordu:

"Sizin kullandığınız tabirle biz hep tek bir çete olarak duracağız. Ancak Kariyerleri yenmek adına, gerektiğinde bölünebiliriz."

"Ah, erzaklarımızı paylaşacağız elbette. Makul olan bu."

"Bizim tek bir liderimiz yok. Çaylaklar daha çok ittifakın kendisine odaklılar ki bu daha iyi; anlarsınız ya, neticede aramızdan kimi çocukları kayıp vereceğiz. Fakat Ampert böyle bir fikir ortaya atınca hepimiz onun planına sadık kalmaya yemin ettik ve birbirimizi sonuna kadar koruyacağız."

Bilemiyorum, Ampert belki de röportaj taktikleri konusu beni habersiz bırakmıştı çünkü kafamın sabotajla meşgul ola... nı biliyordu; ancak bu bir kenara Çaylaklar çok muntazam ... çıkarıyorlardı. Kimse kendi hakkında fazla konuşmuyor, ... birliğin getirdiği gücün altını çiziyor, Çaylakların arenada fayd... nacağı avantajlardan bahsediyordu. Mesela küçük cüsseli olm... ağaca tırmanmayı veya saklanmayı kolaylaştırması, daha az ... ihtiyacına yol açması, takım arkadaşlarına güvenmenin daha bir uyku çekmek anlamına gelmesi –oysa Kariyerler rahat ra... kestiremeyeceklerdi– bizde bol olan beyin gücünün taktik k... maktan yemek bulmaya ne kadar çok konuda işe yaradığı. Ke... şahsi becerilerinden bahsettikleri kısa anlarda bile bunu birbirle... ne yardım etmek için nasıl kullanacaklarından söz ediyorlardı.

Belki biz kaybedecektik ama memleketlerimizdeki bir sürü sana gurur verdiğimizden emindik.

Oyun tarihindeki en dehşetli muttaların özetinin gösterildi... ikinci tatlı molası verildiğinde bile Çaylaklar duruşumuzu ku... vetlendiriyordu ve biz ne olduğunu bile anlayamadan sıra ... Mıntıka'ya geldi.

Çaylaklar ne kadar hayranlık uyandırsa da sanırım artık Caesar usandırmaya başlamıştık. Fedakârlık ve sessiz kararlılık, pek de eğlence malzemesi vermiyordu. Dolayısıyla Çaylaklarla olan iş-birliğimizden çabucak ve kısaca bahsettikten sonra 12. Mıntıka'nın arsızlıklarını dinlemeye büyük bir hevesle hazırdı.

Caesar, Maysilee'yi hemen dolduruşa getirdi ve Maysilee, ön sıranın orta kısmına zevksizlikleri konusunda makineli tüfek gibi saldırınca epey bir kahkaha topladı. Yüz dolarlık banknotlardan bir takım elbise giymiş adama, "Ne kadar tatlı olmuşsunuz. Bu gece tüm dostlarınızı üstünüze giymişsiniz," dedi. Kedi kulağı implantları takmış bir kadına, "Yoksa o çanta da esasında pire kovucu mu?" diye sordu.

Wyatt, hesap makineli bir Oyun Kurucu'nun teyit ettiği karmaşık ihtimal hesapları yağdırdı. Günde yüzde otuz sekiz artan enflasyonu da hesaba katarak Oyunlar'ın ikinci haftasında bir

haraca sülün dolması göndermenin bir sponsora kaç dolara mal olacağını da doğru hesaplayınca adeta Caesar'ın aklını başından aldı. "Matematiğin beni bu kadar baştan çıkaracağını hiç tahmin etmezdim!" dedi heyecanla. "Arenada şans senden yana olacak mı bilmiyorum, Wyatt ama eğer kazanırsan sen ve ben doğruca kumarhanenin yolunu tutuyoruz!"

Lou Lou, omzunda yılanıyla seyircilere dişlerini gösterirken tam bir sansasyondu. Her zamanki gibi adını ve mıntıkasını söyledi fakat Caesar ona soru sorduğunda tıslayarak yanıt verdi. Seyirciler kıs kıs güldüğündeyse yere çömeldi, yılanı öne uzattı, kimisi şakadan irkilip geri çekildi, daha cesur olanlarıysa onun kuvvetli bedenini okşadılar. Gönüllerini kazanıyordu ve Caesar, belki de onun vahşiliğinden esinlenip bu akşam ilk kez sordu: "Pekâlâ, Louella; Çaylaklar tüm Kariyerleri öldürürse, o zaman ne yapacaklar? Sizlere ne olacak o zaman?"

Yılan sanki biri ona harekete geç demiş gibi bir kadının mücevher bezeli yüzüne tısladı ve Lou Lou hırıldayarak şöyle dedi: "Bizi katledeceksiniz. Bizi katledeceksiniz."

Yılana sarınmış bu tuhaf kızın manzarası onları eğlendirmişti belki ama Başkent'e yaptığı saldırı hiç eğlendirmemişti. Seyircilerden nefes sesleri ve tasvip etmeyen konuşmalar yükseldi fakat Lou Lou ısrarla devam etti.

"Bizi katledeceksiniz! Bizi katledeceksiniz!" Sesi gitgide tizleşti ve etkisi kan dondurucuydu. "Bizi katledeceksiniz!"

Sözde eğlence olan o aldatıcı görünüm kayboldu gitti. Lou Lou sahne kenarı boyunca süründü, ön sıradaki biletli seyircileri tek tek gösterip bağırdı: "Sen! ... Sen! ... Sen! ... Sen! ..."

Peşi sıra dans ederek takip ederek sahne sihrini tekrar yakalamaya didinen Caesar'ın o meşhur soğukkanlı havası bile uçup gitti. "Pekâlâ Louella... Louella! Maalesef Oyunlar'm tek galibi olur. Louella! Azimli olduğuna hiç şüphe yok, değil mi! Biraz yardım, lütfen!"

Lou Lou, milleti tek tek suçlarken bir anda sessizliğe büründü. Gözleri yukarı kaydı ve zemin döşemelerinin üstüne devrildi.

"Yorgunluktan bayılıverdi, tam da vaktinde!" dedi Caesar heyecanla. Oyun Kurucular'ın bunda bir parmağı olduğuna emindim; muhtemelen pompa aracılığıyla ona ilaç vermişlerdi Wyatt'ın onu sahne arkasına taşımasına izin verdiler ve Caesar hiç aralıksız beni takdim etmeye girişti: "Ve şimdi gecenin son haracı, On İkinci Mıntıka'dan Haymitch Abernathy!"

Sahneye doğru yürümeden önce oyalanıp bekledim çünkü yeleğinde kokteyl bardakları olan birisi acele etmezdi bence. Programı toparlamaya çalışan Caesar hemen konuya daldı. "Pekâlâ Haymitch, Oyunlar'da normale kıyasla yüzde yüz daha fazla yarışmacı olması konusunda ne düşünüyorsun?"

Benim konuştuğumu ilk kez duyacaklardı ve kalıcı bir izlenim bırakmak istiyordum. Fakat birden Büyük Amca Silius'ı değil de burada benim yerimde olması gereken Woodbine Chance'i düşünürken buldum kendimi. O hep başını belaya sokardı ama millet onu severdi. Hele kızlar. Gerçek bir tehlike olarak görülemeyecek kadar gençti ama kesinlikle bir haytaydı.

Omuz silktim ve Chance'in tavrının içime biraz yerleşmesine izin verdim. "Ben pek bir fark göremiyorum. Ahmaklık seviyesi de yüzde yüz oranda artacağı için bence ihtimaller aşağı yukarı aynı kalacak."

Seyircilerden gelen kıs kıs gülüşler cevabı sevdiklerini gösteriyordu.

Onlara yarım ağız gülümsedim. "Tabii ben Kariyerlerden bahsediyorum."

"Peki, bunu herkes bilmiyor ama duyduğuma göre Kariyerlerden biriyle, Panache'la atışmışsınız, doğru mu?" diye sordu Caesar.

"Duyduğuma göre sen de atışmışsın," diye cevabı yapıştırdım. Caesar seyirciyle birlikte güldü. "Doğru, Kariyerlerin hiçbiriyle aram iyi değil. Fakat Çaylaklar bayağı zekiler ve benimle yüze yüz güvendeler."

"E Oyun Kurucular'ın skoruna bakacak olursak seninle herkes güvende," diye yorum yaptı Caesar ve seyirciler *uuu* çektiler. "Duyduğuma göre eğitimde bir almışsın?"

"Bu o kadar kolay bir şey değil!" dedim ona. "Ben bunu bir onur nişanı olarak görüyorum. Yani otuz bir tane yeminli müttefikim var, kaya gibi sağlam bu vücut var ve herhangi bir Kariyerin beş misli zekâ var. Peki başka ne var ben de? Cesaret. Çünkü... Oyun Kurucular'ı kızdırmaktan korkmadığım besbelli!"

Kollarımı seyircilere açtım ve onlar destek için bağırırken sahne önünde yürüdüm. "On alsam ne olacak? Ne olacak yani? Herkes on alabilir! Bir almak için kendine has bir baş belası olman gerek, haksız mıyım?" Olumlu tezahüratlar yükseldi. "Bir kısmınız ne demek istediğimi anlıyor, bunu görüyorum." İkinci sırada kafasına içi canlı arılarla dolu cam bir küp takmış adama işaret ettim. "Buradaki bu beyefendi, mesela." Adam hararetle başını salladı. "Peki ya sen, canım?" Kedi kulaklı kadına doğru eğildim. Neşeli bir mahcubiyetle yüzünü örttü. "Biliyorum, sen beni anlıyorsun."

"O halde kızdırdığın herkesin bir listesini yapalım," dedi Caesar. "Panache var... diğer Kariyerler... bir de Oyun Kurucular. Hem de Başkent'te geçirdiğin birkaç gün içinde. Ya sizin orada?"

"E bir de Barış Muhafızları var." Seyirciler biraz sessizleştiler. "Onlara beyaz likörlerini zamanında teslim etmediğimde bayağı kızıyorlar." Şok içinde kahkahalar yükseldi.

"Onların beyaz likörü mü? Sen okuldan sonra ne işle uğraşıyorsun bakayım, Haymitch?"

Bu konuyu elimden geldiğince Hattie'den uzak tutmaya dikkat ettim. "Yani, buna fen ödevi de diyebiliriz. Ben öğrendim ki meğer her şeyden içki yapabiliyormuşum, Caesar. 12. Mıntıka bununla pek övünemez ama Panem'in en iyi kaçak içkisi bizde. Üs komutanının da benim sözlerimi onaylayacağından hiç şüphem yok!"

"Ama... bu yasadışı değil mi?"

"Öyle mi? Harbiden mi?" Elinde abartılı büyüklükte bir brendi kadehi tutan bıyıklı bir adama döndüm. "Ama komutanın bana bunu söylemesini beklerdim ben."

Zil çaldı ve Caesar sırtıma bir şaplak geçirdi. "Bu çocuk tam bir hayta, baylar bayanlar! On İkinci Mıntıka'dan, Haymitch Abernathy! Şans HEP onun yanında olsun!"

Seyircilerin yarısı beni alkışlamak için ayağa kalktı. Kedi kulaklı kadına göz kırptım, çok hoşuna gitti, sonra sahneden çıktım. Hayta sözcüğünü Caesar'ın kafasına Drusilla'nın soktuğuna emindim ama öyle olsa bile unvanı hak ettiğimi düşündüm.

Sahne arkasında Mags ve Wiress beni bekliyorlardı. Mags bana sarıldı, Wiress hızlıca kafasını salladı, bir tek şöyle dedi: "Sponsorların olacak."

Biz takımın geri kalanına katılıp çıkışa doğru koridorlardan aceleyle ilerlerken Caesar'ın bu akşamın programını sona erdirdiğini duydum. Apartmana geri dönmemiz gerektiğini sanıyordum ama kamyonete ulaştığımızda Plutarch bekliyordu.

Drusilla'ya seslendi. "Harika iş çıkardınız! Farkında mısın, bu çocukların hiç doğru düzgün bir foto çekimi olmadı. Benim eve uğrayıp yüksek kalite fotoğraflar çeksek, hatta biraz da video kaydı alsak ne dersin? Orada biraz dururlarsa daha sonra yayınlanabilecek kısa görüntüler çekmek açısından iyi olurdu. Hem foto çekimi olmadan sen de ben de işimizi layığıyla yapmış sayılmayabiliriz."

Drusilla bunu bir düşündü. "Magno Stift'ten asla söz edilmediği sürece varım."

"Magno kim?" dedi Plutarch ve Drusilla bir hışım özel arabasına bindi.

Effie alçak sesle, "Bazı evlilikler hiç gerçekleşmemeli," dedi.

"Drusilla ve Magno evli miydi?" diye sordum duyduğuma inanamayarak.

"Hâlâ öyleler, teknik olarak," dedi Plutarch. "Otuz yıl oldu, hâlâ devam ediyor! Drusilla vergi meselesi diyor ama kim bilir? Gidelim mi?"

Mags ve Wiress davet edilmemişlerdi ama geri kalanımız, tepemizden bizi seyreden Trajan Heavensbee eşliğinde Plutarch'ın kütüphanesine yerleştik. Üzerimizdeki Trinket'ların giysileri sayesinde neredeyse hepimiz evde gibi gözüküyorduk. Effie makyajımızı tazeledi, hatta ceket yakama altın merdivenin replikası şeklinde aranje edilmiş bir çiçek bile ekledi.

Plutarch video çekimleri için bizi tek tek kış bahçesine götürmeyi önerdi. "On İkinci Mıntıka, hiçbir önem arz etmezken daha gözü pek sponsorların nezdinde çok kıymetli bir hale geldiler," dedi canlı bir ses tonuyla. "Bu bir atılım. Ama bu trende herkesi katmak için biraz uğraşmamız lazım." Onunla önce ben gittim, o sırada Drusilla, Maysilee'nin foto çekimini yönetti ve Wyatt, bir yandan yılanına sarılırken öte yandan süslü bir şamdana hayranlıkla bakan Lou Lou'ya göz kulak oldu.

Plutarch kendi güvenlik ekibinin yeterli olacağını söylediği için Barış Muhafızları'nı girişte bıraktık, dolayısıyla malikâneye yaptığım önceki ziyarette olduğu gibi başımızda bir koruma yoktu.

Plutarch'ın acelesi vardı sanki ve ona yetişmek için adeta koşar adımda yürüyordum. "Ben senin de söylediğin gibi, bizim büyük bir risk olduğumuzu düşünen insanlar hakkında düşündüm ve..."

Sözümü yarıda kesti. "Dinle beni, Haymitch, beni sevmediğini ve bana kesinlikle güvenmediğini biliyorum ama şunu bilesin ki kim nasıl görünürse görünsün özgürlüğe kavuşma isteği sadece mıntıkalarla sınırlı değil. Senin talihsizliğin sana böyle düşünme hakkı vermez. Umarım bu akşamdan sonra bunu da göz önünde bulundurursun."

Neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. "Ne?"

Kış bahçesinin sıcak havası yüzüme çarptı. Plutarch kuğu telefona doğru gitti, ahizeyi kaldırdı ve şöyle dedi: "Bu tarafta hazırız." Bir an daha karşı tarafı dinledi, sonra ahizeyi elime tutuşturdu. "Seninle konuşmak isteyen biri var." Sonra beni yalnız bırakacak kadar uzaklaştı.

Aha. Şimdi anladım. Başkan Snow. Röportajda haddimi aşmıştım ve kanlı sonumun nasıl olacağını öğrenmek üzereydim. Ve kendini düzgün bir adam olarak bilmek isteyen Plutarch, beni yeniden kurtlara attığı için üzgündü. Anlaşıldı. Korku içinde ahizeyi kulağıma götürdüm, kendimi hazırladım ve anca "Alo?" diyebildim.

"Haymitch? Gerçekten sen misin?" Yeni akmış gözyaşlarıyla çatlayan o nefessiz kalmış ses, doğrudan kalbimi yarıp geçti.

Lenore Dove.

14

Gözlerim sımsıkı kapalı telefonu tuttum. Yeniden dağlardaydım. Kollarımı ona sarmıştım, saçlarında hanımeli kokusu vardı. O zaman da ağlamıştı. Benim yaptığım bir şeyden değil ama. O sabah bir adamı asıp hepimize izletmişlerdi. Ama oradaydık işte, tepelerinde ta üstünde, göğün bir ucundan diğerine uzanan bir değil iki gökkuşağıyla. Bazen her şey ne kadar güzel ve biz onları nasıl da mahvediyoruz diye ağlardı. Çünkü dünya bu kadar korkunç bir yer olmak zorunda değildi. Bu dünyanın değil, insanların suçuydu.

"Haymitch?"

"Evet. Benim. Buradayım. Sen nereden arıyorsun?"

"Barış Muhafızı üssündeyim. Beni tutukladılar."

Bu beni elektrik şoku gibi sarsarak kış bahçesine geri döndürdü. Burnuma gelen hanımeli değil, nepenthe'den yükselen gül ve çürük et kokusu karışımıydı. Benim kollarım onu koruyamazdı, anca boş havayı kucaklayabilirdi. "Tutukladılar mı? Ne zaman? Ne sebeple?" Acaba Barış Muhafızları'nın beyaz likör alması konusunda şaka yaptığım için miydi? Serseriliğimin acısını ondan mı çıkarıyorlardı?

"Dün gece. Müzik çaldığım için. Sanırım sana eğitimde bir puan verilince biraz sapıttım. Müzik kutumu Adalet Sarayı'na götürdüm. Henüz sahneyi sökmemişlerdi, ben de birkaç şarkı çaldım."

[illegible] şarkılar olduğunu bana söylemesine gerek yoktu. "Ka[illegible] [illegible]" "[illegible] Mağazası." "Darağacı." Halkın önünde [illegible] yasak olan şarkılar. Clerk Carmine ve Tam Amber şimdi [illegible] koşin. Onların endişesini ve korkusunu ben [illegible] bu defa. "Ah, Lenore Dove... sen iyi misin? Canını [illegible]"

[illegible] zorla getirdiler. Şarkıları çalmamdan çok insan[illegible] sorun oldu. Bu yıl herkes çok üzgün, bir sürü çocuk [illegible] bir araya gelebileceği, seslerini duyurabilecekleri bir [illegible] duyuyordu. Bazen acı, tek başına katlanılamayacak [illegible] oluyor."

[illegible] Adalet Sarayı'nın önünde yüreğini ortaya koyan tek o [illegible] Bir güruh toplanmıştı. Yasak şarkıları söylemişlerdi. "Su[illegible] diyorlar?"

"Huzuru bozmak falan işte. Bilirsin ya, 'Huzur Yoksa O Yok [illegible].'"

Zihnimde düşünceler yarışıyordu. Huzuru bozmak, isyana teş[illegible] sayılmazdı. Bu suçlamayı sarhoş olup birkaç şişe kırınca ya[illegible] ki bu 12'de hep olan bir şeydi zaten. Büyük bir kumpasın [illegible] gibi bir şey değildi bu yüzden onu zorla konuşturmak için [illegible] birtakım metotlar denemezler diye umdum. Altı üstü er[illegible] arkadaşı hasat edilmiş on altı yaşında duygusal bir çocuk ola[illegible] görürlerdi. Belki müzik kutusuna bir süre el koyar veya Açlık [illegible] bittikten sonra ortalık sakinleşene kadar hapis tutarlardı. [illegible] onu meydandaki prangalara vurmazlardı çünkü on iki[illegible]deyken onu bununla tehdit etmişlerdi. Fakat bu dört yıl öncey[illegible] ve Covey'lerin hayranları arasında Barış Muhafızları da vardı ve bu onun lehine olabilirdi. Cezanın büyük bir kısmını dinleyici[illegible] ne kadar olay çıkardığı ve üs komutanının buna nasıl bakaca[illegible] belirleyecekti. Bu gece komutana içki satmakla böbürlenmemin onun işine yaramayacağı kesindi ama. Şimdi adam ona daha sert davranmak zorunda hissedebilirdi.

"Kavga çıktı mı? Kırılan dökülen bir şey oldu mu?" diye sordum.

"Ah, kimin umurunda? Yarın sabah beni salacaklar oysa sen arenaya gidiyorsun." Üzerime bir rahatlama yayıldı. Onu salacaklardı. Hafif cezaydı sadece. "Benim halim bir nebze olsun umurumda değil," diye sözüne devam etti. "Ve son dakikalarımızı neyin kırılıp döküldüğü üzerine konuşarak geçirmek istemiyorum, orası kesin. Kırıldığından bahsedeceğim tek şey varsa o da kalbim... buna diyecek bir şeyin var mı?"

Öfkeden deliye dönmüştü ve büyük ihtimalle gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Ah, Lenore Dove... her şeyi berbat ettiğim için çok özür dilerim." Öyleydi hakikaten. Barış Muhafızları, sırf Woodbine'ın annesine yardım etmeye çalışıyor diye onu hedef almayacaklardı. En azından bir kurala karşı gelmiyordu.

"Sen mi berbat ettin? Senin orada olman tamamıyla benim suçum! Ayrıca o puanı benim yüzümden aldığını biliyorum. Seni resmen kendi ellerimle öldürdüm ve ben bununla yaşayamam."

Yani kendini öldürtmeye mi uğraşıyordu? Şimdi de *ben* öfkeden deliye dönmüştüm. "Bu bir yalan ve bunu kendine söylemeyi bırak! Ben baş kaldırmasaydım sen birkaç yara bereyle atlatacaktın ama ikimiz de hâlâ On İki'de olacaktık."

"Hayır sevgilim, olay hiç de öyle olmadı. Ben haddimi aştım, tıpkı amcamların hep beni uyardığı gibi. Kendimi kaybettim, bağırıp çağırmaya başladım ve sen de şimdi ...of, Haymitch... ben sensiz bu dünyada olmak istemiyorum."

"O halde seni assınlar diye mi uğraşıyorsun şimdi? Bak eğer böyle bir şey yaparsan yemin ederim ben..." Ben ne? Ben ölü olacağım, başka söylenecek bir şey yoktu ki. Hiçbir şey yapabilecek konumda değildim. Ama o an o kadar çaresiz hissediyordum ki onun fikrini değiştirmesi için yapabileceğim her şeyi yapmalıydım. İnsan ölünce ne oluyor hiç bilmiyorum ama Lenore Dove hiçbir şeyin asla ölmediğine, tıpkı kasabadan kasabaya giden Covey'ler gibi bizim de bir âlemden diğerine geçtiğimize inanırdı. "Senin şarkılarından birindeki gibi, hayaletim senin hayaletine musallat olur ve bir an olsun onu rahat bırakmaz."

"Söz mü?" Sesi biraz daha umutlu geliyordu. "Çünkü bu söylediğine inanabilirsem, o zaman bu acıya katlanabilirim. Ama esas katlanamayacağım şey... ya bir daha asla bir araya gelemezsek?"

"Biz daima birlikte olacağız," dedim inançla. "Nasıl olur, nerede olur, hiçbir şey bilmiyorum ama bunu kalbimde hissediyorum. Sen ve ben kaç defa kopup yeniden birleşecek olsak da birbirimizi bulacağız."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Ama sen bilerek kendini öldürtmek gibi aptalca bir şey yapmadığın sürece. İçimde bir his bunun her şeyi bozacağını söylüyor. Sen hayatta kal, şarkılarını çal, insanlarını sev, yaşayabileceğin en güzel hayatı yaşa. Ben orada, Çayır'da seni bekliyor olacağım. Söz. Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı. "Deneyeceğim. Bu da benim sözüm olsun."

Plutarch dikkatimi çekmek elini salladı, saatine pıt pıt vurdu. Zamanım dolmuştu.

"Lenore Dove, seni sonsuz ateş gibi seviyorum. Daima."

"Ben de seni sonsuz ateş gibi seviyorum. Sadece seni. Tıpkı benim kazlar gibi benim bir ömür boyu tek eşim var. Hatta ömrüm tükendikten sonra bile. Sonsuza dek."

Ona "hayır, bana yas tutarak ömrünü tüketme, kimi istersen onu sev," demek istedim. Ama şu an bu düşünceye katlanamazdım. Onun başkasını öpmesine. Ama asil durmaya, bu sözcükleri söylemek için kendimi toplamaya uğraşıyordum ki hiçbir uyarı gelmeden hat kesildi.

"Lenore Dove? Lenore Dove?"

Gitmişti. Hem de bu kez sonsuza dek. Ama güvendeydi. Kuğuyu, bir çocuğu uykuya yatırır misali yavaşça, usulca beşiğine koydum. Elveda sevgilim.

Bu aramanın nasıl gerçekleştiğine daha anca kafa yoruyordum şimdi. Başkent'ten bir haracın memleketine telefon açma fırsatına eriştiğini daha önce hiç duymamıştım. Plutarch'la göz göze geldim. "Bu aramayı sen mi ayarladın?"

Omuz silkti. "On İki'de eski bir dostum var."

"Bunu benim için neden yapasın?" dedim sahiden kafam karışmış halde. "Bunun senin başını gerçekten belaya sokacağına bahse girerim."

"Evet, haklısın. Bunu öğrenirlerse bir sonraki yemeğim muhtemelen koca bir tepsi dolusu zehirli istiridye olur. Fakat bu riski göze almak zorundaydım çünkü bana güvenmene ihtiyacım var, Haymitch. Daha da önemlisi, sana vermek üzere olduğum bilgiyle güvenmene ihtiyacım var."

Büsbütün kaybolmuştum. "Ne bilgisi?"

"Arenayı bozmakla ilgili."

Birdenbire apışıp kaldım. Plutarch? Plutarch arena kumpasını biliyor muydu? Haklıydı. Ona güvenmiyordum; artık şu kahrolası plana da inanmıyordum. Kameralar devre dışı kaldığı halde benim Beetee ile görüşmemi bir şekilde kaydetmiş olabilirler miydi? Eve dinleme cihazı koyması kolaydı. Yoksa dün geceki sebze buketinin içinde mikrofon mu vardı? Durum buysa Plutarch Başkent için çalışıyor olabilir, benden daha fazla bilgi almaya ve işin içinde olan herkesi öldürmeye çalışıyor olabilirdi. Lenore Dove'la telefon görüşmesini ona güveneyim diye ayarlamıştı, böylece ona açılacaktım.

"Neden söz ettiğin konusunda hiçbir fikrim yok," dedim.

"Öyle olsun. Akıllıca. Güvenme bana. Bir tek söyleyeceklerimi dinle o zaman ve arenadayken bak bakalım işine yarayacak mı."

Şaşkınlık içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Doğru adamla konuştuğundan emin misin?"

"Tamam, dinle. Benim güvenlik iznim yok ama kuzenim bir Oyun Kurucu'nun çırağını tanıyor, daha Üniversite'den yeni mezun olmuş. Programı bırakıp televizyonda çalışmak istiyor. Evvelki gece onu sarhoş etmek için servet harcadım. Elime geçen en faydalı bilgi, arenanın güneşiyle bizimkinin senkronize olduğu."

Afallamış halde ona baktım. "Her zaman öyle değil mi yani?"

"Bazen. Arenaya bağlı. Bazen birden fazla güneş olur, bazen hiç olmaz. Bunun senin için önemi şu ki güneş doğudan yükselecek böylece yönünü bulabileceksin."

Beetee tankın kuzeyde olduğunu söylemişti. Eğer doğruysa bu çok önemli bir bilgiydi ama hiç heyecanlanmamış gibi davrandım. "Bunu ben de tahmin ederdim her halükârda."

"Başka bir şey daha: Yaklaşık bir iki yıl önce Oyun Kurucular'dan oluşan bir komite bizim kış bahçemizi ve diğer bahçeleri gezmek istediler. Heavensbee'ler ender bulunan çiçek koleksiyonlarıyla ünlüdürler. Ben onları gezdirirken çay söylemek üzere odadan çıktım. Çiçek tepeciği inşa etmekten söz ederlerken onlara kulak misafiri oldum."

"Çiçek tepeciği mi?"

"Bizim bahçıvan şuradaki tümseklere böyle diyor." Pencereden dışarıyı gösterdi, tepeden asılı küreler, çiçek kaplı küçük bir tümseği aydınlatıyordu. "Üstlerine çalı ve çiçek ekiliyor. Eğer Oyun Kurucular arenada bunlardan inşa etmekten bahsediyorsa o zaman oradan ya bir şey içeri girecektir ya da dışarı çıkacaktır ya da her ikisi."

Muttalar. Bana mutta portallarının çiçek tepeciklerinin içine gizleneceğini söylüyordu. Fakat ben sadece, "Hiçbir şey anlamıyorum, bayım," dedim.

"Tabii ki anlamıyorsun. Son bir şey daha. Başkent'in perspektifinden bakıldığında Oyunlar bizim en iyi propagandamız. Siz haraçlar, bizim starlarımızsınız. Bu propagandayı siz yerine getiriyorsunuz. Ama ancak hikâyeyi biz kontrol ettiğimizde. Bunu yapmamıza izin vermeyin." Plutarch omuzlarımdan kavradı ve beni hafifçe sarstı. "Örtük teslimiyetle geçen günlerin sona erdi artık, Haymitch Abernathy. O su tankını ta gökyüzüne kadar uçur. Tüm ülke için bunu yapman gerekiyor."

Babamın Sarshee Whitcomb'a verdiği talimatı düşünmeden edemedim. Omuzlarıma fazla yük bindiriyorlardı. Bu rezaleti bizim için düzelt yoksa...

Effie bir koşu kapıdan içeri girdi. "Bay Heavensbee? Ah, buradasınız. Drusilla, Louella'nın fotoğrafları konusunda yardım etmenizi istiyor. Yılan tüm odağı üstüne topluyor."

Plutarch kıs kıs güldü. "Asla çocuk ya da hayvanlarla çalışmayın, Bayan Trinket. Haydi gel, Haymitch."

"Belki bunu söylemek bana düşmez," diye sözüne devam etti Effie, "ama Drusilla, Maysilee'ye aşırı sert davranıyor."

"Eh, Maysilee on altısında ve muhteşem elmacıkkemikleri var– Drusilla'nın asla sahip olamayacağı iki şey."

"Biliyorum, çok üzücü. Ama hakkını yemek istemem, hiç değilse görünümü için çaba gösteriyor." Effie'nin elleri kendi yüzüne gitti. "Galiba benim de kendimi gençleştirme vaktim geldi."

"Ah, bence önünüzde birkaç yıl daha var."

"Tüm arkadaşlarım bakım yaptırmaya başladılar bile. Ne var ki, ben iğneden nefret ederim."

Plutarch, Effie'yi teskin ederken onların peşinden kütüphaneye döndüm, adamın konumunu anlamaya çalıştım. Eğer Başkent için çalışıyorsa ona bizim aleyhimizde veya bir işler karıştırdığımıza dair bir bilgi vermediğimi düşünüyordum. Ancak eğer Snow'un uşağı değilse, kumpastan haberdarsa, bize yardım etmeye çalışıyorsa... neyin peşindeydi o zaman?

Birkaç dakika önceki sözleri kafamda yankılandı: "Şunu bilesin ki kim nasıl görünürse görünsün özgürlüğe kavuşma isteği sadece mıntıkalarla sınırlı değil." Bana tüm zenginliğine ve güç imtiyazlarına rağmen özgür olmadığını mı söylemeye çalışıyordu? Ne konuda özgürlüktü bu? Yediği istiridyelere Snow zehir koyacak dehşetiyle yaşamaktan kurtulmak olabilirdi mesela.

Vitus'ın isyancı sempatizanı büyükbabasına dair utancını düşündüm. Gördüğüm kadarıyla buradaki norm buydu, iyi ama büyükbabası kimdi? Mıntıkaların tarafını tutmuş bir Başkent vatandaşı. Hem simgelerimizi değiştirmek için Beetee'ye de buradan biri yardım etmiş olmalıydı. Belki Plutarch da böyleydi. Arenaya girene kadar, eğer gerçekten varsa şu tepecikleri görene kadar gerçekten bilemeyecektim bunu.

Kütüphanede Lou Lou mum üflüyor, sönmüş fitillerden kıvrılarak yükselen dumanları zevkle içine çekiyordu. Koku bir an beni eve, karanlık kış gecelerine götürdü. Yorganın altına güven içinde gömülmeden önceki son histi bu. Acaba bu duman Lou Lou için de aynı anıları mı canlandırıyordu? Susamlı ekmekte olduğu gibi?

Çok zaman önceye ait, çok derinlerine işlemiş olan, 11. Mıntıka'da sevdiği ve önem verdiği bir yuva? Wyatt onu kameralar için oturmaya ikna etti, sonra ben de birkaç fotoğraf için poz verdim. Fotoları gösterdiler; kömür madeni kostümleri içinde, zincirlenmiş halde kamyonetin arkasına atıldığımız zamankilerden katbekat iyiydi. Tıpkı hasat sunumunda olduğu gibi bir kez Plutarch'a teşekkür etmeliydik bunun için.

Plutarch, Oyunlar boyunca yayınlanacak olan proplar için hepimize birden aynı anda talimat vermekte karar kıldı, böylece kendini tekrar etmeyecekti. "Ben size Haymitch ile neler konuştuğumuzdan bahsedeyim."

Tabii, diye düşündüm. *Bahset bakalım.*

"Temel konularla başlayalım. Kamuoyu duygular tarafından yönetilir. İnsanlar bir şeye önce duygusal tepki gösterirler, sonra onun neden akıllarına yattığına dair bir argüman öne sürerler," dedi Plutarch.

"Bu akıllıca değil bence," dedi Wyatt huzursuz bir tavırla. Hesap makinesi gibi işleyen beyninin bu fikirden rahatsız olduğuna emindim.

"Ah ama ben akıllıca olduğunu söylemedim; sadece bunun bir gerçek olduğunu söylüyorum. Seyircinin sizi hissetmesini sağlayın, onlar da neden sizin desteklenecek doğru haraç olduğunuza dair entelektüel nedenler bulsunlar," diye izah etti Plutarch.

"Ama onlar hepimizden nefret ediyorlar," diye karşı çıktı Wyatt. "Eğlence olsun diye birbirimizi öldürmemizi izliyorlar."

Plutarch bu düşünceyi eliyle savurdu. "Onlar bunu böyle görmüyorlar. Açlık Oyunları'nı desteklemek onların vatandaşlık görevi."

"Neyse ne. Hepimiz onların düşmanıyız," dedi Maysilee.

"Öyle ama yine de birinin tarafını tutmaları gerekecek. Neden sizi tutmasınlar? Siz Çaylaklar bu gece Kariyerlere denk rakipler olduğunuzu göstermek konusunda müthiş bir iş çıkardınız. Hatta işin tuhafı, bence Başkent sizi çok daha ilginç buluyor çünkü siz onlar gibi görünmeye çalışmıyorsunuz."

"Yani biz Başkentli yalakalar gibi görünmüyoruz diyorsun," diye tamamladı Maysilee.

"Aynen öyle. Son zamanlarda Başkent'te, mıntıkalı vatandaşların buraya göç etmeye özendiğine dair büyük endişeler var. Bunlar bütünüyle asılsız değiller. Özellikle bizimle yakından çalışan Bir ve İki için. Lüksler ve askeriye, biliyorsunuz. Başkent'te doğup oraya çalışmaya giden vatandaşlar var ve onlar her iki tarafın karışımından oluşan ailelerini buraya getirmek istiyorlar. Oysa siz mıntıkalı olmakla gurur duyuyorsunuz. Ve Kariyerlerin Oyunlar'ı ne kadar benimsediklerini, Başkentlilerden bile daha Başkentli olmaya özendiklerini ne kadar öne çıkarırsanız onlara karşı gelişen sosyal hoşnutsuzluk o kadar artacaktır."

Kırk yılda bir 12'de de Damar'dan bir kız Barış Muhafızı'nın tekine âşık olur, işin sonunda kucağında bebekle kalır, o da toplum tarafından kınanırdı. Fakat çocuğun Başkent'e gitmesine dair hiçbir konuşma olmazdı. Çoğu durumda baba çocuğu reddeder, sonra adam zaten tayini çıkıp başka bir mıntıkaya gönderilirdi.

"Onlara Kariyer demek hâlâ bizden daha iyi olduklarını ifade ediyor," dedi Maysilee. "Onlara salakça bir takma isim bulmalıyız."

"İsim takma! Şahane!" dedi Plutarch heyecanla. "Bayağı ama etkili."

Bitli boklu Haymithcy. Aynen. Bayağı ama etkili.

"Fakat bu takma isim onlara aptal derken kendisi aptalca olmamalı," diye sözünü sürdürdü Plutarch. "Bir kelime oyununa ihtiyacımız var. Zekice, kafiyeli, akılda kalıcı. Ama terbiyesizce değil... bu bir aile şovu."

Ortaya kelimeler yağdırdık. *Yalakalar. Dalkavuklar. Dönekler. Numaracılar. Kalleşler. Özentiler.* Hiçbiri tam olmadı.

"Gerçek hayattan akla gelebilecek bir imge olmalı," dedi Maysilee. "Acemi Çaylaklar bu yüzden üzerimize yapıştı. Gerçek bir şeyin kötü bir taklidi olan bir şey. Mesela gerçek şeker çok pahalıyken bizim şekerlemelerde kullandığımız yapay tatlandırıcı gibi. Ama bundan daha beteri tabii."

"Süt tozu," dedi Wyatt.

"Taklit deri," diye araya girdi Effie.

Başkent mağazasında sattıkları birayı düşündüm: kıvamsız, ekşi, zayıf. En kötü kısmı ise annem bile ondan bir fıçı içse kafayı bulmazdı. "Düşük alkollü," diye ortaya attım.

Herkes güldü. İsmin kendisi mesajı veriyordu.

"Hey düşük alkollü!" dedi Wyatt. "Komik oldu."

"Bence bir şey yakalamış olabiliriz," dedi Plutarch. "Haymitch, bunu neden sen başlatmıyorsun? Zaten kaçak içkici imajını yakaladın. İnsanlar buna bayıldılar. Akşamın en akılda kalan kısımlarından biriydi."

Plutarch'ın bana rakiplerimiz hakkında soru sorduğu bir diyalog üstünde çalıştık ve şöyle yanıt verdim: "Eh, bizim orada içkiden iyi anlarız biz"–kokteyl bardaklı yeleğimin numaradan tozunu silktim ve devam ettim–"ve onlara Düşük Alkollü Kariyerler deriz. Anlarsınız ya, köpüğü bol ama alkolü yok."

Biraz üstünde oynayıp "alkolü yok" yerine "kafası yok" dedik "alkol" sözcüğünü yinelememek için. Sonra çeşitlilik yaratmak için değişik söylemler uydurmaya çalıştık. Maysilee "Kumaşı güzel ama içi paçoz," ifadesini kullandı çünkü moda onun konusuydu; Wyatt kumarbaz yaklaşımı güdüp, "Blöf çok ama hiç as yok," ifadesini kullandı. Lou Lou kendi fikrini kâğıda dökecek halde değildi, yılanla birlikte bir kenara kıvrılmıştı. Biz de onun adına eskiden kalma deyim olan "Havlayan köpek ısırmaz," sözünü kullandık. Wyatt bunu ona kameralar için bir kez de olsa söyletmeyi başardı. "Isırmaz" derken yılan dişlerini gösterince, ihtiyacımız olan tüm görüntüyü çekmiş olduk.

Plutarch gerçekten mutlu görünüyordu; bu video klipleri düzenleyip bir araya getirerek çok güzel proplar elde edebileceğini söyledi. Geçmişte kullanılması yasaklanmış ve yok edilmiş teknolojilerden bahsederken iç çekti. Ortadan kaldırılmışlardı çünkü herhangi bir kişiyi kullanarak her türlü senaryoyu canlandırabiliyorlardı. "Hem de saniyeler içinde!" dedi Plutarch. Hızlarını anlatmak için parmağını şıklattı. "Ama insan doğasını düşününce doğ-

rusu buydu sanırım. Onlarsız bile kendimizi yok ediyorduk, yani düşünün neler olurdu. Ama ah ah, neler yapılabilirdi onlarla!"

Evet, geldiğimiz nokta gerçekten inanılmazdı. İnsan doğasını düşünecek olursak.

Derken Lou Lou'nun yılanı kayboldu ve tam yılan avına çıkıyorduk ki Plutarch şömine rafındaki saati fark etti ve elini sallayarak bize kapıyı gösterdi. "Boş verin, boş verin. Sizi yatağa göndermemiz gerek. Şov yarın başlıyor." Heavensbee'lerin huzurundan geçerken bize eşlik ettiği sırada herkesi bando arabasına binmeye ikna etmemiz gerektiğinden bahsetti. Aslında kastettiği, insanların popülerlik kazanan bir şeyin peşinden gitmeye hevesli olmasıydı ama benim aklıma Covey'lerin at arabası geldi çünkü o gerçekten de bir bando arabasıydı. Bizi bekleyen kamyonete ulaştığımızda Plutarch bize şans diledi.

Adam hakkında ne düşüneceğimi hâlâ bilmiyordum; belki de Lenore Dove'la son kez, paha biçilemez birkaç dakika geçirebilmem için sahiden hayatını riske atmıştı; belki verdiği bilgi, arenada doğru çıkacaktı. "Şov" başladıktan sonra belki bize şu ya da bu şekilde yine yardım edebilirdi, kim bilir? Ancak her halükârda onunla ters düşmemek daha iyiydi.

Ona elimi uzattım. "Tüm yardımların için teşekkür ederim Plutarch."

Minnet içinde elimi tuttu. "Eh, birçok açıdan alçağın teki olabilirim, ancak bu işte senin yanındayım."

Sanırım görecektik.

Apartmana döndüğümüzde Mags ve Wiress büyük bir akşam yemeği sofrasıyla –etli güveç ve tüm garnitürler– bizi bekliyorlardı ama mideme giren kramplar onlara pek yer bırakmıyordu. Performanslarımızdan ve Çaylaklar konusunda çıkardığımız harika işten ötürü bizi övdüler, gerçi ben bu övgünün çoğunu ben değil de diğerlerini hak ediyor gibi hissediyordum. Hiç değilse işleri batırmamıştım.

Uyku vaktine kadar iyi hissediyordum ki Maysilee bana, "Doğru mu bu? Kendi başına mı olacaksın?" dedi.

Anlaşılan Wellie haberi millete salmıştı. "Bir puan aldım, Maysilee. Beni hedef alacaklar. Senin ve Wyatt'ın bensiz daha çok şansı var." Lou Lou'dan söz etmedim çünkü onun hiç şansı yok diye düşünüyordum.

Wyatt, hiç şüphesiz ihtimalleri hesaplamış, başını sallıyordu. "Aklım haklı olduğunu söylüyor fakat..."

"Aklına güven. Ben senin için kötü bahisim." Arenayı suya gömme kumpası olmasaydı yine bu kadar fedakârca düşünür müydüm diye merak ettim. Yoksa grubun getirdiği güvene sımsıkı tutunur muydum? Onlardan ayrılmak beni mutlu etmiyordu. "Bak, içeride neler olabileceğini kim bilebilir ki? İşin sonunda yollarımız çakışabilir yine. Fakat kendi seçimlerimin bedelini size ödetemem."

"Peki," dedi Maysilee. "O halde trende olduğumuz noktaya geri döndük. Sen bizi müttefik olarak istemiyorsun."

"Ben *hiç kimseyi* istemiyorum," diye açıklığa kavuşturdum.

Yoldan çıkmak beni tek başıma bırakıyordu. Keşke onlara her şeyi anlatabilseydim. Kumpası. Lenore Dove'la konuştuğumu. Snow'un uyarısını ve Plutarch'ın doğan güneşini. Ancak tüm bunlar beraberinde sorular getirecek, en nihayetinde bela getirecekti bu yüzden başka bir şey söylemedim. Kimseyi istemiyordum. Işıklar kapansın.

Lou Lou anında ölü gibi uyudu ve geri kalanımız ikide bir dönüp durduk. Sürekli Lenore Dove'u görüyor, ardından pat diye uyanıyordum. Ona ismini veren şarkı beni tam kalbimden vuruyordu. Şarkıda adam hayatının aşkı Lenore'u kaybediyor, onu kaybettiği için aklını kaybediyordu. Sonra şu kocaman, ihtiyar kuzgun evinde beliriyor, gitmek bilmiyor, adam ona ne zaman bir şey sorsa sadece "Bir daha asla" diyordu ...ki tahmin edilebileceği üzere bu adamı daha da delirtiyordu.

"Söyle bu kederle ezilmiş ruha, ta uzaklardaki cennette bile olsa,
Sarılabilecek miyim bir daha, meleklerin Lenore dediği o kutsal kadına

Varabilecek miyim meleklerin Lenore dediği o eşsiz,
nur saçan, kutsal kadına
Ve dedi ki Kuzgun bana, "Bir daha asla."

Lenore Dove'un bana anlattığına göre melekler kanatlı insanlardı ve cennet diye bir yerde yaşıyorlardı. Demişti ki kimisi bu yerin muhtemelen ölümden sonra gidilen yer olduğuna inanıyordu. İyi insanların gittiği, iyi bir dünya. Oysa şu an Lenore Dove, benim kafamdaki kanatlı varlığın kendisiydi. Eğer kaybetmek üzere olduğum hayattan sonra herhangi bir şey varsa, onunla bir daha bir araya gelebilecek miydim? Tıpkı şarkıdaki adam gibi ben de bilmek istiyordum elbette. Fakat kuzgun ikimizin de duymak istediği cevapları vermeyecekti.

15

Gece sanki hem bitmek bilmemiş hem çok kısa sürmüştü. Mags bizi uyandırmaya geldiğinde hem uyanıktım hem yorgun. Yıkandık ve eski eğitim kıyafetlerimizi giydik çünkü bizi arenadaki hücreye sokana kadar giydirmeyeceklerdi. Çaylakları terk ettiğim için Maysilee'nin mutsuz olduğunu biliyordum. Mutfağa giderken Beetee'nin doğum günü hediyesi olan patatesli ampul paketini özür maiyetinde onun eline tutuşturdum. Özrümü kabul etmese de paketi cebine tıktı.

Kocaman, müthiş bir kahvaltı sofrası vardı ama yemek boğazımızdan geçmediği için Wyatt'la ben anca bir-iki lokma yedik, Maysilee de sadece kahve istedi. Öte yandan Lou Lou boyu kadar dizilmiş kat kat krepleri, avuç dolusu pastırmaları yiyerek önümüzdeki birkaç günde başına neler geleceğiyle ilgili hiçbir şey bilemeyecek kadar kafasının gidik olduğunu kanıtladı. Bu bir lütuftu sanırım. Yılanı olmadan ne kadar da savunmasız görünüyordu.

Wiress bize son dakika öğütleri verdi, sonra kendini bize kapadı sanki. Mags her birimize sarıldı ve ne olursa olsun hepimizin olağanüstü olduğunu söyledi. En az üçümüzün geri dönmeyeceğini biliyordu. Başka ne diyebilirdi ki?

Tüm gösteriş sona ermişti artık. Gongun çalacağı o kaçınılmaz ana doğru gitgide daha artan bir hızla ileri itiliyorduk. Tüm o haraç hazırlıkları –kostümler, eğitim, röportajlar– kafamızı gerçek

gündemden uzaklaştıran bir oyalamacaydı. Bugün bazılarımız ölecekti.

Drusilla refakatçi olarak son resmi görevini yerine getirmek üzere apartmana uğradı, üstümüz aranıp kamyonete bindirilirken başımızda bekledi. Maysilee paketi nereye sakladı bilmiyorum ama aramada temiz çıktı. Biz zincirlendikten sonra bir set şırınga taşıyan beyaz önlüklü bir kadın her birimizin koluna iğneyle bir şey yerleştirdi. Bunların takip cihazı olduğunu, Oyun Kurucular'ın bizi arenada bulmalarını sağlayan elektronik aygıtlar olduklarını söylemesine gerek yoktu.

"Kazanırsak ne oluyor bunlara? Çıkartıyorlar mı?" diye sordu Wyatt.

"Ölü ya da diri tüm haraçlardan geri topluyoruz," dedi kadın. "Tekrar kullanılabiliyorlar. Tabii bu yıl fazladan yirmi dört tane daha lazım oldu."

Eksik olma bize hatırlattığın için.

Drusilla kamyonetin arka tarafında dikildi. "Pekâlâ millet," dedi. "Beni utandırmamaya çalışın."

Maysilee son kez ona cevap yapıştırdı. "Sanki bu konuda bize ihtiyacın varmış gibi."

Drusilla kapıyı üzerimize güm diye kapadı.

Altı tane hoverkraftın beklediği bir çeşit piste götürüldük, sonra penceresiz bir kompartımana bindirildik ve 11. Mıntıka'nın karşısındaki koltuklara bağlandık. Onlar da en bizim kadar dehşet içindeydi. Bir tek Lou Lou rahatsız durmuyordu. Gözü kızlardan birinin, Chicory'nin simgesine takılmıştı –ottan örülü bir çiçek– ve bakışlarını ondan ayırmadı. Sonra elleriyle küçük hareketler yaparak, hırıltılı nefesiyle şarkı söyledi:

Ayaklarımı saran çiçekler
Mısırların arasında yetişmişler
Eğilsin başın geliyor biçerdöver
Eğilsin başın
Eğilsin başın

Geliyor biçerdöver eğilsin başın
Ki bu senin son sabahın olmasın.

Chicory şaşırarak tepki verdi. Lou Lou'nun akli durumu cevap vermeye müsait olmadığından geri kalanımıza hitap etti: "Nereden biliyor bu şarkıyı? On İki'de söyler misiniz bunu?"

Lenore Dove'la geçirdiğim zamanların bana verdiği yetkiyle 12'de söylenen şarkılar konusunda bir otoriteymişim gibi başımı iki yana salladım.

"Çocukların hasat şarkısıdır bu," diye devam etti Chicory. "Bizim şarkımız." Lou Lou'nun yüzüne baktı, 11'den diğer haraçlarla bakıştı, sonra şarkıyı okumaya başladı:

Dal üstünde bir alaycı kuş...

Lou Lou hemen şarkıya girdi.

Elma ağacına yuva yapmış
Uçup gidecek oradan, zaman kolluyor
Uçup gidecek
Uçup gidecek
Zaman kolluyor, uçup gidecek oradan
Haydi gel benimle, uçup gidelim buradan.

"Bunu nasıl açıklıyorsunuz o zaman?" diye Chicory bize sordu.

"Açıklayamıyoruz," dedi Maysilee. "O bizden değil. Bizimki öldü, onun yerine bunu yolladılar. Büyük ihtimalle On Bir'den. En azından akıl hocalarımız böyle düşünüyor." Başkent dinliyor mu, dinlemiyor mu, asla umurunda değildi bu kızın.

11'den gelen haraçların en irisi olan Tile, gergin bir sesle şöyle dedi: "Bunu söylemek gerekir diye düşünmediniz mi hiç?"

"Şu ana kadar biz de emin değildik ki," dedi Wyatt. "Biz ona göz kulak olmaya çalıştık. Ha On Bir ha On İki, nereden getirdiklerinin bir önemi var mı? Hepimiz aynı safta değil miyiz?"

Lou Lou kıpırdanarak emniyet kayışlarından sıyrılmaya debelenirken hiçbirimizi umursamıyordu.

"Kim olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordum.

Chicory başını iki yana salladı. "Bizim mıntıka büyüktür. Hem ne kadardır onlarla kim bilir." Kayışının el verdiği kadar Lou Lou'ya doğru eğildi. "Küçük kız? Senin gerçek adın ne? Aramızdan biri geri dönerse durumu ailene anlatabiliriz."

Lou Lou tereddüt etti, konuşacak gibi oldu, ardından kulağını tutup çığlık attı. Wyatt diğer elini tutup onu rahatlatmaya çalıştı.

"Onu kontrol etmek için kulağına bir şey yerleştirdiklerini düşünüyoruz," diye Maysilee onlara anlattı.

"Bu yüzden ne dediğimize dikkat edelim istediniz," dedi Chicory parçaları bir araya getirip. "Dinliyorlar." Üzüntülü bir suratla koltuğuna yaslandı. "Belki ailesi onu tanır."

İçimden bir his ailesinin çoktan öldüğünü söylüyordu ama bunu dile getirmedim. Hayatta olsalar bile onu görüp tekrar kaybedecek olmaları ne kadar acıydı. Lou Lou'nun hikâyesi hiçbir şekilde mutlu bitmeyecekti.

Yerden havalandık ki başka şartlar altında olsa muhteşem bir his olurdu ama şu an mide bulantıma tuz biber olmaktan başka bir işe yaramıyordu. Herkes bir süre içine kapandı; bu bana mental hazırlık yapmam için bir fırsat verdi. Arenadaki stratejimi planlamam gerekirdi fakat sürekli Lenore Dove'u, onu ne kadar sevdiğimi, şimdiye evine dönüp dönmediğini ve nasıl olduğunu düşünüyordum. Bir de annemi. Bir de Sid'i. Burdock'ı ve Blair'i. Hattie'yi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan inişe geçtik.

Arenaya vardığımızda kapalı iniş pistinden doğruca bir koridora götürüldük. Dışarıyı göremiyordum ama yer altı olduğunu hissediyordum ve Eksi-A'da olduğumdan emindim. Başımı bir o yana bir bu yana çevirdim, kavisli ve beton zeminde yürürken mekânın her detayını ezberlemeye çalıştım. Sağımda borumsu bir şeyler, solumdaysa dizi dizi kapılar uzanıyordu. Kapıların ilk dördünde 6 yazıyor, diğer kapılarda sayılar küçükten büyüğe artıyor-

du. Her defasında ayrı rakamdan dört tane: 7, 7, 7, 7, 8, 8, 8, 8... 11'e varana kadar epey bir yürüyüş yaptık, sonra Chicory'yi içeri soktular. 11'den geriye kalan müttefiklerimizden koptuk, sonra bir Barış Muhafızı 12 yazılı ilk kapıyı açtı.

Kollarımı öne doğru uzattım. Wyatt ve Maysilee tek kelime etmeden sarıldılar ve grupça kucaklaştık. Lou Lou sokula sokula kucaklaşmanın ortasına girdi ve daha sıkı sarılıp birbirimizin nabzını, terini, tenini hissettik. Bundan on dakika sonra aramızdan kimin kalbi atıyor olacaktı?

Bir dakika sonra Barış Muhafızları'ndan biri, "Hadi," dedi.

Bir bir odalarımıza dağıldık, en son ben girdim. Girmeden önce koridorun ilerisindeki bir sonraki kapı gözüme çarptı; üzerinde 1 yazıyordu. Haraçlar, açılış seremonisinde halka halinde dizileceklerdi.

Diyafon çıtırdayarak can buldu. Bir ses beni karşıladı: "Fırlatma odalarınıza hoş geldiniz." Bizim orada olsa buna Mezbaha Ağılı derdik. Hayvanların kesilmeyi bekledikleri oda. Ses talimat verdi: "Haraçlar, sizlere Başkent'in lütfuyla temin edilmiş yeni kıyafetlerinizi giyiniz." Başkent'in Lütfuyla. Un çuvalından yapılma şortum. Annem. Sid.

Soyundum, eğitim kıyafetimi yığın halinde yere fırlattım. Tüm arena kıyafetlerinin dokusu –iç çamaşırı, uzun kollu gömlek, pantolon– kostümlerini öne çıkarmak için Lenore Dove'un kullandığı eski ipek fularlar gibiydi. İnce, serin kumaş ellerimden su gibi akıyordu. Kemer olmasına rağmen pantolonda kemer halkası yoktu, sadece tiril tiril gömleğin halkaları vardı. Böylece kemeri belime bağladım. Esnek malzemeden yapılmıştı ve kemer tokası yerine birbirine geçen iki metal halkası vardı ve takıp çıkarmak için hızlıca bükmek yetiyordu. Giyinmeyi bitirdiğimde dizlerim titriyordu ve sandalyeye yığılıp kalbimin güm güm atışını dinledim. Arenaya çıkmaya dakikalar kalmıştı. Ne yapacağımı hatırlayamıyordum. Wiress'ın sesini duydum...

Kıyımdan kaç evvela,
Kap bir silah, su ara.

Su. Tabii ya. Arenanın beynini sulara gömecektim. Ne?

Başka talimatlar geldi. "Haraçlar, lütfen tüplere girin."

Titreyerek ayağa kalkarken kapı kolu çevrildi ve Effie Trinket uçarak odaya girdi. "Bekleyin, daha değil! Ona bir çekidüzen vermem lazım!" Beti benzi atmıştı. "Bunu yapmam gerektiğini kahvaltı ederken, daha yeni öğrendim," dedi kısık sesle. "Kimse Magno'yu bulamıyor." Çabucak kıyafetime baktı, kemeri ayarladı. "Bunu görmüş müydün?" Bana pantolon ceplerimden birinde mendil olduğunu gösterdi ve onu yerinden çıkarmadım.

"Eksik olma," diyebildim.

"Otuz saniye içinde tüplerine girmeyen haraçlar disipline edilecektir," dedi ses.

"Haydi!" Effie beni tüpe soktu ve camdan bir levhanın ortasına yerleştirdi. Simgemi gömleğimin dışında kalacak şekilde düzeltti.

Titreyen elleri ondan bir iyilik istememe fırsat tanıdı. "Simgemin benim kızın ellerine ulaşmasını sağlar mısın?"

Effie başını salladı ve üzgün bir tavırla elini üzerine koydu. "Kesinlikle elimden gelen her şeyi yapacağım." Geri adım attı ve kapı kayarak kapanmaya başladı. "Unutma, Haymitch, altmış saniye boyunca levhanın üstünde dur!" Kapı tık diye kapanırken havaya yumruk sallayıp şöyle ekledi: "Ve pozitif kal!"

Yukarı yükseldim gözlerimi onunkilere kenetledim, ta ki etraf kararana ve yön duygumu kaybedene dek. Dengede durmaya çalışırken terli ellerim cam tüpün kenarlarında kaydı. Sonra tüp sona erdi ve ben levhanın üstünde titreyerek dengede durmaya çalışırken aniden yüzüme rüzgâr çarptı ve ışık gözlerimi kör etti. Gözlerim ışığa alışırken arenaya ilk kez baktım ve kaşlarım şaşkınlıktan yukarı fırladı.

Manzaranın güzelliği nefesimi kesti.

"Bayanlar Baylar, Ellinci Açlık Oyunları başlasın!" diye anons etti spiker.

İçime kuşku yerleştikçe kaşlarım çatıldı ve yüzüm kırıştı. İyi olamayacak kadar cezbediciydi. Her yöne doğru kilometrelerce uzanan dümdüz, yeşil çayır. Tepede uçan rengârenk, öten kuşların

renkleri ayaklarımın altındaki güzelim çiçeklerle uyumlu, çiçekler haraçların üstündeki giysilerle uyumlu. Gök öyle mavi ki insanın gözünü acıtıyor, bulutlar öyle pofuduk ki üstlerinde zıplayasın geliyor. Ve o koku! Sanki baharın en güzel gününü şişeleyip sırf bizim için şişenin ağzını açmışlar.

Baş döndürücü kokudan sakınmak için burnumu tıkadım. Silah ve erzak yığınlarıyla elli metre ötede, çayırın tam ortasında duran, parıl parıl, altın Cornucopia'yı incelemeye çalıştım fakat hafif bir esinti yüzümü okşadı ve kuşların şarkısı zihnimi Lenore Dove'un düşünceleriyle doldurup dikkatimi dağıttı. Sol tarafımda, uzakta tıpkı bizim 12'deki ağaçlar gibi ağaçlar da vardı. Sağımdaysa tepesinde karlardan bir taç olan küçük bir dağ. Tankın olduğu yer orası mıydı? Dağın altı mıydı?

Pofuduk bir tavşan, ayağıma doğru hopladı, levhamın dibindeki otları kemirmeye başladı. Soluk gri kürkünde hafif bir pembe ve leylak rengi vardı. Bir parça da kumru rengi. Elim ipekten ceketime gitmişti ki tavşan birden korkup hızla uzaklaştı beni kendime getirdi.

Odaklan! diye emretti beynim. *Ne yapman gerekiyor?*

Kıyımdan kaç evvela,
Kap bir silah, su ara.

Evet. Silah kapıp buradan kaçmam gerekti. Ama hangi yöne koşmalıydım? Kuzeye. Beetee kuzeye git demişti. Plutarch da arena güneşinin bizimki gibi konumlandığını söylemişti. Plutarch'a güvenecek miydim? Aileme veda etme fırsatını, süt maşrapasında beni kollayışını, Lenore Dove'la telefon görüşmemi düşündüm... Pekâlâ, canı cehenneme, güvenecektim işte! Wiress, içgüdülerine güven demişti ve benimkiler onun doğruyu söylediğini söylüyorlardı. Çiçek tepeciği falan görmezsem bunu tekrar düşünürdüm. Ama şimdilik...

Saat sabahın dokuzuydu ve güneş tam karşımdan, Cornucopia'nın ardından doğuyordu. Pekâlâ, orası doğuydu, batı arkamda, bu

durumda kuzey sağımdaydı. Yok! Solumda. Kuzey solumda. Dağın değil ağaçların olduğu tarafta. Bu iyi haberdi çünkü sağıma doğru yığılmış haraçların çoğu Kariyerdi. Bir yandaki levhada Silka, sonra Panache, sonra 1. Mıntıka'da diğer kız ve oğlan, sonra 2. Mıntıka. Solumdaysa Çaylaklardan başka bir şey yoktu. Genel bir değerlendirme yapacak olursam 1. Mıntıka bana tehlikeli olacak kadar yakındı fakat silahlara ulaşıp kıyım yapmayı peşime düşmeye yeğlerlerdi, hele bir de silahlıysam. Hem etrafta o kadar çok kolay lokma vardı ki. 2 ve 4. Mıntıka'nın arasına ekmek arası gibi sıkışmış Ampert'ı ve 3. Mıntıka'dan diğer haraçları tespit ettim; koşup onları koruma dürtüsünü bastırmam gerekti. Ampert bunu yapmamı istemezdi. Bir an önce yakayı sıyırıp, bir mutta portalı bulup onunla buluşmamı isterdi. Yakında o da kuzeye gidecekti.

Cornucopia'nın kuyruk tarafına yakın, bahar yeşili sırt çantasını hedef aldım. Çaprazlamasına ilerleyerek doğruca ona koşabilir, yol üstünde birkaç silah, hiç olmazsa bir bıçak kapıp kimsenin fark etmemiş olmasını umarak ortadan kaybolabilirdim. İşe yarayabilirdi... herkesin kafası epey karışık gibiydi. Nergis sarısı renginde bir kuş omzuna tünemiş cıvıldarken Panache'ın başının büküldüğünü görüyordum.

Derken gong çaldı ve sırt çantasına doğru depar atarken yeni botlarımın tabanları çayırın çimenlerini sıkıca kavradı. Neredeyse hiç hız kesmeden sol elimle bir mızrak, sağ elimle bir bıçak kaptım ve bıçağı kanca gibi kullanarak sırt çantasını kayışından yakaladım. Omzumun üzerinden hızlı bir bakış atmaya cesaret ettim ve Kariyerlerin partiye geç katıldıklarını anlamam için bu bana yetti; kimisi hâlâ levhaları üstünde duruyor, kimiyse yavaş hareket etmiş, silahlara daha yeni ulaşıyorlardı. Ormanın yolunu tuttuğum sırada bir an Kema ile göz göze geldik, o bir silaha doğru yönelirken bakışlarım bir an onun ayçiçeğine gitti. Ardından şu uzaktaki ağaçlara koştum.

Birkaç saniye geçmişti ki çığlıklar başladı, ancak 12. Mıntıka'dan bir haracı veya herhangi bir Çaylağı ölüm döşeğinde görmenin beni savaşa çekeceğini bilerek, yoldan sapmamak için kendimi

zorladım. Lou Lou'nun çığlığı mıydı o? Bir kızdan, küçük bir kızdan geldiği kesindi. *Arkana bakma,* dedim kendime. *Sakın arkana bakayım deme.*

Çantanın ağırlığından sağ kolum ağrıdı bu yüzden bir an durup onu sırtıma taktım ve bıçağı güvenli bir biçimde kemerime yerleştirdim. Sağ elimde mızrakla, koşar adım bir tempoda artık kuzeye doğru uzun bir yol alabilirdim. Cornucopia'nın orada kısa ve eşit uzunlukta olan çayırın çimenleri ben ilerledikçe uzadı öyle ki artık adımlarımı yükseğe kaldırmazsam botlarıma takılıyorlardı, böylece ben de yüksek adımlar attım ve yılanlara karşı gözümü dört açtım. Fakat çiçeklerden, ötücü kuşlardan ve arada bir çıkan tavşanlardan başka bir şey çarpmadı gözüme. Zehirli veya tehlikeli hiçbir şey yoktu.

Wiress'ın listeyi gözden geçirdim.

Kıyımdan kaç evvela,

Kaçıyorum.

Kap bir silah,

Kaptım silahları.

su ara.

Henüz arayamam. Güven içinde ormana ulaşmadan olmazdı, ondan sonra da kuzeye doğru gitmek zorundaydım. Diyelim hemen su buldum. Sonra ne olacaktı ki?

Yemek ye ve yatak bul,

Yok, çok erken. Kıyımdan kaçma süreci devam ediyordu. Sonra su tankına mümkün olabildiğince yaklaşıp bir mutta portalı bulmam gerekti. İlerleme hızımdan memnundum ama.

Olabildiğince uzun süre koştum, sonra yürüyüş hızına düştüm ve mızrağımı baston niyetine kullandım. Otlar artık belime geliyordu. İlerideki orman, çayırla arasında pürüzsüz bir yay çiziyordu. Altın sarısı ve turuncularla donanmış yemyeşil ağaçlar, pasparlak çiçekleri ve olgun meyveleriyle aradığım her şeyi vadediyorlardı bana: güneşi kesen bir gölgelik, karnımı doyuracak yemek, Kariyero karşı bir örtü. Çamların ve çiçeklerin ormandan süzülen sarhoş edici kokusu, yarışırcasına koşan kalbimi sakinleştirdi. Cezbedici... baştan çıkarıcı... bu sözcükler ormanın hakkını veremiyordu. Neredeyse büyülü bir hissi vardı, o yaprak dolu kolların arasına bir girdin mi başına kötü hiçbir şey gelemezdi sanki. Herhalde nepenthe bitkisine kapılan böcekler de boğulmadan hemen önce böyle hissediyorlardı. Su tankı patladığında, benim de kaderim bu olabilirdi.

Ağaçların hizasına ulaştığımda yaklaşık üç kilometre yol gittiğimi tahmin ediyordum. Haraçlara bir göz atmak için koca bir kayaya tırmandım ama göz alabildiğince uzanan çimlerde gördüğüm kadarıyla ne müttefikler vardı ne düşmanlar. Top atışları başladı ve bana Cornucopia'daki kan banyosunun bittiğini ilan etti. Normalde her ölümden sonra bir atış yapılırdı fakat başlangıçta yoğun ve hızlı bir katliam gerçekleştiğinden Oyun Kurucular ilk cinayet çılgınlığı bitene kadar beklerlerdi. Ardı arkası kesilmeyen güm seslerinin titreşimiyle omurgam sarsılırken on sekizimizin öldüğünü saydım. Ölen haraçların suratları gökyüzünde gösterilinceye kadar kim olduklarını bilemeyecektim. Ancak sadece on altı tane Kariyer vardı, dolayısıyla tüm Çaylaklar sağ kurtulamamıştı. Muhtemelen çoğu da Çaylaktı.

Kim olduklarını düşünmemeye çalıştım ama Maysilee de olabilirdi, Wyatt da, Lou Lou veya Ringina veya Ampert da... Ya Ampert'ı şimdiden indirdilerse? Plan ne olacaktı o zaman? O kalabalık Kariyer yığını arasında kolay bir hedefti... *Hayır!* dedim kendime. *Hayır. Çok zekidir o. Seni bulacaktır. Sen sadece görevin sana düşen kısmını yerine getir.*

Nefesimi toplayıp çantama göz atmak için kayaya oturdum. Hattie için yıllarca tahıl taşıdığımdan aşağı yukarı on kilo olduğunu

rahatlıkla kestirebiliyordum. Güzel, sağlam bir keten bezinden yapılmış ve kayışları yastıklıydı. Bahar yeşili, ağaçların arasına güzelce karışacaktı. Açmadan önce duraksadım –hayatım içindekilere bağlı olabilirdi– sonra kapağını açıp erzaklarımı dizmeye koyuldum.

Bir hamak filesi, içine sarılı güzel bir dürbün. Su dolu iki plastik galon. Ağırlığın çoğu bunlardı herhalde. Bir düzine elma. Döndürünce katı pişmiş olduklarını fark ettiğim, karton kutuda bir düzine yumurta. Son olarak da altı büyük patates ki önce heyecanlandım ama sonra ampul setini Maysilee'ye verdiğim aklıma geldi. Neyse, Maysilee ve Wyatt'ın, Beetee'nin verdiği malzemeyi kullanarak hile yaparken yakalanma ihtimalleri daha azdı; neticede birinde çinkodan bozuk para, diğerinde bakır bir madalyon vardı zaten. Patates de bulduklarını umuyordum. Benim içinse bunlar muhtemelen akşam yemeği olacaklardı.

Ne yalan söyleyeyim, çantanın boyutunu ve Cornucopia'ya olan yakınlığını düşündüğümde içinden daha iyisinin çıkmasını bekliyordum. Gözümden bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için içini iyice karıştırdım. Dıştaki bir cepte, malzemelerime ek olarak bozuk para büyüklüğünde, bol miktarda siyah tablet buldum. Herhalde bunları suya atarsam biftekli bir akşam yemeğine falan dönüşüyorlar diye düşündüm ama kenarından dikkatlice kemirince bu teori güme gitti. Yanılmıyorsam bunlar eskiden anneannemin aşırı yediği zamanlarda sindirim sıkıntısını gidermek için March'ların dükkândan aldığı kömür tabletlerindendi. Oyun Kurucular'ın yaptığı bir eşek şakası olmalıydı bu, ne de olsa hiçbir haraç aşırı yemek yeme tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Herhalde şu an benim tepkime kahkahalarla gülüyorlardı. Her neyse. Belki onları kamuflaj ya da başka bir şey için kullanabilirdim.

Büyük bir yudum su içtim ve çantamı yeniden topladım. Ormanda ne tür yiyeceklerin olduğuna dair iyi bir fikir edinmeden yemek yemeyecektim. Sonra da sırtımı tam dağlara verdiğimden emin olup ormanın içine dalacaktım.

Hele şükür çayırın çimenlerinden çıkıp toprak ve çam iğneleriyle kaplı orman tabanına adım attım. Yama yama etrafa saçılmış zümrüt yeşili yosunlar ve eğreltiotlarından bir gökkuşağı, ormana

dekoratif dokunuşlar ekliyordu. Birkaç dakika içinde ilk çiçek tepeciğini tespit ettim; düğünçiçeklerinden oluşan şatafatlı bir katmanın altında kalan, pürüzsüz, simetrik bir tümsek. Hiç değilse Plutarch buraya kadar haklı çıkmıştı. Peki bunun altında bir mutta portalı gizleniyordu? Şu an bakacak vakit yoktu ki zaten yeterince kuzeye gitmemiştim.

Orman da tıpkı çayır gibi bir tablonun kusursuzluğunu barındırıyordu. Tatlı, rengârenk şeylerle kaplıydı fakat ileri doğru bastırdıkça gitgide kafayı yiyordum. Şuradaki ağaç? Elma kaplıydı. Ya şuradaki kuş yuvaları? Yumurta dolu. Yetmezmiş gibi kristal kadar berrak sularla kabaran bir sürü dere. Demek ki çantama her ne konmuşsa aslında dışarıda bulması kolaydı. Muhtemelen nereyi kazsam patates bulacaktım. Bütün çanta koskoca bir şaka mıydı yani?

On kiloluk çantayı enayi gibi yanımda gezdiriyordum. İçimin bir yarısı içindekileri yere dökmemi söylüyordu fakat o zaman bunları yeniden toplamak için vakit harcayacaktım bu yüzden hamallığa devam edip bir yandan yol üstündeki tepecikleri tespit ettim. İki top atışı daha duydum. Yirmi ölü vardı şimdi. Standart Açlık Oyunları'nda dört haraç hayatta kalmış olacaktı. Bu yıl yirmi sekiz kalmıştık geriye.

Susuzluk çarpmaya başlayınca bir dere kenarında durdum. Çantamı ağacın tekine dayayıp buz gibi sudan avuç avuç içtim. Hafif metalik bir tadı vardı ama bizim evdeki kuyu suyu kadar değil. Sonra yavaşladım çünkü sıcak bir günde lıkır lıkır soğuk su içmek karnımı ağrıtabilirdi.

Sırtımı çantama dayadığım sırada kumru renginde bir tavşan hoplayıp derenin diğer yakasına yanaştı ve uzun uzun su içti. Dere kenarına oturdu, kulakları seyirdi, bana ara sıra Burdock'a tuzak kurmakta yardım ettiğim zamanları hatırlattı. Yanımda hiç tel yoktu gerçi. Hem benim kızı aklıma getiren bir mahluku gerçekten öldürebilir miydim?

Tam bunu düşünürken tavşan bir kuş yavrusu gibi ciyaklamaya başladı, ardından kaskatı kesildi, sonra ölüp yere yığıldı. Kırmızı bir sızıntı, çenesindeki kürkü lekeledi.

16

Zehir. Dereden akan zehirdi. Elimi karnıma bastırdım, soğuk suyun sancısı sandığım şeyin fazla keskin olduğunu, midemi yaktığını fark ettim. Derhal parmağımı gırtlağıma soktum ve biraz asit kusmayı başarmıştım ki bunun zehirle başa çıkmak için her zaman en iyi yol olmadığını hatırladım. Tıpkı midene indiği sıradaki gibi ağzına gelirken de acıtabilirdi. En iyisi, Başkan Snow'un cebinde taşıdığı gibi bir panzehirdi. Ama benim panzehirim yoktu.

Toksik sıvıyı emecek bir şey bulmak için çantamı karıştırdım. Ekmek gibi süngerimsi bir şey lazımdı ama benzer hiçbir şey yoktu. Hem bu doğru olur muydu? Acı yoğunlaştı bunun üzerine şişeden biraz temiz su yuttum, zehri seyreltmesini umdum ama nafile. Nefesim kesik kesik gelmeye başladı, yüzümü boncuk boncuk ter kapladı. Demek böyle olacaktı. Böyle ölecektim. Açlık Oyunları'na son vermek yerine toprağın üstünde iki büklüm, fare gibi zehirlenmiş. Tüm erzakımı döküp sahip olduğum en faydalı şeye, patatese ulaştım ve sert, çıtır çıtır etinden tam bir ısırık almıştım ki kömür tabletleri gözüme ilişti.

Birkaç yıl önceydi, acı biberli çorbayı fazla kaçırmıştık. Anneannem tabletlerini kıtır kıtır çiğnerken, *"Her türlü mide sıkıntısına iyi gelir bu. Ateş, rüzgâr, zehir,"* demişti. Ben Oyun Kurucular'ın bunları şaka olsun diye koyduklarını sanıyordum ama belki de panzehirdi bunlar?

Hiç tereddütsüz patatesi tükürdüm, paketi yırttım ve avuç dolusu tableti ağzıma attım. Dişlerimle ezerek toz haline getirdim, yuttum ve midemin durumunu tarttım. Hiç değişiklik yoktu. Altı tablet daha attım ağzıma. Bu kez bir rahatlama hissetmeye başladım sanırım. Sonra birdenbire dün öğlenden beri yediğim her şeyi dereye kustum. Ellerimin ve dizlerimin üstünde nefes nefese kaldım, üzerimden ter ve tükürük damlıyordu. Hâlâ kusacak gibiydim ama sancı diniyordu. Garanti olsun diye dilimin üstüne bir tablet koyup çözülmesini bekledim. Sırtım bir ağaç gövdesi buldu ve dibine çöktüm, kalp atışımın yavaşlamasını bekledim.

Ölmeyebilirdim. Ölemezdim. Daha değil. O su tankını havaya uçurmadan olmaz. Ölüm döşeğinden geri adım atarken tekrar yola koyulmaya çabaladım. Erzaklarım ayağımın dibinde karman çorman yere serilmişti. Bu aptalca, gereksiz erzakları her yerde bulabilir...

Birden, Mags'in öğüdünü hatırlayıp dik oturdum: *"Arenaya dair ipucu toplamaya çalışın. Oyun Kurucular kimi zaman tasarılarının içine arenanın doğasıyla ilgili ipuçları saklarlar."*

Sırt çantamdakiler birer ipucuysa eğer, ne gösteriyorlardı o zaman bana? Neden çantamdaki tüm yiyecek içecek arenada kolayca toplanabilen şeylerdi? Tabii... Derenin öbür yakasındaki tavşan leşinin manzarasını içime sindirdim... tabii etraftakiler zehirli değilse. Bu durumda her lokma kıymetliydi çünkü çevredeki denkleri zehirliydi.

Olasılığı düşündüğüm anda doğru olduğunu kavradım. Tepemdeki dallarda duran leziz elmalar, kristal berraklığındaki su kadar ölümcüldü. Ve eğer bu doğruysa, kim bilir etraftaki hangi yiyecek ve içecekler adamı gebertirdi? Hepsi, muhtemelen. Cornucopia'dan gelmemiş hiçbir şeyi tatmak güvenli değildi.

Erzaklarımı yerden toplayıp onları dikkatle yeniden çantama koyarken kan banyosundan sonra atılan iki topu düşündüm. Acaba Kariyerlerden bir, Çaylaklardan da bir kişi ölüp ittifak üyelerinin geri kalanına arenanın zehirli olduğuna dair ibret olmuşlar mıydı? 12'de kömür madenlerine indirdiğimiz kanaryalar aklıma

geldi. Etrafta öldürücü gaz varsa ilk onlar ölür, böylece madencileri bekleyen tehlike karşısında uyarırlardı. Belki de ölenlerin her ikisi de Kariyerdi çünkü Ampert ve Wellie'nin çantalardaki erzakları hemen birer ipucu olarak göreceklerine bahse girebilirdim. Bu kadar bağlı bir ittifak kurmamış olsaydık eğer, muhtemelen çok daha fazla haraç şimdiye ölmüş olurdu. Acaba Oyun Kurucular buna mı güveniyordu? Yoksa onları alt mı etmiştik?

Temiz gıdanın her lokması paha biçilmezdi. Kürkü ne renk bu defa hiç umursamadan şu tavşanı bir gözden geçirdim. Şu an iştahım olmasa bile daha sonra açlıktan midemin kazınacağını biliyordum, ancak onun kanlı sakalı iştahımı kesiyordu. Hem ihtiyacım olan son şey daha fazla zehir sindirmekti. Esas ihtiyacım olansa kuzeye gitmekti. Ne yazık ki ayağa kalkınca bir baş dönmesi çarptı ve dik durabilmek için mızrağıma sımsıkı tutundum. Toksinlerin sistemimden çıkması ne kadar sürecekti acaba?

İncelikle ayarlanmış havadan derin derin nefesler aldım; artık beni büyülemiyordu. Havada bir tehlike yoktu ancak taze de değildi. Parfümün altına gizlenmiş ağır bir koku vardı. Haraçların gong sesini beklediğimiz sırada suratlarındaki şaşkın ifadeleri hatırladım. Havayla bize ilaç mı vermişlerdi? Şu an zayıf ve hasta hissetmemde bunun da bir payı var mıydı? Yoksa bunun nedeni su muydu? Neyse, nefes almayı bırakamazdım zaten. Böylelikle yalpalayarak kuzeye doğru harekete geçtim.

Faydası yoktu. Yüz-iki yüz metre kadar sonra orman zeminine yığıldım, ağzıma son attığım kömür tabletini kustum ve büzülüp top halini aldım. Soğuk terler başladı, bedenimi ve dişlerimi öyle zangırdattı ki onları kırabilirdim. Tek isteğim evde, 12'deki yatağımda olmaktı. Keşke orada olsam ve annem bana baksa. Bana kaşıkla tavuk suyu çorba içirse, evde bulduğu tüm yorganlara sarsa beni, başımın altına kaz tüyünden yastık koysa. Annemin elinden bir şey gelmeden, çaresizce beni seyrettiği düşüncesiyle daha az zavallı görünmek için debelendim. Kendimi zorlayarak oturduğum yerde doğruldum ve ter akan yüzümü mendilime sildim.

Oturan ördekler kadar kolay bir hedeftim. Saklanmam gerekti fakat ağaçların arasında doğru düzgün bir patika olmadığından, ne tarafa gidersem yol üstünden kaçınmış olurdum, bilemiyordum. Hiçbir yer güvenli değildi. Kariyerlerden biri beni çayırdan buraya takip etmişse eğer, kolay hedef şöyle dursun, ölü bir hedeftim ben. Sersem sepelek bir halde Wiress'ın şarkısına sığındım:

Yemek ye ve yatak bul,
Ateş ve dost en sonra.

Kendimi toplamak için güvenli bir yer bulmak, kuzeye gitmekten daha uzun sürüyordu. Ateş ve dostlar bekleyecekti mecburen. Güçbela yeniden ayağa kalktım ve bir ağaca tırmansam mı diye düşündüm ama o kadar sersem bir haldeydim ki kesin yere düşerdim. Esas yapmam gereken gizli bir yerde yatıp uzanmaktı. Bir süre etrafta sendeleyerek yürüdüm, hafif doğuya doğru yöneldim ve çilek büyüklüğünde meyvelerle kaplı geniş bir yabanmersini tarlasına rast geldim. Elbette onları yiyemezdim fakat dikensiz, sık çalılar bana saklanacak bir yer sunuyordu. Karnımın üstüne yattım ve çalılıkların iyice dibine gömülüp çantamı arkamdan sürükledim. Çalıların ortası olduğunu düşündüğüm noktada hamağımı yere serdim, içine yığıldım, ısınmak için filemsi kumaşını üzerime çektim. Çalıların dışını göremiyordum, dolayısıyla kimsenin de içini görmediğini umuyordum. Bir şey fark etmezdi, bir yere gittiğim yoktu.

Birkaç saat boyunca şiddetli titremeler ve hummalı terler arasında gidip geldim. Acı kaslarıma batıyordu, başımsa Tam Amber'ın mengenelerinden birine kısılmış gibiydi. Yol arkadaşım olan haraçlardan aynı sefaleti yaşayan var mıdır acaba diye hayal meyal düşündüm. Zehirle ilgisi olduğunu düşündüğüm o son iki top atışından beri ateş edilmemişti. Muhtemelen diğerleri de benim gibi çaresizce yatıyor, kalan zehrin bedenlerinden çıkmasını bekliyorlardı. Her ne olduysa Oyun Kurucular görünüşe göre ne muttalar salmış ne de bizi birbirimize doğru itmişlerdi. Açılış gü-

önündeki yirmi ölümün üzerine bizi cinayetler arası bir mola ile ödüllendirmişlerdi. Performansımız tatmin edici olmuştu.

Gece çökerken milli marş tüm arenada bangır bangır çalıyordu. Kendimi çalıların ucuna sürünecek kadar topladım ve yukarı baktığımda göğe yansıtılmış Panem bayrağını gördüm. Ölmüş haraçları anmak için fotoğraflarını yansıtma zamanıydı, Oyunlar'da nerede olduğumuzu görmek için sahip olduğumuz ender ipuçlarından biri. Bugün yirmi kişi ölmüştü. Toprağın üstünde parmaklarımı açtım ve her ölü için bir bir onları kıvırdım. Bunu iki tur yapınca bitecekti ve Çaylakların ne durumda olduklarını öğrenecektim.

İlk ölen haraç göründüğünde kıyafeti tanıdım. Sümük yeşiliydi ve bunun 1. Mıntıka'dan bir kız olduğunu anladım. İsmi Carat idi galiba. Sonra Urchin'e geçtik, mızrağıyla beni at arabasından yere deviren, 4. Mıntıka'dan gelen oğlan. 3. Mıntıka'nın, özellikle de Ampert'ın hayatta olduğuna sevindim. 5. Mıntıka'nın turuncusuna bürünmüş bir oğlan ve bir kız, Kariyerlerin ölü sayısını dörde çıkardı. Ardından kumrularımdan biri, Miles, duşta nefes alamayan çocuk belirdi ve yüreğim çöktü. 5. Mıntıka'ya geldiğimize göre başka Kariyer ölmemişti. Yani diğer on altı ölünün hepsi Çaylaklardandı. Bir bir gösterilirken izledim. İkinci bir kumru, 6'dan Velo. 7'den gelen her iki oğlan. 8'den gelen tüm çocuklar. 9'un hepsi. 10'dan gelen her iki kız. Tile, 11'den gelen oğlan. Sol elimdeki serçeparmağı havada kaldı. Bir haraç kalmıştı. 11'den başka bir çocuk mu yoksa bizimkilerden biri mi?

Wyatt. Şansı tükenmiş Wyatt Callow. Bunun bana ne kadar sert çarptığına, canımı ne kadar acıttığına inanamadım. Daha birkaç gün önce onu bir müttefik olarak bile istemiyordum. Ama kötü çocuk değildi aslında. Sadece içi çürümüş bir aileden geliyordu. 12. Mıntıka'dan ona acıyan çok kişi olmayacaktı.

Bahisler nasıl gidiyor Bay Callow? Bugün oğlunuzun üzerinden para kazandınız mı acaba?

Çoğu insan bunu ona söylemeyecekti ama ne kadar tiksindirici bir tavır olsa da biri bunu söyleyecek olsa onu durdurmazlardı.

Wyatt nasıl öldü acaba diye merak ettim ve hemen Lou Lou'yu korurken öldüğü hissine kapıldım; onu kimsenin korumadığı kadar korumuştu. Ben dahil. Ben kaçıp gitmiş, tüm Çaylakları birbirlerine emanet etmiştim. Beetee'nin planını yerine getireceksem bunu yapmak zorundaydım, bunu biliyordum ama kesinlikle iyi hissetmiyordum.

Wyatt'ın kendini feda ettiğini, zehirli bir güzelliğe sahip bu arenada Başkent'in biz haraçları nasıl da birbirine düşürdüğünü düşündükçe içimde bir hiddet yükseldi. Oyunlar sona ermeliydi. Burada. Şimdi. Her ölüm, arenayı sabote etmenin başarıya ulaşmasının ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu. *Odaklan,* dedim kendime ve beynimdeki sisten kurtulmak için mücadele ettim. 9'dan gelen tüm çocukların öldüğünü hatırlıyordum. Hoverkraft cesetlerini toplamadan önce Ampert ayçiçeklerinden birini almayı başarabilmiş miydi? Başaramadıysa ne yapacaktık o zaman? O patlayıcılar olmadan yaptıklarımız boşunaydı. Belki onlarla bile boşunaydı ama onlarsız yüzde yüz boşunaydı.

Gökyüzü karardı. Şov bitti. Hamağıma geri kıvrıldım, kollarımı sırt çantamın etrafına sardım ve titreye titreye uyuyakaldım.

Ertesi sabah geç uyandığımda kendimi yeşil ve berrak bir çift göze bakarken buldum. Gri tavşanlardan biri çalıların altına saklanmış, benden elli-altmış santimetre ötede çömelmişti. Belki de bu korkunç yere atılmış normal bir tavşandı ve benim kadar korkuyordu. Belki insan bakıcılara alışıktı ve tüm bitkilerin, çimenlerin, her şeyin tıpkı su gibi zehirli olduğunu anlayıp aç kaldığı için beni bulmuştu. Zeki bir yol arkadaşına ihtiyacım olabilirdi. Bir elma çıkardım, küçük bir ısırık aldım yeni arkadaşımın önüne nazikçe koydum. Çok geçmeden ileri hareket etti, burnunu kımıldattı ve kemirmeye başladı. Fark ettim ki çantamdaki elmalarım zehirli olup olmadıklarını bu şekilde kontrol edebilirdim fakat bu çok kötü hissetmeme yol açtı çünkü tavşanlara minnet borcum vardı. Ben levhada dikilirken ayağımın dibinde durup beni uyandıran tavşana, beni uyarmak için dere kenarında hayatını feda eden tavşana borçluydum. Bir dakika, ben hayvanın suyun zehirli olduğunu bildiğini ve beni korumayı seçtiğini mi söylüyordum? Buradaki

[illegible] da aynı şeyi yaptığını mı söylüyordum? Tamam tamam, [illegible] rolünü fazla abartıyordum artık. Yine de. Hayatta yap-[illegible] son şeylerden birinin bir müttefiki, özellikle kumru renginde [illegible] müttefiki öldürmek olmasını istemiyordum.

Neyse ki hayvan ölmedi ve elmaya gömüldüm. Tadı muhteşemdi ve durumumu değerlendirmekte bana faydası dokundu. [illegible], dün yirmi kişi öldü. Dört Kariyer. On altı Çaylak. Bunlar iyi [illegible]lar değillerdi. Bir Wyatt olmasam da önceden Kariyerlerin iki misli sayıda Çaylak olduğunu, ancak şimdi sayıların neredeye eşit olduğunu biliyordum. Daha zeki olabilirdik ama iş kas gücüne gelirse bizi ezip geçerlerdi. Maalesef Ampert'ın teorisi, pratikte pek iyi gitmiyordu. Gerçi artık kan banyosu bittiğinden Çaylakların beyin gücü ve birliği onlara bir üstünlük sağlayabilirdi.

"Haymitch'i bul."

"Aa!" Fısıltıyla konuşan sesi duyduğum anda kafamı yabanmersini dolu dallara çarptım.

"Haymitch'i bul."

Küçük bir çift el, botlarımı sardı, sonra Lou Lou'nun benek benek kurumuş kan ve çamur kaplı yüzü, ellerin üstünde yoktan var oldu.

"Buldum," dedi.

Tavşan fırlayıp kaçtı, onun peşinden gitme dürtüsüne direndim mecburen. Lou Lou? Planın parçası değildi ki o. Beni nasıl buldu? İzleniyor muydu?

Birden çalılar hiç de güvenli gelmemeye başladı. "Hey, Lou Lou," dedim sesimi sakin tutmaya çalışarak. "Yalnız mısın? Diğerleri seninle mi?"

"Dağ."

O halde sırf ikimiz miydik yani? Ben sola koştuktan sonra diğer herkes sağa mı gitmişti?

Lou Lou onu takip etmem için botlarımdan çekiştirdi, sonra çalılardan geri geri sürünerek çıktı. Neyle karşılaşacağımızı bilmeden, bıçağım ve mızrağım hazır halde meydana çıktım fakat etraf sessiz, ıssızdı. Her iki grup da sahiden dağa gitmişti belki.

Hemen etrafımdaki araziye çabucak göz atınca onun beni nasıl bulduğuna dair gizem çözüldü. Sık çalıların arasına dalarken bir sürü dalı kırmıştım ve en utanç verici olanı, mendilim bir tanesine takılmış, bayrak gibi sallanıyordu. Kendimi başarıyla kamufle ettiğim yanılsaması meğer nasıl da ahmakçaydı. Hiçbir Kariyer beni bulmadığı için şanslıydım sadece. Lou Lou'nun ortaya çıkışı bile kazanmayı kafaya koymuş hayta için sorun teşkil ediyordu. Gerçi röportajda Çaylakların benimle yüze yüz güvende olduklarını söylediydim. Bu durumda herhalde ona göz kulak olabilirdim, en azından Ampert meydana çıkana, ben de tankı havaya uçurana kadar. O zaman geldiğinde temel önceliğim bu olacaktı.

Lou Lou'nun gözleri elma ağacına daldı ve kendine kendine, sessizce şarkı tutturdu:

Dal üstünde bir alaycı kuş
Elma ağacına yuva yapmış
Uçup gidecek oradan, zaman kolluyor
Uçup gidecek
Uçup gidecek
Zaman kolluyor, uçup gidecek oradan
Haydi gel benimle, uçup gidelim buradan.

Elmanın birine uzandı ve elini yakaladım. "Hayır hayır, onlar olmaz. Onlar kötü elma. Bende iyisi var." Çantamdan güzel, parlak kırmızı bir tane çıkardım ve eline elmayı verip onu yere oturttum. Kendi çantası ya da erzakı yoktu. Yemeğine her zamanki gibi, aç kurtlar misali saldırdı. Onu tehlikeli meyvelerden korumak tam zamanlı mesai gerektirecekti. Buraya kadar gelebilmesi hayret uyandırıcıydı. Çayır güvenliydi sanırım, meyveleri de karanlıkta fark etmişti herhalde. Giysilerindeki toprağa bakılırsa yerde uyumuştu.

Bize bir çift katı pişmiş yumurta soydum. Ona Wyatt'ı sormayı aklımdan geçirdim fakat onun ölümüne tanık olma ihtimali yük-

sekti, hatta üstündeki onun kanıydı belki de, bu yüzden onu üzmek istemiyordum. "Beni bulmanı sana kim söyledi, Lou Lou?"

Parmağını kötü kulağına pıt pıt vurdu. "Haymitch'i bul."

Kalakaldım. Oyun Kurucular mı? Beni bulmak için neden onu göndersinler ki? İyi bir nedeni olamazdı bunun.

"Katiller," diye ekledi Lou Lou, yanağındaki kurumuş kanı soymaya çalışırken.

Yumurtasını bitirdi, hiç sormadan benimkini de bitirdi. Çantamı eşelemeye girişti ve bir patates çıkardı. Onu elinden nazikçe aldım. "Daha sonra. Akşam yemeğinde." Fakat her an dereye dalabilir korkusuyla sudan bol bol içmesine izin verdim. Zaten ilaç etkisi altındaydı ve beyni yıkanmıştı; bir de zehirlensin istemiyordum. Onun gelişi benim planlarıma kesinlikle köstek olacaktı. Peşimde dolanırken bana düşen görevi yerine getirebilir miydim, bilemiyordum ama Kariyerler katletsin diye onu tek başına ormanda öylece bırakamazdım. Wyatt'ın dediği gibi, o bizimdi artık. Öyle ya da böyle, su taşkını görevinin bir parçası olmuştu.

Mendili ıslattım ve yüzünü silip temizledim. "Hadi," dedim ona. "Gidip senin yılanını bulalım."

Bu teklif onu canlandırdı ve ayağa fırladı. Yönümü bulmak için güneşten faydalanıp onu kuzeye götürdüm. Ampert'la buluşmadan -ki bu her an gerçekleşebilirdi- başarmam gereken iki görev vardı. Öncelikle kıvılcım çıkaran taş bulup çakmağımla ateş yakabilmeyi garantilemem gerekti. Ardından, tünellere girmek için kullanmak üzere, muhtemelen çiçek tepeciklerinden birinin altında bir mutta portalı bulacaktım.

Birlikte yürürken olası kaya parçalarını tespit etmek için gözümü dört açtım. En iyisi çakmaktaşı olurdu fakat Lenore Dove kıvılcım çıkarabilen her taş olur demişti. Orman tabanı taştan yoksundu ama sanki bir yerde... renkli taşlardan oluşan bir desen... güneşte parlayan... dere! İşte. Dereye kusarken parlak taşların bana göz kırptıklarını anımsadım. Fakat su zehirliydi. Bir taş kapmak için elimi suya sokmayı göze alabilir miydim?

Lou Lou bir ahududu çalısına aşırı ilgi gösterince başka bir elma daha çıkarıp dikkatini dağıttım ve yakındaki bir dere kenarına sıvıştım. Mızrağımın ucuyla dere yatağından birkaç taşı yerinden oynattım ve onları nehir kenarına iterek kaydırdım. Taşları yapraklarla kuruladım, üstlerine biraz temiz su döktüm, silkeledim ve topladım. Lou Lou'nun çalılara dalmasını engellemek için tam zamanında yanına geri döndüm. Hemen ona dün ısırdığım çiğ patatesten birkaç parça verdim ve kaya gibi olmuş midemi rahatlatmak için ben de birkaç lokma yedim. Bitirmemiz fazlan uzun sürmedi.

Taşlar gün ortası güneşinde çabucak kurudular ve tutsun diye onları Lou Lou'ya verdim, işin önemini anlattım ama esas amacım onu meşgul etmekti. Boynumdaki çakmağı çözüp ellerimde tuttum, güneş ışınlarının kuş ve yılan kafaları üstünde oynayışını seyrettim. Lenore Dove'u hayal etmek için bir an ayırdım; onu Çayır'da kaz sürüsünün içinde, Tam Amber'ın sağlam tutmayı başarabildiği antika televizyonda beni seyrederken hayal ettim. Ama herkesin Oyunlar'ı dev projeksiyonlarda seyretmek için toplandığı meydanda değil, Covey'lerin komik ve yamuk yumuk evinde ailesiyle baş başa hayal ettim. Amcaları çıkmasını yasaklamıştı. Çok sinirliydi ama yarasız beresizdi, dayak yememişti, kırığı çıkığı yoktu, evinde, güven içindeydi.

Arenaya yanlışlıkla çakmak getirmişim de şimdi fark etmişim numarası yapmayı aklımdan geçirdim ama taşları toplamıştım bile, o yüzden bunun fazla tiyatral kaçacağını düşündüm. Bunun yerine hayta rolüne bürünüp Oyun Kurucular'ı kandırdığımı ve çakmağı içeri bilerek soktuğumu itiraf etmekte karar kıldım. Bir isyancı değil, hayta olacaktım. Altı üstü Oyunlar'ı kazanmaya çalışan bir hilebaz.

"Bunu görüyor musun, Lou Lou?" dedim. "Bu bizim sıcak yemek biletimiz. Hadi şu pembe taşı deneyerek başlayalım."

Lou Lou taş koleksiyonumuzdan pembemsi bir taneyi seçti ve avucumun içine koydu. Diğer elimle çakmağı kavradım ve çelik kenarını taşın yüzeyine getirerek çaktım. Hiçbir şey olmadı. Üç kez daha denedikten sonra işe yaramayacağını anladım. "Yeşil,"

diye Lou Lou'ya talimat verdim. Fakat ilki gibi bunda da kıvılcım çıkmadı. Taş yığınını ayıklarken yüreğim sıkışmaya başladı. Ya koca arenada tek bir tane kıvılcım taşı yoksa? Bu ihtimali Beetee'yle paylaştığımda "bu mümkün" demişti. Ama bana geri dönüp olmadığını söylememişti, ben de bulurum diye düşünmüştüm. Bulamazsam tüm plan suya düşerdi, Snow'un beni öldürmesini beklemekten başka işim kalmazdı.

Lou Lou son taşı önüme koydu. Uzun, çamurlu gri bir kristal. Kuvars mıydı acaba? Garanti olsun diye taşı iyice geriye çekip ona sertçe vurdum. Kıvılcımlar fışkırdı ve aradığımızı bulduğumuzu anladım. Lou Lou ellerini çırptı, ben de rahatlayarak bir oh çektim. "Akşama pişmiş patates var," diye ona sırıtarak söz verdim.

Muttalar tarafından anında bir saldırıya uğramadığımıza göre tahminimce Oyun Kurucular benim haytalığıma izin vermekte karar kılmış olmalıydılar. Zararsız bir hamleyle Oyunlar'a bir nebze renk katmıştım. Bence sponsorlarım şu an bana para bile yolluyorlardı. Mags ve Wiress şu Lou Lou'yu doyurmam gerektiğini biliyorlardı bu yüzden patateslerimizin yanına yiyecek bir şeyler gönderirler diye umuyordum.

Lou Lou kocaman esnedi ve kedi yavrusu gibi kıvrılıp öylece uyuyakaldı. O kadar çabuk olmuştu ki acaba Oyun Kurucular ona yine ilaç mı verdiler diye merak ettim ama belki de burada pek dinlenmemişti. Onu uyandırmaya çalıştım, omzunu hafif sarstım ama sadece kaşlarını çatıp bir şeyler mırıldandı. Ne yapacaktım şimdi? Onu taşıyamazdım, bu halde olmazdı; bırakıp gidemezdim de. Şu patatesleri pişirmek için iyi bir fırsattı sanırım...

Önce ateş yakmam gerekti. Etrafta dolandım, asla Lou Lou'dan fazla uzaklaşmadan en kuru çam iğnelerini, çırayı ve bulabildiğim küçük dalları topladım. Bu taktiği bana Hattie öğretmişti: Dumanı en aza indirgemek için yeşilden ve ıslak odundan uzak duracaktın. Herkes gayet iyi bilse de kanunları göstere göstere çiğnemenin lüzumu yoktu.

Yol boyunca çiçek tepeciklerini inceleme şansım olmuştu. Tepecikler bir örnekti. Hepsinin çapı iki buçuk metre, tepeleri altmış

santimdi ve kusursuz bir çember şeklindeydi. Ancak hepsinde ayrı bir çiçek vardı ve çiçeğin cinsi tabandaki küçük, pirinç bir levhada yazıyordu; tıpkı Plutarch'ın malikânesindeki etiketler gibi. Burası Oyun Kurucular'ın bahçesi olduğundan muhtemelen bunlara güvenmek akıllıca olmazdı, yine de ipucu bulmak umuduyla levhaları okudum. Çiğdem, kaplan zambağı, hercaimenekşe. Altlarında bana saldırmaya hazır bekleyen şeylerin ne olduğunu düşünmemeye çalıştım.

İsimlerden biri dikkatimi çekti: GEYİKOTU. Covey'lerin bahçesi çiçek veren türlü türlü muhteşem bitkilerle kaplıydı. Yıllar içinde bunları ormandan toplamış, gelişigüzel bir şekilde evlerinin önüne dikmişlerdi. Martın sonlarından kasıma kadar her ay çiçek açmış en az bir çalı görürdüm ve Lenore Dove genelde sahneye çıkarken saçlarına birkaç çiçek takardı. Fakat geyikotundan hiç koymazdı. "Çok tehlikeli" demiş ve nedenini solgun mor çiçeğin sapına yanık kibrit tutarak göstermişti. Aniden alev parlamış, sonra geldiği kadar çabuk kaybolmuştu ama çiçekler zarar görmemişti. "Bunun kafamda olduğunu düşünsene!" demişti gülerek.

Yumurta kartonumun parçalarını kullanıp çabucak küçük bir alev oluşturdum. Doğru düzgün bir ateş yakana dek onu çam iğneleri ve küçük dallarla besledim. Neredeyse hiç duman çıkmadı. Bunun üstüne kuru dallarla onu canlı tuttum. Patatesleri pişirmeye yetecek küller birikene dek yaklaşık bir saat geçti. Kömürlerin arasına üç tane koydum ve oturup bekledim.

Uzaktan gelen bir güm sesi bana bir haracın daha öldüğünü duyurdu. Yirmi bir gitti, yirmi yedi kaldı. Kariyer mi? Çaylak mı? Gece olana dek bilemeyecektim.

Patatesler yumuşayınca Lou Lou'yu uyandırdım ve bir çift yumurtayla birlikte onları çabucak yedik. Çok daha iyi hissediyordum. Sanki zehrin gerisi kaybolup gitmişti. Lou Lou'nun gözleriyse uyku sonrası parlıyorlardı. Ateşi suyla söndürecektim ama suyun çok kıymetli olduğuna kanaat getirdim ve kendi kendine sönsün diye bıraktım. Hattie olsa yangın çıkar deyip buna asla izin

vermezdi, gerçi burada yangın çıksa ve arenayı küle çevirecek olsa ne iyi olurdu.

Çakmak başarısından sonra daha iyimserdim. Şimdi sırada tepeciği bulmak vardı. O kadar çok vardı ki her birinin Eksi-A tüneline bağlanan bir mutta portalı barındırdığına ihtimal vermiyordum. Beetee bana, "Saldırı sonrasında geri dönen muttaların izini sürüp bir mutta portalı bulmak için elinden gelen her şeyi yap," demişti. Henüz bir mutta görmediğimden muhtemel adaylar bulmak için kuzeye doğru ilerlemeyi sürdürecektim.

Lou Lou onun yılanını arıyoruz sanıyordu. Bu onun dikkatinin dağılmasını engelliyor, böylece önümden makul bir hızda ilerliyordu. Biz kuzeye doğru ilerlerken kafam tehlike var mı diye etrafı kontrol edip 12'den kalma bomba kurma tekniklerini gözden geçirmekle o kadar meşguldü ki kızı neredeyse unutuyordum. Ateşten fitile, fitilden patlayıcı tapasına, patlayıcı tapasından patlayıcıya...

Lou Lou'nun sevinç çığlığı beni arenaya geri döndürdü. Kıpkırmızı çiçeklerle kaplı, yakındaki bir çiçek tepesine doğru fırladı. Neden bu ilgisini çekmişti bilmiyorum çünkü diğerlerini umursamamıştı. Peşinden koştum ama tümseğe benden önce ulaştı, yeşilliğin arasına daldı, avuçlarında yaprakları sıkıp yüzünü kırmızı çiçeklere gömdü. İsim levhasına baktım ve biraz rahatladım. Bu bitkiyi biliyordum, hafif nanemsi kokuyu tanıyordum. Hatta Astrid eczanede ilaç yapsın diye Burdock'ın toplamasma yardım etmiştim. Melisa otu. Şifalı bitkiydi. Yabanda, bizim dağlarda yetişirdi ve belli ki Lou Lou onu iyi tanıyordu.

Susamlı ekmek, mum dumanı, şimdi de bu çiçekler... hepsi bir şekilde Lou Lou'yu geçmişe götürüyor olmalıydı. Anneannem hafızana en derin kazınan şeyin koku olduğunu söylerdi; seslerden, görüntülerden daha derine işlerdi. Etli fasulye çorbası da beni 12'ye geri götürmemiş miydi?

Lou Lou nefesini öyle derine çekiyordu ki soluğu kesilmeye başladı ve ister iyi ister kötü hangi anılara gitmiş olursa olsun onu oradan çekip çıkarmanın zamanı geldi diye düşündüm. Eşyamı yere bıraktım ve kollarımı tam ona sarmıştım ki öksürük başladı.

Onu ağzından çekip aldıktan sonra topuklarının üstünde oturup boğulurcasına bir ses çıkardı. Tepeden tırnağa sarı polenle kaplıydı; melisa otuna alerjisi olduğunu sanarak mendilini ıslatıp üstünü silmeye giriştim.

"Sadece nefes al, Lou Lou," dedim rahatlatmaya çalışarak. "Sadece çiçek bunlar." Fakat bu arenada hiçbir şey gözüktüğü gibi değildi ve gözlerinden, burnundan ve tıpkı biricik başkanımız gibi ağzından kan akmaya başlayınca yanıldığımı anladım.

"Lou Lou?" diye haykırdım. "Lou Lou, dayan!"

Üstüme yığıldı, çırpınmalar başlarken onu kollarımda tuttum. Seyretmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu, bir kez daha çaresizdim. Tıpkı Louella'yı kurtarmaya çalışırkenki gibi. Lou Lou ve Louella, bir an ikisi kafamda birleşti. Karşımda sadece tüm ömrü boyunca tanıdığım ve ona bunu yaşatmamak için hayatta her şeyi yapacağım, örgülü saçlı bir kız çocuğu vardı.

Teni maviye dönmeye başladı. "Yeter," diye Oyun Kurucular'a yalvardım. Bunu tek bir düğmeye dokunarak bitirebilirlerdi. Röportajda yaptıkları gibi onu bayıltabilir, bu kez kanına öldürücü dozda bir sakinleştirici pompalayabilirlerdi. Onu bu işkence gibi ölümden kurtarabilirlerdi. Fakat kızcağızın ıstırabı bitmiyor, beni hiddetle dolduruyordu. "Yeter!" diye haykırdım. "Sizin oyuncağınız değil o!"

Parmaklarım gömleğin altında saklı pompayı buldu ve sımsıkı tuttu. Tek bir kez kuvvetle çekip onu söktüm ve Lou Lou'yu özgür bıraktım.

17

Bedeni hareketsiz kalırken ölümünü doğrulamak için top atıldı. Lou Lou her kimdiyse artık buradan ayrılmıştı. İnce, aç bırakılmış bedeni sessizce yatıyordu, kız nihayet Başkent'in uzanabileceğinin ötesineydi. Yere eğilip hasarlı kulağına fısıldadım. Oyun Kurucular'a kişisel bir mesaj gönderdim. "Bunu ona siz yaptınız. Siz busunuz işte." Sonra Lou Lou'nun adına, onun artık söyleyemeyeceği şeyi söyledim. "Katiller."

Yanıt olarak bir hoverkraft belirdi, cesedi toplamak için kenara çekilmemi bekledi.

Lou Lou benimle ve Louella ile birlikte tepeye gömülemeyecekti. Beceriksizliklerini göz önüne sermemek için 12. Mıntıka'ya iki ceset gönderemezlerdi. Peki o zaman nereye gideceksin sen küçük kız? 11'e mi döneceksin? Yoksa Başkent topraklarına mı? Yoksa cesedini yakıp tüm izleri ortadan mı kaldıracaklar? Her halükârda benim dokunuşum, seni umursayan birinin sana son kez dokunuşu olacaktı.

Başkentli ellerin ona değecek olması öfkeden kudurtuyordu beni. Ve tıpkı benim Louella'da olduğu gibi onu mücadele vermeden terk edemezdim. Lou Lou'yu kollarıma aldım ve gördüğüm en sık ağaçlığın içine yöneldim. Beni seyircilere gösteriyorlar mıydı? Lou Lou'yu iade etmeyi reddettiğime tanık olabiliyorlar mıydı? Başkentli seyircilerin ekrana yapışmalarını sağlamış mıy-

dım? Hayta çocuk, mıntıkalı arkadaşıyla kaçtı... yine! Hayta, Oyun Kurucular'ı peşinden koşturacak! Millet kahkahalar içinde, zevkle arkadaşlarını arayacak: Sen de izliyor musun bunu?

Lou Lou'nun cesedi Louella'nınkinden fark edilir derecede hafifti. Ona ağırlık veren hiddet kaybolup gitmişti. Bir küme söğüt ağacı gördüm ve tam ortalarında çömeldim, tepemdeki hoverkraft aralardan gözüme ilişti. Bir pençe aşağıya doğru alçaldı, ağaç tepelerine takıldı, geri çekildi, ikinci kez denedi. Bize ulaşamıyorlardı. Lou Lou şimdilik güvendeydi.

Nefesim sakinleşirken fark ettim ki Snow'un ekmeğine yağ sürüyordum. Bunlar tam da bana yasaklanmış olan davranışlardı ve sonuçları olacaktı. Ölümcül sonuçlar. Çok yakında. Üstelik tankı havaya uçurma şansımı kaçıracaktım. Bu andan nasıl sıyıracaktım kendimi? Lou Lou'yu dışarı çıkarıp onlara "şaka yapıyordum" manasında haytaca el mi sallayacaktım? Yere koyup kaçacak ve saklanacak mıydım? Olduğum yerde durup, pençenin ağaçlardan geçmesini bekledikten sonra yardımsever bir tavırla onu dişlerinin arasına mı yerleştirecektim?

Kararsızlık beni felce uğrattı. Anlaşılan o ki Oyun Kurucular da felce uğramıştı. Hoverkraft sabit duruyordu, pençe içeri çekilmişti. Bir açmazdı bu. Birbirimizi bekliyorduk. Ensemde soluyan tehlike hissi olmasa huzurlu bir an olabilirdi.

Derken tehlike, pasparlak mavi bir kelebek biçiminde geldi Neredeyse 3. Mıntıka'nın giysilerindeki elektrik mavisiyle aynıydı. Söğüt ağacı dallarının arasından yönünü buldu ve yakındaki büyükçe bir dalı aydınlattı. Kanatlarını süsleyen minik altın renkli şimşek desenlerinden gözümü alamıyordum. Derken bir başkası kafamın üstüne kondu. Ve bir üçüncü, Lou Lou'nun kan lekeli yüzünü beşik gibi tutan elimin arkasına kondu. Yavaş çekimde hareket edercesine bir iğne çıkardı, iğne bana değerken küçücük bir kıvılcım tenime atladı ve acı dolu bir şok dalgası beni kör etti. Dudaklarımın arasından istemsiz bir çığlık kaçtı, Lou Lou yere yuvarlandı. Görüşümü tam yeniden kazandığım sırada ikinci kelebek yüzüme doğru geldi. Yüzümde bir patlama oldu sanki ve bu kez

elektrik şokunu tanıdım. Kelebekler sanki iğnelerinde şok tabancaları taşıyorlardı. Snow'un güzelim dediği hayvanlarından biri.

Tüm bedenimi dizginlenemez bir korku sardı; tek bildiğim, bir daha asla sokulmak istemediğimdi. Söğütlerin korunağından çıktım. Lou Lou'yu Oyun Kurucular'a bıraktım. Ağaçları benek benek kaplayan yüzlerce kelebek can bulup beni hedef aldılar. Kaçmaktan başka hiçbir şey düşünmeyerek ağaçlara doğru depar attım fakat sürü halinde peşimden geliyorlardı. Onları bizim oradaki kelebeklere benzetiyordum ama bunlar öyle sarhoş gibi sarsak sarsak uçmuyor, dümdüz bir hat çizerek geliyorlardı. Eğilip kalıyor, sağa sola kaçıyor, onlardan sıyrılmaya didiniyordum ama durmadan sokuyor, her defasında beni bir anlığına donduruyorlardı. Lou Lou'yu bırakmış olmam yetmezdi; bu şeyler bana işkence etmeye azmetmişti. Bu bir cezaydı. Hem de mümkün olduğunca halkın gözü önünde.

Ne kadar sürecekti bilmiyordum, sanki hiç bitmiyordu. Yüzüstü bir çiçek tepeciğine düşerken aklımı yitiriyor gibi hissediyordum. Fakat Lou Lou'nun kaderinden korkup ayağa fırladım ve tepeciğin yanından devrilip yere yığıldım, deli gibi yüzümü silmeye tutuldum. Fakat melisa değildi bu, geyikotuydu. Kelebek bulutu tepeden inerken aklıma bir fikir geldi. Çakmağımı ve taşı cebimden çıkarıp ben de kendi kıvılcımlarımı saçmaya başladım ve onları çiçeklerin üstüne yağdırdım. Bitkilerden bir buçuk metre boyunda alevler yükseldi, kelebekleri sardı ve göğsümü yalayıp ortadan kayboldu. Gömleğimin önü birkaç saniye aydınlandı, sonra kömür gibi yeniden siyaha büründü; belli ki ateş geçirmiyordu. Çıtır çıtır iskeletler aşağıya süzüldü, saldırı sona erdi. Geriye kalanlar masumane bir tablo içinde daireler çizerek uçuşup uzaklaştılar.

Nefes nefese yere yattım, nerem yara olmuş diye vücuduma bakındım. Resmen hiçbir şey yoktu... ne bir kabarcık ne bir sıyrık. Sadece o dehşetli hatırası. Dudaklarımı çakmağıma bastırdım, Lenore Dove'un görmesini, beni muttalardan kurtardığı için bunun ona bir teşekkür olduğunu bilmesini umdum.

Muttalar! İşte buydu! Peşlerinden gidip tepeciği bulmam için

bir fırsattı bu! Ancak hemen ayağa fırlamadım; yakındaki elektrik şoku aklımı başıma getirmişti biraz. *Ömründe bir kez olsun akıllı ol,* diye düşündüm. *Bunu yap, evet ama arena planını tehlikeye atma.* Mutta kelebeklerini hangi nedenle kovalarsam şüphe uyandırmazdım? Tek bir yanıtı vardı: intikam.

Geyikotları yandığında yakındaki bir dal tutuşmuştu. Dalı ağaçtan kopardım ve kelebeklerin gittiği yöne doğru gittim. Mavi parıltılar gözüme ilişince doğru yolda olduğumu anladım. Ağaçlara doğru yirmi metre daha hücum ettikten sonra çiçek çalılarıyla kaplı bir tepeciğe vardım. Tümsek ikiye ayrılmıştı ve dairenin tam ortasından biraz aşağıda iki metrelik bir açıklık vardı. Kelebekler tembel tembel yuvalarına dönüyorlardı. Oyun Kurucular'a oynayıp lehine, kelebeklere çılgın gibi saldırdım, meşalemi delice savurdum ve altı-yedi tanesini kömüre çevirmiştim ki tepecikteki kapağın kayarak kapanmaya başladığını fark ettim. Son bir çabayla saldırırcasına en geride kalan muttaya hücum ettim ve dalı kapakçığın iki kanadı arasına sıkıştırmayı başardım. Çat diye kapandı, dalı parçaladı ama girişte yaklaşık yirmi santimlik bir aralık kaldı. Fark etmemiş gibi yaptım ve tümseğin yanına çöktüm. Levhada KELEBEK ÇALISI yazıyordu. Eh, bunu unutmazdım.

Lou Lou'yu aramak üzere geri dönmeyi düşündüm ama biliyordum, çoktan gitmişti. Onun yerine melisa otlarına geri döndüm, çok derin nefes almamaya çalışarak eşyamı topladım. Hâlâ kimseden eser yoktu.

Tenim bir bebeğin poposu kadar pürüzsüzdü ama yediğim onca şoktan sonra oram buram kasılıyordu ve bugünlük bu kadar yeterdi. İki görevimi de yerine getirmiştim: ateş yakmak ve mutta tepeciği bulmak. Gölgeler uzuyordu, yani uyuyacak yer aramam gerekiyordu ve dün geceki o rezalet barınaktan sonra bu gece daha iyisini bulmalıydım. Bu defa başım da dönmüyordu, böylelikle kelebek çalısının yakınında bol yapraklı büyük bir ağaç seçtim ve dokuz-on metre tırmanıp dalların arasına çıktım. Hamağımı iki sağlam dal arasına bağladım, bir taraf koparsa düşmeyeceğim şekilde kendimi sağlama aldım. Derste önerilen bir

şey değildi bu fakat yer seviyesinde uyumanın yeterince güvenli olduğunu düşünmüyordum. Aç biilaç üç yumurta, iki de elma yedim. Sponsorlar mutlaka akıl hocalarımın erzakımı tazelemesini sağlayacaklardı. Günbatımı ağaçların arasından altın saçtı, solup gitmeden önce yanan kömürün turuncusuna büründü, ardından beni karanlığa gömdü.

Milli marşın sesiyle gökyüzünü görecek şekilde yerleştim. İlk haraç. Yine sümük yeşili. 1. Mıntıka'dan bir oğlan, Panache değil de diğeri. Ardından boynunda yılanıyla Lou Lou. Acaba Panem'de bir yerde gerçekten kim olduğunu bilip onu tanıyan bir aile üyesi veya oyun arkadaşı var mı diye merak ettim. McCoy'lar sahte olduğunu anlamış olmalıydı. Mutlaka anlamışlardı. Şu an gözyaşları içinde biricik kızlarının nereye gittiğini merak ediyor olmalılardı. Hiç değilse yapmak zorunda kalmayacağım konuşmalardan biriydi bu.

Beş Kariyer, On yedi Çaylak gitmişti. Yirmi altı kişi kalmıştık.

Orman sessizleşti. Ağaçların arasından sarı ay ışığı süzüldü. Doğrusu, arenanın bu tarafında bir tek ben varmışım gibi geliyordu ama kim bilir. Maysilee ne yapıyordu acaba –12'den geriye bir tek ikimiz kalmıştık– ve bir daha onu görme şansım olacak mıydı? Maysilee Donner'ı özlemek komik geliyordu ama özlüyordum işte.

Uyurken horlamadığıma şükredip kendimi rüyasız bir uykunun kollarına bıraktım.

Bir şey beni aniden uyandırdı ve tepemde, güneş ışığıyla aydınlanmış dalların arasından paraşütlü iri, bir paket gördüm. İlk sponsor bağışım. Paketi açtım, kucağıma koydum, derin bir nefes aldım –şu an elimdeki her şey olabilirdi– ve ardından açtım. Fırından yeni çıkmış bir düzine sıcak ekmek, turuncu bir kalıp peynir ve uzun saplı cam kadehiyle komple takım, şarap şişesine benzeyen bir şey. Bu gerçekten yüzümde bir tebessüme neden oldu. Şişenin mantarını açtım ve kokladım. Üzümsuyu. Epey pahalıya patladığına bahse girerdim. İlk galonumu neredeyse bitirmek üzere olduğumdan su daha makul olurdu ama şikâyetçi değildim. Üzümsuyu bizim orada büyük lükstü ve sadece doğum günlerine, düğün punch'larına ayrılırdı. Kim göndermişti acaba? Kedi kulak-

lı kadın? Tükürdüğüm adam? Büyük Hala Messalina? Şu an umurumda bile değildi.

Şişeyi zarif kadehime doğru eğdim, üzümsuyu bardağın önce sapını sonra yuvarlak kısmını doldururken hayranlıkla izledim. Seyircilere kurnazca sırıtıp kadeh kaldırdım ve, "Başkent'teki hayta dostlarıma teşekkür ederim!" dedim. Sonra yavaş bir yudum aldım, kurumuş ağzımı ıslattım. Sadece tadı değil anımsattığı anılarla da öyle güzeldi ki fondip yapmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım. Üzümsuyu, yanında birkaç taze ekmek ve yağlı peynirden bir parçayla bana günü karşılayacak enerjiyi verdi.

Kahvaltı ederken Başkent sponsorlarının perspektifinden bakmaya çalışıp neden bu pahalı bağışa layık görüldüm diye düşündüm. Erzak ve silah toplayıp kan banyosundan uzak durmuş, zehirlenip ölmekten kurtulmuş, ateş yakmış, yemek pişirmiş, kelebekleri meşaleyle yakmış, uyuyacak bir ağaç bulmuştum. Sonuç: Oldukça maharetliydim ve belli ki kazanmaya yetecek kadar bencildim.

Çaylakları kendi başlarına bıraktığım için mıntıkaların beni hor göreceğinden endişeleniyordum. Lou Lou'yu kurtarmaya çalışmak işe yaramış olabilirdi. Ayrıca arenayı havaya uçurursam herhalde 12'de yeniden iyi karşılanırdım. Tabii eve dönmek gibi bir ihtimal olduğundan değil. Yine de Sid'in başını dik tutabilmesini ve benden sonsuza kadar utanç duymak zorunda kalmamasını umuyordum.

Tepeciğin yanında kamp kurduğumdan yola koyulmama gerek yoktu. Yanında fitilli simgesi ve 9. Mıntıka'nın patlayıcı ayçiçeğiyle Ampert'ın gelmesini beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Oyunlar'ın 1. ve 2. Günleri'nden epey yorulmuştum, böylece hamağımda oyalanıp kelebekleri gözledim. Öğleden sonranın ilk saatlerinde huzursuzlanmaya başladım. Daha iyi bir buluşma planı yapsaydık keşke. Orman derin ve genişti, birbirimizi kolaylıkla ıskalayabilirdik. Kuzey uca belki daha kilometreler vardı. Şu tünele girdiğimde bunu aklımdan çıkarmamalıydım. Tanka ulaşmadan önce uzun bir yol gitmem gerekebilirdi.

Gidip Ampert'ı aramaya karar verdim.

Erzaklarımı toplayıp kadehi hamağıma özenle sararken dürbüne rast geldim ve bir bakayım dedim. Bu beni daha yukarı tırmanmaya ve araziyi daha iyi anlamaya itti. Diğer çoğundan daha uzun olan ağacın en tepesine yakın yüksekliklere tırmandım ve epey uzak mesafeleri görebildim. Bir kez daha mekânın güzelliği, cennetsi orman, çayırın dümdüz yeşilliği ve şu an parlayan bir gökkuşağının altında uzanan karlı dağ zirvesinin karşısında büyülendim. Dağın yaklaşık dokuz-on kilometre ötede olduğunu tahmin ettim. Çocukların geri kalanı birbirlerini muhtemelen orada avlıyorlardı. Buradan ne kadar farklıydı çünkü ben tamamen Oyun Kurucular'a karşı oynuyordum. Ardımda ağaçlardan bir deniz uzanıyordu ama uzakta bir noktada daralıyor gibi gözüküyordu. Ne kadar uzakta olduğunu tam olarak kestirmesi olanaksızdı çünkü her şey biraz bulanık görünmeye başlıyordu. Acaba bu arenanın en ucu olduğuna mı işaretti? Öbür yöne dönüp yeniden çayıra baktım ve Cornucopia'nın yakınındaki elektrik mavisi bir lekenin ormana doğru ilerlediği gözüme ilişti. Ampert mı? Ağaçların arasında onu bulamam diye endişelenip ağaçtan indim ve yolunu kesme umuduyla çayırın yolunu tuttum. Yol üstünde dönüş için ağaç diplerine bıçağımla küçük, göze batmayan çentikler attım. Gittiğim yolu dönmek beni hedefimden uzaklaştırıyordu ama öyle veya böyle Ampert'a ihtiyacım vardı.

Ağaç hattına ulaştığımda bir kayaya tırmandım ve dürbünümle çayırı inceledim. Sahiden Ampert'tı bu, yaklaşık bir-iki kilometre uzaktaydı ve ağır adımlarla bana doğru yürüyordu. Yüzündeki ifade, dehşet içinde geçen son birkaç günün altında ezilmişti ve öyle hazin, öyle üzgündü ki çoğundan daha ucuz atlattığımın farkına vardım. Boynunda iki ayçiçeği simgesi gördüm, biri kan lekeliydi. Hiç değilse kendi mıntıkasından birilerini ölürken izlemek durumunda kalmamıştı çünkü hiçbiri göğe yansıtılmamıştı. Pek bir şey yemediğine bahse girebilirdim ama tankı patlatmak için yola devam edebilmesi gerekiyordu... Acaba birkaç sandviç mi hazırlasam?

Bir dakika... Bir kez daha, ben ne yapıyordum yahu? Çaylaklardan kaçtıktan sonra hayta karakteri neden Ampert'ı görünce orman kenarına geri dönsün? Bu durum Lou Lou'dan farklıydı çünkü o beni bulmuştu. Davranışım kesin şüphe uyandıracaktı. Sanki önce zaman onu bekliyormuşum gibi. Seyircilerin bunu umursayacağını sanmıyorum da Oyun Kurucular ne düşünecekti? Onlara sadece kendimi kolladığımı söylemiştim. Beni Ampert'a ne çekmiş olabilirdi? Yanıt patlayıcılar olamazdı. Hayatta kalmamı ne sağlardı? Kendi yiyeceğim, suyum, kömür tabletlerim ve silahlarım vardı; Ampert bana ne sunabilirdi?

Sahip olmadığım tek şey bilgiydi. Kimin öldüğünü biliyordum... ama onları kim, nasıl öldürdü? Kariyerlerde hangi silahlar var? Burada zehirli olmayan yiyecek içecek keşfettiler mi? Lou Lou dışında yalnız kalmıştım ve o da pek bilgi kaynağı sayılmazdı.

Peki o zaman. Bu haytaya güncel bilgi lazımdı.

Artist. Kendi çıkarını gözeten. Alaycı. Çaylaklara iyi davranan. Tüm bu şeyleri aklıma getiriyordum ki seyirciye istikrarlı bir karakter sunabileyim, ancak Ampert yanıma varınca kollarını etrafıma sardı, ben de sadece ona sarılıp, "Selam, dostum," dedim. Onu öyle marifetli ve azimli bir çocuk olarak tanımıştım ki sarıldığımda bana bu kadar küçük gelmesi karşısında şaşırdım. Anca Sid'in boyundaydı neredeyse ve çok korkmuştu. En parlak zekâ bile arenaya kapatıldığında çıkış yolu bulamıyordu demek ki.

"Çaylakların yeniden sana ihtiyacı var," dedi. "Seni bulmam için gönderdiler beni."

Güzel. Oyun Kurucular onun bu yüzden burada olduğunu düşünecekler.

"Bu konuyu konuştuk. Benim bir almış olmam etrafımdakileri tehlikeye sokar," dedim seyircilere oynayarak. Çaylaklara karşı sorumluluklarımdan kaytarıyorum diye bağışlarımın kesilmesini istemiyordum. Hem Sid de onları niye ektiğimi duymalıydı.

"Lou Lou kaçıp gitti. Sonra onu gökte gördük."

"Al işte sana örnek," dedim ondan geriye adım atıp. "Gelip beni buldu, sonra da öldü. Çiçeklerin zehirli olduklarını bilemedik.'

"Onlar da mı zehirliymiş?" diye sordu.

"Melisanın zehirli olduğu kesin. Geyikotu da çok işe yarıyor. Kelebek muttaları kızartmak için kullandım. Oyun Kurucular bunları benim peşimden gönderdiler. Aç mısın?" Hararetle başını salladı. "Takas yapmaya ne dersin? Dağ tarafından güncel haber karşılığında öğle yemeği?"

Kayanın üstüne büyük bir piknik sofrası kurdum: Ona ekmek, peynir, yumurta, elma ve şarap kadehinde üzümsuyu ikram ettim. Yemeği kurt gibi mideye indirirken onu hiç bölmedim. Belli ki burada pek bir şey yememişti. Erzak çantası bile yoktu; sadece kemerinde balta ve güneşten korunmak için yapraklardan bir şapka. Yemeğini bitirince ağzını sildi ve iç çekti. "Keşke bunları diğerleriyle paylaşabilseydim. Yiyeceklerin çoğunu Kariyerler aldı."

"Nasıl dayanıyorsunuz?" diye sordum.

"Zor. On yedi kayıp verdik. Lou Lou hariç hepsini kan banyosunda kaybettik."

"Kimse zehirlenmedi mi?"

"Ah, birkaçımız zehirlendi. Ancak Wellie neredeyse her şeyin zehirli olduğunu hemen hemen anında fark etti. Bir de Hull'ın çantasında koca bir şişe panzehir şurubu vardı. Hiçbirimiz zehirden ölmedik."

"Şurup mu? Bende bunlardan vardı." Tabletleri çıkarıp ona gösterdim. "Yoksa ben de ölüyordum."

"Fena olmalı. Sana bakacak kimse de yokken."

Omuz silktim. Ardından, sormadan edemedim. "Wyatt?"

Ampert cebine uzandı ve bana Wyatt'ın simgesini verdi. "Onu ve beş kişiyi daha Panache öldürdü. Kılıçla. Maritte, mızrakla çok feci. Silka balta kullandı. Jilet kadar keskin ve onu..." Sesi boğazına takıldı.

"Anladım. Maysilee iyi ama, değil mi?"

"Bilmem. Kan banyosu sırasında yanımızdan ayrıldı. Ama onu gökte görmedim. Çaylaklardan geriye kalanlar gibi onun da hâlâ dağda olduğunu tahmin ediyorum. Planladığımız gibi birbirimizden ayrılmamaya çalışıyoruz. Kariyerler bizi oraya dek izlediler."

Aklıma ansızın bir düşünce geldi, belki de Maysilee bir ş[illegible] birleşmişti. Sonra daha ilk karşılaşmada Sil[illegible] [illegible] olduğunu hatırladım ve kendimden [illegible] [illegible] hiç gevşemeden tutsun diye ördüğü kolyeyi [illegible]dim. Eğitimdeki saatlerinin çoğunu Çaylakların [illegible] kullanmasına yardım ederek geçirmişti oysa kendini koru-mak için yeni beceriler öğrenebilirdi. Başka ne olursa olsun Maysi-lee bencillikle dönek değildi.

"Her ne yapıyorsa yapsın Kariyerlerin başına dert oluyordur bence," dedim Ampert'a. "Buna güvenebilirsin." Wyatt'ın simgesini boynuma takınca sanki hem onu hem Maysilee'yi yanımda hissettim.

Bir süre Ampert'la orada öylece oturduk, esinti bizi serinletirken kendimizi bıraktık; saçma sapan bir güzellikle bezeli, çiçek kokulu çayın seyrettik; şarkı söyleyen kuşları dinledik. Bir bardak daha üzümsuyu koydum ve aramızda döndürdük. Her duyuya hitap ediliyordu o an ve her unsur bizi yatıştırıyordu. Ölümlerimizle yüzleştiğimiz sırada, dingin zevklerle kendimizi bir koza içine almıştık.

"E, geri gelmiyor musun?" diye sordu Ampert.

"Bir faydası olmaz. Ben bir mutta mıknatısıyım. Üstelik çiçekten hiç anlamıyorum."

"Hiç olmazsa bana ormanı gösterir misin? O dağdan inmemiz lazım ama buranın daha beter olup olmadığını kimse bilmiyor."

"Nasıl istersen. Fakat seni Oyun Kurucular'dan koruyabileceğime söz veremem."

Ampert azıcık güldü. "Söylediğin şey komik. Kim koruyabilir ki?"

Meyve suyunu bitirince onu ormanın içine götürdüm. Onu orada gezdiriyor olmam gerçekten kusuruz bir bahane olmuştu, gerçekten. Gerçi, "Dereye dikkat... zehirli. Bir de meyvelere. Şuradaki çiçekler de," dışında eline pek fazla bilgi geçmemişti. Aslında her şeyin zehirli olduğunu söyleyip işi orada bırakabilirdim. Ama rehber rolünü oynadım. Ona melisa otu ve geyikotu kaplı tepecikleri

gösterdim, kelebek çalısını en sona bıraktım. "Kelebekler buradan girdiler. Çıtır çıtır yakamadıklarım yani."

Dalı gözlemlediğini fark ettim ama sadece şöyle dedi: "Onların evinin yakınında olmak güvenli mi sence?"

Ev. Ev demişti. Acaba kendi evini çok mu özlüyordu? On ikisinde... anca bir elli boyunda... sesi bile olgunlaşmamıştı henüz. Ben ev hasreti çekiyorsam onun durumu nasıldı peki?

"Yani, evde pek kimse kaldığını sanmıyorum," dedim. "Sağ kalan çok yoktu. Bizim başa çıkamayacağımız kadar değil. Ayrıca soktuklarında öldürmüyorlar, sadece pis bir elektrik şoku veriyorlar. Beni düzinelerce kez soktular ama iyiyim. Yani burası muhtemelen birçok yerden güvenli, zaten muttaları da aralıklı salıyorlar." Öyle miydi? Belki. Ama hiç değilse neden tepeciğin yanında durduğumuzun bir açıklaması olmuştu.

"Burada biraz dinlenebilir miyim, ne dersin?"

Şişmiş gözlerine baktım. "Tabii. Bu öğleden sonra bir planım olduğu söylenemez." Ona hamağımdan yatak yaptım, bir süre dönüp durdu, sonra sızıp uyuyakaldı. Ona bakarken önünde sonunda hep yanıma gelen ufaklıkları düşündüm. Louella. Lou Lou. Ampert. Bir tanesini bile tehlikeden koruyamıyordum. Neden bana üşüşüyorlardı?

Ampert derin uykuya dalınca dün topladığımın iki katı dal ve çam iğnesi toplayarak bomba hazırlıklarıma başladım. Bu bir gece görevi olacaktı ve hem ışık hem ateşleme için ateş yakmak benim sorumluluğumdu. Kelebek meşalem bayağı iyi dayanmıştı bu yüzden kendimi garanti almaya karar verdim ve aynı tür olduğunu düşündüğüm bir ağaçtan üç-beş dal daha kırdım. Yakıtımı harcamak istemediğimden ateş hazırlığını yaptığım halde yakmadan bıraktım. Bu gece patates yoktu. Onları, görevimizden sağ kurtulma ihtimali daha yüksek olan Ampert'a bırakacaktım.

Bu işi doğru yaparsam, tankı patlatıp sel başlatırsam muhtemelen beni de öldürecekti. E yani, iki metrelik fitil, pek bir kaçış şansı bırakmazdı. Zaten patlama işimi bitirmese sular bitirecekti kesin.

Kendimi teselli ettim çünkü bu iki ölüm şekli de eğer Ekşi-A'dan sağ kurtulursam Başkent'in benim için hazırlayacağı her türlü sondan çok daha merhametli olacaktı.

Umut taşımak tehlikeli olabilirdi; beni içinde bulunduğum gerçekliğe kör bırakabilirdi. Hatırlıyorum da anneannem hep, *"Yaşamın olduğu yerde umut da vardır,"* derdi. Fakat benim durumumda umut, beyaz liköre çok benziyordu. Kısa vadede seni kandırabilirdi fakat işin sonunda büyük ihtimalle iki katı bedel öderdin.

18

Akşam çöktüğünde harekete geçip ateşi yaktım. Ampert uyandı, peynir ekmekle tost yaptık ve yanında elma yedik. Karanlıkta Çaylakların yanına dönmek istemediğini söyledi ve geceyi burada geçirsin diye plan yaptık. Titreşen alevlerin başındayken gömleğimin geyikotları yandığı sırada hiç yanmadığını hatırladım. Ampert çorabının bir tekini çıkarıp ateşe daldırdı, parmak kısmı erimeye başlamadan önce çorap epey bir süre yanmadı. Bir ipucuydu sanki. Koruyucu bir özelliği vardı ama neye karşı? Ben sadece bir geyikotu tümseğine rastlamıştım. Fakat giysi bir sürü şeyin yanıcı olabileceğine dair ipucu veriyordu.

Ampert yemek ateşinden ilham alıp sunduğum yiyeceklerin karşılığı olarak yiyecek bir şeyler avlamaya çalışmak istediğini söyledi. Simgesi, 9. Mıntıka'nın ayçiçeklerine dolanmıştı bu yüzden üçünü birden çıkarıp yere serdi. Fitilini söktü, sonra şöyle dedi: "Bunlardan bir tuzak yapabilirim. Ama sence hayvanlar da zehirli midir?"

"Tavşanlar olmayabilir," dedim ona. "Bir tanesini su içtikten sonra ölürken seyrettim... zehirden en az bizim kadar etkilenmişti sanki. Tabii tavşan ateşi de taşıyor olabilirler."

"O ne?"

"Bir hastalık. Başına gelsin istemezsin. Fakat doğru düzgün pişirirsek tehlikesiz olabilir." Tüm bu sohbet Oyun Kurucular'ı yanıltmak içindi. Tavşan falan avladığımız yoktu veya etlerini pişire-

cek değildik. Zaten kahvaltıda burada olmayı bile beklemiyorduk. "Denemeye değer."

Ampert simgesini sökmeye koyuldu, aynı anda siyah fitili eline doluyordu. Sonuna ulaştığında gizli gizli patlayıcı kapsülünü bobinin içine tıkıştırdı. "Sabahleyin bakarım bir. Yakalanan her şey sende kalabilir." Gözleri ayçiçeklerine gitti. "Ayçiçeği ister misin? Bahse girerim Dokuz bunlardan takmanı isterdi. Onların ittifakta olma nedeni sensin."

"Onların kalbini esas çalan Maysilee oldu," diye karşılık verdim. "Onları Panache'a kafa tutarken görecektin sen. Kariyerlere katılmalarına izin verirken Panache onlara büyük bir iyilik yaptığını sansa da onu pat diye geri çevirmişlerdi." O anı hatırlayınca parmaklarımı şıklatıp gülümsedim. "Tamam, birini takayım. İyi müttefiklerdi." Kan lekeli ayçiçeğini boynuma taktım.

Milli marş başladı ama bu gece hiç surat belirmedi.

"Hâlâ yirmi altı kişiyiz," dedim.

Ampert kollarını dizlerine sardı. "Bir süre ateş başında durabilir miyiz? Ben karanlığı sevmem de."

Ateşe kumpas yüzünden ihtiyacımız olsa da söylediği şey gerçek gibi gelmişti. Ampert cesur bir yüz takınıyordu fakat kan banyosundan ne gibi görüntüler ona musallat oluyordu, hayal edebiliyordum. "İstersen burada uyuyabiliriz. Ağacın ikimize birden yarayacağını sanmam. Sırayla nöbet tutabiliriz," dedim ona. "Hadi sen git de biraz daha dinlen."

"Biraz su içebilir miyim?

Ona matara dolusu su verdim ve birkaç yudumda mideye indirdi.

"Tamam dediğinde beni uyandır," dedi Ampert. "Ben hazır olacağım." Son kez ağız dolusu su içip uzandı.

Kontrolü benim elde tutmamı istiyordu. "Tamam," dedim. "Tatlı rüyalar." Birkaç dakika sonra ya uyuyordu ya iyi numara yapıyordu. Ben nöbete geçtim, mızrağı dizlerime dayadım ve onu kullanarak tepeciği zorlayıp açacağımız o büyük anı bekledim. Mızrağın görevinin birinin canını almak yerine bu olmasına sevi-

niyordum. Açlık Oyunları'ndan birinin canını almadan çıkabilirsem bu da kendi içinde bir zafer olacaktı.

Sevdiklerime veda ettim. Burdock ve Blair. Hattie. Annem ve Sid. Son olarak Lenore Dove, benim eşsiz ve ışık saçan sevgilim. Korkmamaya çalıştım. Kendime herkesin bir gün öleceğini, benim sıramın geldiğini söyledim. Sevdiğim kimi insanın benden önce gitmiş olmaları, bir şekilde bana rahatlık veriyordu. Babam, anneannem, ikizler, Louella, Wyatt ve Lou Lou ve Çaylaklardan bir sürü çocuk. Belki de Lenore Dove haklıydı ve başka bir dünyada onlarla buluşacak, günün birinde de onunla buluşacaktım. Veya belki de hiçbir şey yoktu ki bu durumda hiç acı da yoktu. Fakat en ağır basanı, aslında bunu hiç bilmediğimdi.

Karanlık arttı, hava serinledi ve gece yarısını geçtiğini, seyircilerin uyumaya gittiğini, şova dikkatini veren sadece bir avuç dolusu Oyun Kurucu kaldığını düşündüğüm bir vakitte dal meşalelerimden birini yaktım. Eğildim, Ampert'ın omzuna pat pat vurdum ve usulca, "Hey, dostum, hadi gidip şu ihtimalleri yenelim," dedim.

Ampert anında ayağa fırladı, bobin sarılı fitili sertçe elime tuşturdu. "Altmış saniyen olacak," diye fısıldadı. Bunun ardından patlayıcı takip etti. Disk şekli verilmiş bir macun gibi yumuşak ve yapış yapıştı. O son yudum su iyi değerlendirilmişti. Malzemeleri cebime koydum ve daha fazla konuşmadan tepeciğe gittik. O meşaleyi tutarken mızrağımın ucunu dün bıraktığım dal sayesinde açık kalan çatlağın içine daldırdım. Güç uygulayabilmek için tüm beden ağırlığımı kullandım ve tepeciğin kenarlarını zorla ikiye ayırdım. Ağzı esnedi, ardından kayarak kapanmaya başladı ama kapanmadan mızrağı iki kenarı arasından ittirdim, kapağın ağzını sonuna kadar açtım. Bir yanda derinlere doğru inen bir tesisat merdiveni vardı.

Aşağıdan bana itiraz edercesine mekanik vızıltılar geliyordu.

Ampert meşaleyi bana uzattı. "Ben burada olacağım."

Kemerine taktığı ve savurabilecek kadar gücü olduğuna şüphe duyduğum yegâne silahı olan baltasıyla orada, titreşen ışıkta öylece dururken yaşı ne kadar da küçük gözüküyordu. Bıçağımı ke-

merine geçirdim, tıpkı Sid'e yaptığım gibi saçını elleyip bozdum ve şöyle dedim: "Sen, tanıdığım en iyi müttefiksin." Ağzını yana eğerek sırıttı ve merdivene atladım. Bir elimde meşale ile inmeye başladım. İnce basamakların üstüne basarken ayaklarım kaskatı, adımlarım hantaldı. "Sağ, sol, sağ, sol," diye talimat veriyordum onlara. Bir metre, üç metre, altı metre aşağıya indim ve dar bir koridorun beton zeminine ayak bastım ve sağa döndüm çünkü kuzey yönüne ilerliyormuş gibi görünüyordu. Meşalemin ve zeminin kenarları boyunca uzanan ışıkların yardımıyla hızlı hızlı yürüdüm.

Fazla yürümemiştim ki sol tarafımdaki iç duvarın aslında bir duvar olmadığını fark ettim. Metal... oluklar... iki üç adımda bir karşıma çıkan, göz hizasına damgalanmış, gözyaşı şeklinde damla sembolü. Su tankının kenarı olmalıydı ve gerçekten dev gibiydi. Beton zeminden altı metre yukarıdaki tavana kadar yükseliyordu. Damlalar her iki yöne de göz alabildiğince uzanıyordu. Bu kadar suya neden ihtiyaçları vardı? Tüm arenayı göle mi çevirmeyi düşünüyorlardı? Tereddüt ettim, patlayıcıyı yerleştirecek en etkili noktayı değerlendirdim. Sonra pes ettim tam önümdeki damlanın otuz-kırk santim altına şap diye yapıştırdım. Tankın nereden hasar alacağı ne fark ederdi ki aslında? Bileğimi pat diye savurup ateşleme fitilini açtım parmaklarımdan geçirdim ve onu patlayıcı kapsülüne iliştirene kadar parmaklarıma siyah leke bulaştı. Neyse ki derste dikkatimi vermiştim. Kapsülü patlayıcının içine gömdüm ve kendimi hazırladım. Tam zamanıydı. Meşalemi ateşleme fitilinin ucuna tuttum, alev ardında yok denecek kadar az bir kül izi bırakırken ilk bir-iki santimi yiyişini seyrettim, sonra deli gibi koşmaya başladım. Altmış saniye geçmişti ve saniyeler akmaya devam ediyordu.

Yüz bir, yüz iki, yüz üç...

Ayaklarım beton zemini döverken kafamın içinde zamanı sayıyordum. Derken merdiven görüş alanıma girdi ve sanki beni yavaşlatıyor diye elimdeki dalı bir kenara fırlattım; Ampert elinde ikinci bir meşaleyle tepede bekliyor diye umuyordum. Biliyordum, ölümümü şu an kucaklasam daha akıllıca olurdu fakat insa-

nın içinde ona yaşama isteği veren bir şey vardı işte. Sadece birkaç saat daha olsa bile. *Yüz yirmi, yüz yirmi bir...* Hem bir de Ampert vardı. Biraz bile olsa onu hâlâ koruyabilirdim.

Onları görmeden seslerini duydum. Kuşa benzeyen narin bir kanat çırpılması ve arada gelen ciyaklamalar. Bunlar her neyse sesleri kulağa o kadar tehlikeli gelmiyordu. Korkmaktan çok, şaşırdım. Belki de bir ötücü kuş sürüsü kaçmıştı ve Eksi-A'da serbestçe uçuyordu, tıpkı araba çeken atların tutulduğu ahırın çatı kirişlerindeki kuşlar gibi. Ellerim merdivenin ilk basamağına değdiğinde, tam zamanında yukarı baktım ve Ampert'ın meşale ışığıyla aydınlanan yüzünü gördüm. Ardından bir renk cümbüşü onun görüntüsünü engelledi ve sarmallar çizerek bana doğru indi.

Her renge bürünmüş şeffaf kanatlar tepemde yanıp sönüyorlardı. Ateş ışığı üstlerine yansıdığında, güneşli bir günde Donner'ların dükkân vitrinindeki şekerler gibi parlıyorlardı. Hayranlık duyulacak bir şey olabilirdi bu, ne var ki bir metre genişliğindeki kanatların yırtıcı bir suratı, bir de iki adet, kıvrık, on santim pençeleri vardı. Genetik olarak değiştirilmiş yarasa muttaları. Beni doğrayıp salata yapmak için tasarlanmışlardı.

Bu mahluklar bir kafesten falan kaçmamışlardı; bunlar Başkent'in hediyesiydi.

Yüz otuz altı, yüz otuz yedi...

"Haymitch!" diye Ampert'ın haykırdığını duydum. "Yakala!"

Meşaleyi elinden bıraktı, meşale bir an yarasa sürüsünü dağıttı ve bir şekilde onu yakalamayı başardım. Serbest elimle merdiveni çıkmaya koyuldum, bir yandan meşaleyi başımın üstünde savuruyordum. Bunlar yakıp yok etmesi kolay olan kelebekler gibi değillerdi; kuvvetli ve istedikleri anda yön değiştiren birer memeliydi. Meşalemden sakınıp bana pençe atmaya başladılar, omuzlarıma ve sırtıma acı darbeler geçirdiler ve kanamaya başladı. Ancak tırmanmak zorundaydım çünkü zaman akıyordu ve yer üstüne ulaşmazsam boğulacağım kesindi.

Başaramayacaktım. Sayıyı karıştırmıştım fakat tank her an patlayacak diye düşünüyordum ve bu koridor dışında suyun gi-

deceği başka hiçbir yer yoktu. Yarasalara son kez meşale savurdum, üst bacağıma pençelerini geçirmiş olana bir güzel geçirdim, sonra meşaleyi şeytani yüzlerine fırlattım. Parmaklarım kemerimi buldu, birbirine geçen halkaları çözdü, kemeri merdiven korkuluğunun etrafına sardım ve kemeri yine bağladım. Kollarımı merdivene doladım, bacaklarımı da geçirdim, sımsıkı tutundum ve ciğerlerimi derin nefeslerle doldurdum. Beş saniye ve üç yarasa çiziği sonra, ciyaklamalar ve tıslamalar yüzünden sağır olmuş bir halde, bir yanlışlık yaptım diye düşündüm. Patlayıcıyı kurarken işleri batırmıştım veya kapsül bozuktu veya bir Oyun Kurucu tam zamanında oraya varıp fitili macundan...

Kulakları parçalayan bir patlama beni neredeyse merdivenden aşağı devirdi ve tamamen suya gömüldüm. Buz gibi soğuk bir karanlık beni içine aldı, tek kolumu merdivenlerden söktü. Kemerim olmasa gitmiştim fakat bir şekilde yeniden tutundum ve her uzvumla demirleri kavrayıp taşan suların karşısında gözlerimi yumdum. Sonsuz gibi hissettiren bir zaman sonra akıntı, kemerimi çözebilecek kadar dindi ve yukarı yükselmeyi sürdürdüm. O an ciğerlerimdeki yanma hissi diğer tüm korkuları arka plana itmişti. Suda serbestçe yüzen bacaklarımla kendimi merdivenden yukarı çektim. Suratım yüzeyden dışarı çıkarken bayılmak üzereydim. Derin nefesler alıp verirken aralarda boğuldum ve tüm çabama rağmen içime girmeyi başaran kova dolusu suyu kustum.

İyi haber, yarasalar kaybolmuştu; bu ilk su dalgasında boğulmalarını umuyordum. Ayrıca suda, derenin metalik tadı yoktu. Tahminen, böylesine devasa bir tankı zehirlemekle uğraşmayıp tek tek dereleri zehirlemişlerdi, yani mutta yaralarım yıkanmış ve güvenle temizlenmişti. Bardağın dolu tarafı.

Nefesimi yeniden toplayıp titremelerimi kontrol altına aldığımda Ampert'a seslendim. Tepemde, sahte Ay'ın loş ışığında mızrağın hâlâ tepe ağzını açık tuttuğunu görebiliyordum ama çocuktan eser yoktu. Bir terslik vardı. Beni kendi başımın çaresine bakayım diye bırakıp gitmezdi. Dalga geldiğinde yarasalar tepecikten dışarı kaçmaya vakit bulup ona mı saldırmışlardı? Ne kadar hızlı uça-

bilseler de pek muhtemel değildi çünkü su neredeyse patlamayla aynı anda taşmıştı. Peki ne olmuştu ona o halde? Kariyerler? Oyun Kurucu saldırıları?

Donmuş kaslarım el verdiğince merdiveni elimden geldiği kadar hızlı tırmandım. Arenanın yüzeyine ulaştığımda Ay ve ateş ışığının karışımıyla usulca parıldayan ağaçlara bakındım. Kamp alanımız bıraktığımız gibiydi. Çantam ve buruşuk hamağım yerdeydi. Ampert'tan eser yoktu ama bir boğuşma izi de yoktu. Yerini terk etmesine ne yol açmıştı acaba?

Mızrağı güçbela tepecikten çıkardım. Kapaklar kapanmaya çalıştı fakat hasar görmüşlerdi ve çiçeklerden oluşan pis bakışlı bir ifade kalmıştı geriye. Usulca seslendim: "Ampert? Ampert?" Hiç tepki yok.

Kulaklarım sudan veya patlamadan bir tuhaf olmuştu ama bir ses duydum. Ormanın her zamanki gece uğultusundan ayırt etmesi neredeyse imkânsız gibiydi. Bir hayvandı bu ama yarasa değildi. Birden fazla ağızdan çıkan, laklak gibi değil de cıvıltı gibi bir ses. Hamağı elime geçirdim, sol kolumun üzerine sardım; ağ işe yarayabilir diye düşündüm ve laklak sesine doğru süründüm. Ses yoğunlaştı, tenimi ürpertti ama daire biçiminde, küçük bir açıklık görene kadar ileri gittim.

Ağaçlar canlılarla dolup taşıyordu. Sincaba benzeyen yüzlerce yaratık gördüm. Güzelim altın kürkleriyle oraya buraya koşuşturuyor, gözleri sanki içlerinde ışık varmış gibi parlıyordu. Kısmen şirin gözüküyorlardı fakat aşırı hızlı hareket ediyor, daldan dala atlıyor, galeyan içinde uzun, dikdörtgen ön dişlerini gösteriyorlardı. Muttalar. Aralarda sadece, açıklığın ortasında arkadaşlarından oluşan tümseğe doğru kulak tırmalayıcı kemirgen çığlıkları atmak için duruyorlardı. En cüretkârları vahşice kavga ediyor, yığının üstüne atlıyor, güçlü arka ayaklarıyla birbirlerini tekmeleyip itmeye çalışıyorlardı. Bir tanesi havaya uçup ayağımın dibine kondu. Yeniden fırlayıp ayağa kalkamadan kesici dişlerine takılmış, kanlı, elektrik mavisi bir kumaş parçası gördüm ve her şey netlik kazandı. Etobur muttalar. Ampert'ı parçalara ayırıyorlardı.

Beetee'ye söz vermiştim, onun acı çekmesine izin vermeyecektim. Hamağımı tamamen açıp haykırdım ve hayvan yığınının üstüne saldırdım. Hamak, kürklü hayvanların üzerini kapladı, onu sertçe kendime çektim ve muttalardan oluşan bir-iki katı yerinden etmeyi başardım. Sonra mızrağımı ters çevirdim ve onu sopa gibi kullanarak tümseğe durmadan vurdum, sincapları uzağa savurdum. Saldırılarını bekleyerek, kaçınılmaz olarak etlerimi koparacakları o anı bekleyerek kendimi hazırladım fakat hiçbir şey olmadı. Bir tanesi yığından kopup yere düştüğü anda yeniden dalıyordu. Bunlar Ampert için programlanmışlardı, sadece Ampert için. Onun görünüşü, onun kokusu, onun tadı için.

Kaybediyordum. Mücadeleyi kaybediyor, onu kaybediyordum. Bunu biliyordum ama sopa savurmaktan başka yapacak hiçbir şey yoktu. Ampert'ı bir anlığına dahi olsa göremiyordum; tek gördüğüm onun parçaları için kavga eden, kıvranan kürklü vücutlardı. Nihayet, biri sadece onların duyacağı bir düdük çalmış gibi yüzlerce kafa pat diye yükseldi ve hep birlikte görünmez efendilerine doğru döndüler. Bunu çılgınca bir koşturmaca takip etti ve sincaplar, saniyeler içinde bitki örtüsünün arasında kayboldular.

Nefes nefese onların gidişini izledim. Sonra tanık olmam istenen şeye doğru döndüm. Kemiklerden başka hiçbir şey kalmamış, küçük, beyaz bir iskelet. Geriye kalmış ne et var ne kıyafet, sadece sağ yanında bir balta sol yanında bıçağım. Dudaklarım hareket etti ama hiç ses çıkmadı. "Dostum?" Öne doğru sendeledim, dirseğinin hemen altındaki takip cihazını gördüm. Bu dünyadan göçerken sakinleştirilecek, teselli edilecek hiç kimse kalmamıştı geriye. Ampert, Başkent tarafından yutulmuştu ve tabutu içinde sadece bu inci beyazı kemikler olacaktı.

Top atışları.

Bir yerlerde Beetee'nin kalbi, bir daha asla onarılamayacak kadar küçük zerreler halinde parçalanmıştı. Benimki, içinden bir hiddet dalgası geçerken davul gibi atıyordu. Başım geriye gitti ve sahte gökyüzünden yansıyıp tüm arenada yankılanan bir feryat kopardım. Hepsini gebertmek istiyordum: Snow'u, Oyun Kurucular'ı, Başkent'te bu vahşete taraf olan herkesi. Fakat erişil-

mez bir yerde, güven içindelerdi bu yüzden mızrağımı yere bıraktım, baltayı aldım ve arenayı kesmeye başladım. İçimden insan dışı kükreyişler yükselirken onu –ağaçları, yaban meyvesi çalılarını, kuş yuvalarını– lime lime parçalamaya kararlıydım.

Bir çançiçeği çalısını parçalıyordum ki yer öyle şiddetli sallanmaya başladı ki ayaklarım yerden kesildi ve bir yosun öbeğine düştüm. Parmaklarımı yosuna daldırdım, kafama dallar ve enkaz yağarken konumumu korudum. Yer sakinlediğinde gökyüzüne bağırdım: "Hah! Iska!" Ayağa fırladım ve çıldırmış bir adam gibi ağaçların arasından yalpalayarak yürüdüm. "Ben hâlâ buradayım! Hâlâ buradayım!"

Sendeleye sendeleye kamp alanımıza ulaştığımda tepecik gözüme ilişti ve beni hedef almaktan çok daha büyük bir şeyin meydana geldiğini fark ettim. Tümseğin ağzı gelişigüzel açılıp kapanıyor, havaya çiçek püskürtüyordu. Ardındaki ağaçların arasında çok sevimli bir geyik yavrusu sürüsü çılgın gibi koşturuyor, dikenli toynaklarını hırçın tavırlarla havaya savurarak şaha kalkıyorlardı. Bir elma ağacı, mavi kıvılcımlar saçan bir fıskiyeye dönüşmüştü ve yakındaki bir dereden buhar bulutları yükseliyordu. Her şey tüyler ürpertici, rüyamsı bir hal almıştı. Ya arena arızalanıyordu ya da ben kurbağa yalıyordum.

Kısmen umuda kapılmaktan çekinerek gözlerimi yavaşça kaldırıp gece semasına baktım ve kötü çeken bir televizyon misali gelip giden bir görüntüyle karşılaştım. Gökyüzü aniden parazitlere boğuldu, sonra birden gerçek gökyüzüne baktığımı fark ettim. Taze hava esintisi ciğerlerimi doldurdu, ay ışığı kaosu aydınlattı. İşe yaradı! Başardık! Ben, Ampert, Beetee, 9. Mıntıka ismini bile daha önce duymadığım çok sayıda insan–beyni suların altına gömmüştük! Arenayı bozmuştuk!

İşte bu benim posterimdi. Tam burada işte. Delice bir zafer çığlığı attım ve arkama dönüp haykırdım: "Hepiniz parti istiyordunuz ya hani? Alın işte size benden parti!"

Şimşek çaktı, gök gürültüsü patladı. Çiçek tepeciğinin etrafında dans ettim, tüm Panem duysun diye aklıma gelen ilk şeyi gürleyerek söyledim. Söylenmeyecek kadar tehlikeli o şarkıyı söyledim...

Ya idam ya da kamçı
Topraktan kaz çalana,
Sal zalimin hasımı
Kazdan toprak çalsa da.

Kollarımı yıldızlara, Sid'in yıldızlarına, hepimizin yıldızlarına uzattım.

Kanun içeri tıkar,
Topraktan kaz çalanı,
Kaz yine toprak arar
Geri çalar hakkını.

Bir yandan haykırırken hoplayıp durdum. "Geri aldık! Geri alıyoruz!"

Sonunda dizlerimin üstüne çöktüm, arkaya doğru esnedim, kollarımı açtım ve gökyüzünü kucakladım. Ancak birisi şalteri kapamış gibi gök zifiri karanlığa gömüldü. Orman tabanından kısık bir uğultu yayıldı. Ne sebep oluyordu buna? İçime kötü bir his doğdu. Dehşet içinde arena semasının titreşerek yeniden devreye girdiğini gördüm.

"Hayır... hayır" diye bağırdım. Tepecik hâlâ aynı durumdaydı, elma ağacı hâlâ kıvılcım püskürüyordu, ancak tüm orman sanki sessizliğe gömülmüştü. Belki de normaldi bu, belki de oralar arenanın devre dışı kalan kısımlarıydı. Emin olmak için çantamı karıştırdım, dürbünü boynuma taktım, uçarak uyuduğum ağaca gittim, gövdesini sincap muttalar gibi alelacele tırmandım. Gözetleme noktama ulaşınca dalları araladım, bir yanıt bulmak için lenslerin içinden bakındım. Arenayı bozmuş muydum sahiden? Oyunlar bitmiş miydi?

Ta uzakta, çayırın ötesinde dağ patladı, havaya ölümcül altınlar püskürttü ve yanıtımı aldım. Benim için parti bitmişti.

BÖLÜM 3

"POSTER"

BÖLÜM 3

“POSTER”

19

Başaramamıştım. Arena zarar görmüştü ama devre dışı kalmamıştı. Oyunlar sürüyordu.

12. Mıntıka'da dağlar hakkında bilgiler edinirdik ama bu bilgiler ağırlıklı olarak geçimimizi sağlayacak kömür damarlarına sahip dağlarla ilgili olurdu. Yanardağlardan neredeyse hiç bahsedilmezdi. Bir tek bu ismin lav püskürten, parlak nehirler akıtan ve kenarlarından aşağı süzülüp yoluna çıkan her şeyi kuşatan kül bulutları barındıran dağlara dendiğini biliyordum. Haraçları gözümde canlandırdım... Wellie'yi... Hull'ı... Maysilee'yi... nefes almak için can çekiştiklerini... boğulduklarını... ve dürbünü gözümden çektim. Onları göremiyordum ama dehşet dolu ölümlerini hayal etmeye yetecek kadarını görmüştüm.

Yüzüme bir hava akıntısı çarptı; yüzüme batan küçük tanelerle doluydu ve öyle tiksindirici bir kokusu vardı ki öğürmeye başladım. Bir an dengemi kaybettim ve tutunmak için debelendim. Aşağıdaki dallar beni yakalamasaydı orman tabanından ölüm çıkacaktı. Uğultulu, zehirli rüzgâr karşısında gözlerimi kıstım. Dalgalı gömleğimin yakasını yüzüme çekince beni uçuşan zerrelerden korudu. Geyikotu tepesinin orada gömleğimin önü yanmadığında ve Ampert çorabıyla kamp ateşinde deney yaptığında da öğrendiğim

19

Başaramamıştım. Arena zarar görmüştü ama devre dışı kalmamıştı. Oyunlar sürüyordu.

12. Mıntıka'da dağlar hakkında bilgiler edinirdik ama bu bilgiler ağırlıklı olarak geçimimizi sağlayacak kömür damarlarına sahip dağlarla ilgili olurdu. Yanardağlardan neredeyse hiç bahsedilmezdi. Bir tek bu ismin lav püskürten, parlak nehirler akıtan ve kenarlarından aşağı süzülüp yoluna çıkan her şeyi kuşatan kül bulutları barındıran dağlara dendiğini biliyordum. Haraçları gözümde canlandırdım... Wellie'yi... Hull'ı... Maysilee'yi... nefes almak için can çekiştiklerini... boğulduklarını... ve dürbünü gözümden çektim. Onları göremiyordum ama dehşet dolu ölümlerini hayal etmeye yetecek kadarını görmüştüm.

Yüzüme bir hava akıntısı çarptı; yüzüme batan küçük tanelerle doluydu ve öyle tiksindirici bir kokusu vardı ki öğürmeye başladım. Bir an dengemi kaybettim ve tutunmak için debelendim. Aşağıdaki dallar beni yakalamasaydı orman tabanından ölüm çıkacaktı. Uğultulu, zehirli rüzgâr karşısında gözlerimi kıstım. Dalgalı gömleğimin yakasını yüzüme çekince beni uçuşan zerrelerden korudu. Geyikotu tepesinin orada gömleğimin önü yanmadığında ve Ampert çorabıyla kamp ateşinde deney yaptığında da öğrendiğim

üzere giysilerimiz kalkan görevi görüyorlardı. Nedeni bu yanardağ olmalıydı. Bu olmak zorundaydı. Fakat giysilerimizin yanardağ patlamasına dağda yakalananlara pek faydası olacağını sanmıyordum.

Ben miydim o halde? Sağ kalan son haraç? Çeyrek Asır Oyunları'nın galibi? Oyun Kurucular top atıyorlarsa bile patlamanın etkileriyle rüzgârın kükreyişi arasında bunları duymamın hiç yolu yoktu. Ampert'ın söylediğine göre diğer herkes dağdaydı. Belki kimisi, eğer dağ tabanına kamp kurmuşsa güvenli bir yere kaçmış olabilirdi. Belli olmazdı gerçi. Lavdan kaçabilirlerdi belki ama o buluttan kaçamazlardı. Bu gerçek bir yanardağ değildi, peki Oyun Kurucular gerçeğinin ne kadarını taklit etmişlerdi? Lavlar her şeyi ateşe veriyor muydu? Ya o dev su tankı yanardağı patlattıktan sonra söndürmek için kullanmak üzere inşa edildiyse? Tankı patlatarak yanardağ patlamasından sağ kalanların tüm umutlarını yok etmiş olabilirdim.

Bu ağacın tepesinde çok açıktaydım. Kendime gelir gelmez aşağı inip kendimi çam iğnelerinin üstüne bıraktım ve rüzgârı bloke etmek için ağaç gövdesinden faydalandım. Gömleğimi kafama geçirdim; zaten ay ışığını silen bulutlar varken bir şey görmek mümkün değildi. Ayrıca görebilseydim bile ne yapacaktım ki? Nereye gidecektim? Yangın gelirse gelirdi.

Başarısızlığımın bütün ağırlığı üzerime çöktü. Kim olduğumu sanıyordum ki? Nereden çıkarmıştım her şeyi değiştirebileceğimi? Başkent'i tüm kuvvetine rağmen karşıma alabileceğimi, Açlık Oyunları'nı durma noktasına getirebileceğimi? Ben, Panem'deki en çöp mıntıkadan gelen on altısında bir çocuk, bir gıdım eğitim görmüş, göze çarpan hiçbir becerisi yok. Pabuç kadar dilden ve ne kadar önemli olduğuma dair abartılı bir histen başka hiçbir şeyim yoktu. Köpüğü bol, alkolü yok. O bendim işte. Düşük alkollü.

Plutarch'ın sözleri alay edercesine kafamda yankılandı. "*Örtük teslimiyetle geçen günlerin sona erdi artık, Haymitch Abernathy. O su tankını ta gökyüzüne kadar uçur. Tüm ülke için bunu yapman gerekiyor.*"

Eh, kötü kararmış Plutarch! Görünen o ki ben tepeden tırnağa, baştan aşağı, sapına kadar örtük teslimiyet için doğmuşum.

Avuçlarımla yüzüme bastırdım. Ne kadar beyinsizdim ben. Ne kadar kibirli, bencil, beceriksiz bir ahmaktım ben. Plutarch'ın isyancıların tarafında olup olmadığını bile bilmiyordum. Belki de şu an kahkahalara boğulan başka bir Başkentli canavardı.

Ama yok, mantıklı değildi bu. Çünkü Oyunlar devam etse bile tavsiyesi, tekerlerine çomak sokmamda bana yardımcı olmuştu. Başkent'in o göz alıcı arenası rayından çıkmıştı. Yetmemişti ama. Sadece ufak bir arızaydı, gerçek bir sonuç doğuramamıştı. Yaptığım hiçbir şey yeterli değildi.

Ampert'ın meşale ışığında ağzını eğerek sırıtması... elbette son tebessümüydü... ne kadar da güveniyordu bana... oysa şimdi Beetee'ye geri götürecek bir ceset bile yoktu... gerçi Beetee de ölmüş olabilirdi...

Ağladığımı fark ettim ya da gözlerim küllerden arınmaya çalışıyordu sadece. Yarasa pençelerinin sıyrıkları sonsuz ateş gibi yanıyor, sıvı emmek konusunda pek başarı sergilemeyen giysilerime kan sızıyordu. Ter kaplı, kan kaplı, sefalet kaplı bir halde yanlamasına uzandım ve ağaç gövdesinin dibine kıvrıldım.

Ah, Lenore Dove, işler nasıl buraya geldi? Uğuldayan rüzgâr geçen kış göl kenarındaki kulübenin anılarını çağırdı. Onun doğum günüydü, verdiğim en güzel hediyeydi... onun şarkısını söylemişti, ki artık o şarkıdan nefret etmeye başladım...

Ah, hatırlıyorum şimdi, kasvetli bir Aralık gecesi;
Sönen her közün, ardında hayaletini bıraktığı sırada
Çok istedim yarın olsun; sığınacaktım güya
Kaybettiğim Lenore'un acısını unutmak için kitaplarıma
Meleklerin Lenore dediği o eşsiz, nur saçan, kutsal kadın artık yok ya
İsmi anılmayacak burada, *bir daha asla.*

İsmi anılmayacak *burada,* bu dünyada. Tıpkı bana olacağı gibi ölmüş gitmiş. Ben de onun için sonsuza dek kaybettiği kıymetlisi mi olacaktım? Ömrünün geri kalanı boyunca benim yüzümden ıstırap mı çekecekti?

"Bırak beni!" diye haykırdım. Hazır elime fırsat geçmişken, ona ölümümden sonra hayatına devam etmesini söylemediğim için kendime çok öfkeliydim. Kanlar akana kadar kafamı ağaç gövdesine vurdum, sonra cansız kalıp sonumu bekledim. Al senin olsun Başkan Snow...

Uyku? Hayır uyumadım ama gece sarf edilen çabalardan ve çaresizliğimin altında ezilmekten öyle bitkindim ki üzerime bir baygınlık hali geldi. Saatler, saatler geçti sanırım çünkü rüzgâr dindi, küller çöktü.

Lenore Dove güneşin doğacağının hiçbir zaman garantisi olmadığını söylerdi; keşke bugün haklı çıksaydı. Beni bekleyen hiç iyi bir şey yoktu. Karanlıkta saklanmayı yeğlerdim. Fakat önünde sonunda zayıf gün ışığı gömleğimin içine sızdı. Ortaya çıkmak istemiyordum, çıkmadım da zaten. Neden hayattaydım ki ben? Bu sefer Oyun Kurucular bana ne zalim şakalar hazırlıyorlardı?

Dün gece fark ettiğim uğultu hâlâ topraktan geliyordu. Bunun sahte gökyüzünün geri gelişinden hemen sonra meydana çıktığını hatırlıyordum. Düşündüm taşındım. Bu herhalde Beetee'nin bahsettiği jeneratörden geliyordu. Arenanın hemen dışındaki jeneratör. Üst kısımda kalan. Su taşkını enerji desteğine her ne zarar vermiş olursa olsun jeneratör arenayı çalıştırmayı sürdürüyordu. Eh, enerji desteği asla bizim hedefimiz değildi: Bizimkisi beyindi. Zarar görmesine rağmen seyirciyi eğlendirmeye yetecek kadar bir kısmı işlev gösteriyordu.

"Of kapa çeneni! Kimin umurunda artık?" dedim kendime. Başarısızlığımın içinde debelenmekten gına gelmişti. Yeter. Her şey bitti işte.

Baygın halime geri dönmeye çabaladım, fakat yerimde duramıyordum. Beynimin içini tırmalayan, eğitime başlamak üzereyken Mags'in söylediği sözcüklerdi: *"İlk Oyunlar'da haraçlara ne istediklerini sormazdım çünkü cevap çok belliydi. Hayatta kalmak. Ama sonra fark ettim ki bunun ötesinde nice arzu var. Benimki, mıntıka partnerimle ilgiliydi. Onu korumaktı."*

Bizler çabuk ölmek, gururlu ölmek, sevdiklerimize mümkün olduğunca az çektirmek istemiştik. Ben arenayı aklımla yenmek istemiştim. Fakat Mags'in aklında partnerini korumak vardı. Maysilee hâlâ orada bir yerde mi bilmiyordum ama öyleyse başı dik ölmek için bana ihtiyaç duyabilirdi. Hem belki başka Çaylaklar da bana ihtiyaç duyabilirlerdi. Yanardağdan sonra birden fazla top atışı yapılmış olmalıydı ama tüm olan bitenle birlikte onları duymamıştım. Galip ilan edilmemiştim gerçi, demek ki hayatta kalmış başka birileri vardı. Gece çökene kadar kim olduklarını bilemeyecektim.

Pes etmek yerine belki de ufacık dahi olsa birilerine yardımım dokunabilir mi diye bir bakabilirdim. Kendimi saldırı hamlesi yapan bir Kariyerin önüne atabilirdim. Çaylaklardan birine yiyecek içecek götürebilirdim. Üstüne düşününce ben de bayağı aç ve susuzdum ki güçten düşmeyi göze alamazdım. Erzaklarım sağlam mı diye bir bakabilirdim.

Gömleğimi aşağı çekince etrafımdaki güzellik karşısında bir kez daha şoka uğradım. Küllerin gri ve pis olmasını hayal etmiştim ama arenanın tasarısına uygun olsun diye onları berrak ve ışıltılı yapmışlardı, yani her şey bir şeker kristali katmanıyla kaplı gibiydi. Güneş ışığı kristallerden geri yansıyor, ormana minik gökkuşakları saçıyordu. Kaskatı ve ağrı içinde kalktım, külleri üstümden silkeledim. Bir parçasını kurumuş dudaklarıma koymak istedim ama bunun bana ne yapacağından bayağı emindim.

Küller yönümü şaşırtıyordu ama bir süre sonra kelebek çalısının altındaki tepeciğe giden yolu buldum. Çiçekler buz içinde muhafaza edilmişlerdi sanki. Tepeciğin kapısı aralıktı ve kapaklar artık hareket etmiyordu. Ağaçlardan artık kıvılcım püskürmüyor, geyik yavruları etrafta tepinmiyordu ama küllerin altında birkaç tane leş gördüm. Zarar verilmişti, orası kesin. Muhtemelen tüm arenaya. Oyun Kurucular kameralarını nereye doğrultacakları konusunda çok dikkatli olmalılardı.

Her şey donmuş görünüyordu, titremem gerekiyor gibi hissediyordum ama hava ılık ve parfümlüydü. Sırt çantamdaki külü tekmeyle silktim, suyumu aldım, uzun uzun içtim, yaklaşık yarım

galon bıraktım. Geriye kalan yiyeceğim iki patates, iki ekmek, bir yumurta, bir elma ve son bir bardak üzüm suyundan oluşuyordu. Midem bomboştu, böylece yumurtayı ekmek arasına koyup sandviç yaptım ve kurt gibi yuttum. Son elmamın tadını çıkardım, sonra adımlarımı geri takip edip Ampert'ın ölüm sahnesine ulaştım. İskeleti alınmıştı ama hamağımı buldum ve onu silkeledim. Külden arınınca düzgünce katlayıp çantama geri koydum.

Şimdi ne vardı sırada? Hayatta kalanları bulmaya gitsem mi diye aklımdan geçirdim, sonra Çaylaklara rastlayabileceğim gibi Kariyerlere de rastlayabileceğimi fark ettim. Ayaklarımla toprağı kazdım, bıraktığım mızrağı bulmaya çalıştım ama nafile. Oyun Kurucular onun cesediyle birlikte mızrağı da mı almıştı? Neyse, bıçağımı ortaya çıkardım ve Ampert'ın baltasını bulmak için adımlarımı geri takip ettim. Yer sallanıp toprağa savrulduğumda onu düşürdüğümü hatırlamak biraz vaktimi aldı. Arayıp buldum ve kemerime sıkıştırdım. Müttefiklerimin hatıralarını yanımda taşımak istiyordum.

Parmaklarım boynumdaki ayçiçeğine gitti ve fark ettim ki şellak kaplaması su taşkınında çözülmüştü geriye sağlam ama şekil verilebilir bir malzeme kalmıştı. Boyası hâlâ duruyordu, yani hâlâ yeni duruyordu. Patlayıcı tapam olmaması ne yazıktı, onsuz pek bir işe yaramıyordu. Bunu patlatmak için başka bir patlatma gerekirdi artık. Hem zaten neyi patlatacaktım ki? Beyne zarar vermeyi başarmıştık ama ya kısmen çalışıyordu artık ya da arenayı Başkent'ten yönetebiliyorlardı. Muhtemelen her ikisi de. Neyse, ona ulaşmam mümkün değildi nasıl olsa. Şu noktada Oyunlar'ı devam ettirmek için jeneratör de çok önemliydi aslında ama ona ulaşmanın tek yolu buradan çıkmaktı.

Minik bir ışık huzmesi zihnimdeki kasveti delip geçti. Arenadan kaçmak ve jeneratörü bozmak mümkün olabilirdi belki de. Tek sahip olduğum bir bıçakla baltaydı ve bunlar değersiz sayılmazdı. Tabii inanılmaz derecede uzak bir ihtimaldi... ama ben de öyleydim. Belki tam da bu işin adamıydım.

Derken içime şüphe yerleşti. *Yapamazsın! Asla işe yaramaz! Sen sadece baltalı eziğin tekisin ve yine Başkent'i kesip doğramaya çalışacaksın. Gerçekten hiçbir şey öğrenemedin mi?*

Belki de hiçbir şey öğrenemedim ve hiç başarı şansı yoktu ve kendimi şu örtük teslimiyetime bırakmam gerekiyordu. Ama şöyle bir gerçek vardı: Kaybedecek neyim vardı? Hiçbir şey. O kadar. Ve bunu denemeyi Ampert'a borçluydum.

Beetee olsa ne yapardı? Her şeyden önce jeneratöre ulaşmamı sağlardı. Bana arenanın tepesinde demişti, yani yakın olmalıydım. İlk iş en kuzeye gidip arena duvarını aşmanın bir yolunu bulmaktı. Çimentodan mı, metalden mi yoksa bir çeşit güç kalkanından mı yapılmıştı onu bile bilmiyorum ama herhalde bunu oraya gidince çözecektim.

Güneşi kerteriz aldıktan sonra yönümü buldum ve kuzeye yöneldim. Tüm bedenim kaskatı ve ağrı içindeydi, sırt çantamın kayışları yarasa sıyrıklarına sürtünerek onları yara yapıyordu. 12. Mıntıka'yı sarı giydirselerdi fena bir manzara olurdum ama siyah, kan lekelerini bayağı iyi saklıyordu. Açlıktan kazınan mideme ve susuzluğuma rağmen azıcık kalmış erzaklarımı kullanmayı göze alamazdım. Jeneratörü bulursam belki bunu bir dilim patatesle kutlardım.

Ormanda kimi yerler ufak tefek hayat belirtileri taşırken –şarkı söyleyen ötücü kuşlar, vızıldayan böcekler– kimi yerlerse tamamen sessizliğe gömülüydü. Diğer haraçlardan hiç iz görmüyordum ve çok büyük ihtimalle bu kadar kuzeye giden tek ben vardım. Yani mutta tepecikleri tamamen dolu olacaktı, gerçi bozulmuş da olabilirlerdi. Bir ayağı ötekinin önüne savurmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

İki-üç kilometre gittikten sonra ağaçlarda bir tıpırtı duydum ve hafif bir yağmur yağmaya başladı. Ağzımı açıp dilimle birkaç damla yakaladım. Tadı temizdi, taze su gibiydi, zehir gibi değil. Tank patlayıp kocaman delinmişken Oyun Kurucular suyu nereden bulmuşlardı? Rezerv tankları mı vardı? Bu kadar uzakta olmasına rağmen Başkent'e uzanan borular mı vardı? Patlayıcıyı göğüs

hizasına yerleştirmiştim; belki de tankın yerden otuz-kırk santim yukarısı sağlam kalmıştı ve onu kullanıyorlardı. Her halükârda temiz su vardı ve bunu yabana atmamak gerekirdi.

Çabucak su mataralarımın kapaklarını açtım ve bir açıklığın ortasına yerleştirdim. Damla damla su doldurmak çok da ideal değildi, biliyordum ama şu an elimden gelenin en iyisi buydu. Sonra iç çamaşırıma kadar soyundum ve kanı temizledim. Tırnaklarımın içindeki kirin şeker kristalleri gibi çözüldüklerini fark ettim ve ağaçları inceledim. Tabii ki hafif yağmur bile volkan küllerini dallardan silip götürmüş, küller akarak toprağa karışmıştı. Yarım saat sonra yağmur durdu, ardında arenaya girdiğim ilk sabahki gibi tertemiz ve taptaze bir orman bıraktı.

Küllerin gitmesi içimi rahatlattı ama bir-iki kaşıktan fazla su toplayamamıştım. Boşa harcanmış bir fırsat. Wyatt'ın brandalarından biri acayip işe yarardı; fileden bir hamak yağmur suyu toplamakta pek de işe yaramıyordu. Eline ne geçerse onunla idare etmek zorundaydın.

Ormanın ucuna ulaştığımda karşıma çıkan ne bir tuğla ne çelik ne de elektrikli bir bariyerdi. Onların yerine, V harfi gibi sivri bir uca sahip, yüksek, her iki yöne de göz alabildiğince uzanan çitler vardı. Yakından bakınca bitkiler bir çeşit çobanpüskülüne benziyorlardı, öbek öbek kırmızı meyveleri ve dikenli yeşil yaprakları vardı. Milletin 12'de yılbaşı zamanı dekor için kullandıklarına benziyordu ama bunların üstünde minik, siyah benekler vardı. Normal olanlar bile zehirli olduğuna göre bunları yok sayacaktım. Çalıdan çitler boyunca yürüdüm, nasıl yaklaşsam diye düşündüm. Dallar ağırlığımı taşıyacak gibi görünmüyorlardı ve tabandaki bitki örtüsünü kazmak pek de bir seçenek gibi durmuyordu. Derken küçük bir açıklık tespit ettim, yan döndüm ve çizik almadan bitki örtüsünün arasından sıvışmayı başardım. Yaklaşık üç metre uzanan dar bir yol vardı, sonra çalı çitlerin daha da derinlerine doğru kıvrılıyordu. Epey derin görünüyordu. Kıvrılıp duran patikada, yeşilliklerin içinden temkinle yol almaya başladım. Kuzeye gittiğimi hissediyordum ama kimi zaman mecburiyetten sağa ya da sola

doğru yönden sapıyordum. *Sonsuza dek gidemez,* diye düşündüm. *Önünde sonunda arenanın sonuna ulaşacağım.*

Ama ulaşmadım. Patika bir o yöne bir bu yöne kıvrıldı, kimi zaman bir çıkmaza kimi zaman çatala ulaştı ve mecburen seçim yaptım. Çok geç geldi aklıma; fark ettim ki yolumu işaretlemek için bitki gövdelerine çentik atmam veya bitki örtülerinden öbek falan yapmam gerekirdi çünkü çaresizce kaybolmuştum. Yönümü bulmak için güneşi kullanayım dedim ama yemin ederim şu Oyun Kurucular kafamı daha çok karıştırmak için o şeyi gökyüzünde döndürüyorlardı. Sık çobanpüskülü çalılarından bir labirentin içine hapsolmuş halde telaşa kapılmaya, patikaları hiç umursamadan ezip geçmeye başladım. İçimde yükselen klostrofobik his dışında hiçbir planım yoktu. Boş ver kuzey duvarını; şuradan çıksam yeterdi bana. Terler yüzümden aşağı akıyor, susuzluktan ölüyordum ama kendimi enayi gibi bu hale soktuğum için içmeyi kesinlikle hak etmediğimi düşünüyordum. Oyun Kurucular üzerime mutta salmaya karar verseler -ki neden yapmasınlar- kaçma şansım hiç yoktu. Annem, Sid ve Lenore böyle öldüğümü görsünler istemiyordum. Ne kadar aptalca olurdu.

Bu durum saatler sürdü. İlerlememi sağlayan yegâne şey son nefesimi dikenli bayram çiçeklerinden ibaret bu kâbusun içinde vereceğim korkusuydu. Manzaradaki en ufak bir değişikliğe bile hasrettim. En sonunda yorgunluk ve telaş içinde dizlerimin üstüne çöktüm ve düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Çalı çitler orman seslerini boğuyordu, bu yüzden kulaklarıma bir tek kuş şarkılarının en zayıf notaları geliyordu. Rüzgârdan da umudu kesmek lazımdı ama çok hareketsiz oturursam havadaki o çok hafif hareketi yakalayabiliyordum. Seçeneklerimi tarttım: Pes et ve perişan perişan yürü ya da baltanı kullanarak çalıları kesip kendi yolunu aç. İkinci seçeneğin daha fazla potansiyeli var gibiydi ancak çitlerde elimi geri tutan neredeyse uğursuz denebilecek bir şey vardı. En az kırk-elli santim kalınlıkla birlikte tepemde kule gibi yükselirken boyutları karşısında küçücük hissediyordum ve içinde neler olduğundan korkuyordum. Kaderime boyun eğip ayağa kalktım ve baltaya uzandım.

O sırada ilerideki bir hareketlilik gözüme çarptı. Başımı kaldırınca beni izleyen gri bir tavşan gördüm. Elma paylaştığımla aynı tavşan mıydı bilemiyorum ama öyle olduğunu düşünmek beni rahatlattı.

"Hey, dostum benim," dedim. "Nasıl gidiyor?"

Kulağı birkaç kez seyirdikten sonra ardına döndü ve benden uzağa fırladı. Hiç düşünmeden takip ettim. Belki bizi çıkarmak için burnunu kullanırdı? İzinden ayrılmadım, her dönüşünde o beyaz, pamuk kuyruğu izledim ve birkaç dakika sonra, öteye uzanan çalıların sonunda ormanı gördüm. Haykırıp ağaçlara doğru depar attım. Tavşan açıklığa fırladı, ben de birkaç metre arkasından onu takip ettim.

Çitlerin arasından dışarı fırlarken bir kılıcın keskin yüzü ıslık çalarak başımın yanından geçti, ancak sırf kulağımın ucunu yakaladı. Çığlık attım ve ölü bir ağaç dalma takılıp geriye düştüm. Müttefikler dışında günlerdir süren tecritten sonra Kariyer tehdidi büsbütün aklımdan çıkıp gitmişti. Şimdi de beni tamamen gafil avlamışlardı.

Takip eden bir dakika içerisinde gerçekleşen hiçbir şey planlı değil, sadece refleksti. 4. Mıntıka'dan gelen bir kız haraç, boynuma doğrulttuğu mızrağıyla üzerime atıldı, sol kolumla onu hantalca savuşturdum ve son anda bıçağımı çekip karnına sapladım. Yana yuvarlanınca önüme bir bacak çıktı ve onu baltayla kesip kızın partnerini yerde kıvranır halde bıraktım. Apar topar ayağa kalktım, baltayı çekip söktüm ve adrenalin dolu tek bir darbeyle boynunu ikiye ayırdım, ardından boy ölçüşmek üzere kılıcın sahibine döndüm: Panache.

Bir an yüz yüze bakıştık: Ben, benim bıçağım ve balta; ona, onun kılıcına ve kalkanına karşı. Yaralı kızdan gelen korkunç iniltilerin eşliğinde birbirimizin etrafında yavaşça daireler çizdik. Kol ve bacaklarındaki yanıkların, çatlak dudakların, gözlerindeki kuduz köpek bakışlarının manzarasını sindirdim. İçimi bir dehşet kapladı. Benden çok daha büyüktü, daha iyi silahlanmıştı ve acıdan çıldırmıştı. Gözlerim yakındaki ağaçlara kaydı, bir kaçış yolu aradı.

"I-ıh," dedi Panache.

Tek bir hamleyle baltayı elimden devirdi, kılıcı kan akıttı, ardından kalkanı göğsüme öyle bir geçirdi ki bıçağımı tutamadım. Nefesim kesilmiş halde geri geri gittim, sözcüklerimden başka beni savunacak bir şeyim olmadan ellerimi kaldırdım.

Hızlıca konuşmaya başladım. "Hop, hop, hop, hop, Panache, bunu bir düşün istersen. Kötü görünecek; silahsız birini öldürmek, özellikle ben On İki'den geldiğim için. Yani düşünsene, eğitimden bir puan aldım. Ödlekçe gözükecek. Senin açından yani. Çizdiğin imajı bir düşün. *Salakça* bir şey yapmak istemezsin." Dünyanın en iyi savunmasını yapmadığım kesindi ama sözcükler onu bir an duraksattı; galiba bunun için Caesar'a teşekkür etmeliydim. Gevelemeyi sürdürdüm, zaman kazanmak için aklıma ne geliyorsa söyledim. "Dinle beni, ben senin et kafalı olmadığını biliyorum –at arabası fikri müthişti bu arada, çaldığım için özür dilerim– ama hamleni akıllıca oynamalısın, haksız mıyım? Yoksa sponsor bağışlarını etkileyebilir. Bu arada bağışlar nasıl gidiyor? Bende bayağı iyi gidiyor. Meğer kimi insanlar ezikleri seviyorlarmış yahu. Ama sen, senin kazanacağını herkes biliyor. Sen her zaman kazanırsın zaten. Haydi, hiç değilse bıçağımı bu tarafa kaydırıp at da millete bir şov sunalım."

Panache başını iki yana salladı, sanki sözcüklerimi beyninden silkeleyip temizledi. "Yo! Biz seninle dövüştük bile. Sen kaybettin. Şimdi gebereceksin!" Kılıcını geriye çekti; gözleri boğazıma kenetlendi; kendimi darbeye hazırladım; cesur, başı dik, gururlu görünmeye çalıştım; gözlerimi ona öyle bir diktim ki beni yense bile beni yenmiş gibi hissedemeyeceğini kabullenmek zorunda kalacaktı. Ömrümün son anında bunu görmem gerekiyordu.

Ancak onun yerine bir dart oku boğazını deldi ve yüzündeki ifade dönüşüp yerini şaşkınlığa bıraktı.

20

Panache'ın kılıcı tangırtıyla yere düştü, çocuk hareketsiz yığıldı. Kırbaç gibi arkama döndüm ve bir ağacın arkasından Maysilee'nin meydana çıktığını gördüm. Parmaklarının arasında hassas bir dengede duran bir tüftüf vardı ve ağızlığı boynuna asılı örgü bir sarmaşığa takılıydı. Yeni kolyesi. Duygusuzca Panache'ın can verişini izledi.

"İkimiz birlikte olsaydık daha uzun yaşardık," dedi.

"Bunu demin kanıtladın sanırım." Dartın Panache'ın boynuna girdiği yeri sıvazladım. "Müttefik miyiz?"

Üzerine bir düşündü, başını salladı ve kalçasındaki keseye pat pat vurdu. "Tabii hâlâ tek kalmak istiyorsan bir düzine zehirli okum var."

"Yazdım aklıma. Sizi görmek gerçekten çok güzel, Bayan Donner." Üç top atışı geldi, sesimi kesti. Etrafımızdaki ölü bedenlerin manzarasına baktım, birini öldürdüğümün ilk kez farkına vardım. Bir de değil, iki. Vahşice. Nefsi müdafaa olduğuna hiç şüphe yoktu ama biliyordum ki beş dakika öncesine bir daha asla geri dönemeyecektim. Onların canını almak... hem de bu şekilde... geriye gidilemezdi. Silahlarımı topladım. "Haydi gidelim buradan."

Maysilee düşünceli düşünceli ölü Kariyerlere baktı, sonra 4. Mıntıka'dan gelen kızın hançerini elinden aldı. "İstediğin başka bir şey var mı?"

"Yok." Üç dişli mızrağı kullanamazdım zaten ve Panache'ın Çaylak kanlarıyla lekeli kılıcını benim kılıcım yapma fikri tüylerimi ürpertiyordu. Ben onun vârisi değildim, çetenin yeni lideri falan da değildim ve kendimi öyle göstermek istemiyordum da.

Çitlerden uzağa yürüdük, ormanın derinlerine daldık. Bir dakika sonra cesetleri toplamak üzere tepemizden bir hoverkraft uçtu. Dev pençe aşağı indi; bir, iki, üç defa yukarı çıktı ve araç onları bir bir yuttu. Hepsi toplandığında durduk. Uzaklaşacak bir şey kalmamıştı artık.

"Bir yerin kanıyor," diye belirtti Maysilee.

İki yarık vardı. Biri mızrağı savuştururken, diğeri Panache'ın kılıcından.

"Otur," diye komut verdi. Devrilmiş bir kütüğün üstüne çöktüm ve siyah sırt çantasından ilkyardım seti çıkardı. "Ölmüş bir Kariyerin üstünden aldım bunu. Yanık kremi kafayı sıyırmamı engelledi." Gömlek kolları omuzdan kesilmişti ve kollarındaki yanık izlerini gördüm. Mahmuz yaraları ve bir sürü kesik ve çürük arasında yer bulmak için yarışıyorlardı adeta. Teni, hasattan beri gördüğü eziyetin bir haritasıydı. Kim derdi ki el bebek gül bebek yetişmiş Maysilee Donner, ojeleri ve kadife fiyonklarıyla bu hale gelecek diye? Üstelik bunu böyle bir metanetle karşılayacak? Anneannem sel bastığında kim yüzecek kim boğulacak asla bilemezsin, derdi.

"Herhalde lavlar yoluna çıkan her şeyi yaktı ha?"

"Yok, sıcak bile değildi. Giysilerinin altına işlerse kimyasal yanıklara yol açan bir tür jeldi. Sonradan sertleşip yerde buz gibi kaygan hale geliyordu."

Sanırım duman ve yangın çıkmamasının nedeni buydu.

Maysilee özenle çalışıp yaraları temizledi ve onları düzgün, eşit dikişlerle dikti. Tükürük ve ipten yarattığı o sanat eseri gibi simgeleri yaparken onu seyrettiğimden pek de şaşırmadım. Beni onardıktan sonra karşıma oturdu ve çantama baktı. "Yiyecek var mı hiç?"

"Of, yığınla yemeğim var ama çok yazık ki gümüş takımlarım yok."

Ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Cebinden bir çakıyla bükülmüş telden bir çatal çıkardı. "O iş tamam."

"Vay, bu işleri değiştirir bak. Akşam yemeğine müsait misin? Çünkü elimde iyi durumda iki adet patates var. Çiğ ama pişirilebilir. Sende?"

"Üç dilim kurutulmuş et ve yarım teneke zeytin. Yarı yarıya bölüşelim mi?"

"Gözlerini kapa bir dakika."

Maysilee gözlerini kısarak bana baktı. "Niye?"

"Yap işte." Birini kapadı. "İkisini de." Kapadığında günü kahramanca atlatmış bardağımı çıkardım, şişeden geriye kalanı doldurdum ve uzattım. "Pekâlâ, aç bakalım."

Zarif kadehin ve yoğun üzüm suyunun manzarasıyla hafiften nefesi kesildi. "Bugüne kadar gördüğüm en güzel şey."

"Senin. Hayatımı kurtardığın için bir teşekkür olarak."

Sırıttı. "Yarı yarıya olmazsa anlaşma yok."

"Anlaştık." E aslında ben de o meyve suyunu sonsuz ateş gibi istiyordum. "Ama önce sen."

Maysilee bardağı aldı, kaliteli bir şarabı koklar gibi kokladı ve bir yudum aldı. Gerçekten gözlerinden yaş aktı. "Aman tanrım. Evin tadını bir daha asla alacağımı sanmıyordum." Geri uzattı. "Şimdi senin sıran."

Kadehi bir ileri bir geri uzatarak her damlanın tadını çıkarırken akşam çöktü. Son yudumu onun almasını sağladım. Kadehi mendiliyle sildi ve iade etmeye çalıştı.

"Yok, sende kalsın. Senin sofra takımına ait o."

Onu özenle çantasına kaldırdı. Tükenmiş halde sırtımı kütüğe dayadım. "Pekâlâ, ben neredeyse hiç kimseyi görmedim. Neler oluyor dışarıda?"

Maysilee bir dakika düşündü, kolundaki bir yanığa parmağıyla dokundu. "Söylemesi zor. Arena haşat oldu ama eminim fark etmişsindir. Eğer diğer haraçları soruyorsan... bildiğim kadarıyla biz geriye kalan son ikiyiz."

"Madem öyle, benim bir ayağım çukurda zaten. O dartları kullanmak konusunda tereddüt etme sakın."

"Ne yani, kullanamam mı sandın?"

Doğruca gözlerinin içine baktım. Yıllar içinde yaptığı kötülükleri hatırladım, sonra hasattan bu yana nasıl bir dönüşüm geçirdiğini düşündüm. Louella'yı koruyuşunu, Ampert'a yardım edişini, Çaylaklara göz kulak oluşunu. "Bence kullanamazsın."

Bir an yüzüne bir ifade yayıldı. Genç ve savunmasız. "Sağ ol bunun için. Ben de senin yapabileceğini sanmıyorum."

O an tam aşırı utanç verici bir hal alırken milli marş çalmaya başladı. Kafalarımız yukarı döndü.

"Saydığıma göre dün gece yirmi altıydık," dedi Maysilee.

"Aynen, ben de öyle saydım. Ben genel sayıyı takip edeyim, sen de kimin gittiğini hatırla, olur mu? Sen detaylarda daha iyisin."

"Elimden geleni yaparım." Gökyüzüne odaklanırken Maysilee'nin parmakları kolyelerine dolandı.

İlk Panache belirdi, ardından 2. Mıntıka'dan gelen çocukların tüm dördü.

Sağ elimdeki parmaklar çam iğnelerine bastırdı. "Kariyerler için kötü bir gün olmuş."

Fakat sonra, tüm takımının başında Ampert gözüktü. 3. Mıntıka'dan gelen her çocuk tarih olmuştu.

"Herkes için kötü bir gün olmuş," dedi Maysilee.

Sonra 4. Mıntıka'dan gelen, demin öldürdüğüm kız ve oğlan. Sanki onlara ilk defa bakıyordum. Ailelerini düşündüm, iğrenç hissettim. Biliyorum, nefsi müdafaaydı. Sayıma odaklandım. "On bir kişi kalmışız."

5. Mıntıka'dan bir oğlan ve bir kız. "Beş gitti," dedi Maysilee.

Kumrularımdan biri, Atread; 6. Mıntıka'dan kalan tek oğlandı. Sonra 10. Mıntıka'dan bir oğlan. 11. Mıntıka'dan, Chicory değil de diğer kız. Ekran karardı.

"On altı kişi ölmüş," dedim. "Yani on kişi kaldık."

"Sadece iki Kariyer kaldı. Bir'den Silka, Dört'ten Maritte. Çay-

laklardan sekiz kaldı. Sen, ben, Hull, On Bir'den Chicory." Maysilee konsantre olurken derin bir nefes aldı. "Ringina ve Yedi'den diğer kız, ismi Autumn'du galiba. İki kişi daha vardı. Kimi es geçtim?"

"Altı'daki kumrularımdan biri."

"Doğru, Wellie. Biri daha. Tam hatırlayamıyorum. Oğlan galiba. Kırmızılı. Onuncu Mıntıka," dedi en son.

Spor salonunda Ampert'ın kement savurduğunu anımsadım. 10'dan bir çocuk yapmıştı onun için... "Buck?"

"O işte."

"Harikasın. Hepsini nasıl hatırlıyorsun anlayamıyorum."

"Renklerine odaklandım. Mor kalmadı, elektrik mavisi kalmadı, turuncu, şeftali, sarı da kalmadı. Zaten geriye bir avuç kaldık."

"Sadece iki Kariyer kaldı ama," dedim. "Wyatt bu ihtimalleri beğenirdi."

Bahisçimizin ismi geçince her ikimiz de sessizliğe gömüldük. Otuz sekizimiz ölmüştü. Lou Lou'yu da sayarsan otuz dokuz. Woodbine'ı katarsan kırk. Sadece bir avuç kalmıştık. Gerçek gelmiyordu. Buradaki hiçbir şey gerçek değildi.

Sahte Ay doğdu, bizim küçük açıklığımıza gümüşi ışıklar saçtı. Birkaç adım ötemde Maysilee'yi, onun nabzını, göğsünün alçalıp yükselişini hissediyordum ama o sanki diğer her şey gibi kımıldamadan duruyordu. Herhalde ölmüştüm –ya zehirlenerek, ya tünelde kaçarken ya da Panache'ın kılıcının ucunda– ve Lenore Dove'un bahsettiği dünyalardan birine geçmiştim, orada yaşamı hayal etmeyi sürdürüyordum.

"Barba ve Angler dışında hiç kimseyi öldürdün mü?" diye sordu Maysilee.

Bunlar herhalde 4. Mıntıka'dan kapıştığım çocuklardı. "Yok, sadece onları. Sen?"

"Panache ikinciydi. Birkaç gün önce Birinci Mıntıka'dan Loupe'u indirdim. İki'den Camilla ile gruptan ayrılmıştı. Onu dartla vurduğuma eminim ama sonrasında onun işini yanardağ bitirmiş olabilir."

Arkamızda kalan yere tangırtıyla çarpan tencere sesi üzerine ikimiz de yerimizden sıçradık. Maysilee bağışı aldı ve paraşütü çözdü. "Umarım yemektir." Kapağı açtı, etli fasulye çorbasının buharı yüzümü ıslattı. Mags. Bize ulaşmaya, acımızla baş başa olmadığımızı söylemeye, devam etmemiz içim güç vermeye çalışıyordu. Gözlerim doldu, bildiğim tek dünyadaki varlığımı kabullenmeye zorladı beni. Burası hayal ürünü değildi. Burası, benim gerçekten Açlık Oyunları'nda olduğum dünyaydı.

"Anneannem öldüğü zamanki gibi," dedi Maysilee.

"Benimki de." Ama tüm kaybettiklerimi saymadım. Bu bir yarışma değildi.

Tencerenin kapağına iliştirilmiş iki kaşığı söktü ve birini bana uzattı. Sessizce çorbalarımızı içtik. Yarı yarıya.

Gece havası ürperticiydi. Maysilee ısınmak için gömleğini dizlerine kadar çekti ve kendine sarıldı ama kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hâlâ görebiliyordum. "İstersen ateş yakabilirim," diye teklif ettim.

"İyi olurdu. Çok tehlikeli olduğunu düşünmüyorsan," dedi.

"Birimiz nöbet tutarsak tehlikeli olmaz. Hatta diğer Çaylaklar bizi bulsalar iyi olurdu."

"Maritte ve Silka'nın üstesinden geliriz, değil mi?"

"Sen ve şu dartlarla mı? Bence bizim bana bile ihtiyacımız yok."

Odun toplayıp çakmağımı kullandım.

"Sen ne kurnaz bir tilkisin," dedi Maysilee. "Gizlice içeri sokmuşsun onu."

"Eh, sen de bilirsin ki bendeki süs püs illa bir işe yarar." Bunu nerede duyduğumu hatırlayınca sesim hafif boğazıma takıldı. Ateş yakmaya odaklandım.

Maysilee toprağın üstüne küçük bir branda yaydı, üzerine yerleşti ve ateşte ellerini ovuşturdu. "İstersen sen uyuyabilirsin şimdi. Ben yorgun değilim."

Gözlerinin altındaki yuvarlaklar tersini söylüyordu ama ben hızla sızıyordum. "Tamam ama devralmamı istediğin an uyan-

dır." Çakmağımı boynuma taktım, hamağımı yere yayıp gerindim ve alazların dansını seyrettim.

"Gözlerini kapayınca daha iyi uyunuyor," dedi.

"Evet." Pozisyonumu değiştirdim ama eksik bir şey kalmıştı sanki. Ona bugün için doğru düzgün teşekkür edememiştim. Yo, etmiştim. Meyve suyuyla. Ama o yeter miydi hiç. Zamanla arkadaşın olmuş, kasabadaki en kötü kalpli kıza ne derdin ki? Yok, arkadaştan öteydi aslında. Bir Çaylaktı. Haraç olduğumuz halde birbirimizi öldürmemek... hiç sorgulamadan birbirimize göz kulak olmak... bu aileydi sanırım.

"Fırsatın varken uyuman lazım, Haymitch."

"Biliyorum da... bir şey düşünüyordum... senle ben... Simgesini yaptığında Ampert sana ne demişti hatırlıyor musun?"

Uzun bir sessizlikten sonra konuştu: "Tabii ki senin kız kardeşin olurum."

Ellerimiz birbirine aynı anda uzandı, kenetlendi, sonra ayrıldı. "İyi geceler, kardeşim." Yuvarlanıp uykunun beni alıp götürmesine izin verdim.

Asla hatırlamak istemeyeceğim rüyalarım, asla unutmamam gereken kişilerle doluydu. Ölü üstüne ölü görüyordum. Uyandırılmak bir lütuf gibi geldi.

Maysilee gecenin çoğu boyunca uyumama izin vermişti. Yer değiştirdiğimizde ona aynı fırsatı tanımaya kararlıydım. Elimde balta bıçak, arenadaki beşinci günümüzde güneş doğana dek küçük yakacaklarla ateşi besleyip sürdürdüm. Karnım öyle guruldadı ki onu uyandıracak diye korktum. Dün gecenin çorbası uzak bir hatıraydı sanki. Gözlerimi ormana dikmem gerekiyordu ama sponsor bağışı umuduyla bakışlarım sürekli göğe kayıyordu. Ne gelse kıymetli olurdu: ekmek parçası, azıcık peynir. Hem suyumuz da epey azalmıştı.

Planıma odaklandım. O çitlerde bir şey yakaladığım kesindi. Benimle oyun oynamış, öte yandan şüphe duyduğum şeyi de doğrulamışlardı. Arenanın ucunu bulmuştum. Çalıları aşabilirsem jeneratörü bulup paramparça edecektim.

Zaman boşa akıyordu ama Maysilee biraz uykuyu hak ediyordu. Kendimi oyalamak için onun brandasını popomun altından çektim ve olur da yine yağmur yağarsa diye onu yağmur suyu toplayacak bir zımbırtıya dönüştürmeye çalıştım. Çabalarım sonucunda yamuk yumuk bir huni ortaya çıktı ve onu ucundan sarmaşıklarla bağladım. Bana başarılı gibi gelmişti, onun kahkahasını duyana dek.

"Kendine şapka yaptın yani, öyle mi?"

Sırf onun gülüşünü duymak beni mutlu etmişti. "Şunu bilesin ki ben on numara bir su toplayıcısıyım. Sana o sözcükleri yedireceğim."

"Öyle mi? Peki yağmur damlaları şu minik açıklığı tam olarak nasıl bulacaklar?"

Hakkı vardı. Yağmurun girmesi için hâlâ çok az yer vardı ki böyle su toplanmazdı. Bizim yağmur varilini dolduran su, önce varilin çatısında toplanır, sonra borudan aşağıya inerdi. "Daha fazla yüzey gerek diye mi düşünüyorsun?"

"Düşünüyorum." Maysilee elini hunime uzattı. Brandayı açtı ve düşünceli bir tavırla onu yassı hale getirdi. Yaklaşık bir metreye bir metre büyüklüğündeydi ve bir yere tutturmak için köşelerinde küçük halkalar vardı. "Önce bunu bir yere bağlamamız lazım." Etrafa bakındı, sonra sarmaşık topladı. Onları halkalara bağlamasına yardım ettim. Bıçağımı aldı ve brandanın tam ortasına bir delik açtı. "Şimdi buradan su akıtabiliriz. Keşke boru gibi bir şeyimiz olsaydı; doğruca senin mataraya akıtırdık."

Malzemelerimizin envanterini çıkardık ama faydalı bir şey çıkmadı, ta ki şarap kadehini bulana dek. Meyve suyunun onu nasıl da sapına kadar doldurduğunu hatırladım. "Bu senin için ne kadar mühim?"

"Su kadar mühim değil," dedi Maysilee.

Bardağı özenle kütüğe yerleştirdim. Bardağın çanak kısmını ve tabanını kopardım, geriye içi boş, cam bir tüp kaldı. Maysilee onu delikten geçirdi. Camın sivri uçları onu güzelce tuttu.

"Bu iş görecektir," dedi. "Şimdi tek gereken bir yağmur." Brandayı dikkatle katladı ve çantasına geri koydu. "E, plan nedir? Ben geride yiyecek kaldı mı acaba diye geri dönüp Cornucopia'ya bakalım derim. Sonra diğer Çaylakları ararız. Yoksa önce onları mı arayalım sence?"

"Bence kuzeye gitmeliyiz."

"Kuzey mi? Niçin yahu?"

"İçimde buna dair bir his var," dedim Oyun Kurucular bir sonraki hamlemden şüphelenmesin diye.

"Haymitch, bana yiyecek lazım."

"Ben de seni kahvaltı insanı değilsin sanıyordum."

"Eh, burada hem kahvaltı hem öğle yemeği hem akşam yemeği insanı oldum. Açlığın nasıl bir şey olduğunu daha önce hiç bilmiyormuşum ben. Yani, gerçek açlıktan söz ediyorum. İnsanın canını acıtıyor." Elini karnına bastırdı. "Bir de korkutuyor beni."

"Aşinayım. Ama kafayı kuzeye gitmeye taktım ben."

"En azından Kariyerlerin çantalarını bulmaya çalışsak? Seni avlamadan önce buraya bir yere gizlemiş olmalılar."

"İyi düşündün ama çok uzun süre arayamayız. On beş dakika bakınıp gidelim."

Maysilee bana meraklı bir bakış attı ama sonra gerinmeye başladı. Apartmanda ona açık olmadığımdan kuşkulanmıştı. Arenanın bozulmasını benimle ilişkilendiriyor muydu bilmiyorum ama hâlâ onunla paylaşmadığım bir şey olduğunu biliyordu. Söylese miydim ona? Nasıl? Ne zaman? Şu kameralar bizim üstümüzdeydi kesin.

Mücadele sahasına geri döndük ve Kariyerlerin saklamış olabileceği zulaları bulmak için döne döne bakınmaya başladık. Beklendiği üzere sadece az bir mesafe ötede kayanın altına sıkıştırılmış erzak bulduk. Çeşitli ebatlarda üç sırt çantası. Onları yere boşalttık ve içlerindekilere baktık. Benimki gibi bir hamak. İki boş su matarası. Üç mendil. Zehre karşı kullanmak üzere şurubumsu bir ilaç şişesi. İkinci bir branda. Tam Amber kullanırken gördüğüme benzeyen bir pürmüz. Kolunu ittirdim, klik etti ve on beş santim uzunluğunda alev püskürttü.

Maysilee kaşlarını kaldırdı. "Ateş yakmak artık çocuk oyuncağı olacak."

Lenore Dove'un hediyesinin bu kadar çabuk eskimesi neredeyse beni üzmüştü. "Yakıtı bitene kadar," diye karşı çıktım.

Yiyecekleri dikkatle dizdik. Sardalye dolu yassı bir teneke. Kahverengi benekli bir muz. Dört ekmek. Kavanoz içinde aşağı yukarı üç santim kalmış fındık ezmesi. Ben iki patatesimi ekledim, Maysilee de üç adet kurutulmuş eti ve zeytinleri ekledi. Daha kötü olabilirdi.

"Pekâlâ, kahvaltı insanı, nasıl yapalım?" diye sordum ona.

Maysilee yiyeceğin başına geçti, ekmekleri ikiye bölüp fındık ezmesi sürdü, ezik muz dilimlerini adeta sanat eseri yaratır gibi özenle aranje etti. Kombinasyondan emin değildim ama bir ısırık alınca tüm şüphelerim ortadan kayboldu. "Efsane olmuş," dedim.

"Eh, bizim dükkânda daha yenilikçi tat kombinasyonlarından ben sorumluyum. Acı biberli ve çilekli bonbonlarımızdan denedin mi sen hiç?

"Denedim! Anneannemin en sevdiğiydi!"

Bıçağıyla çatalını çıkardı ve ekmeğinden bir parça kesti.

"Onu ben yaptım işte. Ayrıca krem peynirli-tarçınlı topları ve lavantalı lolipopları da. Vali onlara çok düşkündü."

"Kulağa iş o kadar da fena değilmiş gibi geldi," diye yorum yaptım.

İç çekti. "İronikti aslında. Çünkü benim şekere pek ilgim yok bile. Yapacak başka o kadar çok ilginç şey var ki."

O daha ilkini bitiremeden ben sandviçlerimi kurt gibi yedim ve yapacak bir şey arandım. İçlerinde birkaç damla olmasını umarak Kariyerlerin su mataralarının kapaklarını açtım. Kupkuruydu. "Sanırım onlar da susuzdu." Bir ağaçtan sarmaşık koparıp ikinci brandayı da su toplamak için hazır hale getirdim. "Bu seferkine boru yok."

"İdare ederiz," dedi Maysilee. "İkinci bir hamak da varken belki her ikimiz de ağaç tepelerinde uyuruz."

"Olur. Yukarısı daha güvenli geliyor. Yeterince yükseğe tırmanırsak nöbet tutmamız gerekmez. Gelen herkesi duyarız."

Ganimetleri topladık, önden gitmem için bana işaret yaptı. "Önden buyur."

Ama bir sorun vardı; nerede olduğumuzu bilmiyordum. Her zamanki gibi yola koyuldum. Ormanın içinden yürümek bana yönümü yeniden bulmam için bir fırsat verebilirdi. Artık güneşin konumuna tamamen güvenmediğim için yön bulmak adına bakar, sınır işaretiyle karşılaşmayı umuyordum. Yaklaşık on dakika sonra birini bulduk: İlk gece saklandığım, dalları kırık yabanmersini çalıları. Çitler sahiden beni başladığım yerden çok uzağa fırlatıp atmıştı.

"Lou Lou beni burada bulmuştu işte," diye Maysilee'ye anlattım.

"Ah. Yabanmersini." Küçük bir kâse çıkarıp avuç avuç toplamaya başladı, endişelerimi tetikledi.

"Onlardan yiyemeyiz, biliyorsun değil mi?"

"Tabii ki biliyorum. Ama zehrim bitiyor. Stok yapmam lazım."

Demek dartlar baştan zehirli değillerdi. Onları ölümcül hale getirme işini Maysilee'ye bıraktım. Meyveleri ezip sulu bir macun elde etti.

"Bunların hepsini şimdi yapmak zorunda mısın?" Sabahın geç saatleri gelmişti bile ve huzursuzluktan yerimde duramıyordum.

"Acelen ne, Haymitch?" Bunun üzerine çenemi kapadım. Söylemeye değer bir sırrım olduğunu biliyor, bunu bana karşı kullanıyordu. Tıpkı Lenore Dove'a yaptığı gibi sanırım.

Maysilee sıvının bir kısmını kolyelerinden birinin ucundan sarkan, kalp şeklinde cam bir ilaç şişesine koydu. "Bu parfüm için tasarlandığından sıkı kapanan kapağı buharlaşmayı önler. Ama keşke içine daha çok alsaydı." Minicik kapağı yeniden kalbin üstüne döndürerek taktı. "E, nasıl öldü peki? Lou Lou?"

"Melisa otunu soluyarak," dedim. "Ampert bana Wyatt'ı anlattı."

"Onu korumaya çalışıyordu. Wyatt ölünce Lou Lou kaçtı. Onu takip etmeye çalıştım ama dağlarda izini kaybettim." Kâsesini yapraklarla sildi. "Evde ne düşünüyorlar acaba, merak ediyorum. Bence herkes seni tutuyordur."

"Belki gongdan önce öyleydi ama artık değil. Çaylakların yanından ayrılmamaya çalışan sen oldun esas. Ben seni tuttuklarına eminim."

"Çalışmakla yapmak aynı şey değil ki."

"Değil ama hiç denememekten daha iyi olduğu kesin." Ben de asla yayınlanmadığına emin olduğum bir sürü şey yapmayı denemiştim elbet. Ve orada da denemekle yapmak aynı şey değildi. Neyse, hiç değilse artık ne yöne gideceğimi biliyordum. Belki çitlerin orada bir şeyler yapmayı becerirdim.

Sessizlik içinde yürüdük; Kariyerler ve Çaylakların ve muttaların yolunu gözledik ama kimseyle karşılaşmadık. Aralarda su taşkınının yol açtığı arızalarm yanından geçtik... bitki özü yerine kan damlatan ağaçlar... bir patlamanın ardında bıraktığı kocaman bir delik ve çevresindeki her şeye bulaşmış yapış yapış, berrak bir sıvı... sülfür püskürten, parlak gaz püskürten kütükler... ki hepsinden uzak duruyorduk.

Ölü tilki muttalardan bir üçlüyü inceledim. Kürkleri günbatımı kadar turuncuydu ve görünüşe göre zehirli yumurta yiyerek ölmüşlerdi.

"Sence bunlar ne yapmak için tasarlanmışlar?" diye sordum.

"Muhtemelen yemeğimizi çalmak için," dedi Maysilee.

Ya da *bizi yemek* için, diye düşündüm. *Tıpkı sincaplar gibi. Kim bilir? Belki bunlar benim için programlanmıştı.*

Gün ortasında çalı çitlere ulaştık. "Bu bir labirent," diye Maysilee'ye anlattım. "Aklınla yenmeye çalışmanın manası yok. Seni kilometrelerce kendi etrafmda döndürür."

"Planın nedir?"

"Planım şöyle: Doğruca içinde geçip öbür tarafta ne olduğuna bir göz atacağız." Çantamı yere bıraktım, kollarımı sıvadım ve uzun bıçağımı çıkardım.

Maysilee çiti inceledi -yüksekliğine, boyuna baktı- ardmdan çobanpüsküllerine ve benekli yaban meyvelerine daha yakından bakmak için yaklaştı. "Bu çalılarda bir terslik var." Omzundan geriye baktı, arkamızda ne olduğunu düşündü. "Tabii bu senin için yeni haber değil."

"Dün saatlerce içinde kaldım ama başıma gelen en kötü şey içinde kaybolmak oldu. Bence bunu bilerek böyle tasarladılar," diye onu rahatlatmaya çalıştım.

Çantasını yere koydu ve Barba'dan aldığı hançeri çıkardı. Açıklıktan sıvışıp geçtik ve üç metrelik dümdüz yoldan faydalandık ve yine kıvrılıp labirente yönelmeye başlarken durduk. Omuzlarımı dik tutup kuzeyi karşıma aldım. "Burası. Buradan içeri girmeliyiz. Ne kadar hızlı o kadar iyi herhalde."

"Tamamdır." Maysilee yanıma adım attı. "Üçe kadar sayalım mı?"

Başımı salladım ve birlikte sayarken silahlarımızı yavaşça kaldırdık. "Bir, iki, üç!"

Bıçak darbelerimiz aynı anda indi, yeşillikleri rahatça kestik. Fakat daha ilk darbeleri vurmuştuk ki düzinelere çobanpüskülü meyvesi saplarını pıt diye bırakıp kollarımızı sardı. İkimiz de çığlığı basıp onları silkelemeye tutulduk.

"Bunlar ne ulan?" diye bağırdım.

"Uğurböcekleri!" dedi Maysilee.

Uğurböcekleri mi? Bir tanesini incelemek için kolumu kaldırdım. Gerçekten bir uğurböceğiydi veya ona çok yakın bir şeydi. Mahluklar kollarımın her yerinde etime tutundular. Saniyeler içinde kabarıp palamut büyüklüğüne ulaştılar ve patlamaya başlayıp yüzüme kendi kanımı sıçrattılar.

Duzenleme
Ny.ozlem

21

Maysilee çoktan çitlerden kaçmıştı, ben de oradan topuklayıp peşinden gittim. Her ikimiz de avazımız çıktığı kadar bağırıyor, şu mahlukları derimizden sökmeye çalışırken daireler çizerek koşuyorduk. O şırınga misali minik ağızlarını bir geçirdiler mi bir türlü bırakmak bilmiyorlardı.

"Yol onları!" diye Maysilee emretti bana. "Yol!" Olduğu yerde ayakları durmuyordu fakat kendini yeterince sabitlemişti ve uğurböceklerini tek tek yakalayıp onları doğruca söküyordu.

Onu taklit ettim. Vantuzları derine iniyordu; oldukça azimli bir kene gibilerdi. Eğer kafaya yakın yerden tutup yavaş ama sağlamca çekersem kan fışkırtarak pat diye çıkıyorlardı. Kendimi sabitlemek için ayaklarımı yere iyice bastırdım, sonra kollarımdaki, boynumdaki ve yüzümdeki böcekleri bir bir yolarken mırıldanmaya başladım: "Tek tek... her böcek... sökülecek..." Gömleğimi pantolonumu çıkardım ama gevşek kumaşın altına sadece birkaç tanesi kaçabilmişti. Haşerelerden büyük oranda kurtulduktan sonra gidip Maysilee'nin üstünde çalışmaya başladım. Kolsuz giydiği için onun durumu besbeterdi. "Tek tek... her böcek... sökülecek..."

Tüm bedeni titriyordu ki işin tuhafı ben de aynı haldeydim. "Tek tek..." diye birlikte söyledik. "Her böcek..." Görünen tüm böcekler gidince o da iç çamaşırına kadar soyundu. "Sırtım?" evet, bir altı tane de orada vardı. Başım dönüyordu ve oturmak istiyordum ama tüm böcekler ölüp gidene kadar durmadım.

"Tamam, temizsin," dedim ona. "Hiçbir yerinde kalmadı." Kanlı iç çamaşırlarımız içinde rengimiz atmış ve bitkin halde ikimiz de yere çöktük. Susuzluktan kurumuş halde su için çantamı eşeledim ve ilk o içsin diye ısrar ettim. "Özür dilerim, benim hatamdı. Orada ne olduğunu biliyormuş gibi büyük konuştum. Sana yemin ederim dün hiçbiri beni rahatsız etmemişti."

"Bence Oyun Kurucular o çitten geçmemizi istemiyorlar," diye fikrini belirtti Maysilee.

Başımı salladım. "Mesaj alındı."

"Ne kadar kan kaybettik sence?" diye sordu.

"Bilmem. Bir-iki bardak?" Gözden kaçmış bir uğurböceği kulağımın ardında patladı ve daha da sersemledim. Çantadan üç et dilimini çıkarıp ona verdim. "Al. Kanına biraz demir girsin."

Onları ikiye böldü. "Yarı yarıya." Yemeği yerken, "Planın sürdürülebilir değil," diye yorumda bulundu.

Çakısı ve el yapımı çatalıyla kurutulmuş etini doğrayışını seyrettim ve azıcık olsun gülmekten kendimi alıkoyamadım. "Hayır, kesinlikle değil." Kafam yeni bir plan kuramayacak kadar bulanıktı. Tek yapabildiğim geriye doğru gerinip kusursuz bir maviye bürünmüş gökyüzünü seyretmekti. "Doğru düzgün düşünemiyorum."

"Ben de." Hışır hışır çantasını karıştırdı. "Zeytin sever misin?"

"Bilmem. Hiç yemedim."

Bir tanesini bana uzattı. "Bir süre em, tuzu çıkar. İçinde çekirdek var."

Onu dilime yerleştirdim, pürüzsüz dokusuna, ekşi ve metalik olan tuhaf ve yoğun tadına baktım. "Fena değilmiş." Avuç içime iki tane daha koydu. Her birinin tadını çıkardım, ağzımda döndürüp çekirdeğe ulaşana kadar dişlerimi yavaşça geçirdim.

Zaman geçti, bulutlar geldi ve yağmur yağmaya başladı. "Brandalar!" diye bağırdım. Titreye titreye ayağa kalkıp brandaları açtık. Onları zehirli ağaçların altına yerleştirmek istemediğimizden toprağa dallar saplayarak direkler oluşturduk ve brandaları üstlerine gerdik. Böylece onlarla gökyüzü arasında hiçbir engel kalmadı.

Neredeyse hemen ardından sonuç elde ettik ve yavaş akan bir su birikintisi, damlaları aşağıda bekleyen su mataralarına taşıdı.

Yağmur şiddetlendi ve kafalarımızı arkaya atıp yüzümüzde ve vücutlarımızdaki kanları yıkadık. Temiz denebilecek hale geldiğimizde giysilerimizi yağmura tutup onları elimizden geldiğince yıkadık. Yaklaşık yirmi dakika sonra bulutlar, birileri musluğu kapamış gibi durdular.

Giyindik, ince malzemenin üstümüzde kurumasına izin verdik ve aramızda bir su matarası döndürdük. "Eh, önceden değilsek bile şimdi kan kardeşiz," dedi Maysilee.

"Aynen öyle kız kardeşim. Kan kardeşin olacak kadar kanından yuttum galiba."

"Sahiden kız kardeşin olsun istedin mi hiç?"

"Kısa bir süre iki tane vardı zaten. Sen ve Merrilee gibi ikizlerdi. Hayatta kalamadılar."

"Üzüldüm. Bilmiyordum."

"Bilmene gerek yoktu. Okul çağından önceydi zaten."

Yüzüne hüzünlü bir ifade yayıldı. "Merak ediyorum da acaba ben göçüp gittikten sonra Merrilee hâlâ ikiz sayılır mı?"

"Her zaman," dedim hiç tereddütsüz. Sid'in bizi izlediğini hayal ediyordum. Onun da kendini tek çocuk olarak görmediğini umuyordum.

"Bu ona ağır gelecek," dedi Maysilee.

Oyunlar'dan sonra Oyunlar'ın yansımaları gelirdi. Tıpkı göle taş attığında yayılan dalgacıklar gibi. Eşmerkezli hasar dalgaları, önce ölü haraçların ailesine çarpar, sonra dostlarına, sonra komşularına ve mıntıkanın ta en uçlarına kadar yayılır. En fena darbeyi en yakındakiler alır. Beyaz likör ve depresyon, harap olan aileler, şiddet, intihar. İşin doğrusu bunları asla atlamaz, sadece elimizden geldiğince hayatımıza devam ederdik.

Sid bu dünya için çok genç, fazla hassastı. "Ben de kardeşim hakkında endişeleniyorum."

"Bazen bizim dükkâna gelir. Bonbona bayılır. Sid'di adı, değil mi?"

İsmini bilmesi, ona dair böyle bir detayı bilmesi beni duygulandırdı. "Aynen, Sid."

Top iki kez ateş edip bizi ürküttü.

"Silka ve Maritte olduklarını ummak fazla iyimser kaçar herhalde," dedim.

"Ben ne umacağımı bilemiyorum. Öyle olursa geriye sırf Çaylaklar kalacak. O zaman ne olacak?" diye sordu Maysilee karamsarca.

Hakikaten, o zaman ne olacaktı? "Senin Başkent'te söylediğin gibi, yeni bir toplantı yapılacak."

"Peki birbirimizden ayrılmamaya karar verirsek?"

"Daha çok mutta gönderirler," dedim. "Başka bir yanardağ patlaması daha olur."

"Açlık." Karnını sıvazladı. "E artık Cornucopia'ya geri dönebilir miyiz? Yemek arayabilir miyiz?"

"Muhtemelen on kilometrelik bir yürüyüştü. Biraz daha toparlanmaya çalışsak mı?"

"Ne yiyeceğimiz kalmıştı acaba, yine söyler misin?"

Çantayı kontrol ettim. "Sardalye, zeytin ve iki patates."

"Cornucopia'yı denesek iyi olacak," dedi.

İşin gerçeği o kadar bitkin haldeydim ki burada oturup gökten yemek yağmasını ummayı yeğlerdim ama ona fikrini denemesi konusunda borçluydum. Hem Oyunlar ne kadar uzun sürerse bize herhangi bir şey gönderilmesi o kadar pahalıya patlayacaktı, dolayısıyla sponsor bağışlarımız tükenecekti. Her şeyi çantalara koyup güneye yöneldik.

Bir-iki kilometre yürümüştük ki Maysilee durup elini kaldırdı. "Dinle."

Kulaklarımı dört açtım ama patlama vesaire yüzünden hâlâ normal derecede iyi değillerdi. Sesler biraz boğuk ve bölük pörçük geliyordu. Sanki kulaklarıma pamuk kaçmıştı. "Ben hiçbir şey duymuyorum."

"Şşş!" diye fısıldadı hemen. "Şuradan geliyor." Sağ tarafı, batıyı gösterdi.

Daha iyi duymak için başımı kaldırdım, bu defa ben de bir şey duydum. "Bebek sesi mi?" Zihnimde süper güçleri olan yırtıcı bebeklerin imgeleri dolaşmaya başladı. Süper insan güçleriyle ormanda emekliyor, onlara yardım edelim diye ağlarken aslında sürü halinde bize saldırıp minik tombul parmaklarıyla bizi iliklerimize kadar kemirmek istiyorlardı.

"Başta ben de öyle sandım ama hayvan sesi de var sanki. Sanki ciyaklıyor, ya da miyavlıyor... keçi veya kedi yavrusu gibi."

Zihnim deminki mutta bebek görsellerine boynuz ve pofuduk kuyruk da eklemişti şimdi. "Uzak duralım. Bu her neyse bizim yardımımıza ihtiyacı yok."

Acı dolu bir çığlık, ağaçlarda yankılandı. Kesinlikle bir erkekten geliyordu.

"Ama belli ki *var*. Erkek Kariyerlerin hepsi öldü, Haymitch." Maysilee tüftüfünü doldurdu. "Bu ya Hull ya da Buck."

Bıçağımı ve baltamı çıkardım. "Hadi gidelim."

Çantamı katniss çiçeklerinin arasına bıraktım ve kargaşaya doğru yola çıktık. Şu bebek muttaların görüntüsünü zihnimden atamıyor ama ileri bastırmaya devam ediyordum; daha şimdiden dizkapaklarımı nasıl korurum diye düşünüyordum. Garip bebek gürültüsü daha uzaktan gelmeye başlamıştı ve gitgide daha yabancı bir sese dönüşüyordu. Ancak acı çeken birinin iniltilerine çok benzeyen başka sesler geliyordu. Birden Maysilee beni yere çekti ve yokuştaki çalıların arasından ötedeki açıklığı gözetledim.

Yaklaşık beş metre ötede Buck ve Chicory kıvranarak yerde yatıyorlardı. Etlerine örgü şişlerini andıran uzun, metalik dikenler saplıydı. Hantal elleriyle onları savurmaya çalışıyorlardı. Sanki soğuktan çok fena donmuşlar ya da bir şey parmaklarını sakat bırakmıştı. Sahneyi anlamaya çalışıyordum; acaba Silka'nın ok atan bir silahı var mıydı? Yoksa dikenleri saplanan zehirli bir çam ağacına mı rastlamışlardı? Tehlikeli iğnelere sahip mutta arılardan oluşan bir sürü mü vardı? Muttalar şu ana dek sürüler halinde gelmişlerdi: kelebekler, yarasalar, sincaplar, uğurböcekleri. Bu yüzden saldırgan paytak paytak yürüyerek görüş alanına tek başına girdiğinde allak bullak oldum.

12'yi kuşatan tepelerde de kirpiler yaşardı. Lenore Dove bizim oradakilere ayrı bir sevgi duyardı *-oklu domuzcuk* derdi onlara- ve yanlış anlaşıldıklarını söylerdi. Onlar insanların düşündüğü gibi dikenlerini fırlatamazlardı; dikenlerin batması için onlarla, özellikle kuyruklarıyla temasa geçmen gerekirdi ve onları rahat bırakırsan onlar da seni rahat bırakırlardı. Fakat burada olsa o bile bu devasa, mutant canavarı sevmekte zorlanırdı. Bir ayı kadardı;-hatta pençe ve dişlerine bakılacak olursa laboratuvarda bir ayıyla melezlenmiş olabilirdi. Arenadaki her şey gibi o da kendi çapında büyüleyiciydi. Sırtını, yanlarını ve kuyruğunu süsleyen altın, gümüş ve bronz dikenler, güneş ışığında parıldıyordu. Fakat arenanın güzelliği karşısında baştan çıkmayı çoktan geride bırakmıştım.

Hayvan açıklığın etrafını koklarken, ağzından bozuk bebek sesleri çıkmaya devam ediyordu. Şişmiş suratından altı tane diken sarkan Hull, bir dirgenle hayvanın üstüne atılırken çığlık attı. Kirpi buna tepki olarak dikleşmiş oklarıyla arkasını yukarı kaldırıp geri geri ona doğru ilerledi. Hull kaçabilirdi ama müttefiklerine ulaşmaya çalışıyordu. Ölmediklerini, sadece yaralı olduklarını umuyordu.

"Bize bir çeşit kalkan lazım," diye fısıldadı Maysilee ve çantasını sırtından söküp içinden brandalarımızı çekip çıkardı.

Parmaklarımı kalın keten bezinin üstünde gezdirdim. Su geçirmez bir şeyle kaplıydı, tabii bu diken geçirmeyeceği anlamına gelmiyordu. "Acaba iki kat mı yapsak?" diye bir fikir ortaya attım. Üst üste koyunca biraz daha sağlam olmuştu. "Pekâlâ, plan nedir? Bence mesafemizi korursak güvende oluruz. Bize diken saplamak için temasa geçmesi gerek."

Seçeneklerimizi tarttık. Maysilee karar verdi: "Biraz daha yaklaşabilirsek dartları deneyebilirim, ancak tenine saplanmaları sorun olacak diye endişe ediyorum. Sence sen ona bıçak saplayabilir misin?"

"Emin değilim. Epey iyi korunuyor gibi görünüyor. Onu tersine çevirebilirsek belki? Karnının alt kısmına ulaşabilirsek?"

"Nasıl tersine çevireceğiz?"

Yerde sağlam bir ağaç dalı gördüm. "Dal işe yarayabilir."

Tam o sırada kirpi arka bacaklarını büküp Hull'ın bacağının üstüne bir sürü ok sapladı. Çocuk acı içinde feryat etti ve yere devrildi. Ben dalı aldım ve onu bir asaya çevirebilmek için küçük dalları kırdım. Ses hayvanın dikkatini çekti ve dişlerini takırdatmaya başladı. Yönünü bize çevirmiş yaklaşırken misk ve gül kokularının iğrenç bir karışımı üzerimize çarptı ve gözlerimin sulanmasına neden oldu.

Maysilee önümüzdeki çifte brandayı yukarı kaldırdı ve üzerinden hayvanı gözetledik. "Tersine çevirme konusunda kendime çok fazla güvenmiyorum," dedi. "Dart atmak için de hâlâ çok uzak. Ya senin balta? Onu fırlatabilir misin?"

Dünyanın benden talep ettiği odunu, beyaz likör yapmak ve çamaşır yıkamak için gereken onca odunu kestiğimi göz önünde bulunduracak olursak, baltalarla epey haşır neşirdim. Bunun kenarı uzundu ve daha önce bununla hiç pratik yapmamıştım ama eğitimde Ringina ile birlikte attığım baltadan o kadar da farklı değildi.

"Deneyebilirim," dedim. "Ama şu dartları hazırda tutsan iyi olur."

Bıçağımı kemerime soktum ve baltayı iki elimle kavradım. Spor salonunda en iyi tutuşun bu olduğunu söylemişlerdi. "Pekâlâ o zaman." Maysilee brandaları indirirken baltayı iyice kafamın üstüne götürdüm ve kirpiye fırlattım. Balta havada bir tur atıp hayvanın böğrüne gömüldü.

Acı ve öfke dolu bir ciyaklama yankılandı. Mutta bizi doğruca arkasının hizasına almıştı ama fazla endişelenmiyordum çünkü hâlâ aramızda bir üç metre vardı. Sonra hayvan alışılmadık bir davranış sergiledi, önce titredi, sonra başını ıslak bir köpek gibi silkelemeye başladı. Oklar güneş ışığında parlayarak üzerimize fırladılar, Maysilee son anda brandaları yukarı kaldırdı ve bir düzine ok brandayı deldi. Bir tanesi burnumun tam ucuna battı, bir diğeri gözbebeğime bir saç teli mesafe kalacak kadar yaklaştı ve az daha kör oluyordum. Geriye savrulup oku burnumdan söktüm, etimden küçük parçalar okun kancalı ucunda kaldı ve geride yanan, açık bir yara bıraktı.

Brandaları hâlâ yukarıda tutan Maysilee acıyla irkilerek yanağından bir diken çıkardı. "Bir kez daha yanlış bilgilendirilmişsin."

"Özür dilerim. Burada hiçbir şey doğal davranmıyor ki." Maysilee brandaları doksan derece çevirip gözümüzü dikenlerden korumak istedi ve tepeden hayvana baktık. Yerde yatan baltamı gördüm. Mutta silkelenirken serbest kalmıştı herhalde. "Baltam ona zarar verdi mi sence?"

"Söylemesi zor," dedi.

Kirpi öfkeden çıldırdı, ayaklarını yere vurup sinir krizi geçiren bir bebek gibi yaygara çıkardı. Ancak bu kimsenin bebeği falan değildi, sadece bizi katletmek için bir test tüpünde üretilmiş bir hilkat garibesiydi. Hayvan yeniden titremeye başladı. Brandaları siper almak için eğildik ve oklar yine üzerimize yağdı.

Top atışı duyuldu ve Çaylaklardan birinin öldüğünü anladım. İkisi hayattaydı. Okların ne zehir taşıdığını bilmiyordum ama burnum olgun bir çilek gibi şişmişti. Çocuklara panzehir versek iyileşebilirler miydi? Ben de biraz içse miydim şu an? Bir ok insanı öldürmeye yeter miydi?

"Onlara ulaşmamız gerek," dedim Maysilee'ye. "Panzehiri denemek gerek."

"Evet de senin sopanın pek bir işe yarayacağını sanmıyorum," dedi.

"O okları fırlatabildiği için hiçbir şeyin pek fazla işe yarayacağını sanmıyorum ben." Yaratığın sinir krizine devam edişini izledim ve Sid'in küçüklüğünü hatırladım. "Belki de tamamıyla yanlış yaklaşıyoruz. Belki onu sakinleştirmeye çalışmak lazım."

"Sakinleştirmek mi?"

"Evet, tıpkı bir bebeği sakinleştirmek gibi. Sonra bırakacaksın yoluna devam edecek."

"İstersen ninni söyle?" dedi Maysilee ciddiyetini hiç bozmadan.

"Belki," diye karşılık verdim. "Belki de bir emzik veririm."

"Galiba sen sirkeye kıyasla bal kullanarak daha çok sinek yakalayanlardansın." Maysilee çantasından teneke kutuları çıkardı. "Zeytin mi sardalye mi?"

"Yani, zeytinleri fırlatması daha kolay." Bir tane alıp kirpinin önüne attım ve aldırış etmedi. Burnuna doğru birkaç tane daha attım. Hayvan, burnunu orman tabanında gezdirip zeytinleri hapır hupur yerken çığlıklar yerini iniltilere bıraktı. "Tuzu kim sevmez?" Muttanın birkaç adım önüne bir tane daha fırlattım ve peşinden gitti. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Her seferinde mesafeyi artırıyordum ta ki açıklığın on metre ötesine fırlatana kadar. Zeytinler tükendiğinden boş tenekeyi gücüm yettiğince ormanın içine doğru fırlattım ve kirpinin kemik peşinde koşan köpek misali ağaçların arasına dalışını duydum.

Top ikinci kez atıldı. Maysilee bir anda açıklığa ulaşıp panzehiri Hull'ın dudakları arasından dökmeye çalıştı. O top atışları belki başka yerde başka talihsiz haraçlar içindir düşüncesiyle, ne olur ne olmaz Chicory ve Buck'ın nabızlarını yokladım. Hiç hareket yoktu. Maysilee'nin yanına katıldım. Hull'a bir nebze şurup içirip boğazından geçirmeyi başarmış, zehri azaltmak için çocuğun bacağındaki okları söküyordu.

"Haydi, Hull," dedi çocuğa. "Yutman gerek bunu. Haydi ama." Çocuk uğraşıyordu, boğazındaki kasları bu çabayla hareket ediyordu ama panzehir köpüklerle geri çıkıp yüzünden aşağı akıyordu. Mücadeleye devam ettik, o şurup içirmeye, ben dikenleri sökmeye çalıştım ama top atışı geldi. Ondan sonra bile birkaç dakika daha devam ettik çünkü Hull kadar genç, güçlü, yaşamayı hak eden bir çocuk belki de yaşama geri dönmenin yolunu bulurdu. Fakat bulamadı, böylece sonunda pes ettik.

Hoverkraft, dostlarımızdan arta kalanlara aç bir akbaba misali yaklaştı. Ormanın derinlerinden zeytin tenekesini çiğneyen kirpinin sesi geldi. Hedeflerini çoktan unutmuştu. Akşam havası yanaklarımı serinletip yaratığın kokusunu dağıttı. Maysilee bana şişeyi uzattı ve panzehirden bir yudum aldım. Okların her birinde ne kadar zehir var bilmiyordum ama neden riske gireyim ki? Panzehirin tadı, biri tebeşir parçalarını ayranın içine döküp karıştırmayı unutmuş gibiydi.

Maysilee ile birlikte etrafta dolanıp ölü haraçların her birinin gözlerini kapadık ve ailelerinin son gördüğü resimleri eğri büğrü uzuvlardan oluşmasın diye vücutlarını uygun şekilde düzelttik. Açıklığa giderken baltayı, brandalarımızı ve çocukların erzaklarını topladık. Benim sırt çantama ulaştığımızda pençe inişe geçmişti. Hezimete uğramış ve bitap bir halde, katniss öbeklerinin arasına yan yana oturduk.

Fısıltıyla çıkan sesini çok zor duyuyordum. "Birimizin bu şeyi kazanması gerek."

Gözlerim bizi Başkent kameralarından koruyan uzun bitki saplarına, ok şeklindeki yapraklara, beyaz taçyapraklara gitti. "Nedenmiş o?" diye fısıldayarak karşılık verdim.

"Birimizin tarihteki en beter galip olması gerekiyor. Onların yazılarını yırtacak, kutlamalarını yerle bir edecek, Galipler Köyü'nü ateşe verecek. Oyunlarını oynamayı reddedecek."

Bana babamı hatırlattı. "Posterlerini bizim kanımızla boyamalarına izin verme?"

"Kesinlikle. Kendi posterlerimizi kendimiz boyayacağız. Ve boyayı nereden bulacağımızı biliyorum." Çok zaman önce okul bahçesinden hatırladığım bir hareket yaptı, serçeparmağını uzattı. "Yemin et."

Onu kendi parmağımla sardım ve serçeparmaklarımız kenetlendi. Arenayı bozma girişimimden sonra beni asla galip ilan etmezlerdi ama onu sağ tutmaya çalışacağıma yemin edebilirdim. "Birimiz o posterleri boyayacak."

Ayağa kalkıp beni yukarı çekti. "Haydi erzaklara göz atalım."

Müttefiklerimize yakın zamanda bir paraşüt gelmiş olmalıydı çünkü çantalardan birinde kraker, haşlanmış fasulye ve beklenmedik bir ikram vardı: fındık ve şekerle karıştırılmış kuru üzüm. Yorgan da vardı, bir de biri yarı dolu su mataraları. Cornucopia faslını yarına bırakmaya karar verdik, böylece ateş yaktım. Maysilee fasulyeleri ısıttı ve onu birimiz çatalla diğerimiz krakerle kendi kafamıza göre yedik. Sonra her defasında bir lokma olmak üzere ikramımızdan yedik.

Milli marş çaldı; Ringina ve Autumn belirdi, ardından Buck, Chicory ve Hull takip etti.

"Beş gitti, beş kaldı," diye rapor verdim.

"Sen, ben, Silka, Maritte, Wellie."

Wellie. Gece çökerken orada, dışarıda bir yerde tüm bunlarla tek başına uğraşıyordu. "Yarın Wellie'yi buluruz."

"Tamam. Buluruz," dedi Maysilee. "Onun kazanması da iyi olur. Önce sen uyu Haymitch. Ben nöbet tutarım."

Pilim bitmemiş rolü yapmanın lüzumu yoktu. Yorganı onun omuzlarına sardım, hamaktan yatak yaptım ve filenin içine kıvrıldım. "Şu an o ninni çok işime gelebilirdi."

Hanımefendilere yaraşmayacak bir şekilde burnundan gülüp şaşırttı. "Kafamdan ne geçtiğini bilmek istemezsin. Labirentte başlamıştı ve susmak bilmiyor bir türlü."

"Kulak kurduna yakalandın, değil mi? E onun tek tedavisi başkasına bulaştırmaktır."

"Pekâlâ o halde. Sen kaşındın." Alçak bir sesle söylemeye başladı.

Uğurböceği, uç git yuvana haydi.
Evinde yangın çıktı ve çocukların terk etti
Bir çocuğun kalmış evde kimseye kulak asmaz,
Girmiş tavanın altına, saklandığı yerden çıkmaz

Çocukluğumuzdan kalma bu aptal şarkıyla yüzüme bir sırıtış yayıldı. "Eh, gerçekten kendim kaşındım. İyi geceler kız kardeşim."

Uyuyakalmaya çalıştım ama Maysilee'nin kulak kurdu bana beyin kurdu bulaştırmıştı... uğurböceği... yangın... çakmak... yok, pürmüz... korku... uç git... Parçalar hortuma kapılmışçasına dönüyor, ardından epey ayrı kalmış sevgililer birbirlerine kenetleniyorlardı.

İşte böylece o labirentten nasıl geçeceğimizi tam olarak anladım.

22

Kırıntılar boğazımda kaldı, onları yutmak için şişeden bir yudum daha aldım. Bayat artıkları toplamak yerine taze mısır ekmeğine, ayrana, şeftaliye uyanmak ne büyük bir lükstü. Maysilee parti verir gibi tüm yiyecekleri brandanın üstüne sermişti. Ellerimizi silmek için bir çift mendili kıvırarak onlardan çiçek desenli peçeteler yapmış, hatta şarap kadehinin çanağını bir çeşit pembe çiçekle doldurmuştu. Muhtemelen zehirli ama inkâr edilemeyecek derecede dekoratifti.

6. gün. Bir şekilde hâlâ hayattayım. Oyun Kurucular, Snow'un direktifleriyle neden beni çoktan yok etmemişlerdi, hiçbir fikrim yoktu. Seyirciyi memnun etmek için canımı bağışlayacakları kadar popüler olabilir miydim? Benim için özellikle şatafatlı bir ölüm mü düzenliyorlardı? Bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa arena hâlâ birileri onu bozsun diye bas bas bağırıyordu.

Paraşüt ben uyurken gelmişti fakat ben işin sonunda Maysilee'den sonra uyumuştum çünkü beyin kurdu beni öyle gaza getirmişti ki ilk nöbeti devralmayı teklif etmiştim. Eğer pürmüzü kullanarak çitleri yakabilirsem, söyle bakalım uğurböceği, ne bulacaktım orada? Ateşe dayanıksız bir jeneratör bulmayı umuyordum orada. Belki yakarak içeri girip bir çeşit kumanda paneliyle karşılaşırdım ve...

"Cornucopia'ya mı gidelim Wellie'yi aramaya mı?" diye sordu Maysilee.

Ağzıma bir dilim şeftali attım, son dilimi ona doğru iterken planımı ben ona –ve bizi izleyen herkese– anlatmadan beni desteklemesi için en iyi stratejinin ne olacağını belirlemeye çalıştım. Nereden bakarsan bak Cornucopia işime yaramazdı çünkü güneyde kalıyordu. Bu yüzden şöyle karşılık verdim: "Bence Wellie, ne diyorsun?"

"Bence de. Yarın balık ve patatesle idare ederiz."

"Tabii ki. Bu arada böyle harika bir kahvaltı hazırladığın için teşekkür ederim."

"Güne güzel bir posterle başlayayım dedim," dedi.

Üstüne düşündüm. Görgü kurallarına yaptığı vurgu, güzel piknikler. Ve trendeki ilk gününde söylediklerini hatırladım. *"Dinle, Louella, eğer sana hayvan gibi davranmalarına izin verirsen öyle davranırlar. İzin verme buna."* Bugünün posteri şöyle diyordu: *Biz medeniyiz. Biz güzel şeylerin kıymetini biliriz. Biz sizler kadar iyiyiz.* Başkent'e bizim değerimizi göstermek onun tüm mücadelesinin bir uzantısıydı. Onun isyana gönderme yaptığını anlayacaklar mıydı? Sanmıyordum. Babamın bana ne dediğini de bilmiyorlardı. Poster derken bizleri haraç olarak göstermekten de bahsediyor olabilirdi. Hem çiçek şeklinde birkaç peçetenin ne zararı vardı?

"Güzel boyamışsın," dedi ve gerçek bir tebessümle karşılık verdi.

Eşyamızı topladıktan sonra ormanı inceledik. "Yine kuzeye yönelelim haydi," dedi ve yürümeye başladım. Kararsızca beni takip etti.

"Niçin?"

"Çünkü içimden bir his Wellie'nin yanardağdan mümkün olduğunca uzaklaşmak isteyeceğini söylüyor."

"Bilemedim. O bölgenin her yerini dolaştık ama ondan hiç iz göremedik."

"Aynen öyle. Mags'in söylediği gibi. Arenada insan genelde hep hareket halinde oluyor. O daha oralara gitmedi. Hadi bir deneyelim bari."

Maysilee ikna olmuş görünmüyordu ama yoldan sapmadı. En azından bir-iki kilometre. "Ben onu bu yoldan gidersek bulabileceğimizi sanmıyorum," dedi nihayet.

"Öyle mi diyorsun? Bence doğru yoldayız."

"Neden? Arena kuzeyde de bir noktada daralıyor, öyle değil mi? Tıpkı güneyde olduğu gibi?"

Onun gözlem becerilerini asla hafife almamak lazımdı. "Eh, hemen değil ama."

"Ama daralıyor. Wellie kendini tuzağa düşmüş hissetmez mi sence?"

"İşte tam da bu yüzden Kariyerlerin aklına buraya bakmak gelmeyecek. Tıpkı senin dediğin gibi." İnce buz üstünde kaydığımı biliyordum ama yaylana yaylana yürüyerek özgüven yansıtmaya çalıştım.

Maysilee bana bir bakış attı, sonra bir süre daha yürüyüp düşündü. Sonra bir anda donup kaldı. "Yok, yanılıyorsun. Wellie çayırdayken burada yukarıda sahip olduğundan daha fazla şansa sahip olur. Onun kadar ufak tefek bir şey, o çimenlerin arasında gözden kaybolabilir. Çayır kilometrelerce uzanıyor. Gözlerden ırak kalıp Cornucopia'da yiyecek arayacaktır. Onu asla bulamazlar. Hem ormana gelse bile kendini o şekilde köşeye kıstırtmayacak kadar akıllı. Bunu sen de biliyorsun. Ama beni yine de kuzeye götürüyorsun, Haymitch. Niçin?" Kollarını kavuşturup bekledi.

Ona bir şey söylemek zorundaydım yoksa her şey biterdi. "Çit. Bence oraya bir daha bakmalıyız."

Maysilee ürperdi. "Iyy. Verecek fazladan kanım olsaydı bile bunu neden yapayım ki?"

Arenayı kast ettiğimi göstermek için ellerimi uzattım. "Çünkü bunun bir yerde sona ermesi lazım öyle değil mi? Arena sonsuza kadar süremez."

"Orada ne bulmayı umuyorsun?"

"Bilmem. Ama belki kullanabileceğimiz bir şey vardır."

"Yani, mekanik bir şey mi? Elektrikli bir şey mi?"

"Belki. Onlar yoksa o zaman belki şu uğurböceklerini silah olarak kullanmak üzere toplayabiliriz. Labirenti Kariyerler için bir tuzağa dönüştürebiliriz. Onları oraya çeker, üstlerine uğurböceğiyle dolu bir branda atar, orada kaybolmalarını sağlarız. Oradan

kaçmak kolay değil. Bence akıllıca davranırsak orayı kendi amaçlarımız için kullanabiliriz." Kaşlarımı kaldırdım, ona her şeyi anlatamayacağımı ama bunun çok önemli olduğunu ifade etmeye çalıştım. "Sana yemin ederim bak, bunu yap sonra ömrüm boyunca senden başka bir şey istemeyeceğim."

Gözlerini devirdi. "Ne diyeyim, cömert bir teklif bu."

"Haydi canım kız kardeşim. Bir sonraki posterim için buna ihtiyacım var." Başkent'e başkaldırmak için ne çabuk sembolümüz olmuştu bu bizim.

Yumuşadı. "Pekâlâ. Ama bundan iyi bir şey çıksa iyi olur."

"Ah, uğurböceğim, çıkacak," diye söz verdim.

Kulaklarım bugün daha iyiydi. Daha net işitiyordum, daha güvenilirlerdi. Yola koyulduğumuz sırada batıdan gelen tiz sesli vızıltıyı ilk ben duydum. Bu kadar kuzeyde orası keşfetmediğim bir bölgeydi. "Şunu duydun mu?"

"Şimdi duyuyorum," dedi Maysilee. "Buradaki doğa seslerinin parçası olduğunu düşünmüştüm. Kuşlar gibi."

"Beni de endişelendiren bu zaten. Böyle bir sesi çıkaracak sivrisineğin büyüklüğünü düşünsene." Zihnimde uğurböceklerini gölgede bırakan, bir metrelik kan emiciler canlandı.

"Epey uzakta. Biz mesafemizi koruyalım." Su matarasmdan bir yudum aldı ve bana verdi.

Matara patlayıp üstümüze sular saçılırken, gördüğümüz bıçağın ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken, hızla yaklaşan botları duyarken kafa karıştırıcı bir an yaşadık ve reddedilemez bir şekilde pusuya düşürüldüğümüz gerçeğini kavradık. Gafil avlanmış halde Kariyerlerden kaçmaya başladık –çünkü bunun Wellie olmadığı kesindi– doğruca dev sivrisinek vızıltısına doğru koştuk. O sesi her ne çıkarıyorsa onu Silka ve Maritte'in peşine takmayı umuyordum.

Onlardan hızlı koşabilsek arkamıza dönüp direnmeye değebilirdi fakat o kızlar o kadar yakındalardı ki bu manasız olacaktı. Biz kendimizi savunmaya fırsat bulamadan tepemize çıkarlardı. Şu an bizi onların zehirli silahlarından sadece aralarından sıyrıldığımız

ağaçlar koruyordu. Bıçağımı çekip bir fırsat yakalamayı ummaktan başka elimden bir şey gelmiyordu.

Birden ayaklarım kaydı ve kalçamın üstünde, sanki altımda bir buz parçası varmış gibi bir açıklığa doğru kaydım. O an beynim bu anlaşılmaz görüntüyü bir mantığa oturtmaya çalışıyordu. Kendine has beyaz giysilerini giymiş iki genç Oyun Kurucu, parlak kırmızı afyon çiçekleri kaplı, ağzı açık bir tepeciğe doğru eğilmişlerdi. Bir tanesi koruyucu maske takmış, bir çeşit matkap tutuyordu ve o tiz sesli gürültüyü yapan şey buydu işte. Üçüncü bir Oyun Kurucu ise bir süpürgenin üzerine doğru eğilmişti. Suratlarındaki ifadelere bakılırsa şaşkınlığımız karşılıklıydı.

Onların birkaç adım önünde kayarak durdum. Öyle bir birikintinin içindeydim ki akla bamyayı kaynattığın zaman çıkan o yapış yapış şeyi getiriyordu. Maysilee, Oyun Kurucular'ın yanından hızla geçti ve tepeciğin kenarındaki bir fidana kenetlenip bir şekilde dimdik ayakta kalmayı başardı. Bir an hepimiz donduk. Şok evrenseldi. Sonra Silka açıklığa doğru fırladı ve yere düştü, koca bir kovayı ters devirdi ve birkaç galon dolusu o yapış yapış sıvıyı yeniden orman tabanına saçtı.

Yaklaşık bizim yaşlarımızda gibi duran eli süpürgeli Oyun Kurucu, içerlenerek "Hop! Dikkat et!" diye bağırdı.

Süpürmenin en alt seviye bir iş olduğunu tecrübeden biliyordum dolayısıyla bir Oyun Kurucu'yu bu işle uğraşırken görmek çok acayipti. Plutarch Heavensbee'yi patates soyarken veya Başkan Snow'u bir su giderinden saç temizlerken görmek gibiydi.

Bir tuhaflık olduğunu sezen Maritte, açıklığın ucunda durdu. "Ne oluyor? Siz Oyun Kurucu musunuz?" diye hayretle sordu.

Matkaplı Oyun Kurucu maskesini indirdi ve kadın dimdik durdu. "Bu doğru. Ve siz dördünüz kesinlikle kuralları ihlal ediyorsunuz. Hemen geri çekilmek zorundasınız yoksa bunun sonuçları olur."

"Yaprak gibi titremiyor olsaydın çok daha etkileyici olurdu," diye belirtti Maysilee parmağıyla tüftüfle oynarken. "Arkamızı toplamak için gönderildiğinize göre siz üçünüz epey gözden çıkarılabilir olmalısınız."

Herkesin bu gerçeği düşündüğü bir duraksama oldu. Üç Oyun Kurucu da Eksi-A'ya inen merdivene doğru koştu.

Maritte'in kol geriye savruldu ve mızrağı ıslık sesiyle başımın üstünde uçup süpürgeli Oyun Kurucu'ya saplandı, adamı afyon çiçeklerinden bir yastığın üzerine savurdu. Neredeyse aynı anda matkaplı kadın kulağının altındaki noktaya elini götürdü ve oradan bir dart oku çıkardı. Kadın yere yığılırken son Oyun Kurucu Eksi-A'ya inen, ağzı açık tepeciğe kafa üstü daldı. Bir-iki saniye sonra kafatasının aşağıdaki betona çatırtılarla çarptığını duyduk. Canhıraş koştuğum o zemini kafamda canlandırabiliyordum ve baktım ki zihnim o sahneyi hayal etmekle meşguldü.

Silka da afallamış halde hareketsiz kalmıştı. "Ne yaptınız siz? Oyun Kurucuları mı öldürdünüz? Kazanmamıza asla izin vermezler artık!"

Maysilee'nin ağzından bal damlıyordu adeta. "Hâlâ o aptalca rüyayı mı kovalıyorsun, Silka?" Tüftüfe başka bir dart okunu ustaca yerleştirdi ve Maritte'e bir bakış attı. "Seni öldürmek zorunda olduğum için neredeyse üzgün hissedeceğim, Maritte. Hem 4. Mıntıka'ya ne oldu ya sahi? Bir avuç Başkent yalakasıyla mı takılıyorsunuz siz? Bizim tarafımızda olmanız gerekirdi bence."

Maritte tereddüt etti, özlemle mızrağına baktı, sonra bıçağını çıkardı ve Maysilee tüftüfünü kaldırırken geri çekilmeye başladı.

Birden gaipten bir hoverkraft belirdi, açıklığa bomba bıraktı, bomba patlayınca etrafa bir toz bulutu ve gözyaşı gazı saçtı. Ben Maysilee'yi kaptım ve oradan kaçmaya çalışarak ağaçların arasında daldık, dallar yüzümüze çarptı, kütüklere ayağımız takıldı ve sendeledik. Daha da fazla bomba yağdı, daha fazla gaz saçtı, gözlerimiz yanmaktan ve yaş akmaktan öyle bir etkilendi ki etkisiz hale geldiler. Bir süre sonra patlama seslerinin biraz azaldığını duydum. Tahminimce hoverkraft anca bir grup haracı takip edebiliyordu ve Kariyerler kısa çubuğu seçmişlerdi.

İç pusulam beni kuzeye götürdü ve çitin girişinde gözyaşı gazını epey geride bırakmıştık. Çantalardan birini adeta yırtarak açtım ve bir Maysilee'nin gözlerine bir kendi gözlerime su döktüm.

Bana öyle kızgındı ki adeta öfke kusuyordu. "Bu neydi şimdi Haymitch! Neredeydin sen? Neden arkamı kollayan bir tek Maritte oldu?"

Haklıydı. Donmuştum. Beklenmedik karşılaşmayla gafil avlanmış, beyaz üniformalar karşısında korkmuştum. Sesim boğazıma takıldı.

"Ne oldu bilmiyorum, Maysilee. Her şey çok hızlı gelişti, yapışkan bir çamurla kaplıydım ve..."

"Benim müttefikim sensin! O değil! Balık yiyen, dalkavuk, keşke saçlarıma bigudi sarsaydım diyen şu pislik değil! Sensin!"

Of, berbat hissediyordum ve kesinlikle kendimi savunmak için söyleyecek bir şey yoktu. Bıçağım elimdeydi, Oyun Kurucular kolay hedefti. Onları öldürmek için en iyi konuma sahip olan bendim. Plutarch'ın sesi benimle alay etti. *"Soru şu: Niye yapmadın?"* Bir katil olmadığımı da söyleyemezdim artık. Bu durumda iki ihtimal kalmıştı: Ya beynim yıkanmıştı ya da korkakça davranmıştım. Of, umarım Sid bunu görmemişti. Hayır, tabii ki görmemişti. Bu aksiyon, seyircilere asla seyrettirilmeyecekti. Wellie her neredeyse onu izliyorlardı kesin.

"Haklısın," dedim Maysilee'ye. "Yüzde yüz haklısın ve özür dilerim."

"Özür mü?" diyerek alaycı bir tavırla güldü. "Belki de sen galip olmalısın, Haymitch. Bu sana cesaret kazanman için biraz zaman tanıyacaktır."

Yeniden merhaba, kasabanın en kötü kızına. Ancak canımı acıtmasının asıl nedeni, söylediklerinin doğru olmasıydı.

Bir teneke sardalye çıkardı ve kapağı hışımla söküp açtı "Bu tenekenin hepsini ben yiyorum. Benim." İçinden bir balık seçti ve onu ağzına atıp şapırdatarak yedi. Of, parmaklarıyla yediğine göre gerçekten öfkeden kudurmuştu.

Çok güzel kokmalarına ve midem guruldayor olmasına rağmen sardalyeleri yesin diye ona bıraktım. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım ve çitlerde yardımına ihtiyacım olacaktı. Tankı patlattığımı ve arenayı bozma görevini bilse bir şey fark eder miydi?

Yoksa Oyun Kurucular hazır elimize düşmüşken sergilediğim aciz tavır her şeyi silip sıfırlamış mıydı? Bilmiyordum ama bir kez karnı balıkla doyduktan sonra bana yardım eder diye umuyordum.

Birkaç dakika sonra şapırdatma sesleri kesildi. Gözümün kenarından tenekenin görüş alanıma girdiğini gördüm. Üç balık kalmıştı. Başımı sağa sola salladım. Onları benim tarafıma doğru salladı. O kadar açtım ki balıkları aldım.

"Senin şu poster yüzünden miydi?" diye sordu sesi hâlâ gergin.

Sanırım demek istediği şuydu; ben sergilemeyi planladığım tavır yüzünden mi Oyun Kurucular'ı karşıma almaktan çekiniyordum diye soruyordu. "Keşke sana evet diyebilsem ama hayır, sebebin bu olduğunu sanmıyorum. Nedenini bilmiyorum. Üzerime basılıp ezilmeye programlanmışım herhalde. Sen doğru tespitte bulundun."

"Yok, söylediğim şey haksızlıktı. Sen sana düşeni yaptın. Louella'yla at arabasındayken. Eğitimden bir alırken. Sanırım ağzını sıkı tutup her ne çeviriyorsan anlatmadığın şu mesele de böyle bir şey." Mendilini ıslatıp ellerini sildi. "Biliyor musun, Oyun Kurucular'ı buraya girmeden önce temizleseydik bir şansımız olabilirdi."

Eğitimdeyken bıçaklı olduğumuz anı düşündüm, ülkenin bütününü düşündüm, neden sürekli Başkent'in kurallarına boyun eğdiğimizi düşündüm. Neden? Ama kameralar önünde etmek istediğim bir sohbet değildi bu, o yüzden tenekede kalan son parçayı silip süpürmeye konsantre oldum. Sonra pantolonumdaki balçığı kazımaya giriştim. Hiç değilse kötü kokmuyor, tenimi yakmıyor ya da sertleşmiyordu; bundan ötürü burada karşılaştığım en zararsız şeylerden biriydi.

Maysilee'nin nefesi normale döndü. Çite gitmek konusunda baskı yapmadan önce ona kendine gelmesi için beş dakika daha tanımaya karar verdim. Bir çalının üstündeki örümcek ağını takip ederken onu seyrettim. "Şu işçiliğe bak. Dünyanın en iyi dokumacıları."

"Ona dokunduğunu görmek şaşırttı beni."

"Ah, ben ipekten olan her şeye bayılırım." Ağı parmaklarının arasında ovdu. "İpek kadar yumuşak, anneannemin teni gibi."

Boynundaki bir madalyonu açtı ve bana içindeki fotoğrafı gösterdi. "İşte, ölmeden bir yıl önce. Ne kadar güzel, değil mi?"

Örümcek ağı gibi olmuş kırışıklıklarının arasından muziplik dolu gülümseyen gözleri. "Öyle. Tatlı kadındı. Eskiden bana gizli gizli şeker verirdi."

Maysilee güldü. "Tek sen değildin. Hatta bu yüzden bir araba dolusu laf işitirdi." Madalyonu ellerinin arasına aldı ve onu inceledi. "Beni ondan daha çok seven olmamıştır. Ben hep günün birinde ona benzemek istedim. Asla yaşlandığımı göremeyeceğim sanırım."

"Belki."

"Ay, hayır. Bugünden sonra imkânsız." Dudağını ısırdı. "Eskiden korktuğumda bana, 'Bir şey yok, Maysilee, senden alabilecekleri hiçbir şey elde tutmaya değer değil,' derdi."

Ben o şarkıyı biliyorum. Lenore Dove söyler bunu."

Şarkı mıymış bu?" Maysilee gülümsedi. "Eh, senin kız da sürprizlerle doluymuş. Neticede o hepimizden erken davrandı sanırım

'Ne yaparak?

Hiçbir şey yaparak." Madalyonu çıt diye kapatıp ayağa kalktı. "Hadi senin şu çiti ziyaret edelim, Bay Abernathy."

"E iyi bakalım, Bayan Donner." Yakındaki bir ağaçta gözüme tanıdık görünen bir dalı kırdım. "Tut şunu."

"Ne yapacağım?"

Pürmüzü çıkardım, sopanın ucunu yaktım ve kafamı çalılardan oluşan çite doğru salladım "Sen benim kanat adamımsın. Kanatlı bir şey gördüğün an onu yak. Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım."

Çite doğru daldım, önceki kaçma girişimini gerçekleştirdiğimiz noktaya kadar dümdüz ilerledim. Pürmüzü yakıp omzumdan yere kadar düz bir hat kestim. Yeşillik alev alırken uğurböcekleri üşüşmeye başladı. Maysilee hemen araya daldı, meşalesini böcek saldırısına doğru salladı. Muttalar alev alıp, kabarıp, kızartma yağından patlayan patlamış mısır gibi patladılar. İlkine paralel ama

bir-iki adım sağa doğru bir hat daha kestim. Çitin kenarlarından daha çok böcek meydana çıktı ve bize doğru uçtu. Maysilee meşalesiyle daire çizip onları öldürürken şarkı söyledi:

Uğurböceği, uç git yuvana haydi.
Evinde yangın çıktı ve çocukların terk etti.
Bir çocuğun kalmış evde kimseye kulak asmaz,
Girmiş tavanın altına, saklandığı yerden çıkmaz.

Çalıların arasında ateşle kapı yapmayı sürdürüp bir kenardan diğerine alevi savururken ona eşlik ettim. Kızarmış böceklerin, kimyasalların ve yanık şekerin kokusu bizi kuşatırken çobanpüsküllerinin ve böcek kabuklarının çıtırtısı şarkımıza eşlik ediyordu. Çitlerden yükselen ısı tehlikeli hale gelmişti ama devam ettik ve içinden bir tünel oyduk. Birkaç metre sonra diğer taraftan içeri güneş ışığı sızmaya başladı.

"Neredeyse ulaştık!" diye Maysilee'ye bağırdım.

Alevim teklemeye başlamıştı. Tetiğe bastım ve dikenli yapraklardan oluşan son katman da küle döndü. Boş pürmüzü yere bıraktım ve dışarı doğru adım atıp yamaca uzanan, kavrulmuş, düz bir zemine bastım. Maysilee yanımda belirdi, meşalesini tünelimizin içinde gezdirdi, sonra geriye kalmış, bir avuç dolusu son böcekleri de yakmak için onu üstlerine fırlattı. Ardından gömleğindeki kıvılcımları söndürdü.

"E, uca ulaştık mı?"

Yamaca benzeyen şeyin kenarına yürüdüm. Aşağıya uzanan kırk-elli metrelik düşüş, sivri kayalardan oluşan bir halı ile karşılanıyordu. Kayaların arasında mutlu bir kedi gibi guruldayan devasa bir makine duruyordu. Jeneratör. Taş atacak mesafedeydi ama Ay'da olsa anca bu kadar ulaşılmaz olurdu. Bedeninden inlemeyle iç çekme arasında bir ses çıktı.

"Evet," dedim ona. "Burası yolun sonu."

23

Maysilee uçurumun kenarında yanıma geldi ve aşağıya, kanyona doğru baktı. "Arena bundan ibaret işte, Haymitch. Geri dönelim artık."

Jeneratörü devre dışı bırakmak için kurduğum son plan da bir çıkmaza dönüşmüştü. Elbette öyle olacaktı. Her şeyin absürtlüğü, Oyunlar, başarısızlığa uğramış iki arena kumpası, hayatın geneli altında eziliyordum ben. Gözümden kaçan bir arenayı bozma yolu var mıydı? Belki. Muhtemelen. Ama şu an aklıma gelmiyordu.

Şu an ortaya atabileceğim en büyük direniş şekli, çitten geri dönmeyi reddetmekti. Maysilee yanılıyordu: Bu toprak parçası, arena değildi; bir kere her şeyden önce güzel değildi. Eğer Oyun Kurucular beni öldürmek istiyorsa dışarıda, gerçek dünyada peşime düşmeleri gerekecekti. Bu da bir çeşit galibiyet sayılırdı. Küçük çapta onları aklımla yenmiştim. Hiç değilse hava taze, güneşse olması gereken yerdeydi. Her halükârda onların zehirli kafesine geri dönmeyecektim.

"Hayır, ben burada kalıyorum," dedim Maysilee'ye.

Uzun bir duraksama oldu. "Pekâlâ, geriye sadece beşimiz kaldı. Sana şimdi elveda etsem de olur. Zaten bu iş ikimize kalsın istemiyordum."

Ben de. Ayrıca oyunlara katılmayı sürdürerek Maysilee'ye veya Wellie'ye yardım ettiğim düşüncesi gülünçtü. Görünüşe göre

Şimdi müttefiklerim ölürken iş bana gelince Oyun Kurucular gayet merhametli davranıyorlardı. "Tamam," dedim.

Ayak seslerinin çite döndüğünü duydum.

Top atıldı. Kafam aniden arkaya döndü, onunki de. İkimiz de diğerinin ölmüş olmasını bekliyorduk fakat ne onun ne benim yüzümüzdeki ışıltıyı saklayacak vakti olmuştu.

Maysilee zor yutkundu. "Dördümüz kaldık."

Öyle kaybolmuş göründü ki beni devirip yıktı. Belki de ikimiz ayrılmamalıydık. Nasıl bilecektim bunu? Sürekli yanlış kararlar veriyor gibi hissediyordum. Pişmiş veya haşlanmış yumurta arasında seçim yapacak kadar bile vasfım yok gibi hissediyordum. Kırk dört haracın, Lou Lou'nun ve Woodbine'ın göçüp gittiği bu dünyada hiçbir şeyin manası yoktu.

"Ayrılmak istediğinden emin misin?" diye sordum.

O da bilmiyordu. Derinlerinde benim kadar fikirsiz olduğunu görebiliyordum. Bizim durumumuzda ne yapılacağı konusunda iyi bir kural kitabı yoktu ki. Dahiyane strateji diye bir şey de yoktu.

"Şu an emin olduğum tek şey, patateslerimizi kimseye çaldırmak istemediğim," diye itirafta bulundu. "Gidip alayım onları. Sonra seçeneklerimizi tartarız, tamam mı?"

Pes ettim dercesine ellerimi kaldırdım. "Madem işin içine patatesleri dahil ettin, buna nasıl hayır diyebilirim?"

Maysilee omuz silkti ve çitin ardında kayboldu. Ben uçurum kenarında yürüdüm, acaba aşağı inip jeneratöre ulaşmanın bir yolu var mı diye düşündüm. Ayağım yanlışlıkla kırmızımsı bir çakıl taşını kenardan aşağıya yuvarladı ve ta en dibe varması ne kadar sürecek diye dinledim. Çok uzun sürmüştü. Asla başaramazdım. Geri adım atıp kıçımın üstüne yığıldım, bir plan daha güme gitti derken çakıl taşı birden kenardan yukarı geri uçtu ve yanımda sekip durdu.

Yeniden ortaya çıkışı karşısında afallamış bir halde onu inceledim. Biri onu geri atmış olabilir miydi? Muhtemel görünmüyordu. Hop diye kalktım, yakından bir taş aldım ve jeneratöre atıp düşüşünü takip ettim. Makinenin birkaç metre tepesinde, açıklana-

maz bir şekilde yörüngesini değiştirip doğruca elime kondu; daha öncekinden biraz daha sıcaktı. Herhalde jeneratörün üstünde bir çeşit enerji kalkanı vardı, öyle olmalıydı. Branda germekten daha kolay herhalde, diye düşündüm. Onu doğa olaylarından, yaban hayatından ve anlaşılan hayta haraçlardan korumanın bir yoluydu bu. Herhalde bir isyancının deneyip bunu sabote etmesi imkânsız değildir diye düşündüm ama hiçliğin ortasındaki bu yere ulaşmaları pek olası değildi bence. Gerçi ben buradaydım işte. Ama aşağı kaya bile fırlatsam o şeye dokunamayacaktım.

Yuh artık, şansım o kadar kötüydü ki kendimi gülmekten alıkoyamadım.

İşte tam o sırada Maysilee'nin bağırmaya başladığını duydum. Bir anda ayağa kalktım ve çitteki dumanlı tünelden fırlayarak geçtim. Ötede parlak pembe lekeler görüyor, Lenore Dove'un kazlarını andıran bir kaz sesi duyuyordum. Baltamı kemerden çıkarmıştım ve çobanpüskülü çalılarını geride bırakıp tüylerle dolu bir keşmekeşe dalmaya hazırdım.

İki düzine su kuşu bana gölde gördüğüm kuşları anımsattı. Uzun bacaklılardı. Kılıç gibi –ince, dar ve ölümcül– gagaları vardı. Renkleri soğuk mavi değil, kâğıt beyazı değil, Donner'ların şeker dükkânında satılan sakızların rengiydi. Kuşlar Maysilee'ye tekrar tekrar dalıyordu. Maysilee yerde diz çökmüş, bir yandan brandayı korunmak içim kullanırken öte yandan hançerini onlara şiddetle savuruyordu. Yerde birkaç ölü kuş yatıyordu ama verecekleri zararı vermişlerdi. Yanağından, göğsünden, avucundan kan akıyordu. Ampert'ın sincapları gibi bunlar da bana hiç aldırmıyorlardı. Son derece şahsi bir ceza olarak Maysilee'yi hedef almaya programlanmışlardı. Baltamla muttaları kesip biçtim, gül rengi kanatlardan ve hasırotunun sapları gibi bacaklardan bir koleksiyon yığını yaptım; ancak sayıca bizden çok fazlaydılar.

Kuşlardan biri dik bir açıyla dalış yaptı, gagasını Maysilee'nin boğazına sapladı. Geri çekilirken ince boynunu yarıp geçerek başını kestim. Kuş sürüsü uçup gittiğinde Maysilee'nin kurtulamayacak kadar fena durumda olduğunu fark ettim. Yanında diz çöküp

sağlam eline uzandım, o da benimkine uzanıp mengene gibi sıktı. Yaralı elini kıvırıp kan gölüne bulanmış kolye demetinin üstüne dayadı. Nefesinin hırıltısı arasından konuşmaya didiniyordu ama o son mutta, iğrenç gagasıyla onun sesini susturmuştu. Benimki de susturulmuştu sanki çünkü ağzımdan ne teselli sözcükleri çıkıyordu ne bir umut ne de bir özür. Sadece alev gibi yanan o mavi gözlere bakıp ona yalnız ölmediğini anlatıyordum. Ailesi yanındaydı. Ben yanındaydım.

Son anlarında elini yeterince gevşetip serçeparmağını benimkine kenetledi. Birbirimize verdiğimiz sözü son bir kez teyit etmek istiyordu sanırım. Anladığımı bilsin, Başkent'i devirmek için elimden geleni yapacağımı bilsin diye ona başımı salladım, gerçi tüm ömrüm boyunca hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

Ardından, insanlar ölünce her nereye gidiyorsa oraya gitti.

Ne yalvardı ne yakardı; hiddetini ve başkaldırısını sonuna kadar korudu. Bana göre insan son nefesinde çaresizse bile bu onun yaşamının ölçütü olamazdı ama bunun onun için önemli olduğunu biliyordum. Maysilee bu dünyayı istediği şekilde terk etmişti; yaralı ama başı dimdik. Onu temizlemeyi düşündüm ama bu onun final posteriydi ve Başkent'teki canavarlar bu gece rahat uyusun diye onu derleyip toplamayacaktım.

Hoverkraft görüş alanına girdi ve top gümledi. Onun gücünü bana hatırlatsın diye tüftüfünü ve kolyelerinden birini –çiçekli, bakır madalyonu– aldım.

Başka bir şey yapamayacak kadar uyuşuk bir halde, yaklaşık on adım kadar geri çekilip kendimi bir ağaca dayadım, simgesini göğsüme bastırdım. Başkent benim hiçbir yere gitmediğimi görünce pençeyi aşağı indirdiler. Kareyi hayal edebiliyordum: Maysilee'nin cesedini gökyüzüne doğru çekip beni tek başıma bırakırlarken metal tırnakların arasında görünen, ıstırap dolu yüzüm.

Biri bana şu an saldıracak olsa kendimi onlara bırakırdım. Biliyorum biliyorum, daha demin ölüm döşeğinde Maysilee'ye mücadeleyi sürdüreceğime söz verdim ama toparlanamıyordum bir türlü. Üstündeki kanı silmek için kolyesini pantolonuma sürdüm;

bu siyah giysilerin marifetlerinin sonu gelmiyordu –ve arkadaşlarıyla birlikte takılsın diye şık kopçasını ensemde tutturdum. Artık benim de kendi mücevher koleksiyonum vardı: 9. Mıntıka'nın ayçiçeği, Wyatt'ın bozuk parası, Lenore Dove'un savaşan kuşu ve yılanı. Vay be, en az Bayan Donner'ın kendisi kadar süslüydüm.

Galiba tüftüfte son bir dart vardı. Keseyi ve zehirli şişeyi almayarak hata etmiştim ama en azından tek atışım vardı. Zehirli bir oku yüzüme bu kadar yaklaştırmak beni geriyordu, bu yüzden bir parça sarmaşıkla onu kemerime taktım.

Elveda önce nefret ettiğim, sonra istemeyerek saygı duyduğum, sonra sevdiğim Maysilee Donner. Sevgili olarak değil, hatta dost olarak bile değil. Kız kardeşim, demiştim ona. Peki bu neydi tam olarak? Yolculuğumuzu düşündüm –hasat sonrası o ilk günlerdeki atışmamızdan pembe kuşlarla savaşmaya kadar. Sanırım bu soruya cevabım buydu işte. Kardeş dediğin, hem birlikte hem uğruna savaştığın kişidir. Dişinle tırnağınla.

Ağaçların arasından bir paraşüt süzüldü ve önüme kondu. Etli fasulye çorbası olmasın diye umuyordum. Onu şu an içemeyeceğime çok emindim. İliştirilmiş sepeti açınca iki kap buldum. Alttakinde çilekli dondurma vardı, sanki bir önem arz etmeliydi ama şu an bunu kestiremiyordum. İkincisi, kapaklı bir kupaydı ve içinde buhar tüten siyah kahve vardı. Maysilee'nin sevdiği içecek. Bir yudum aldım, dilimi yaktım. Sonra bir yudum daha.

Dondurma, hafızamı tetikledi. Haraç apartmanında mutfaktaydık ve Proserpina, notlarıyla ilgili zırıldıyordu. Ablası Effie ona pozitif tavrın, savaşın yüzde doksan yedisi olduğunu söylemişti. Ve Maysilee... Maysilee demişti ki...

"Arenadayken bunu aklımda tutmaya çalışırım. Biraz daha dondurma?"

Mags ve ben gülmemeye çalışmıştık çünkü Proserpina doğuştan şeytan değildi; sadece öğrendiği birçok şeyi baştan bırakması gerekiyordu. Mags şu an ne anlatmaya çalışıyordu emin değildim. Pozitif kal mı diyordu? Maysilee'nin hazırcevaplığını mı hatırlatmak istiyordu? Yoksa sadece bir kâse dondurma mıydı bu? Bel-

ki üçü birden. Kaşığı alıp bir lokma yedim. Gözyaşları süzüldü, akmalarına izin verdim, kâseyi boşaltırken onları bastırmadım. Mags'in yanındayken ağlamakta sakınca yoktu.

Güneş ufuk çizgisine yaklaşırken ılınan kahveden yavaşça bir yudum aldım, kafamı toplamama yardımcı oldu. Beni koruyacak Maysilee yoktu artık. Sanırım final posterim için uçuruma geri dönmem gerekiyordu. Kalan erzaklarımı Maysilee'nin çantasıyla birleştirmeye karar verdim. Yarım matara su ekledim ve patatesleri korumak için onları kâseye koydum. Yedek mendilleri tıkıştırırken onun sırt çantasının iç duvarında bir yırtık gördüm. Parmaklarımı delikten soktum ve karşıma yamru yumru, plastik bir paket çıktı. Patatesli ampul setini unutmuştum. Sanırım legal olmadığı için envanter çıkardığımız sırada ortaya çıkarmamıştı. Bu kadarı beni endişelendirmiyordu artık. Havaya uçan tanklar, ölü Oyun Kurucular derken o kadar çok şey olmuştu ki birkaç tel ve bozuk para artık bahsetmeye bile değmezdi.

Karşılaştığımız Oyun Kurucular'ı düşünmeye başladım. Hiçbirinin yaşı çok değildi. Süpürgeli adam, en fazla yirmilerinin başlarındaydı. Ölümleri acılı olmuş muydu? Arkalarında bıraktıkları insanlar var mıydı? Biz bizimkileri kaybettiğimizde ağladığımız gibi onların da arkalarından ağlayacak anne babaları, arkadaşları, komşuları var mıydı? Gerçekten ölüp ölmediklerini sevdikleri öğrenebilecek miydi yoksa Başkent'in beceriksizliğini örtbas etmek için bir kaza mı uydurulacaktı? Herhalde bu durumda dublör kullanmak pek elverişli olmayacaktı.

Yeşil çantamı çalıların arasına koyarken milli marşın o baskıcı ilk notaları gökyüzünden vır vır öttü. Önce Maritte, ardından Maysilee. Gelişigüzel değildi. Bakıcılarını öldürdükleri için ceza olarak hızla ortadan kaldırılmışlardı. Silka ve ben çekimser kaldığımız için ekstra bir iki saat ömür ile ödüllendirilmiştik.

Peki ya Wellie? Ona pek odaklanacak vaktim olmamıştı ama o da orada bir yerdeydi. Maysilee eğer ikimiz de hayatta kalamazsak Wellie'nin mücadeleyi sürdürmesi işe yarayabilir demişti. Röportajda ne kadar özgüvenliydi, kendini ifade gücü ne kadar

yüksekti. Kibirli, bencil bir haytanın hayatta kalma şansı varsa bile -ki yoktu- ona kıyasla Wellie, mıntıkaların haklarını temsil etmek açısından çok daha iyi, çok daha zeki, çok daha ikna edici bir galip olurdu. Son saatlerimi buna mı adamalıydım yoksa? Wellie'yi Silka ve Oyun Kurucular'ın muttalarından korumaya? Tacın, bir Kariyerin değil de onun başına takılmasına? Evet, tüm hikâyeyi bilseydi eminim Maysilee de böyle yapmamı isterdi.

Eğer Wellie'yi koruyacaksam onu bulmam gerekiyordu. Aslında bu noktada bunu yapmanın tek yolu vardı. Silka'yla karşılaşırsam da ne ala. O zaman ona dart atardım.

"Wellie!" diye bağırdım. "Wellie!"

Güneşin solan ışıklarında arayışıma başladım ve güneye, çayıra doğru yöneldim. Maysilee olmadan buralar çok ıssızdı. O yanımda olmadan önce yalnızlığı bu kadar hissetmiyordum oysa şimdi karanlık üstüme bastırıyor, sert geliyor, korkutuyordu.

"Wellie!"

Sanki dünyada tek yaşayan kişi bendim. Ölüme yakın olmak da bu duyguya tuz biber ekiyordu. Televizyon başında nöbet tuttuğunu, son saatlerimi benimle birlikte yaşadığını bildiğim Lenore Dove'a uzanıp onda teselli aradım. Durum onun için çok daha kötüydü aslında. Çaresizlik. Onun beni izlediğini düşünmek bende daha cesur olma, hiç değilse öyle görünme isteği yarattı. "Wellie! Neredesin? Benim, Haymitch!" Ben gittikten sonra umarım Lenore Dove, Sid'e yakın kalır, ona yıldızları ve başka şeyleri öğretir, başına bir şey...

Neydi o?

Kulaklarım arkamdan tuhaf bir ses duymuştu; ormanın gece gürültüleriyle uyumsuz bir şeydi bu. Hareketsiz durup iyice dinledim.

Zırr zırr!

İşte yine geldi. Doğal değil. İnsan yapımı. Metalin metale değişi. Bu sesi çok önceki yaz günlerinden anımsıyordum. Hâlâ boş vaktim olacak kadar küçüktüm. Aramızdan bir grup çocuk -ben, Lenore Dove, Blair, Burdock ve McCoy'lardan birkaç çocuk, tarlada don-ateş oynuyorduk. Yol kenarında bir Barış Muhafızı'nın bö-

gürtlen çalıları arasına sakladığı bisikletini bulmuştuk. Bazen onları kasabada dolanmak, mesaj iletmek vesaire için kullanırlardı. Görünüşe göre biri onu çabucak buraya bırakmıştı ve muhtemelen almaya gelecekti. Fakat gelene kadar bizimdi.

12. Mıntıka'da bisiklete çok imrenilirdi. Kasabada birkaç esnafın çocuğunda vardı. Maysilee ve Merrilee'nin bir örnek pembe bisikletleri vardı hatırlıyorum ve bazen herkese nispet olsun diye meydanın etrafında tur atarlardı. Ama bunlar, Damar'daki çocuklar için imkânsız hayallerdi. Yani bizim pasparlak ve başıboş bir Barış Muhafızı bisikleti bulmamız bir avuç kedi yavrusunun yuvarlanırken pat diye kediotu bulması gibi bir şeydi. Birbirimize gizli kalacak diye yemin ettik, erketeye yattık ve önümüzdeki bir hafta boyunca her birimiz bisiklete binmeyi öğrendi. Güzel aletti; sağlam, pürüzsüz, gidonda frenler ve geldiğini sinyal etmek için parlak gümüş bir zil. Derken günün birinde ortadan kayboldu. Muhtemelen Barış Muhafızı onu almaya gelmişti; ama zaten hiç bizim olmamıştı ki.

Zırr, zırr!

Bu hiç kuşkusuz bisiklet ziliydi. Maysilee'nin spor salonunda Wellie'nin simge kolyesine taktığı zil. Seslenişlerimi duymuştu ve böyle yanıt veriyordu. Sesimi kesip zili takip ettim. Kuzeye geri götürüyordu. Maysilee'nin öldüğü yere doğru adımlarımı geri takip ediyor gibi hissediyordum.

Zırr, zırr!

Büyük bir ağacın dibinde durdum. Zil yüksekten bir yerden tınladı. "Bir şey yok, Wellie," dedim. "Ben buradayım. Aşağı inebilirsin." Bekledim ama hiç tepki gelmedi. Ne bir dal çıtırtısı ne bir yaprak hışırtısı. Müttefikimden gelen ne bir ıslık. "Wellie? Orada mısın?" Diğer tek olası alternatif Silka'ydı ama zilin düşündürdüğü kadar yükseğe tırmanabilecek biri gibi gelmemişti bana. Hem Silka, Wellie'nin simgesini çalacak kadar ona yaklaşmış olsaydı gökyüzünde bir kumru daha görürdüm. Tırmanmaya koyuldum.

Çıktım, çıktım, çıktım, o kadar yükseğe tırmandım ki doğru ağaçta olduğumdan emin olamadım. Dallar inceldi ve kırılmala-

rını göze almamak için botlarımı ağaç gövdesine dayadım. Ona ulaştığımdaysa o kadar hareketsizdi ki az kalsın gözümden kaçıyordu. İncecik bir dalın üstüne serilmiş karın üstü yatarken ay ışığında keseli sıçana benziyordu. Karnını çenesinin altına çekmiş, bir elindeyse çocuk boyuna uygun bir bıçak vardı.

"Hey, Wellie."

Çatlak dudakları yavaş hareket ediyor, fakat hiç ses çıkmıyordu. Damar'da geçen zor zamanlardan bildiğim, içine çekilmiş donuk bakışlı bir ifadesi vardı. Başkent'in en sevdiği silaha bir kurban daha: açlık. Daldan aşağı yuvarlanmadan onu aşağı indirip bünyesine biraz yemek sokmalıydım. Ama öyle narindi ki nasıl indireceğimi bilemiyordum, özellikle gece. Ona mataradan bir yudum su verdim ve ağzının kenarından aktı. Ona çiğ patates yedirmenin hiç yolu yoktu.

Suyla devam ettim. "Yutmaya çalış, Wellie," diye yalvardım. Ağız dolusu birkaç yudum almayı başardı, sonra sızdı.

Ay bir bulutun ardına gizlendi, bir an bizi karanlığa boğdu ve onun solgun ışığı geri dönene kadar dengeyi kaybetmemek için ağaç gövdesine sarıldım. Havadaki basıklık genel olarak gitgide artıyordu, yağmur fırtınası hazırlığı mı yapıyorlardı? Zifiri karanlıkta, bu kadar yüksekte kapana kısılma düşüncesi, bir yandan ağaç kabuğunun gittikçe kayganlaşacak olması beni korkuttu fakat Wellie'yi bırakamazdım. Çakmağımla kıvılcım çıkarabilirdim ama bu yüksekte nasıl ateş yakacaktım? Maysilee'nin çantasını karıştırdım, yakıt olarak kullanacak bir şey aradım, o sırada patatesten pil setine rastladım. Teorik olarak kendi ışığımı kendim yaratabilirdim. Muhtemelen fazla ışık vermeyecekti ama biraz rahatlık getirebilirdi.

Uzaktan gelen bir gök gürültüsü beni denemeye itti. Kendimi ağaç gövdesiyle bir dalın arasına tuhaf bir pozisyonda sıkıştırdım ve sırt çantamı çalışma masası olarak kullandım. Beetee, patatesin pil olarak kullanıldıktan sonra yenmemesi gerektiğini söylemişti, bu yüzden diğerini Wellie'nin kahvaltısı için ayırıp sadece bir tane kullandım. Patatesi ikiye kestim, plastik poşetten tüm parça-

leri çıkarıldım ve Beetee'nin gösterdiklerini taklit etmek için kendimi zorladım. Bakır paraları ve çinko çivileri tele sar, bir ucu kıvrık gibi uzat, onları yarım patateslere sok. Kısıtlı ışıkta bu biraz zaman alıyordu. Bozuk paralardan biri parmaklarımın arasından kayıp orman tabanına düştüğünde kötü bir an yaşadım. Tam pes edecektim ki Maysilee'nin madalyonunu hatırladım ve onu örgülü kordondan çıkardım. Birkaç kezden de fazla sayıda hatalı başlangıç yaptıktan sonra son teli minik bir ampule iliştirdim ve ödül olarak loş bir parıltı kazandım. Başka şartlar altında umursanmayacak kadar küçüktü belki ama arenanın kasvetli karanlığında bu yaşam kadar kıymetliydi. Wellie'nin gözleri kırpışarak açıldı, ışığa kilitlendi ve kızcağız küçücük bir oh çekti.

Ben hamağı bağlamak için yakında bir yer bakınırken ilk yağmur damlaları yaprakların üstünde tıpırdadı. Dallar yeterince sağlam değildi. Bunun yerine Wellie'yi kuru tutsun diye üzerine bir branda yerleştirdim ve Maysilee'nin yorganını onun etrafına iki üç kez doladım. Brandadan şeritler kesip onları bacaklarına ve gövdesine bağladım, böylece onu dala sabitledim. Ama o farkında bile değildi sanki; gözlerini öylece ışığa kenetlemişti.

Sabaha kadar onu kıpırdatmak yoktu, bu yüzden kendim için ikinci brandayı çıkarıp birkaç şerit kestim. Bir süre sağanak yağdı, sis bastı, sonra bulutlar geri çekildi. Tam uyukluyordum ki tepemdeki yapraklara bir şey sürtündü. Paraşüt bana sıcak bir kupa dolusu vanilyalı puding ve her biri kırışık, rengârenk ambalajla kaplı bir paket top getirdi. Çikolata.

Başkent'te birinin hâlâ bir kalbi vardı.

Pudingi Wellie'ye sabırla, gıdım gıdım yedirdim. Yarısını döksek de diğer yarısını midesinden içeri sokmayı başardık. Sonra çikolata topunu dişlerimle ikiye böldüm ve ağzına bir parça attım. Dudaklarını küçücük şapırdattı.

Bir iki top yemek için kendime de izin verdim. Çikolata, Damar'da pahalı bir şeydi. Kesinlikle ya doğum günlerine ya özel günlere ayrılırdı. Bu şey en kalitelisindendi; kremalı, tatlı, yoğun. Yiyeceğim son şey bu olacaksa bana uyardı.

Brandamı bir yorgan olarak kullanmak üzere silkeledim ve tam yeniden uyukluyordum ki Wellie'nin ağlamaya başladığını duydum. Onu rahatlatmak üzere uzandım ama derin derin uyuyordu. Ağlama sesi ta aşağıdan, ağacın dibinden geliyordu. Silka? Başka kim olabilirdi? Bizi avlamaya çalışmıyor, sadece büzüşmüş halde sırtını ağaç gövdesine dayamış öylece oturuyordu. Onu sulu göz biri olarak düşünmemiştim. Tabii muhtemelen benim de yanaklarımda Maysilee'nin ölümünden kalma kurumuş yaş lekeleri vardı. Eminim ki Silka'nın da ağlayacak çok şeyi vardı. Oyunlar'daki favorinin o olduğu çok netti belki ama hepimiz bir ömür boyu ardından ağlayamaya yetecek kadar ölü çocuk görmüştük.

Bize dair farkındalığım gitgide yoğunlaşıyordu. Üçümüz bu ağacın etrafında kıvrılmışız, arenadaki insan yüreklerinden oluşan son trio. Üzgün, çaresiz ama Oyunlar'daki mıntıka birlik ve beraberliğine dair ender bir an. Bunu daha da güzel hale getirebilecek ne olabilir peki? Gecenin içine doğru dökülen bir avuç dolusu çikolata. Şaşkın bir ses. Yumuşayan hıçkırıklar, burun çekme sesleri. Şeker ambalajı hışırtısı. Sessizlik.

İşin sonunda hiç de fena bir poster olmadı.

24

Bölük pörçük bir uyku, beraberinde kâbuslar getirdi ve şafağı güçsüz, yorgun karşıladım, tıpkı Lenore Dove'un şiirindeki adam gibi. Arena birinin yasını tutmak için doğru düzgün vakit tanımıyordu hiç. Bu yüzden kandırılmış, sığ, şefkatsiz hissediyordum. Louella, Ampert, Maysilee, herkes çok daha iyisine layıktı. Gerektiği kadarını bir türlü hissedemiyordum.

Wellie'yi kolaçan ettim; dalının üstünde huzurlu huzurlu uyuyordu. Henüz uyandırmaya gerek yoktu.

Silka gitmişti. Ben de aramızda yüce bir ittifak kurulmasını beklemiyordum zaten. Zayıf bir an yaşıyordu, çikolatayı kabul etmişti, sonra da muhtemelen bundan utanç duyuyordu. Tahminimce 1. Mıntıka Kariyerlerini insanlık sergiledikleri zaman ödüllendirmiyordu. Evet, Silka orada bir yerdeydi ve yemek aramıyorsa muhtemelen yakınlardaydı. Cornucopia'yı denemeyi veya Maritte'in erzakları için geri dönmeyi aklından geçirmiş olabilirdi. Ama nerede olduğumuzu biliyordu ve bizi öldürmek için geri gelecekti.

Gözlerimdeki çapağı silmek için kollarımı brandanın içinden yukarı uzattım ve parmaklarımdaki kara lekeleri gördüm. Nereden gelmişti bunlar emin değildim; dün gece karanlıkta fark etmemiştim. Ama ağaç kabuğundan geldiğini sanmıyordum... ya da brandadan... patates piliyle bir ilgisi olabilir miydi? Aslında fark etmezdi. Ancak...

Birden kafamda aynı anda bir sürü ampul yandı. Dün gece Maysilee'nin bakırdan yapılmış çiçek madalyonuyla uğraşmıştım. Ayrıca su tankına bomba yerleştirdiğimde de ellerimde siyah artıklar kalmıştı. Sonra Beetee'nin açık büfedeki son sözleri geldi aklıma...

"Ve eğer Ampert buluşmaya gelmeyi başaramazsa, başka bir tanesinin daha yerine..."

Ancak o sırada Wellie yanıma gelmişti ve 9. Mıntıka'nın simgeleri dışında, neyin yerine başka bir şey konduğunu asla öğrenememiştim. Bir yedek. Ampert'ın uzun fitili yerine bir yedek. Maysilee'nin simge kolyesi kisvesi altında boynuma taktığım şey bu muydu? Gündoğumuna odaklanmış numarası yapıp lakayt bir tavırla örgülü kordonu başparmağımla işaretparmağım arasında ovuşturdum, sonra su matarasının kapağıyla oynuyor gibi yaptım. Hiç şüphe kalmamıştı. Lekeler onun simgesinden geliyordu.

Son bir fırsat. Oyunlar'ı Başkent'in saklayamayacağı şekilde mahvetmek için son bir fırsat. Kordonu açıp patlayıcı tapası var mı diye bakmadan yüzde yüz emin olamazdım ama haklıysam bu elveda hediyesini boşa harcamamalıydım.

Sırtımı ağaç gövdesine verdim, kayıtsız bir tavır takındım ama o sırada zihnimdeki düşünceler yarışıyorlardı. Geriye olası hangi hedefler kalmıştı? Tank havaya uçmuştu, jeneratör sınır dışıydı, Eksi-A'ya ikinci kez ulaşmak için bir üçkâğıt çevirmek zor olurdu. Geriye Cornucopia kalıyordu. Neden olmasın? Bu onların alçak gösterisinin esas sembolü değil miydi? Makineler benim ulaşamayacağım yerde olduğuna göre bana düşen hareket de tamamen sembolik olmayacak mıydı zaten? Parlak, altın boynuzlarının kenarında güzel, büyük bir delik açabilirdim hâlâ. Onların o minik, cici çayırının tam göbeğinde, alevler içinde ve tahrif olmuş halde bırakabilirdim onu. Açlık Oyunları'nın tarihinde pis, çirkin bir hatıra. Birkaç kişi için bir bereket boynuzu. Birçok kişi için çaresizlik. Herkes için yıkım.

Bir kez daha işin sırrı bunu canlı yayınlamalarını sağlamaktı. Fakat sadece üçümüz kaldığından bu mümkün olabilirdi.

Wellie'yi biraz daha canlandırabilsem, onun devam etmesini garanti altına alacak kadar kaloriyi bünyesine sokabilsem, o zaman onu güvenli bir yere koyup Silka ile birlikte Cornucopia'da bir final hesaplaşma sahneye koyabilirdim. Aynı patlamada hem onu hem Cornucopia'yı indirebilirdim. Hemen yanında durursak onu göstermemeleri mümkün müydü? Sonra da, eğer hayatta kalırsam Snow, Oyun Kurucular'ına beni öldürtürdü, böylece tacı Wellie kazanırdı.

Ancak onun küçük, bitkin yüzüne bakınca duraksadım. Wellie, açlıktan ölmenin sınırındaydı. Dayanabilse bile besin eksikliği onu fiziksel güçsüzlükten susuzluğa ve hastalığa bir sürü tehlikeye açık hale getirmişti. Biraz çikolatamız kalmıştı ama onu doğruca küçülmüş midesine sokmak istenen etkinin tam tersini yapabilirdi. Bir de son patates vardı –iyiydi, yumuşaktı ama pişmesi gerekti. Pekâlâ. Önceliğim buydu o zaman. Patatesi pişir, Wellie'yi doyur, Wellie'yi sakla, Silka'yı Cornucopia'ya çek. Onu Cornucopia'yla birlikte havaya uçur. Ters gitmesi mümkün müydü?

Eh, en başta şöyle bir sıkıntı vardı: Tank olayından sonra eğer Oyun Kurucular benim bir simgeyi söktüğümü görürlerse arenadaki tüm muttalar peşime düşecekti. Kameralara gözükmeyen bir ana ihtiyacım olacaktı.

Şimdi gibisi yoktu. Güneşi bloke ediyormuşcasına brandayı kafama geçirdim. Küçücük hareketlerle Maysilee'nin kolyesinin kopçasını açtım ve kordonu çözdüm. Bir uca emniyetle bağlanmış patlayıcı tapasını ortaya çıkarınca gaza geldim. Belki de büsbütün umutsuz değildim. Fitili etrafına sıkıca sardıktan sonra cebime sakladım ve ellerimi temizlemek için onları pantolonumda iyice ovuşturdum. Oyun Kurucular simgenin kaybolduğunu fark edecekler miydi? Wellie uyandığında kaybetmiş numarası yapardım belki. Tıpkı bakır madalyon gibi ortadan kaybolmuş olabilirdi. Ancak öte yandan, dikkati yokluğuna çekmek de geri tepebilirdi.

Ekipmanımın envanterini çıkardım. Ateşleme fitili. Tamam. Patlayıcı tapası. Tamam. Patlayıcı. Tamam. Çakmak. Tamam. İhtiyacım olan her şey var, hatta çıra niyetine kullanmak için bir avuç

dolusu yağlı şeker paketine bile sahiptim. Yola koyulmanın şevkiyle brandayı kafamdan sıyırdım, kocaman gerindim ve branda kayışlarından kurtuldum.

Wellie'nin gözleri pat diye açıldı. Kıymetimi tartarcasına beni süzdü, sonra kaşlarını çattı.

"Bir daha beni terk etme," diye fısıldadı.

Onun bakış açısından ben hiç şüphesiz, Çaylakları terk eden yüce kaypaktım. Haksız değildi. Yapacak daha büyük bir işim vardı, yine de haksız değildi.

Neşeli bir ses takınmaya çalıştım. "Hey, Wellie. Aşağı inip sana patates pişirsem, ne dersin? Bu kadar idare edebilir misin?"

"Bırakma beni."

"İyi de ben Silka'nın civarda olduğuna çok eminim. Bence burada daha güvendesin."

"Hayır. Bir daha yalnız kalamam." İpleriyle boğuşmaya başladı. "Peşinden gelirim."

"Peki, peki!" Onu yeniden yerine yerleştirdim. "Seni çözeyim," dedim. Bu ideal değildi ama benim peşimden aşağı inmeye çalışmasını göze alamazdım. Düşüp ölürdü kesin. Branda kayışları dikkatle çözdüm, yorganı aldım ve tüm eşyamızı çantaya koydum. "Şimdi senden bana tutunmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?" Başını salladı ama kollarını boynuma doladığında haşlanmış erişte kadar gevşeklerdi. Onu omuzlarımda taşımak zorundaydım. "Madenci stilini denesek daha iyi olacak," dedim ona ve çantayı yere attım. Onu nazikçe yukarı kaldırıp omuzlarıma yerleştirdim, göğsüme düşen kolunu sıkıca tuttum. Kaza sonrası yaralı varsa onları madenden dışarı böyle taşımayı öğretmişlerdi bize. Bu kızcağız önceden de kilolu değildi ama şimdi tartılsa ibre otuz kiloyu bile göstermezdi tahminimce. Ağaçtan aşağıya gıdım gıdım indim, botlarımın altında kırılan dallardan iki kez düşeyazdık. Orman tabanına vardığımda onu çam iğnelerinin üstüne nazikçe serdim.

Ona çiğneyecek bir çikolata topu verdim ve yorgandan yuva yaptım. Ateşine baktığımda alnı mermer kadar serindi. "Üşüyor musun sen?"

"Biraz," dedi. Dudaklarındaki mor rengi fark ettim.

"Pekâlâ, ateş seni ısıtacaktır. Sonra da patatesini pişiririz."

Etraftaki çalı çırpıya şöyle bir göz atınca bunun zor olacağını anladım. Dün gecenin yağmuru, kısa sürmesine rağmen, sağanaktı ve olası tüm yakıtı ıslatmıştı. Birkaç saat sonra güneş bana bir el atardı ama şu an kuru yakıt kıttı. Kalın ve tepeden sarkan dallar veya kayalıklar tarafından korunmuş yakıt toplamam gerekecekti şimdi. Wellie'yi ne yapacaktım peki? Taşısa mıydım? Odun toplayacaksam bu zor olurdu. Parmaklarımı çapraz yapıp Silka'nın uzakta olmasına dua mı edecektim? Çok riskliydi. O zaman onu saklamam gerekiyordu. "Wellie, ben yakıt bulmak için biraz dolanacağım."

"Beni bırakma."

"Çok sürmez, hem uzağa gitmeyeceğim. Gitmeden önce iyi olduğundan emin olup seni güzelce gizleyeceğim."

"Yapma."

"Bize ateş lazım. Korkma. Bak sana ne vereceğim." Maysilee'nin tüftüfünü onun boynuna astım. "Bu Maysilee'nindi. İçi dolu. Tek yapman gereken derin bir nefes almak, sonra bu taraftan çok sertçe üflemeyeceksin, bu taraftan zehirli dart fırlayacak. Bununla Panache'ı öldürdü. Hayatımı kurtardı."

"Maysilee de bizi terk etti," dedi Wellie hüzün içinde.

"Hayır, Lou Lou'yu ararken kopmuş sizden. Sonra yanınıza geri dönememiş. O bunu senin almanı isterdi. Bana dedi ki sen ona göre iyi bir galip olurmuşsun."

"Öyle mi dedi?" Gözleri kocaman açıldı. "Ne demek istedi peki? İyi galip derken?"

Şahane soruydu. "Bence bu senin Çaylak olmayı asla bırakmayacağın anlamına geliyor."

Wellie'nin gözleri doldu, sonra azimle kendini topladı. "Bunu yapabilirim. Diğerleri için," dedi. "Sakla beni." Onu taşıyayım diye ellerini uzattı.

Yakınlarda kat kat aşağı sarkan yaban sarmaşıklarının altında neredeyse gizli bir ağaç keşfettim. Wellie'yi sarmaşıkların ardına

sakladım ve yapraklardan oluşan perdeyi elimden geldiğince aranje ettim. Üzerimde hem zamanın hem de coğrafyanın baskısı vardı. Wellie küçük bıçağı ve pürmüzüyle benim dönüşümü bekleyecekti. "Unutma," dedim ona. "Sadece bir okun var, boşa harcama. Şimdi sıkı dur, sen gittiğimi anlayana kadar ben geri döneceğim."

Bunun doğru olmasını umuyordum ama gitgide genişlettiğim bir çember içinde aranırken özgüvenimin solduğunu fark ettim. Eldeki odun, avuç dolusu şeker paketiyle tutuşturmayı başarsam bile -ki garantisi yoktu- deli gibi duman çıkaracaktı. Patates pişirme fikrinin tüm cazibesi uçup gitmişti. Belki de onu çiğken kâğıt inceliğinde kesersem kızın midesi kaldırabilirdi. Esas işime yarayacak olan -hey sponsorlar, size sesleniyorum- yiyecek dolu güzel bir sepet olurdu. Yani şimdi göndermeyeceklerdi de ne zaman göndereceklerdi? Arenadaki son üç haraçtan ikisinin ortak hesaplarında bir kâse tavuk suyuna çorba çıkacak kadar kredi vardı herhalde. Herhalde Mags düşüncelerimi okuyordu çünkü tam müttefikime doğru dümdüz geri giderken bir paraşüt resmen burnumu teğet geçip botlarımın yanına süzüldü. Üzerinde kalm kâğıttan bir kart vardı ve BAŞKENT'İN LÜTFUYLA sözcükleri yazıyordu. Arenada onların lütfu olmayan bir şey var mıydı sanki? Sepetin içinde, kar beyazı renginde keten bir peçetenin altında bir maşrapa buldum. Onu güneş ışığına doğru kaldırırken içime bir ürperti yayıldı. Sarmal merdivenin kuşattığı beyaz silindir. Kapağa tünemiş altın kartal. Başparmağım kuyruğa bastırdı, kapağı açtı, içindeki ılık, kremamsı sütü göz önüne serdi. Plutarch'ın kütüphanesindeki maşrapa değilse de birebir kopyasıydı bu.

Kartı cebime tıkıştırdım ve ellerimdeki titremeyi gizlemek için maşrapayı sepete geri koydum. Bu yeni gelen teslimattan ne çıkarmalıydım şimdi ben? Sadece iki ihtimal vardı ve gündüzle gece kadar zıtlardı.

Pozitif düşünme tarafında bu Mags aracılığıyla Plutarch'tan gelmiş hakiki bir bağış olabilirdi. Besleyici gıda dolu bir bardak, bir yudum cesaret. Şu demek olabilirdi: *Aferin, Haymitch. Propagandadan, ayarlanan kartlardan ve yalanlardan oluşan sis örtüsü altında*

görüyorum ki görevini yerine getirdin. Sen, sana düşeni yaptın. Ve tank patlaması, beyni büsbütün sulara gömmeyi başarmadıysa da –ki bu senin hatan değil– ortalığı kargaşaya boğmayı başardı. Bu sütü al, Wellie'ye götür, ölmesine izin verme, kartlarını elinden gelen en iyi şekilde oyna.

Fakat madalyonun öteki yüzünde, belki de Mags'in bu bağışla hiçbir ilgisi yoktu ve ardındaki şeytani mesaj şöyleydi: *Başkanın'dan sana selamlar. Kütüphanede süt maşrapasıyla çevirdiğin oyunu görmedim sandın ama yanıldın. Çünkü ben her şeyi görürüm. Senin bombalarını, kumpaslarını, hatta senin şu tatlı, minik kuşundan gelen çakmağı. Şimdi bir seçeneğin var. Sütü içecek misin? Yoksa hasta müttefikine mi vereceksin? Ya da toprağa mı dökeceksin? Çünkü doğal olarak içinde zehir var mı diye kuşku duyacaksındır. Ne yapacaksın, Haymitch Abernathy? Şunu bilmelisin ki Panem'in gözleri, özellikle benimkiler, senin her hareketini izliyorlar.*

Evet, herkes izliyordu. Eğer bu sütü derhal Wellie'ye götürüp onu kurtarmayı denemezsem ona iyi davranıyor kisvesi altında onu aslında öldürmeye çalışıyor, böylece 12. Mıntıka'nın ikinci galibi olmaya bir adım daha yaklaşmaya uğraşıyor gibi gözükecektim. Fakat bunun zehirli olduğundan ve Snow'dan geldiğinden neredeyse kesin emindim. Tankı patlattığım için Plutarch'ın toplum önünde benimle bir ilişkisi olduğunu ifşa edecek kadar dikkatsiz olacağına inanmıyordum. Bir sürü insan, içerideki bir sürü Oyun Kurucu, Heavensbee malikânesinde sık sık teşhir edilen bu altın merdiven sembolüne aşina olmalıydı. Tıpkısının aynısı. 12. Mıntıka haraçlarının çekimlerine o atandığına göre muhtemelen bize sponsorluk yapması kurallara aykırıydı. Tıpkı Proserpina'nın kendisi ve Vitus için söylediği gibi.

O zaman Snow'dandı, bu sütlü ölüm. Trende gördüğüm o uygunsuz doğum günü pastasını gördüğüm günden beri kafa tuttuğum kader, tıpkı şiirdeki kuzgun gibi evime tünemeye gelmişti ve odamın kapısında sonsuza dek tüneyecekti. Ben tamamen Snow'un elindeydim ve beni nasıl isterse öyle oynatırdı. Onun kuklası, onun piyonu, onun oyuncağıydım. Boyadığım poster benim değil onundu. Onun propagandası. Başkent'in sahip olduğu

en iyi propaganda olan Açlık Oyunları'nda ben kapana kısılmıştım ve o ne isterse onu yapıyordum.

Babamın mezarında kemikleri sızlıyordur herhalde.

O gururlu mıntıka ittifakının, Çaylakların yenmesine asla müsaade edilmeyecekti. Wellie zehirden, açlıktan veya Kariyerin elinde ölecekti. Tacı Başkentli özentisi Silka alacaktı.

Ben? Mıntıkalara ihanet eden kişi olarak ölmek istemiyorsam yapacak tek bir şey kalmıştı bana: Wellie'yi zehirlemeyi reddedeceğim için ihmalkarlık sebebiyle Wellie'nin katili olacaktım ve Snow bunu biliyordu. Bu nihai karara kadar her adımımı izlemişti ve kaçınılmaz teslimiyetimi bekliyordu. Sütü içmek zorundaydım. Zamanı geldi. Oyun bitti.

Maşrapayı çıkardım, kapağı açtım, içindekini inceledim. Bedenimdeki her hücre bu sona teslim olmama direniyordu. Acaba kazara ayağım takılmış da maşrapayı yere düşürmüşüm numarası yapabilir miyim diye aklımdan geçirdim. Hiç değilse Silka'nın zafer anını ertelerim, diye düşünürken top atıldı. Şaşkınlık içinde dondum. Başkan'ın, benim ölümümün tadını çıkaracağı an değil miydi bu? Ne oluyordu? Bu oyun planına kim müdahale etmişti?

Maşrapayı kenara fırlattım, kayaya çarpıp parçalandığını duydum, o sırada yaban sarmaşıklarına doğru koştum. Söz verdiğim gibi, fazla uzaklaşmamıştım. Tüm umutsuzluğuma rağmen Silka'nın bir şekilde bir mutta tarafından öldürülmüş olmasını umuyordum. Bu her şeyi çok daha basit hale getirirdi.

Son fidan öbeğinin de etrafını dolandıktan sonra beni bekleyen manzara karşısında, dehşet içinde donakaldım. Silka bir heykel gibi duruyordu. Sümük yeşili giysisi parlak kırmızı lekeler taşıyordu. Sağ elinde baltası. Sol elinde Wellie'nin başı; gözler hâlâ açık, ağız ardına kadar açık. Tek hareket, tek ses, orman zemininde çam iğnelerine damlayan kandan geliyordu. Birkaç adım ötede Wellie'nin bedeni buruşuk bir yığın halinde yatıyordu. Parlak gümüş bisiklet zili. Pürmüz. Çocuk bedeni botlar. Kuş kadar elinin pençesinde minik bıçağı. Kumru rengi tüyler. Başsız bir civciv. On bin yıl yaşasam bu manzarayı asla zihnimden kazıyamam.

"Ne yaptın sen?" diye öfkeyle fısıldadım.

Silka bana odaklanmakta zorlandı. Kendini savunurcasına Wellie'nin kafasını yukarı tuttu. "O bana saldırdı."

Silka'nın bluzunun kolundan zararsızca sarkan zehirli dartı, şimdi görüyordum. Wellie kendini korumaya çalışmıştı. Çaylak onurunu ezdirmemeye çalışmıştı. Muhtemelen o dartı tüftüften fırlatacak havayı zar zor üflemişti. Tıpkı korktuğu gibi terk etmiştim onu. Posterimi boyama arzusuyla kör olmuş, gerçek hazineyi başıboş bırakmıştım.

"Gitmek zorundaydı. Sen de gitmek zorundasın," diye devam etti Silka. "Aileme geri dönebilmemin tek yolu bu."

"Hepimizin ailesi var," dedim. "Sence seninkiler bu yaptığını asla unutabilecekler mi? Benimkiler unutmayacak, ben biliyorum." Beni sil gitsin, Sid. Kardeşlikten reddet beni. Adımı duyunca yere tükür. Arenayı bozmayı başaramamış olmak, buna kıyasla hiçbir şeydi.

"Eve dönünce anlatırım sana," dedi.

"Ah, sen eve falan gitmiyorsun, Silka." Baltamı kemerimden çekip çıkardım. Ne o gidecekti eve ne ben. Onu öldürecektim, sonra da Snow beni öldürecekti. Bu Oyunlar'dan galip çıkmayacaktı.

Al sana İkinci Çeyrek Asır Oyunları posteri.

Wellie'nin başını bir kenara atması, ölümünde bile ona saygı veya merhamet duymaması, benim için daha iyiydi. Elmacıkkemiğinin üstündeki çikolata lekesini görmek de benim için daha iyiydi. Herhalde dün gece tek taraflı ateşkesimiz sırasında gözyaşlarını silerken bulaştırmıştı. Ve finalde şunu söylemesi de benim için daha iyiydi: "Başkent'i onurlandıracak olan benim!"

Baltaya balta, birbirimize saldırdık. Keşke daha hızlı veya daha güçlü olduğumu söyleyebilseydim ama denk sayılırdık. Onun eğitimi üstündü ama ben de asla sahip olamayacağı bir üstünlük vardı. Baş Oyun Kurucu'ya böbürlenerek anlattığım o otuz bir müttefik var ya? Her birini arkamda hissediyordum.

İlk darbesi doğruca kafama yöneldi, sanki bedenimi iki eşit parçaya yarmak istiyordu. Bloke etmeyi başardım. Karşı atağım

bacağını kırptı, kan aktı. Anlık bir şaşkınlık yüzüne yayıldı. Savunmasını aşamam sanmıştı. Tamam, eğitim almamış olabilirdim, Bayan Silka ama balta savurarak senden daha çok vakit geçirdiğime bahse girerim. Bunu kanıtlayacak nice beyaz likörler ve çamaşır var. Ampert'ın ölümü ardından arenada odun kestiğim zamanların da faydası olmuştu. Bu silah ellerimdeyken gerçekten yerini bulmuş gibi hissediyordum.

Kanlı. Korkunç. Karanlık. Takip eden olayları güzelce anlatmanın bir yolu yoktu. Birbirimize darbe yağdırırken kimisi değmeyi başardı. Baltaların kafaları kenetlendi, boğuştuk, dizini öyle bir geçirdi ki uçuşan yıldızlar gördüm. Derken bir atağından sıyrıldım ve baltası bir ağaç gövdesine gömüldü, onu kurtarmaya debelenirken baltamın keskin yüzü kalçasının yakınından etini ısırdı. Birkaç hamle sonra dönerek üzerime geldi ve üst bacağımı yardı. Silahlarımız kenetlendi ve benimkinin sapını suratına indirdim, birkaç dişini döktüm. Fakat en nihayetinde Silka'nın eğitimi baskın gelmeye başlamıştı. Baltayı başının üstünde karmaşık bir şekilde döndürürken dikkatim dağıldı. Baltanın keskin yüzeyi beklemediğim anda geldi ve ben geri çekilemeden karnımda bir yarık açtı.

Nefesim kesildi. Yeniden vurdu, baltamı elimden yere uçurdu. Ellerim yaraya gitti. Fenaydı. Kız üstüne hücum etti. Kaçmak üzere arkama döndüm ama beni kafakola aldı, nefesimi kesti. Görüşümün kenarlarında siyah benekler oluşmaya başladı. Kaybolmak üzere olduğumu hissediyordum ki gözlerim Wellie'nin başsız bedenine kondu. Silka'nın yenmesine izin veremezdim. Son bir çabayla bıçağımı kemerimden çıkardım ve omzumun üstünden arkaya sapladım. Bir çığlık. Boynum serbest kaldı. Ona ne zarar verdiğime aldırmadan topukladım.

Her iki elim yaranın üstünde, ağaçların arasından zikzak çizdim. Direnmem gerektiğini biliyordum ama bunun imkânsız olduğundan emindim ve acıyla korkudan çıldırmış haldeydim. Bir ağaçtan diğerine sekerek koşarken dallar suratıma kırbaç gibi vurdu, kökler botlarımı yakaladı. Tek amacım Silka'nın çığlıklarıyla kendi varlığım arasındaki mesafeyi artırmaktı. Ama geliyordu. Ba-

cakJarım büküllmeye başlamıştı ki yanık böcek kokusu beni alarma geçirdi ve kendimi çobanpüskülü çalılarından oluşan çitteki delikte buldum. Uğurböceği uğurböceği, işte geldim yine ben! Fakat şimdi onların evi bana hem bir sığınak hem de toparlanma fırsatı sunacaktı. Hem şu Başkent sevdalısı, kurallara itaatkâr, sümük yeşiline bürünmüş Kariyer arenanın belirlenmiş sınırları ötesine geçip beni takip etmeye cesaret edemezdi belki.

Kanyondan yükselen sıcak hava üzerime çarparken uçurumun kenarına sendeledim. Daha öteye koşamayacağım için rakibimle yüzleşmek üzere arkama döndüm. Sınır olsun olmasın Silka yalpalayarak benim peşimden çitten geçti. Şimdi bıçağımın verdiği hasarı değerlendirebilir, gözünü oyduğum boş göz çukurunun üzerinde hak iddia edebilirdim. Ancak içeride tutmaya çalıştığım içorganlarımın durumuna kıyasla önemsiz bir hasar gibi duruyordu tabii. Kız hiç tereddüt etmeden baltasını kaldırıp fırlattı. Zaten bağları çözülmeye yakın olan dizlerim, ıslak karton misali büküldü ve balta başımın üstünde ıslık çalarak geçip kanyona düşerken ben toprağa yığıldım.

İşte o an güç kalkanını, aşağı düşen nesnelere ne olduğunu hatırladım. Hayatımın aşkının şairane adalet diyeceği anı nefessiz izledim.

Silka, bir eli boş göz çukurunda, orada dikildi. Sağlam gözünü kısıp karnıma baktı, ölüm zamanımı tahmin etti. Sonra ıslık sesi geldi, kafasının karıştığı o an, dönerek gelen balta güneş ışığında parladı ve silah başına saplanırken o iğrenç, ağır ses geldi.

Şimdi her ikimiz de yerdeydik. Sırtımın üstüne yuvarlandım, tepemizde süzülen hoverkraftı izledim. Silka ölmeyi reddediyor, dudaklarından dışarı boğuk bir gurultu çıkıyordu. Tek yapmam gereken onun ölmesini beklemekti. Elim cebimi karıştırdı, kanamamı durdurmaya yardımcı olacak bir şey aradı. Onun yerine son planımın –veya sondan ikinci planımın, hangisi bilmiyorum– kalıntılarını çıkardı. Cornucopia'yı patlatıp delmek için bana gereken aletler. Eh, o iş yattı besbelli. Arenanın dışında ölmekle yetinecektim artık. Gerçi son bir poster daha boyamayı deneyememek çok

yazık olacaktı. Belki de hâlâ bomba gibi bir sonla veda etme şansım vardı? Evet. Şimdi her şey netlik kazandı. Ne yapmam gerek biliyordum.

Bir şey yok baba, bir şey yok, anne. Başını dik tut Sid. Bu posteri sırf ben boyayacağım.

Boynumdaki ayçiçeğini çözüp patlayıcı tapasını içine bastırırken şuurumun beni elimden kayıp gitmekle tehdit ettiğini hissediyordum. Ucunda beş altı santim bırakarak fitili dişlerimle kopardım, gerisini yere attım.

Bu sefer işe yarayacak, Ampert. Serseri mayın patlayacak, Louella. Wyatt. Lou Lou. Wellie. Serçeparmak sözü, Maysilee. İyi bak Panem. Bu sefer Çaylaklar tepeye düşecek.

Başkent'in Lütfuyla yazan Başkan'ın kartı kolaylıkla yırtıldı. Onu küçük parçalara ayırdım ve şeker ambalajlarıyla birlikte onları yığın yaptım. Son olarak çakmağı başımın üstüne kaldırdım ve ona uzun, son bir öpücük kondurdum.

Ah, Lenore Dove. Ah, hayatımın aşkı. Önce, şimdi ve her zaman seninleyim. Ve seni bulacağım. Seni bulacağım.

"Haymitch. Haymitch Abernathy. Tüm faaliyetlerini derhal sonlandır."

Titreyen elime kuvars yerleşti, diğeri de yılanın ve kuşun başları üstüne kapandı. Ne güzel bir işçilik. İlla işe yarayan bir süs püs, demişti. Gerçek amacını bulmuştu artık.

Top atıldı. Sana galip tacı yok, Silka. Sadece pençe. Dinle bak, o trompetler benim için çalıyor olmalılar.

Yığının üstüne kıvılcımlar fışkırdı ve küçük bir ateş, açan bir çiçek gibi can buldu. Ellerimin etrafına mermiler yağdı. Hah. Iska.

"Kıpırdama! Haymitch Abernathy, sen... Bırak onu! Hemen bırak onu!"

Ben bombayı yukarı tutarken alev şimdiden sönmek üzereydi. Alev, kısa fitilin ucunu öptü, sonra siyah kordonu aç bir kurt gibi yemeye başladı.

"Ne yaptığını bilmiyorsun! Dur! Atma onu!"

Ama attım. Son damla gücümle ayçiçeğini kanyona savurdum. Hiç olmazsa çarpıcı bir gümbürtü duyulacaktı. Ancak Oyun Kurucu'nun telaşlı sesi, beni daha fazlası için umut beslemeye sevk etmişti. Patlama güç kalkanına çarptığında ne olacaktı? Hiçbir fikrim yoktu. Bir tek, onlar bundan korkuyor gibiydi. Kuvars elimden yere kaydı, diğer taşların arasına karıştı. Çakmağı yakamın içine soktum, kalbimin üstüne serildi. O anlayacaktı.

Rüzgâr, küllerden son geriye kalanları etrafa saçtı, onları sonsuzluğa sürükledi. Siyah benekler, gözlerimi sel gibi kapladı, güneş ışığını engelleyen bir buluta dönüştü. Patlama, dünyayı sarstı.

Son hislerim, bir elimde bağırsaklarımın kaygan kıvrımları, tenime bastıran kuş ve altımda zangırdayan topraktı.

Mutlu ölüyordum.

25

Şıp. Şıp. Şıp.

"Annemi çamaşırları içeri astı herhalde."

Şıp. Şıp. Şıp.

"Çok soğuk. Ateşe biraz kömür atayım. Çok soğuk. Yorganım nerede? Sid, yorganım sende mi?"

Şıp. Şıp. Şıp.

"Hattie yeni partiyi şişeliyor herhalde. Hep böyle iğrenç kokar. İlk damıtılanlar kenara atılır. 'Başları dışarı at, Haymitch. O şey öldürür seni. Öldürür.'"

Şıp. Şıp. Şıp.

"Çok geç, Hattie. Öldüm bile. Hey, Hattie?"

Şıp. Şıp. Şıp.

"Hattie? Anne?" Hiç tepki yok. Kötü bir şey oluyor. "Anne?"

Çat diye uyandım. Hattie neden benim mutfakta içki yapıyor? Hepimizi yakalatacak. Neden kimse bana cevap vermiyor? Burası mutfak değil. Ne oluyor ulan? Neden canım bu kadar acıyor?

Hortum çıkmış bir gökyüzünün yeşilimsi parıltısı. Burnuma dolan, dilimi kaplayan keskin alkol kokusu ve kimyasalların karışımı. Şıp-şıp-şıp sesine karışan uzak mırıltılar, anlayamadığım sözcükler. Beni soğuk bir metale mıhlamış soğuk bir metal. Korku.

Gözlerimi sertçe kırpıştırdım ve dünya netleşti. Loş ışığın içinden gördüğüm yüksek tavan, borularla kaplıydı. Zımpara gibi ol-

muş dudaklarımı yaladım, yutkunmaya çalıştım. Gözlerimi ovuşturmak için uzanmak istedim ama ellerim karnımı geçemiyordu. Parmaklarım, karnımın bir ucundan diğerine uzanan sıra sıra, uzun dikişlere değdi. Bir anlam veremedim. Altımda metal bir masa. Yatak yok, çarşaf yok, yastık yok. El ve ayak bileklerimde kısa zincirli metal kelepçeler. Göğsümden geçen kayış. Çırılçıplak. Dikiş yok. Ama bir şey kalmış. Çakmağım...

Anılar birden beynime geri aktı. Uçurum kenarı. Bomba. Silka'nın ölürken çıkardığı gurultular. Tepeden gelen ikazlar. Uçuşan kıvılcımlar. Açık gökyüzünde ayçiçeğinin havada çizdiği kavis. Sonra, o sağır edici ses.

Ölmüş olmalıydım. Bağırsaklarımın dışarı taştığını, bedenimin kapandığını hissetmiştim. Gitmek istemiştim. İşim bitmişti, posterim tamamlanmıştı.

Ne oldu bana?

Çakmağım, tıpkı son anımdaki gibi kalbimin üzerine seriliydi, ancak şimdi boynuma deri ayakkabı bağıyla bağlıydı. Onu boynuma biri bağlamıştı ama annem olamazdı bu.

Ben neredeyim, Lenore Dove? Sen neredesin, biricik aşkım?

Kollarımdan borular fışkırıyordu. Bir tane de karnımdan. Başımı sağa büktüm ve acı karnımı yaktı. Birkaç adım ötede cam duvara dayalı yüzler vardı. Dilsiz ağızlar açık duruyordu. Avox'lar, çıplak ve kirli, camlara vuruyor, benden onlara veremeyeceğim bir şey için yalvarıyorlardı. Dehşet içinde sola döndüm.

Eski dostumu, arenadaki gri tavşanı görünce bir an rahatladım. Kömür madenindeki kumrumdu o benim, beni tehlikeye karşı uyarmış, labirentten kurtarmıştı. Beni bir kez daha kurtarmaya mı gelmişti? *Yardım et bana? Yardım edebilir misin bana?* Yeşil gözler hiç kırpışmadan bana tankın içinden bakıyorlardı. Hayvan cama dayandı. Neden bu kadar titriyordu?

Gölgelerden bir şey saldırdı. İki metrelik bir yılan, müttefikimi yuttu. Güçlü bedeninde bir yumruya dönüştü.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Bu bir kâbus olmalıydı. Veya başka bir dünyaya, kötü bir dünyaya gitmiştim. Kendimi yeniden

şuursuzluğa itip bu şeytani yerden kaçacaktım. Ama kalbimin en derinlerinde bunun gerçek olduğunu biliyordum. Tavşan kadar şiddetli titremeye başladım. Hatta daha şiddetli. Yılanımı bekliyordum ben de. Lütfen yılanı gönderin de bitsin şu iş.

Boğuk ayak sesleri. Borularım çekiştiriliyor. Maskeli bir kadın sıvı dolu bir poşeti boşuyla değiştiriyor.

"Ben neredeyim?" diyorum hırıldayarak. Beni duymazdan geliyor. Sadece pis kokulu bir sıvı kullanarak karın dikişlerimi süngerle silip bedenime acı dolu şoklar gönderiyor. "Dur! Canımı acıtıyorsun!" diye debeleniyorum. Durmuyor. *Ben* duruyorum ama çünkü hareket etmek acıyı besbeter ediyor.

Kadın gidiyor. Yine mırıltılar. Bu sefer birkaç kelimeyi yakalıyorum. "Laboratuvar" "Sepsis." "Rahatsız edici." Koluma giren iğneden bir soğukluk yayılıyor. Hiçlik.

Yeniden uyandığımda bu sefer yeni bilgilere sahiptim. Bu mekânda rahatsızlık vermek, hiçliği getiriyordu. Tıpkı Lou Lou'nun pompasına uzaktan verilen ilaçlar gibi. Mümkün olduğu kadar rahatsız edici davranış sergiliyordum. Ama saatler mi, günler mi, haftalar mı geçmişti bilmiyorum. Burada hapistim. Şuurum yerine geldiğinde Avox'lar yalvarıyor, yumuşak ayak sesleri acı getiriyor, grotesk muttalar insanların yerine geçiyor, daha fazla tavşan ölüyor, iğrenç karışımlar zorla dudaklarımın arasından geçiyordu. Ne duvarları aşabilen bir gün ışığı ne de beni teselli edecek bir müttefik vardı. Büsbütün yapayalnız ve savunmasızdım.

Koyu turuncuların içinde yüzeye çıkınca taze bir kafa karışıklığı yaşadım. Nasıl olduysa haraçlara tahsis edilmiş apartmana geri dönmüşüm. Odanın öbür tarafında Wyatt'ın örtüden yoksun yatağı, beni hazırlıksız yakaladı. Hâlâ ona yas tutacak boşluğum olmamıştı.

El ve ayak parmaklarımı yavaşça oynattım. Bütün tüpler ve bağlar kaybolmuştu ama Lou Lou'nunkiyle tıpatıp aynı bir pompa, dişlerini göğsümün derinlerine saplamış, hadi çıkarsana diye meydan okuyordu. Yünlü yorganı, incecik çarşafı aşağı doğru katladım ve karın yaramı inceledim. Hiç dikiş yoktu artık; bir tek bü-

züşmüş, öfkeli bir yara izi kalmıştı geriye; eğri büğrü bir gülücüğe benziyordu. Üst bacağım daha iyi durumdaydı ama izi ömür boyu taşıyacaktım. Hâlâ çıplaktım. Ayağa fırladım, ancak gerisin geriye yatağa devrildim, oda dönerken örtülere tutundum. İkinci bir denemeden önce etraftaki şeylerin durmasını bekledim. Ayaklarımı dikkatlice yere bastırıp yavaşça doğruldum. Pijamalarım hâlâ Açlık Oyunları sabahı onları bıraktığım yerde dağınık duruyordu. Başka bir seçenek olmadığından onları üzerime geçirdim.

Yalpalayarak oturma odasına gittim ve kızların oda kapısının pervazına tutunup dengemi buldum. Son yatılı misafirliğimizden kalma yatak takımları mobilyaların ve zeminin üstünde duruyordu. Lou Lou'nun kulağından damlamış kanlar kuru lekeler halinde yastığını benek benek kaplamıştı. Maysilee'nin pijamaları özenle katlanmış halde yatağının üstündeydi. Kimse yoktu burada çünkü herkes ölmüştü.

"Mags?" dedim çatlak sesle. "Wiress?" Cevap yok. Tüm bina mezar kadar sessiz. Apartman önündeki sokak, terk edilmiş. Giriş çıkış kapalı. Barikatlar konmuş. Gerçek tehlikeli bir delikanlıydım demek ki ben. Yakışıklı hayta, tehlikeli isyancıya dönmüştü. Woodbine Chance büyüyüp serseri mayın akrabalarından birine dönüşmüştü ve kaderinde 12. Mıntıka'nın gözleri önünde asılarak idam edilmek vardı. Kaçıp gitme dürtüsü tarafından ele geçirilip asansöre gittim ve tekrar tekrar butonlara bastım. Uğultu yok, ışıklar yok, çıkış yok.

Mutfakta masa boştu ama buzdolabında ekmek dolu bir tabak ve süt kartonlarıyla dolu bir raf vardı. Snow'un zehirli istiridye sonrası diyeti. Midem küçülüp ceviz kadar olduysa da hâlâ yemek için kazınıyordu. Süte ekmek parçaları bandım ve bir güzel mideye indirdim. Zehirlenmek artık beni endişelendirmiyordu. Başkan ölmemi isteseydi neden beni hayatta tutmak için onca zahmete girecekti? Benim için büyük planları vardı. Köşedeki kamera her hareketimin izlendiğini veya kaydedildiğini hatırlattı. Hayır, bu noktada kesinlikle izleniyordum. Yedi yirmi dört gözler üzerimdeydi. Ölmeme müsaade yok. Eğlence için Başkent tarafından di-

riltiliyordum. Belki şu an bile canlı yayınlanıyordum. Belki de bir galip olarak kamera önünü asla terk edemeyecektim...

Gezintiden bitap halde yatağa döndüm ve rahatsız bir uykuya daldım.

Günler geçti. Burada günlük programım bana aitti. Arenadaki eylemlerimin sonuçlarını düşünmek için zamandan başka hiçbir şeyim yoktu. Elime geçen her fırsatı baltalamış biri olarak Snow'un koleksiyonundan sergilediği bir parçaydım ben. Yaptıklarımdan memnun değildim artık ve bedelini kimler ödüyor acaba diye düşünüyordum. Beetee. Mags. Wiress. Muhtemelen işbirlikçilerin isimlerini versinler diye hepsi işkence görüyorlardı. Ayçiçeği şeklinde bombalar, kolye şeklinde fitiller hazırlayan isyancı sempatizanları. Onları içeri sokmaya yardım eden Oyun Kurucular ve Barış Muhafızları. Makyaj ekibini ve Effie'yi bağışladıklarını umuyordum çünkü onlar büsbütün bihaber Başkent piyonlarıydı. Drusilla ve Magno Stift'in sempatizan olmakla suçlanacaklarını sanmıyordum ama öyleyse de umurumda değildi zaten. Ya Plutarch? Tüm bunlardaki rolünden hâlâ emin değildim ama güneş hakkında, çiçek tepecikleri hakkında doğru söylemişti ve o bilgiler olmadan görevimi yerine getirmem imkânsız olurdu. Müttefik miydi? Yoksa Başkent casusu mu? Belki ikisi birden? Bilmesi imkânsızdı.

Evde bekleyen sevdiklerimi düşünmeye cesaret edemiyordum. Yaptığım her şey, verdiğim her karar, ölümümün onları koruduğu bilgisini temel almıştı. Snow kütüphanede bunun garantisini vermişti. *"Sen hayatlarından çıkınca Lenore Dove ve ailen uzun ve mutlu bir hayatın tadını çıkaracaklar."* Beetee de kendi için böyle söylemişti. Ölmüş olsaydı Ampert şimdi hâlâ hayatta olacaktı. Snow oğlunun infazını seyretmenin dehşetini yaşamasını istemişti; aksi takdirde manasız olurdu. Fakat kusursuz Çeyrek Asır Oyunları için bir galibe ihtiyaç duyduğundan beni öldürmek konusunda fikrini değiştirmişti.

Bunlar yetmezmiş gibi Beetee'nin kural ihlalleri gizli kapaklıyken benimkiler televizyon üzerinden tüm ülkeye yayınlanmış-

tı. Mı acaba? Çabalarımın nasıl değiştirildiği, sansürlendiği veya üzerinde oynandığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Önemli hiçbir şeyin yayınlanmamış olması da mümkündü. Bu durumda posterlerimin etkisi büyük ölçüde yok olurdu ama öte yandan belki de cezam hafiflerdi.

Bir tek şunu biliyordum: Başkent'e adım attığımdan beri Snow'a ve Çeyrek Asır Oyunları'na alenen meydan okuyordum. Kütüphanedeki özel görüşmeden sonra bile ona meydan okuyuşumu göstere göstere sergilemiştim. Eğer tören amiri Incitatus Loomy'ye zehirli istiridye yedirdiyse beni ve benimkileri nasıl bir şölen bekliyordu acaba?

Sokaktaki değişen ışığa bakılırsa aradan bir hafta geçmişti belki. Hücre hapsi devam ediyordu. Tecrit o iğrenç laboratuvardan neredeyse daha korkutucuydu. Yani, muttalarla geçirdiğin zamanı özlüyorsan başın dertte demektir; ancak birilerinin yanımda olmasını özlüyordum.

Ekmekler sertleşti, süt bozulmaya başladı ama nekahette olan birinin açlıktan gözü dönmüş haliyle onları yemeye devam ediyordum. Yiyecek fantezileri kuruyordum. Tavşan yahnisi. Katlı pasta. Bir daha hiç katlı pasta yiyebilecek miydim? Pek muhtemel değildi. Eve dönsem de çocukluk kutlamalarının geçmişte kalacağını düşünüyordum. Zaten evde de olmayacaktım ki. Beetee'nin söz ettiği tüm hoşluklarla birlikte Galipler Köyü'nde bir evim olacaktı. Kesilmeyen elektrik, sıcak ve soğuk hava, rezervuarlı tuvaletler ve musluğu bir çevirişimle dilediğim kadar sıcak su. Pompaya gerek yok, odun kesmeye gerek yok. Tıpkı buradaki hapishane hücrem gibi.

Belki de benim isyanımdan ötürü galip kutlamaları iptal edilmişti. Belki de ben burada halka açık infazımı bekliyordum. Umudum bu yöndeydi.

Küvette uzun vakit geçirmeye başladım. Kameranın üstüne attığım havlu alınmıştı ve yerine yenisini koymaya hiç zahmet etmiyordum. Bana ilaç basıp onu da alırlardı nasıl olsa. Hatta yeniden zincire de vurabilirlerdi. Manası yoktu. Saatlerce ama saatlerce

suda kalıyor, sıcak suyu yenileyip duruyor, yaramdan ölü deriler dökülüp su yüzeyinde süzülürken parmaklarımın pörsümesini izliyordum. Arenadan sahneler beni yiyip bitiriyordu. Ölüm üstüne ölüm. Tanıklık etmediklerimi ise -kan banyosu gibi- hayal ediyordum. Diğer kırk yedi haracı, artı Lou Lou'yu hatırlamaya çalışıyordum. Maysilee'nin renk sistemini kullanmak biraz işe yarıyordu ama yaklaşık yarısını kaçırıyordum. 5. Mıntıka, 8. Mıntıka tamamen unutulmuştu.

Yatak odasında Wyatt'ın eksikliği aklımdan çıkmıyordu bu yüzden örtümü divanın üstüne atıp orada kamp kurmuştum. Uzaktan kumanda girişimlerime tepkisiz kalan televizyon kafasına göre açılıp kapanmaya başlamıştı. Özellikle benim için düzenlenmiş, eski Açlık Oyunları'ndan klipler seyrettiriyorlardı bana. Vahşetli videolar, dehşet içindeki çocuklar, çaresizlik. Başkent TV'de nadiren yayınladıkları eski Oyunlar, düşük bütçeli işlerdi ve bugünün şatafatını gözler önüne seren hiçbir gösteriş girişimi yoktu. Sadece üç beş silahla eski bir arenaya atılan çocuklar. Kostüm veya röportaj yoktu

Bir akşam, rüyalarımın içinden ürpertici bir ezgi süzüldü. Şaşkınlık içinde uyandım, Lenore Dove'un ismini seslendim. Televizyondan ışık geliyordu. Ekranda, gökkuşağı renginde fırfırlı elbise giymiş bir kız, tanıdık bir ezgiyi tanımadık sözlerle söylüyordu.

Bir gün yerin dibini boylayacağım.
Bir gün yapayalnız kalacaksın.
O zaman yüzünü kime döneceksin, sana soracağım.
Çanlar çaldığında bir başına olacaksın.

Arka fonu pejmürde olan bir sahnede eski moda giysiler giymiş Başkent izleyicilerinin huzurunda söylüyordu şarkıyı. Büyük Hala Messalina ve Büyük Amca Silius buraya tam uyardı.

Sesi, aksanı, gitar tellerinin üstünde o parmakların kurduğu hâkimiyet -kesinlikle bir Covey kızıydı. Ama benimki değildi...

Sen ağlarken yanında olan ben
Ruhunu tanıyan benim, kurtarmak için savaştığın
Ne yazık, hasatta kaybettiğin bahis de ben
Şimdi mezarıma giderken, ne yapacaksın sen?

İzleyicilerden gelen burun çekme sesleri. "Bravo!" diye bağırdı birisi. Kalabalık çılgına döndü. Kız eğilerek selam verdi ve elini tam spot ışıklarının dışında duran bir adama doğru uzattı. Bir siluet. Dimdik, tıraşlı. Kafasını taç gibi kaplayan bukleler. Adam sanki ona katılsa mı, katılmasa mı diye bir an bekledi. Sonra bir adım öne attı ve ekran karardı.

Hasat mı demişti kız? Herhalde. Başka neden bir Covey kızı Başkent'te olsun ki? Acaba bu, 12. Mıntıka'nın tek galibi olan kız olabilir miydi? Birden o olduğuna emin oldum. Lenore Dove'un ondan bahsetmek istememesine şaşmamak lazımdı. Hikâyesini biliyordu ama belki de benimle bile paylaşamayacağı kadar gizli veya acılıydı. Lenore Dove'un giysilerine eklediği renkli parçaları düşündüm: açık mavi, sarı, pembe. Yoksa bunlar kızın elbisesinden parçalar mıydı? Onun anısını canlı tutmak için miydi? Bu kız Onuncu Açlık Oyunları'na hangi rengin ismini taşımıştı? Eve dönmüş müydü? Yoksa o kâbus laboratuvarda ölmüş müydü? Büsbütün silinmeyi gerektirecek ne yapmıştı?

Performansının sonunda uzandığı herif kimdi? Sonrasında arenada ölmüş, mıntıkalı partneriydi muhtemelen. Görünüşe göre önem verdiği biriydi. Veya belki de başka biri, şovu sunan biriydi. Daha eski kuşaktan bir Flickerman. Eğer hâlâ hayattaysalar kırk yıl daha yaşlıydılar şimdi.

Kırk yıl. Karanlık Günler'den çok sonra değildi bu. Eğer 12. Mıntıka onu unutmuşsa burada Başkent'te de birilerinin onu hatırlama ihtimali pek yoktu. Yok. Bir dakika. Burada Covey'leri hatırlayan biri vardı. Onların bebeklerine nasıl isim verdiklerini, kuşlara nasıl da düşkün olduklarını bilen biri. Yakından öğrenilmiş, kişisel bilgilerdi bunlar. Başkent muhbirlerinin ortaya çıkardığını sandığım bilgiler, bambaşka bir kaynaktan gelmiş olabilirdi.

Hesapladım. Elli sekiz eksi kırk. On sekiz. Başkan Snow, Onuncu Açlık Oyunları sırasında on sekiz yaşındaydı. Covey kızı da daha büyük değildi. Kızın el uzattığı, gölgelerin içindeki o kıvırcık saçlı adam... o muydu yoksa?

Kütüphaneyi, onun o çok bilmiş sırıtışını hatırladım...

"Bahse girerim senin kumrunla ilgili de bir iki şey biliyorsundur."

"Ne gibi?"

"Mesela bakmaya doyamayacağın kadar güzel, parlak renklerle gözünü alıyor ve bir alaycı kuş gibi şakıyor. Onu seviyorsun. Ah, o da nasıl seni seviyormuş gibi görünüyor. Ancak bazen 'acaba' diyorsun çünkü onun planlarına hiç dahil değilsin."

Ah, Lenore Dove, ben ne yaptım sana? Açlık Oyunları'ndan sağ kurtulmamın bedelini sana nasıl ödetecekler?

Kendimi kaybettim, sandalyenin tekini pencereye fırlattım, camlar paramparça halde porselen kedi yavrularının durduğu bir masaya yağdılar; ardından büyük bir lambayı parmaklıklara vurmaya başladım. Hiç durmadan vurmaya devam ettim, ta ki kafamın üstünden geçen kurşun yağmuruyla odağım bozulana dek.

Ağır silahlı bir çift Barış Muhafızı, bana doğrulttukları tüfekleriyle yoktan var oldular. Arkalarına makyaj ekibim toplanmıştı ve Effie Trinket onları tımar kemerlerinden sıkı sıkı tutuyor olmasa muhtemelen kaçacaklardı. "Ee," dedi Effie sahte neşesiyle, "büyük, çok büyük, büsbüyük bir akşama kimler hazır bakalım?"

Barış Muhafızları şak diye kelepçeleri takıp beni odanın merkezine ittiler ve orada makyaj ekibim dehşet içinde bana bakakaldı. Bir deri bir kemiktim, kirli pijama giyiyordum ve çıplak ayaklarım kırık camlar yüzünden kanıyordu. Son birkaç hafta içinde tırnaklarım pençeye, saçlarım kürke dönmüştü. Birden fazla cinayet işlemiş, kendi canım dışında kimseninkini korumamıştım. Buradan basit, mıntıkalı bir domuz yavrusu olarak çıkmış, onların içimde yattığını hep tahmin ettikleri katil bir canavar olarak geri dönmüştüm.

"Bir tek yakama çiçek lazım," dedim.

Ama Effie'yi durdurmak mümkün değildi. Beyaz bir gülü yukarı tuttu. "Anlaşıldı. Duşla başlayalım mı? Galipler Töreni için en iyi şekilde görünmen gerekecek."

İnfaz yoktu o zaman. En azından şimdilik yoktu.

Sabunlandım, durulandım, tırnaklarım kesildi, tıraş edildim, dişlerim fırçalandı, ayağıma bandaj sarıldı. Yara izime duyulan tiksinti ifade edilip üstesinden gelindi ve ekip beni yine Silius amca stilinde giydirdi.

Cekete işlenmiş şampanya baloncukları üzerinde parmaklarımı gezdirdim. "Magno Stift nerede?"

Effie'nin burnu tiksintiyle kırıştı. "Kurbağalara devam. Hâlâ kendine gelmeye çalışıyor ama sen galip geldiğin için bu akşam görünmeyi düşünüyor."

"Ben herkese beni senin giydirdiğini anlatacağım."

"Yapma lütfen." İç çekti. "Yine olay yapacak ki Trinket adını taşımak zaten başlı başına bir zorluk." Çakmağımı gömleğimin üstüne çıkaracak şekilde düzeltti. Onu yakamın altına sokmak istedim ama mani oldu. "Dışarıda kalsın dedi, herkes görsün diye."

"Magno mu dedi?" diye Effie'ye sordum.

"Yok." Gülün sapını kesti, düğme deliklerinden birine soktu ve pıt pıt vurdu. "O söyledi." Geri çekildi. "Gayet prezantabl görünüyorsun. Unutma, pozitif tavır."

Şıklığıma rağmen zincirlenip kamyonete götürüldüm; Maysilee, Wyatt, Lou Lou yokken içerisi ne kadar karanlık ve ıssızdı. Bu kez bana yeşil oda yoktu. Hâlâ zincirli bir halde takır tukur sahne altına götürüldüm ve bana atanmış dört nöbetçinin eşliğinde itilip kakılarak sandalyenin tekine oturtuldum.

Effie, övgüye değer bir tavır sergileyip benimle kaldı. Barış Muhafızları itiraz edince de şöyle dedi: "İkinci Çeyrek Asır Oyunları'nın galibi o. Drusilla ve Magno yoklar. Başarısını onurlandırmak için yanında birinin durması gerek."

"Sen bilirsin," dedi Barış Muhafızları'ndan biri.

Arenada yaptığım şeyleri düşündüm. Kesinlikle göstermiş olacakları şeyleri. 4. Mıntıka'dan gelen ikiliyi öldürüşümü. Silka'yla yaptığım o kanlı balta savaşını. Belki de beni hayvan gibi zincirlemek konusunda hakları vardı. Effie'ye minnet duyuyordum. "Seni incitmem," diye homurdandım.

"Bunu biliyorum," dedi. "Sen bana makyaj kutumu toplarken yardım ettiğinden beri biliyorum bunu. Ayrıca durumun hiç de kolay değildi, bunu da biliyorum."

Şaşırtıcı derecede duygulandırdı beni. "Sağ ol, Effie."

"Ama bunlar gerçekten herkesin iyiliği için. Açlık Oyunları'nı diyorum."

Ve şimdi beni kaybetti işte.

Sahne altındaki bölüm insanlar ve hizmetlileriyle dolmaya başladı. Hareketlilik, üstlerinde gecenin öne çıkan yıldızlarının durağı ve sahneye yükselerek çıkacak olan beş metal levhayı merkez almıştı. Levhalardan birinde Proserpina ve Vitus heyecanla bekliyor, birbirlerinin makyajına ince ayar yapıyorlardı. Başına içi doldurulmuş bir kartal takmış Drusilla, on beş santim topukluları üstünde dengede durmaya çalışıyordu. Canlı sürüngen modasına uygun süslenmiş Magno yalpalıyor, birkaç asistanı onu olduğu yerde dengelemeye çalışırken parmaklarını çaprazlıyorlardı. Ben boynumu uzatmış akıl hocalarımı bulmaya çalışıyordum. Nihayet Mags tekerlekli sandalyeyle gelirken Wiress hâlâ ayakları üstünde yürüyebiliyordu ama ıstırap içindeydi ve başını bir kuş gibi küçük hareketlerle döndürerek etrafa bakıyor, dudaklarının arasından hızlı hızlı sözcükler dökülüyordu. Çok kötü şeyler yapılmıştı onlara. Mags beni gördü ve yerinden kalkmaya çalışırken onu sandalyesine geri ittiler. Bir araya gelemeyecektik.

Gördükleri işkence dolu muamele, ailemin kaçınılmaz cezasını inkârı olanaksız hale getirdi. Çoktan ölmüşler miydi? Yoksa Snow, Beetee'ye yaptığı gibi onların acı çekişine bizzat tanıklık edeceğim bir zaman mı ayarlayacaktı?

Milli marş çaldı ve Caesar Flickerman'ın ikinci Çeyrek Asır Oyunları Galipler Töreni için seyircilere hoş geldiniz dediğini duydum. Oyunlar'ı tarihe geçecek kadar özel, eşi benzeri görülmemiş, unutulmaz ilan etti ve ülkenin Karanlık Günler'de tanıklık ettiği sarsıcı günleri hatırlatacak derecede sarsıcı olduklarını söyledi. Seyircilerden gelen bağırış çağırış ve tezahüratlar eşliğinde takımımı tanıtmaya başladı. Proserpina ve Vitus hop diye yukarı yükselir-

ken kendilerini alkışladılar. Peşlerinden Drusilla takip etti, kartalın açık kanatlarını taklit eden dramatik bir poz verdi. Magno, levhası yükselirken az kalsın yuvarlanıyordu ama dengesini yakaladı ve yeniden levhaya tırmandı. Sahne girişini tek diz üstünde yaparken ellerini zafer pozunda başının üstünde kenetledi. Barış Muhafızları Mags'i çekip ayağa kaldırdılar. O ve Wiress birbirlerinin beline kollarını doladılar, destek için birbirlerine yaslandılar.

Zincirlerimden kurtulmuş halde tek bir noktada tutulurken levham yükselmeye başladı. Seyirciler Açlık Oyunları sırasında ne görmüşlerdi? Beni yuhalayacaklar mıydı, yoksa alkış mı tutacaklardı? Kim olmam gerekiyordu benim? Hâlâ bir hayta olarak seviliyor olmam mümkün müydü? Yoksa 12. Mıntıka'dan gelen katil canavarı görmek için ağızlarının suyu mu akıyordu? Bunu sorabileceğim tek kişi olan Effie Trinket, gölgelerin arasına karışmıştı.

Kendimi hazırladım, üstüme çürük meyvelerin atılıp yuhalanarak sahneden indirilmeyi bekledim. Parlak ışıklar beni kısmen kör etti ve gözlerimi korumak için bir elimi kaldırdım. Işığa alıştıklarında tüm seyircilerin beni ayakta alkışladıklarını fark ettim. Çılgınca tezahüratlar, durmayan gözyaşları.

Günün kahramanıydım. Panem'in starı. Çeyrek Asır Oyunları'nın galibi. Ve bu sadece tek bir anlama gelebilirdi: Başkan Snow kazanmıştı.

Kalabalıktaki insanlar karman çorman seslerden oluşan tezahüratlar yaparken hepsi birden tek bir şeye indirgendi: "*Göster! Göster! Göster! Göster!*"

Beni yönlendirsin diye Caesar'a baktım ve elini karnının üstünden geçirdi. Yara izim. Yara izimi göstermemi istiyorlardı. Hiç seçenek yok gibi gözüküyordu. İpek gömleğimi yukarı çektim, pantolonumun fermuarını ayıp olmayacak kadar açtım ve yara izimi gösterdim. Alkışlar dolu dolu beş dakika sürdü.

Salonun her yerindeki dev ekranlar, dalgalanan bir Panem bayrağının üzerine çalan milli marşla hayata geldiler. Caesar özet görüntüler seyretmek üzere beni sahne ortasına konmuş bir koltuğa

yönlendirdi. Açlık Oyunlarım'ın halka nasıl yayınladığını ilk kez görecektim.

Özet görüntüler, kartın üstündeki yazıların okunmasıyla başladı ki buraları baharda annem ve Sid'le evde seyretmiştim. Bembeyaz giyinmiş bir kız çocuğu, içi zarf dolu ahşap bir kutunun kapağını açıyordu. Çekim geniş açıya geçti ve Başkan Snow da kareye dahil olup şöyle dedi: "Ve şimdi, ikinci Çeyrek Asır Oyunları'nı onurlandırmak adına yüce ulusumuza barış getirmek için her şeylerini riske atanların dileklerine hürmetimizi gösteriyoruz." Öne eğildi ve üzerinde *50* yazan zarfı dikkatle seçip içindeki kartı okudu. "Ellinci yıldönümünde, ölen her Başkent vatandaşına karşılık olarak iki isyancının öldüğünü hatırlatmak için Açlık Oyunları'na her mıntıkadan iki misli haraç gönderilmesi talep edilecektir. İki kız, iki erkek. Savaş tazminatını ikiye katlayarak şunu hatırlıyoruz ki gerçek güç, sayılardan değil, doğruluktan gelir."

Bam! 1. Mıntıka'dan başlayarak hasat kuralarında çekilen isimleri yayınlamaya geçildi. "Silka Sharp!" "Panache Barker!" Her haracın fotosunu hızlıca göstererek onları makineli tüfek gibi ekrana getirdiler ve alt köşede birden kırk sekize doğru artan bir sayaç çıktı. Galibin memleketi olduğu için 12. Mıntıka'ya daha fazla vakit ayrıldı. Önce, şapkasındaki sarı tüyleri sallanan Drusilla'nın "Önce Hanımlar!" sahnesi geldi sonra, "Louella McCoy!" Tatlım sahneye çıktı. "Maysilee Donner!" İşte Maysilee, Merrilee ve Asterid kalabalıkta birbirlerine sarılıyorlardı. Plutarch'ın yakaladığı yaşlı vedalardan biri. "Ve hanımlara eşlik edecek ilk centilmenimiz... Wyatt Callow!" Wyatt'ı kısaca gösterdiler, sonra Drusilla benim ismimi okudu. Lenore Dove'un veda performansını reddedişi bu versiyonda yoktu. Plutarch için yeterince yaşlı değildi, Snow içinse Covey'lere fazla özgüydü. Ancak annemle Sid de yoklardı. Onların çıkartılması içimi dondurdu. Plutarch'ın görüntüleri neden burada yoktu? "Bayanlar Baylar, Ellinci Açlık Oyunları'nın On İkinci Mıntıka haraçlarını karşılarken bana eşlik edin!" dedi Drusilla, 12. Mıntıka'ya kolaysa başka bir şey yapın der gibi. "Ve şans HEP sizden yana olsun!" Konfeti yağmurunun altında kayboluyordum.

Gerçekleri bağırarak dile getirmek istiyordum. Çocuğun kafasını patlattılar! 12'de insanlar vuruldu! Benim hasadım hileliydi! Ama orada sadece dilsiz gibi oturup örtük teslimiyetimi ışık gibi etrafa saçtım. Snow beni ensemden yakalamıştı ve bunu biliyordu.

Incitatus Loomy bile bundan iyi bir tören düzenleyemezdi. Aşırı heyecanlı sahne arkası makyaj ekibi asla ekrana çıkmadı, sadece haraçların görkemli bir biçimde sırayla tanıtılmaları gösterildi. En sonda tepeden çeken bir kamerayla on iki savaş arabasının kusursuz bir uyumla ilerleyişleri gösterildi. Görüntüler mavi havai fişeğin patlayışı ve tüm etkinliği kaosa sürükleyişinden on beş saniye önce kesildi. Ülkenin tüm gördüğü bu kadardı. Şahsen orada değilsen çarpışan arabaları, Louella'nın ölümünden direkt Snow'u sorumlu tutuşumu bilemezdin. Ki hepimizin bildiği üzere böyle bir şey de olmamıştı çünkü... aha... bak... röportaj zamanı geldi ve kırk sekiz haracın kırk sekizi de evlerindeler.

Kariyerlerin görüntüleri, onları daha zeki gösterecek şekilde yeniden düzenlenmiş, Çaylakların birlik beraberliği ise azaltılmıştı. Bunu benden başka fark eden var mıydı? Lou Lou, canlı sürüngen modasına göre giyinen bir kıza indirgenmiş, Maysilee ve Wyatt'ın unutulmaz dönüşümleri büsbütün yok sayılmış, benden geriye bir tek Caesar'la konuşurken söylediğim aşağılayıcı sözler kalmıştı:

"Pekâlâ Haymitch, Oyunlar'da normale kıyasla yüzde yüz daha fazla yarışmacı olması konusunda ne düşünüyorsun?"

"Ben pek bir fark göremiyorum. Ahmaklık seviyesi de yüzde yüz oranda artacağı için bence ihtimaller aşağı yukarı aynı kalacak."

Seyirciler güldü ve onlara benim kibirli, bencil bir pislik olduğumu doğrulayan şu sırıtışı sergiledim. Çaylakları desteklediğimden hiç bahsedilmedi. Barış Muhafızları'na içki yapmam konusunda aptalca şakalar yapılmadı. Hayta, ahmağın tekiydi sadece.

Şimdi arenaya yükseliyorduk. Açılış sekansı, bitki örtüsü ve hayvanlar karşısında aldığımız hazzın görüntüleriyle adeta Oyun Kurucular'a yazılmış bir aşk mektubu gibiydi. Fakat benim aklıma havanın beyin bulandıran ve tatlılığıyla insanı aldatan kokusunu getiriyordu.

Ahmak, yani ben, ekipmanını kapıp oradan kaçtı ve ardından on sekiz çocuğun eziyet dolu detaylarla öldürüldüğü kan banyosunu izledik. Önümdeki seyirciler kah nefessiz kalıp kah sevinç çığlığı atıyorlardı oysa hepsini daha önce seyretmişlerdi. Wyatt, şaşkına dönmüş Lou Lou'yu korurken fedakâr bir kahraman gibi ölmüş, Lou Lou ise hiç yara almadan oradan kaçıp gitmişti. Maysilee dövüşmüş, sonra Lou Lou'yu korumak için onun peşine düşmüştü. Ne kadar çok Çaylak ölmüştü. İki kumru, 7'den gelen oğlanlar; 8'in ve 9'un tümü, Lannie ve 10'dan gelen diğer kız, 11'den Tile. Wyatt'la birlikte on altı ediyordu. Kariyerlerden bir tek 5. Mıntıka'dan bir oğlan ve kız kayıp verilmişti. Toplam on sekiz.

Ah, yeniden merhaba ahmak! Tabii, keyfine bak sen. Kayanın üstünde nefesini topla. Çantana bak. Çaylakları merak etme, onlar başlarının çaresine bakarlar. Oo, şu güzelim ormana bak. Haydi sana iyi yürüyüşler!

Bir kısmımız zehirli meyveden hasta olmuş, sonra da zehirli suya yakalanmıştı. 1'den Carat ve Urchin, 4'ten gelen ve beni arabadan yere deviren oğlan, kıvranarak ölmüşlerdi. Hepsinin toplamı benim ilk gece gökyüzünde gördüğüm yirmi çocuğa tekabül ediyordu. Geriye kalan Kariyerler, kar kaplı dağda çete olmuşlardı.

Bu noktaya kadar bence özet görüntüler arenada meydana gelenlerin gerçeğe sadık bir kaydıydı. Ancak 2. Gün'de işler sapıtmaya başlıyordu. Bir noktada Maysilee, tek başına 1. Mıntıka'dan gelen oğlanı öldürüyordu ki bunun doğru olduğuna inanıyordum çünkü bana kendi söylemişti. Hâlâ zehirden toparlanmaya çalışan bir sürü haraç vardı ve Kariyer çetesi Çaylakları avlıyordu. Bu da olası gözüküyordu. Fakat ormanda olanların ele alınışı, benim hikâyem neredeyse en baştan itibaren gerçekten sapıyordu. Zamanlar çarpıtılmıştı. Bağlantılar yanıltıcıydı. Doğrudan yalan söylenmesinden çok, eksiltmeyle yalan söyleniyordu. Mesela kendimi sincaplarla savaşırken görüyordum oysa onlar üçüncü güne kadar ortaya çıkmamışlardı ve onlarla Ampert'ı kurtarmak için savaşmıştım. Ancak görüntülere göre henüz buluşmamıştık bile, bu yüzden kendi canımı kurtarmaya çalışıyor gibi görünüyordum.

Lou Lou'yu çiçeklerin içinde nefesi kesilirken gösteriyorlardı ama benden eser yoktu. Sonra görüntülerde sadece kelebeklerden kaçıyordum ama onun cesediyle koştuğuma, söğütlerin arasına saklandığıma, ceza olarak bana elektrik şoku verdiklerine dair ufacık bir görüntü bile yoktu. Oyunlar'ın oynandığı sırada ne gösterilmişti bilmiyorum ama özetlerde ben müttefiklerimden bir tanesini bile kurtarmaya kalkışmamıştım. 3. Gün'de sincaplar, ikinci kez ortaya çıkıyormuşçasına Ampert'a hücum ettiler, sonra yerde iskeleti gösterildi. Bir kez daha benden eser yoktu. Hatta pikniğimiz, kamp, tankın patlatılması, benim çıldırmam ve arenanın sapıtması; bunların en ufak bir parçası dahi görünmemişti.

Yanardağın dehşeti ilgi odağı oldu. Haraçlar alev saçan patlamayı, kül bulutu içinde oksijensiz kalmayı, kimyasal lavdan yanmayı deneyimlemişlerdi. On ikisi ölmüştü. Diğerleri zor kaçmış, çayırın öbür tarafındaki ormana yönelmişlerdi.

Görüntüler bana geldi, parıldayan küllerle örtülmüş halde uyandım. Kuzeye doğru ilerleme işine geri döndüm. Tank kumpası ortadan kalktığı için sanki tüm gündemim arenanın ucuna ulaşmaktı ki göstermelik öykümü böyle göstermişlerdi sanırım. Yağmur yağıyordu ama bombanın verdiği tüm hasarı gizlemişlerdi. Arena her zamanki kadar kusursuzdu. Ben çitte mahsur kalıyor, gri tavşanı takip edip özgürlüğüme kavuşuyor ve Panache'la arkadaşlarına rastlıyordum.

Ekranda 4. Mıntıka'dan gelen Kariyerleri gaddarca öldüren kimdi bilmiyorum. Bendim galiba ama kabul edemiyordum. Kendimi ahmak olarak görmeyi bile bıraktım çünkü alçalıp dönüştüğüm yaratığa kıyasla iltifat gibi kalıyordu. Sonrasında Maysilee'nin dartıyla susturulan Panache'a yaptığım o boş ve yaltakça konuşmanın her hecesini göstermeleri de üstüne tuz biber olmuştu.

"İkimiz birlikte olsaydık daha uzun yaşardık." Ah, Maysilee. Burada oturmak beni yerin dibine sokmuştu.

Bir süre olaylar yine normal akışına döndü. Maysilee ve ben birbirimizi kolladık, Silka ve Maritte, savaşta Ringina'yı ve Autumn'u

[illegible]. Ama olayların yeniden düzenlenişi akıl almazdı. Maysilee ile benim kirpi muttayı kendi üstümüze çekişimiz, Maritte ve Maysilee'nin çiçek tepeciğinde üç Oyun Kurucu'yu öldürüşü ortadan kaybolmuştu. Bir ara Maritte ve Silka bizi ormanda kovalıyor; Buck, Chinney ve Hull kirpi dikenlerinden ölüyor, ancak gösterildiğine göre kirpi kendi kendine oradan uzaklaşıyordu.

4. Gün müydü yoksa 5 mi? Maysilee ve benim çiti delerek yolumuzu bulmamız, uğurböcekleri ve pürmüzü işin içine katan tek bir uzun sekans halinde birleştirilmişti. Tehlikeli kayalara bakan bir uçurumun üstündeydik ama jeneratörden uzak durmuşlardı. Maritte'in öldüğünü duyuran top atışını çıkarmış, bununla birlikte Maysilee'nin patatesler için geri döndüğünü söylediği kısmı da kesmişlerdi, böylece, aslında yollarımızı ayırma kararı vermiş gibi görünüyorduk. Ancak güç kalkanını keşfettiğim kısmı çıkarmamaları beni şaşırtmıştı. Herhalde Silka'nın ölümü için ona ihtiyaçları vardı?

Pembe kuşlar Maysilee'ye saldırıyor, o da çığlık atıyordu. İlk kez olsun kendimi affettirecek gibi gözüküyorum çünkü yardımına koşuyorum. Ah, olamaz. Bunu bir günahlardan arınma hikâyesine dönüştürmüşlerdi, değil mi? Bencil hayta diğer insanları önemsemeyi öğreniyor? Lütfen böyle olmasın.

5. Gün mü, 6 mı? Kim bilir? Hepsi büyük, çok büyük, büsbüyük tek bir gün.

Snow'dan gelen süt teslimatım buhar olup uçmuş. Ağaçların arasından koşarken Wellie'nin çığlık atan sesini eklemişler ama böyle bir şey olmamıştı. Görünüşe göre ben nihayet daha büyük bir ittifakın parçası olduğumu hatırlıyor, bu yüzden imdada koşuyordum ki top sesi geliyor, elinde Wellie'nin başıyla Silka'ya rastlıyordum.

Görüntüler pat diye kesilip altın sincapların Maritte'i iliklerine kadar yedikleri karelere geldi. O ana kadar çoktan öldüğünün bir önemi yoktu. Fakat insanlar bunu fark etmiş olmalıydı. Maysilee ve Maritte'in isimleri gökyüzünde birlikte belirmişti. Kimse hatırlamıyor muydu? Kimse umursamıyor muydu? Yoksa Oyunlar sı-

rasında seyircilere başka bir gökyüzü mü gösterilmişti? Ya da hiç mi gösterilmiyordu? Peki Maritte'in ölümünü finaldeki tansiyonu artırmak için bilerek mi sonraya bırakmışlardı? Oyun Kurucular şu ana kadar hikâyeyi kontrol etmek için deli gibi koşuşturmuş olmalıydı. Ancak her ne olursa olsun bu salondaki seyirciler, bu versiyonu kucaklamışlardı ve işaret üzerine tezahürat ediyor ya da yuhalıyorlardı. Muhakemeden yoksun oluşları, bu özet görüntülerin gerçek olarak onay görmesini sağlıyordu. Mıntıkalardaki insanların bunu hâlâ olduğu gibi görmelerini, yani bir propaganda olarak görmelerini umuyordum ama onlara ne gösterildiğini bilmek imkânsızdı.

Yeniden Silka ve benim yüzleşmemize döndük; son iki olduğumuzu biliyorduk. Hiçbir söz söylemeden, çabucak savaşmaya başladık. Karşılıklı olarak ölümcül yaralar açtık. Sonra ben çitlere koştum.

Uçurumda Silka beni köşeye sıkıştırdı, baltasını fırlattı. Ben kendimi yere bıraktım. Orada kesip onun bekleyişini, benimse yerde kıvranışımı gösterdiler. Herhalde bu ben şuurumu kaybettikten sonra olmuştu.

Balta geri sekti ve kızın kafasına gömüldü. Ya sonra? Ya sonra?

Silka öldü, onun top atışı duyuldu, benim hayatımsa pamuk ipliğine bağlıydı. Ayçiçeğindeki bomba, kuvars, çakmak, hiçbirinin kaydı yoktu. Hepsi ya gitmiş ya gözden ırak hale gelmişti. Hoverkraft Silka'nın cesedini aldı. Trompetler benim galibiyetimi duyurdu. Üstüme bir pençe kapandı.

Kazanmak için arenayı bozmak ve güç kalkanını kullanmak konusunda kurallar var mıydı? Muhtemelen üstü kapalı ima ediliyorlardı ama ben kimsenin söz ettiğini duymamıştım. Peki neydim ben? Bir hayta mı? Hatta üç kâğıtçı mı? Belki. Ama bir isyancının standardına yükselemediğim aşikârdı.

Kamera yavaşça geri çekildi ve beni alıp götürürlerken ilk kez arenayı bir bütün olarak göz önüne serdiler. Kocaman bir göze benziyordu. Cornucopia ise gözbebeğiydi. Bahar yeşili çayırın engin çemberi de irisi oluşturuyordu. Diğer yanda, ormanın koyu

yeşili ve dağlık arazi daralıp sivri uçlara dönüşüyor ve göz aklarını oluşturuyordu. Eh, herkes bu sembolizmin farkındaydı. Damar'daki küçücük çocuklar bile Başkent'teki güçlerin bizi izlediğini biliyorlardı.

Acaba bizim de onları izlediğimizi hiç düşünüyorlar mıydı?

Gök gibi gürleyen kalabalığın huzurunda ayağa kalkarken tüm gözler benim üstümdeydi artık. Başkan Snow yakasında kan kırmızısı bir gülle, kristal bir platform üstünde yukarıda aşağıya alçalırken milli marş çaldı. Elinde altın bir taç tutuyordu.

Kimi galip eğilerek selam verir, kimi diz çökerdi. Bense orada öylece dikilmiş, ifadesini okumaya çalışırken bana yaklaşıp tacı kafama yerleştirdi. Ağırdı. Kapan gibiydi. "Kar tepeye düşer sanırım," dedim alkışların arasından. Olası bütün suçlamalar karşısında, tamamen suçlu bir halde vereceği hükmü bekledim.

Sadece gülümseyip şöyle dedi: "Eve dönüşünün keyfini çıkar."

26

Etkinlik sonrası parti, başkanlık malikânesinin balo odasında düzenlenecekti. Ben, ana avizeden yaklaşık göz hizasına kadar sarkıtılacak, altından yapılma dev bir kuş kafesinde sergilenecektim. Bu bir şakaydı sanırım; misafirlerin hoşuna gittiği kesindi. Fakat şaka falan değildi. Kapıdaki küçük kolu denediğimde sımsıkı kilitliydi.

Barış Muhafızı ahbaplarım yakınımda duruyor, parti müdavimlerine cesaret veriyorlardı. Ayak uydurdum, sponsorlarımla şakalaştım, fotoğraflar için poz verdim, Başkan Snow'u artık onun takımında olduğuma ikna etmek için boyayabileceğim en iyi posteri sundum. Onun kuklası, onun oyuncağıydım. Çünkü eve dönüşüm hakkında yaptığı yorumdan kanım buz kesilmişti. Beni ne bekliyordu? Uslu durursam bunu değiştirebilir miydim?

İnsanlar bana en lezzetli lokmaları getiriyor, ev köpeğini besler gibi elden yediriyorlardı, ben de beğendiğimi göstermek için dudaklarımı şapırdatıyor, küçülmüş midem çatlayacak gibi olana kadar yiyordum. Bunu 12. Mıntıka'da göstermediklerini umuyordum. İnsanlar böyle davranışları affedebilir ama unutmazlardı, özellikle de yol açtığım tüm dertlerin övgüsünü toplayamayacağım için ki zaten benim bu kafeste olmamın nedeni de buydu. Bunun getirdiği utanç, insanın asla unutabileceği bir şey değildi.

Gerçi bunların hepsi gelecek nesiller için kaydediliyordu. Hâlâ bana atanmış olan Plutarch Heavensbee ve ekibi etrafta vızır vızır

geziyor, görüntü kaydediyorlardı. Benimle göz göze gelmeyi reddediyordu. Yeniden, ona güvenebilir miyim diye şüphe duymaya geri dönmüştüm –sonuçta isyancı kumpası sonrasında hiç zarar görmemiş gibi duruyordu– ama ona sormak istediğim yığınla soru vardı.

Bütün gece Başkan Snow'u görmedim. Kendi ekibimden kimseyi de pek görmedim. Proserpina ve Vitus hafif sarhoş ve pembeleşmiş suratlarla tebrik etmek için yanıma uğradılar. Başarı sayesinde sanki yeniden uzlaşmış gibi görünen Drusilla ve Magno öpüştüler, cilveleştiler, benimle kısa bir süre fotoğraf çektirmek için poz verdiler. Magno ismimi bile hatırlamadı ve inatla bana Hamwich dedi ki kulağa jambonlu sandviç gibi geliyordu bu. Bana göz kulak olan tek kişi Effie Trinket'tı. İnsanlarla haşır neşir olurken yakınımda kalıyor, etrafı izliyor ama benim başarımın övgüsünü toplamamaya özen gösteriyordu.

Ancak sabahın erken saatleri gelip ortalık sakinleştiğinde Plutarch, sıkıntı çıkaran bir kamerayla uğraşıyormuş gibi yaparak, çaktırmadan kafesime yanaştı.

"Aileme ne oldu? Lenore Dove?" dedim kısık sesle.

"Ailenden hiç haber yok. O hâlâ üste," diye fısıldadı.

"Ne? Ertesi sabah salacaklar demişti. Bir daha mı tutukladılar?"

"Hayır. Hiç salmadılar."

"Ne?"

Yoluna devam etti ve o korkunç sözcükleri kesip parçalara ayırırken beni kendimle baş başa bıraktı. Hiç salmadılar. Demek yalandı ya onlar söylemişti ya da muhtemelen Lenore Dove. Onu düşünmeyeyim, sadece kendimi düşüneyim diye bana verdiği bir hediye. İşe yaramıştı da. Fakat onların arenasını sabote ettiğim tüm o zaman boyunca büsbütün çaresiz olduğunu, büsbütün onların insafına kaldığını biliyordum şimdi. Hapsedilmiş. Aç bırakılmış. İşkence görmüş. Tecavüze uğramış. Öldürülmüş. Aklıma getirmeyi reddettiğim sözcükler beynime beynime vururken altın parmaklıkları kavrayıp taş kesildim.

Kedi kulaklı kadın meydana çıktı, önümde bir karides sallandırdı. Ağzım otomatik olarak açıldı ve ben o lüks lezzeti çiğnerken

arkadaşı fotoğraflarımızı çekti. Artık geri dönemezdim. Lenore Dove'un hayatı tehlikedeydi.

Nihayet şafak söktüğünde süslü kıvrımları ve gül kokulu bir sabunları olan pembe mermerli bir banyoda tuvaletimi yapmama müsaade edildi. Tren istasyonuna gönderilmeyi umuyordum ama onun yerine apartmanıma geri götürüldüm. Taze ekmek, süt, temiz çamaşırlar tedarik edilmişti. Eve yakın zamanda dönmeyecektim.

Takip eden on gün boyunca zaferimin tadını çıkarmam için Başkent'te arabayla dolaştırıldım, partilere, röportajlara, moda çekimlerine götürüldüm. Oyunlar tarihinde benden daha yaltağı olmamıştı. Katlanamayacağım rezalet yoktu. Sevdiklerimi hayatta tutmak için her şeye dayanabilirdim.

Nihayet, Başkent hayvanat bahçesinde tüm gece süren bir partiden sonra Barış Muhafızları beni terk edilmiş tren istasyonuna götürdüler. Propaganda flamaları asılı duruyordu hâlâ. *BARIŞ YOKSA REFAH DA YOK! AÇLIK OYUNLARI YOKSA BARIŞ DA YOK!* Bir de Başkan Snow'dan bir veda fotoğrafı *PANEM'İN BİR NUMARALI BARIŞ MUHAFIZI.*

Tren kapısında beni bekleyen bir doktor pompamı ustaca söktü, dişlerinin göğsüme girdiği yerde sıvılar sızan lekeler bıraktı. Çıkartıldığına üzülmüş numarası yapamayacaktım ama dakikalar içinde ilaçların etkisi geçmiş, yara izim acımaya başlamıştı.

Bu sefer sert yorganlı ranza yatağı verilmemişti bana. Yeniden zincirli halde Plutarch'ın zamanında beni kurtardığı odadaydım. O da etraflarda yoktu. Galiba şov gerçekten bitmişti. Büyük Amca Silius'ın şampanya baloncuklu ceketini bedenimin etrafına sıkıca sardım ve köşeye oturup karnıma yayılan acıyı hissettim.

Başkent benden kurtulmak için her türlü nedene sahipti ama tren yerinden kımıldamıyordu. Eve gitmem gerekiyordu. Neler olduğunu bilmem gerekiyordu.

Birkaç saat sonra bir Barış Muhafızı elinde ekmek ve bir kutu sütle içeri girdi. Snow diyeti devam ediyordu hâlâ.

"Neden hareket etmiyoruz?" diye sordum.

"Arkadaşlarını bekliyoruz," diye karşılık verdi pencereye doğru başını sallayarak, ardından gitti.

Arkadaşlarım mı? Burada hiç arkadaşım yoktu benim. Benim ekibi mi kastediyordu? Hücremin penceresinden dışarı baktım. Platforma üç tane araba sürüklüyorlardı. Her birinde sade bir tahta kutu vardı. Anlık bir şaşkınlıktan sonra parçaları bir araya getirdim. Tabuttu bunlar. Louella, Maysilee ve Wyatt, benimle eve dönüyorlardı. Onları çoktan gömdüklerini, 12. Mıntıka'daki tepede, aile mezarlarında huzur içinde uyuduklarını sanıyordum. Onun yerine yolculuğu beraber tamamlayacaktık.

Yeniden duvardan aşağıya kaydım; kontrol edilemez bir şekilde titriyordum. Bedenlerinin halini düşündüm; at arabaları, kılıçlar ve kuşlar tarafından tahrip edilmişlerdi. Ailelerini kafamda canlandırdım; ağlıyor, istasyonda bekliyor, sırtlarını bana dönüyorlardı veya daha beteri, açıklama için yüzlerini bana dönüyorlardı. Başkent ölmüşleri galiple eve gönderir miydi hep? Yoksa bu bana özel bir veda hediyesiydi miydi?

Tabutları trene yüklerken çıkan boğuk gümbürtüleri duydum. Bana epey yakındı. Yandaki vagon, diye düşündüm. Kapılar güm diye kapandı. Tren hareket etmeye başladı. Yere kıvrıldım, yüzümü duvara döndüm, keşke ben de bir tabutu hak etmiş olsaydım diye içimden geçirdim. Ama yok, keyfini çıkaracağım bir eve dönüş vardı daha.

Düşüncelerim Lenore Dove'a gitti. Covey sevgilime. Snow'unkine ne olmuştu? Esrarengiz 12. Mıntıka galibi. Hayatta olabilirdi. Snow hayattaydı. Fakat 12. Mıntıka'nın tüm anılarından silinmişti. Başkan Snow onu öldürtmüş müydü? Hayır, o zamanlar daha çocuk sayılırdı. Benden çok az büyüktü güç sahibi olamazdı. Şimdiki gibi olamazdı. Benim kumrum için ne gibi planları vardı onun? Maysilee korktuğunda anneannesinin eskiden alıntı yaptığı Covey şarkısını hatırladım... *Benden alabileceğin hiçbir şey elde tutmaya değer değildi.* Ne kadar küstahtı o cesur sözler. Benden bir sürü şey alabilirdin oysa –annem, kardeşim, aşkım– elde tutmaya değer *tek* şeydi onlar.

Başka bir şarkı daha davetsizce yüzeye çıktı. Bu da yasaktı. Lenore Dove bazen bunu Burdock için çalardı...

"Geliyor musun,
Geliyor musun o ağaca,
Üç kişiyi öldürdü dedikleri adamın asıldığı,
Tuhaf şeyler oldu orada,
Daha tuhaf olmazdı aslında,
Seninle gece yarısı buluşsaydık o darağacında."

"Geliyor musun,
Geliyor musun o ağaca,
Ölü adamın, kaçması için haykırdığı âşık olduğu kadına,
Tuhaf şeyler oldu orada,
Daha tuhaf olmazdı aslında,
Seninle gece yarısı buluşsaydık o darağacında."

Tuhaf şeylerdi hakikaten. Haykıran ölü adam. Onun hayaleti. Yok. Lenore Dove bunun kuş olduğunu söylemişti. Kuşlar. Zevzek kuşları. Ölsünler diye 12. Mıntıka'ya saldıkları, başarısız muttalar. Ancak onlar kaybolup gitmeden önce üreyip yeni bir türü, alaycı kuşları doğurarak Başkent'in nesillerini tüketme cezasına başkaldırmışlardı. Bu şarkıyı bu kadar tehlikeli yapan bu muydu? Kafasının dikine gitmiş o muttaları bir şarkıyla ölümsüzleştirmek miydi?

"Geliyor musun,
Geliyor musun o ağaca,
İkimizin de özgür olması için, kaçmanı söylediğim sana,
Tuhaf şeyler oldu orada,
Daha tuhaf olmazdı aslında,
Seninle gece yarısı buluşsaydık o darağacında."

Yoksa Başkent'in muhtemelen bir isyancıyı asması mıydı? Darağacında ölen oydu. Ben o ağacı biliyordum, gerçekti, babam gös-

termişti bana. Şimdi 12. Mıntıka'da artık metal darağacımız vardı, Başkent'in lütfuyla, ancak zamanında nice isyancı dallarına asılarak ölmüştü.

"Geliyor musun,
Geliyor musun o ağaca,
Boynunda ipten bir kolyeyle duracağın yanımda,
Tuhaf şeyler oldu orada,
Daha tuhaf olmazdı aslında,
Seninle gece yarısı buluşsaydık o darağacında."

Belki Lenore Dove ve ben beraber asılırdık. Böylece onu bulması daha kolay olabilirdi, onun şu bir sonraki dünyasında.

Ancak bu kadar avutabiliyordum kendimi.

Gün boyunca yolculuk ettik ve gecenin geç saatlerine kadar sürdü. Arada bir yakıt doldurmak için bir yerlerde bir durağa uğruyorduk. Bir iki saate bir ekmek ve süt getiriliyordu ama elimi sürmemiştim. Karnım ağrıyor, sert zemin etsiz kemiklerime batıyordu. Uyuyakalmayı başardığımda ölü haraçların ziyaretleri başladı. Sanki bir şey yapmamı istiyorlardı ama ne olduğu belli değildi. En tuhaf ziyaret Louella ve Lou Lou'nun olduğu ziyaretti. Tıpatıp giysiler giymiş masada karşımda otururlarken ben bir kâse katı pişmiş yumurtayı soyup yiyordum. "Hangimiz kimiz?" diye soruyorlardı bana. Ama Başkent kazanmıştı. Onları ayırt edemiyordum.

Sarsılarak uyandım ve trenin 12. Mıntıka istasyonuna yanaştığını öğrendim. Eve dönmüştüm. Barış Muhafızları içeri girdiler, prangalarımı çözdüler ve beni çıkışa götürdüler. Kapı açıldı.

"Dışarı çık," dedi biri.

Kömür tozu kaplı boş platforma adım attım. Beni bekleyen kimse yoktu. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve istasyon saati sabah 5'i gösteriyordu. Barış Muhafızları tabutları arkamdan özensizce iteklediler, birkaç tahtaya zarar verdiler. Tren kalktı, haraç dostlarım dışında beni büsbütün tek başıma bıraktı. Onlara yürüdüm, en ya-

kındaki tabutun üstüne elimi koydum. Tıpkı Plutarch'ın evindeki eşyalar veya arenadaki çiçek tepeciklerinin üstünde olduğu gibi kapağa vidalanmış metal bir isim plakası vardı. Yazıya dokundum. *Louella McCoy*.

Ölüm kokusu çatlak tahtanın arasından dışarı sızdı. Arkama döndüm ve kaskatı bedenimi platformdan yürüttüm.

İstasyon mezar kadar sessizdi. Bu saatte bile tuhaftı. Belki pazarın erken saatleri olduğundandı çünkü madenlerin kapalı olduğu tek gündü. Verilen tüm ilaçlardan, bugünün tarihinin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sormak aklıma bile gelmemişti. Ağustos'ta olmalıydık. Ağır, cam kapıyı ittim; sıcak, kömür tozu dolu ve nemli gece havasını yuttum ve ilk kez gerçekten eve döndüğüme inanmak için kendime fırsat tanıdım.

Kalbim birkaç kez duracak gibi oldu ve ahmaklığa kapıldığım için umudun kolları, umutsuzluğumun toz toprağı içinden zorla yolunu bulup yukarı yükseldi. Acaba bir saat içinde anamın kollarını boynumda hissedebilir miydim? Sid'in saçlarını okşayabilir miydim? Büyük Amca Silius'ın ölü adam giysilerinden sıyrılıp altıma un çuvalından şortumu geçirebilecek miydim? Lenore Dove kurtarılabilir miydi? Oyunlar'dan evvel hep benimle olacaklarını sandığım, önceki hayatımın tatlı anlarına yeniden dokunabilecek miydim? Benim gibi sefil bir alçak, yeniden mutluluğa kavuşabilir miydi?

Yalnız sokaklardan Damar'a doğru yürürken bunun rüya olma ihtimalini elemek için kendimi çimdikledim. Salakçaydı çünkü zaten acımın ardı arkası kesilmiyordu. Aslında arena kumpası olsun olmasın buraya dönmeyi asla beklemiyordum. Çifte Açlık Oyunları'nda zafer kazanmış olabileceğim fikri, inancımı zorluyordu. Fakat bunlar benim ayaklarımdı işte, sivri uçlu rugan ayakkabıların içinde, evin yolunun üstündeki cürufları havaya kaldırıyorlardı. Adımlarım hızlandı. Bu bir rüyaysa eğer ailemi bir kez daha görene kadar devam ettirmek istiyordum.

İlerdeki parlaklığı gündoğumu sandım, ta ki fazla parlak, fazla yerel olduğunu fark edene dek. Ağır, nemli havanın içinden dumanlar süzülüyordu. Ateş. Ama kömür ateşi değildi. Koşamıyor-

dum ama elimden gelen en hızlı adımlarla koşarcasına yürüdüm. Erimiş kaslar, feryat eden yara izleri, şişmiş ayaklar, çabalarımı çılgınca bir topallamaya indirgiyordu. Belki yanılıyordum. Herhangi bir ev yanıyor olabilirdi. Paslı sobalar, başı boş ocaklar... Benim ev değildi belki.

Benim ev olduğunu biliyordum.

Artık sesleri duyuyordum; su diye bağıranlar, ağlayan bir kadın. Köşeyi dönerken görüş alanıma girdi: Hâlâ karanlık olan gökyüzünün altında, büsbütün alev içindeydi.

"Anne?" diye haykırdım. "Sid?"

Bizimkine ek olarak üç komşunun pompaları tarafından beslenen kova kuyruğunu yarıp geçtim. Suyu yavaş püskürten o pompalar, cehennem ateşi karşısında o zavallı damlalar. Manzaram karşısında korkan insanlar, şaşkınlık içinde geri çekildiler. Üstünde Başkent'e özgü akşam kıyafetleriyle gözleri dönmüş bir korkuluk görmeye hazır değillerdi.

"Anne! Sid!" En yakındaki kişiyi, Chance kızlarından birini yakaladım. Sekizinde yoktu. "Neredeler? Ailem nerede?" Kız dehşet içinde, yanan evi gösterdi.

Annem ve Sid canlı canlı yanıyorlardı.

Ayaklarım birkaç saniye sağa sola dans etti, alev duvarında bir açıklık aradı, sonra doğruca cehennem ateşine hücum ettim. "Anne!"

Kapı girişine ulaştığımda kirişlerden biri çöktü ve kıvılcım yağmurunun içinde refleks olarak geri sıçradım. Geçici körlük içinde yeniden eve doğru atıldım, tam o sırada biri beni şiddetle geri çekti. Bahçeye doğru sürüklenip yere mıhlanırken kaygan topuklu rugan ayakkabılarım bana ihanet ediyorlardı. Her uzvuma bir adam ve göğsümün üstünde Burdock'la tek yapabildiğim haykırmaktı. "Bırakın gideyim! Bırakın beni, sizi...

Burdock'ın eli ağzımı kapadı. "Çok geç, Haymitch. Denedik. Çok geç."

Dişlerimi avuç içine geçirdim, aniden elini geri çekti ama sadece bağıracak kadar serbest kalmıştım. "Anne! Sid! Anneeeee!"

Sağ koluma dizini bastıran Blair öne eğildi. İsten kararmış yüzünde gözyaşlarından kanallar olmuştu. "Çok üzgünüz, Haymitch. Denedik. İnan ki denedik. Kurtaramadık onları."

"Hayır! Bırakın beni!" Serbest kalmak için boğuştum ama sayıca öyle ezilmiştim, uzun günler süren iyileşme sürecinden sonra hâlâ öyle zayıftım ki gücüm yetmedi. "Bırakın onlarla gideyim. Ne olur!" Ama bırakmadılar, beni sımsıkı tuttular. Orada öylece yere yatıp hıçkırarak ağladım, yalvardım, anneme ve Sid'e seslendim, sesim çıkmayana dek.

"Ona yardım edebilir misin?" diye Burdock'ın sorduğunu duydum.

Serin bir el alnıma kondu. Papatya çiçeklerinin kokusu. Asterid March'ın yüzü dalgalanarak görüşüme girdi; acı içinde ama şaşırtıcı derecede sakindi. "İç şunu, Haymitch." Küçük bir şişeyi dudaklarıma bastırdı. "Ben dur diyene kadar iç." Çaresizliğime rağmen veya çaresizliğimden ötürü onun komutlarını dinledim. Tatlı bir aroma ağzıma doldu, gırtlağımı rahatlattı. "Bir, iki, üç, dört, beş; tamam, dur." Şişeyi geri çekti. Saçlarımı düzeltti. "İşte böyle. Güzel. Şimdi dinlenmeye çalış bakayım."

Gözkapaklarım ağırlaştı. "Ne?.."

"Sadece uyku şurubu."

"Annem... Sid..."

"Biliyorum. Biliyorum. Elimizden ne geliyorsa yapacağız. Sen şimdi uyu bakayım. Uyu."

Yaklaşık bir günü aşkın bir süre ölü gibi uyudum. Dilim şişmiş halde, uyku sersemi bir vaziyette McCoy'larda uyandım. Louella'nın annesi elinde teneke bir çay fincanıyla başımda bekliyordu. Yangını anlatırken lafı ağzında hiç gevelemedi; belki kendi yasına öyle gömülmüştü ki isteyeceğim son şeyin kötü haberleri yumuşatmak olacağını biliyordu. "Bizim oğlan Carson görmüş, avarelikten eve dönerken. Ev daha o zaman alevler içindeymiş. Ölüleri topraktan kaldıracak kadar bağırmış. Hepimiz su taşımaya giriştik. Ama pompa yavaştı, sizin sarnıç boştu."

Sarnıç benim yüzümden boştu. Hasat günü kaçıp gitmiş, ev işlerini Sid'e bırakmıştım. "Benim hatam," diye geveledim.

"Sanırım bir süre her şeyin senin hatan olduğunu düşüneceksin. Ama şimdilik bunu kenara bırakman gerekecek. Bugün onları gömeceğiz. Annen ne isterdi biliyorsun sen de."

Şok yüzünde mi yoksa uyku şurubunun sersemliği miydi bilmiyorum ama hiçbir şeye anlam veremiyordum bu yüzden ne söyleniyorsa onu yaptım. Louella'nın ablası Ima, Büyük Amca Silius'ın takım elbisesini temizlemiş, ayakkabılarını cilalamıştı. Kendi giysilerim kül olduğundan giyecek başka bir şeyim yoktu. Dışarısı cehennem gibi sıcaktı ama ilaç pompasından kalma ve yıkana yıkana solmuş da olsa hâlâ görünen kan lekelerini saklamak için gömleğin üzerine şampanya baloncuklu ceketi geçirdim.

"Lenore Dove," dedi Ima'ya. "Ona gitmem lazım."

"Cayson'ın tanıdığı bir Barış Muhafızı demiş ki bugün üs komutanıyla duruşması varmış. Senin ortaya çıkmanın ona hiçbir faydası olmaz, Hay. Hem zaten şu an mezarlığa gitmek üzereyiz."

Dışarıda çam ağacından, sade bir kutu bekliyordu. "Birbirlerine sarılmışlardı," dedi Bay McCoy. "Biz de onları öyle bırakalım dedik."

Annem ve Sid, sonsuza dek birbirlerine sarılmışlardı.

Burdock, Blair ve annemin birkaç müşterisi tabutu taşıdı. McCoy'lar, Louella'nınkini evin arkasından getirdiler ve iki grup, yan yana ilerlemeye başladı. Onların ardından topallayarak yürüdüm. Biz ilerledikçe yas tutanların sayısı arttı. Herkes işte olmalıydı ama hastayım deyip gitmemişlerdi. Mezarlığa ulaştığımızda yüz iki yüz kişi toplanmıştı. Anneannemin cenazesine kıyasla çok gibi gelmişti ama sonra yas tutanların tek biz olmadığımızı fark ettim.

Beş taze mezar bekliyordu. Bir tane annem ve Sid için. Bir tane Louella, bir tane Maysilee, bir tane Wyatt için.

"Beşinci kimin için?" diye Burdock'ın sorduğunu duydum.

"Jethro Callow," diye cevap verdi bir kadın sesini alçaltmaya zahmet etmeyerek. "Oğlu dün eve dönünce kendini asmış. Utancına dayanamamış."

Booker'lardan birinin ölümü.

Sevdiklerimiz hakkında konuşmak üzere Vali geldi. Sözleri, etrafı kuşatan ağaçlarda cıvıldayan kuşların cıvıltısından daha manalı değildi. Ter, gömleğimin içinde ceketime sızdı. Diz çöküp yüzümü Abernathy'lerin serin mezar taşına bastırmak istiyordum ama annemin de isteyeceği gibi, ağırbaşlılıkla dik durmaya çalıştım.

Başımı kaldırıp müttefikimi görünce kötü bir an yaşadım. 12. Mıntıka'nın siyahlarını giymişti. Ona doğru atıldım. "Maysilee!" Yüzü buruşup gözyaşlarına boğuldu ve onu mendilin ardına sakladı. Maysilee değil. Merrilee'ydi. Tıpatıp aynıydı. Bay Donner, yanında hıçkırıklar içindeydi. Yerime geri götürüldüm. Kafayı yemiştim belli.

Tabutlar, mezarlara indirildiler. Ölmüşleri gömmek için nice kürek işe koyuldu. Toprak düzleştirildi. Kimi nazik insan, her tümseğe yaban çiçeklerinden birer çelenk koydu. Millet ağlayıp feryat etti. O kadar korkunçtu ki kaçıp gitmek istedim.

Sonra Burdock, o berrak ve tatlı sesiyle şarkı söylemeye başladı:

Cennete gidiyorsun yavaşça
Hayallerindeki öbür dünyaya
Benim de tek ayağım kapıda
Ama kanatlanmadan önce
Halletmem gereken işler var
Burada, eski dünyamızda

Çevredeki ağaçlara yuva yapmış alaycı kuşlar sessizliğe gömüldü **o devam ederken:**

Gideceğim buralardan
Şarkımı tamamladığımda
Grubumu dağıttığımda
Kartlarımı oynadığımda
Borçlarımı kapattığımda
Pişmanlığım kalmadığında
Geride hiçbir şeyin kalmadığı
Eski dünyamızda

Yas tutanlar suskunlaştı.

Bir kumru gibi saf olduğumda
Nasıl sevileceğini anladığımda
Geride hiçbir şeyin kalmadığı
Eski dünyamızda

Ayrılığımızın sadece geçici olduğunu söyleyen şarkı, gönülleri teselli etti. Lenore Dove olsa o da yerinde bulurdu bence.

Gözlerim kalabalığı tararken bir sürü kişinin, sol elin ortadaki üç parmağını dudaklarına götürüp ölüleri için yukarı uzattıklarını gördüm. Sevdiklerimize böyle veda ederdik. Ben de aynısını yaptım ve elimi ta yukarı kaldırdım çünkü onurlandırmak istediğim çok kişi vardı.

Sonra bitti. Oradan götürüldüm. Kafam sersem gibi olsa da elleri ve yüzü sargılı Cayson'ın, Jethro Callow'un mezarına tükürdüğünü gördüm. Kimse onu azarlamadı.

Kopup gitmek, üste Lenore Dove'u görmek istiyordum ama beni yine ikna ettiler. Orada gözüksem bunun ona faydası olacağını düşünüyor muydum gerçekten? Yapılacak en iyi şey haber beklemekti. Onu savunmayı amcalarına bırakmalıydı. Çeyrek Asır Oyunları'nda o kadar çok sayıda çocuk ölmüştü ki mıntıkalar huzursuzluk içindeydi. Üs komutanı 12'de yangına körükle gitmek istemeyecekti. Lenore Dove sert nasihatler ve hapis cezası sonrası serbest bırakılabilirdi.

McCoy'lar yas tutanları kendi evlerine götürdüler, orada kepçeyle etli fasulye çorbası dağıtıldı. Ama ben McCoy'larda kalamazdım. Gözleri, Louella hakkında sorularla dolup taşıyordu ve onlara kimi yanıtları borçluydum. Ancak bunları henüz onlara veremezdim çünkü yoksa kendimi kaybederdim. İlk fırsatta özür dileyip çıktım.

Evin yolunu tuttuktan sonra hatırladım ki evim yoktu. Sadece kararmış kirişler ve bir pompa vardı. Küllerin önünde dikildim, beynimdeki bulutlar şu soruyu soracak kadar dağıldı: "Ne oldu?"

12. Mıntıka'da yangın sık olurdu çünkü hiç bitmeyen kömür tozu ve yaşlanmış, ahşap binalar yangına davetti. Daha emeklediğim yaştan itibaren annem dikkatsiz kıvılcımların ve sönmemiş korların korkusunu içime işlemişti. Geceleyin korların üstünü külle kaplama işini kimse benim kadar ciddiye alamazdı. İşte bu yüzden bunun bir kaza olmadığını biliyordum. Kundaktı bu ve öyle bir ayarlanmıştı ki ailem kaçmak için pencereye bile ulaşamamıştı. Snow'un emriyle. Eve dönüşüm için.

Yüreğimin kırık ve keskin parçaları yerlerinden oynayıp ciğerlerime battı, nefes almayı bir ıstıraba çevirdi. "Benim hatam," dedim bu sabah ikinci kez.

Düşmek üzereyken Burdock ve Blair beni yakaladılar ve köşeyi dönüp kendime geleyim diye bir ağaç kütüğüne oturttular. Beni onların eve gitmek için ikna etmeye çalıştılar ama benimkiler gitmişken onların ailesini görmek düşüncesi, katlanılmaz geliyordu.

"Pekâlâ," dedi Burdock suratını asarak, "yeni evine gidersin o halde."

Anca şimdi hatırladım Galipler Köyü'nü. Yalnız kalmaya can atarak beni oraya götürmelerini istedim ve bu tuhaf Başkent kafesinden anında nefret ettim. Beni yapay olarak soğutulan yatak odasına yatırdılar ve gözlerimi duvara diktim.

"Ben gidip Asterid'i bulacağım," diye Burdock'ın fısıldadığını duydum. "Daha şurup var mı diye soracağım."

"Ben ona göz kulak olurum," dedi Blair kapıyı hafif aralık bırakarak. "Gelirken üç beş kıyafet getir bir yerlerden, olur mu?"

Eski giysiler bulundu. Uyku şurubu verildi ama çok verilmemişti çünkü gecenin köründe aniden uyandım ve zihnim sadece tek bir düşünceyle dolup taşıyordu: Lenore Dove'a gitmem lazım. Onu buradan götürmem lazım. 12. Mıntıka demek, ölüm demekti. Kapıdan aralıktan Burdock ve Blair'i gözüm seçti; oturma odasındaki kanepelerde uyuyorlardı. Yatak odasındaki bir pencereden dışarı tırmandım ve gecenin içine sıvıştım.

Covey'lerin evi karanlıktı. Amcaları Lenore Dove'a tavan arasını vermişlerdi. Yağmur borusuna tırmandım, eve gelmiş mi

diye bakmaya çalıştım ama bütün ev boştu sanki. Bütün geceyi üste mi geçirmişlerdi? Yoksa Tam Amber ve Clerk Carmine da mı tutuklanmıştı? Vaziyetler böyleyken sahneye çıkacaklarını sanmıyordum. Dönecek olurlarsa beni evin etrafında bulsunlar istemiyordum. Beni Açlık Oyunları'nda önce de tasvip etmeyen Clerk Carmine'ın cinayet maratonuna çıkmış bir hayta hakkında ne düşündüğünü bir hayal etsenize. Çayır'a indim, çalıların ardına gizlendim. Lenore Dove serbest kalırsa yapacağı ilk şeylerden biri kazlarını otlatmak olacaktı. Tabii önce beni görmeye Galipler Köyü'ne gitmezse -her halükârda Çayır, yolunun üstünde olacaktı.

Eskimiş madenci kıyafetleriyle devrik bir kütüğün üstünde çıplak ayak otururken haftalardır hissetmediğim kadar güvende hissettim. Kimsenin beni bulamayacağı bu yerde, karanlıkta saklanmayı seviyordum. Hem Başkent'in görüş alanından hem 12. Mıntıka'nın acıyan gözlerinden uzaktaydı. Kendim ve Lenore Dove için bir plan çizmeye çalıştım. Burada kalamazdık. Ama kaçacak neresi vardı? Bir tek Snow'un iğrenç yabanı. Orayı seviyordum da orada yaşayamazdım. Ben Burdock değildim; sadık bir yayım, bitkiler hakkında bilgim yoktu benim. Ben henüz doğru düzgün bir içki kaçakçısı bile değildim. Ben hiçbir şeydim. Ayrıca Lenore Dove ormandayken evinde gibi hissetse de orada hayatta kalmak konusunda benden daha becerikli değildi. Belki de bencillik yapıyordum. Bensiz burada daha iyi durumda olabilecekken benimle kaçıp gitmesini istiyordum. Ben ölürsem ya da buradan gidersem Snow'un onu hedef almak için bir sebebi kalmayacaktı. Doğru şey burayı yalnız başıma terk edip onu kendi hayatına bırakmaktı.

Beni bırakmak istemeyecekti ki ben de onu kesinlikle bırakmak istemiyordum. Ancak başka ne seçenek vardı? Bekleyip onu son bir kez görecek, sonra Galipler Köyü'ne dönecek, Burdock'tan yay ve olta isteyecektim. Orada öleceksem öleyim. Lenore Dove güvende olacaktı.

Gökyüzü, güneşin varışından sonraki yumuşak parlaklığa kavuştu. Erkenci kuşlar öterek günü çağırdı. Onlara kaz sesleri ve öf-

keli konuşmalardan oluşan bir koro eşlik etti. Başımı kaldırdım ve sürüsünü Çayır'a güden o eşsiz, nur saçan Lenore Dove'u gördüm.

"Kafana göre alıp başını gitmek yok!" diyordu Clerk Carmine Çayır'ın kenarından. Kızgındı ve ona parmak sallıyordu.

Tam Amber yanında duruyordu; kamburu benim hatırladığımdan biraz daha çıkıktı. "Doğru söylüyor, Lenore Dove. Bu bile ev hapsinin sınırlarını şimdiden zorlamak oluyor." Üs komutanı katı bir talimat vermişti demek ki. Tam Amber, ebeveynlerinden yumuşak huylu olanıydı ve kuşku uyandıracak bir isteği olduğunda ona giderdi, yani, o bile endişe içindeyse...

"Biliyorum! İlk on söyleyişinde duymuştum zaten!" diye usanmış bir halde bağırdı. "Sadece kendimle baş başa bir beş dakika istiyorum. Burada bu mümkün mü acaba? Yoksa hâlâ hapiste miyim?"

"İyi madem. Beş dakika. Sonra kahvaltıda evde olmanı istiyorum, duyuyor musun beni?" dedi Clerk Carmine.

Lenore Dove ona Barış Muhafızı selamı verdi. "Emredersiniz, komutanım. Anlaşıldı, komutanım. Bana güvenebilirsiniz, komutanım."

Clerk Carmine bir adım öne attı ama Tam Amber bir elini onun koluna koyunca teslim olup giderayak son söyleyeceğini söyledi. "Gelip seni götürelim diye bizi buraya getirtme, küçük hanım." Amcaları evin yolunu tuttular.

Birdenbire Clerk Carmine'a büyük bir şefkat hissettim. Her ikimiz de aynı şeyi istiyorduk aslında: Lenore Dove'un mutlu ve güvende olmasını. Ki haklıydı. Bana dair endişeleri konusunda yani. İsyancı bir aileden gelmiş, beyaz likör üreten, yeğeniyle saatlerce ormanda kaybolan biri pek de güven vermiyordu. Müzisyen bile değildim. Bence zaman içinde kendimi ona sevdirirdim, fırsatım olsaydı. Ama şimdi, ben buradan kaçıp gittiğimde onu burada onun koruyacak olması beni teselli ediyordu. Galiba bunu ona söyleme şansına asla sahip olmayacaktım ama gerçek buydu.

Etrafta kimsenin kalmadığından emin olmayı beklerken Lenore Dove'un güzelliğini içime çektim. Kendi etrafında döndü, başını arkaya attı, kollarını göğe kaldırdı. Hapsedilmek onun için bir

cehennem olmuş olmalıydı. Hiçbir şeyin bir yere kapatılmasına tahammülü yoktu zaten. Özellikle yabandaki canlılar ki kendisi onlardan biriydi elbette. Kazlar etrafta koşturuyor, bir süredir yanlarında yok diye onu gagalıyorlardı. Onlarla tatlı tatlı konuştu, boyunlarını okşadı. Tam en sevdiği kayaya tüneyecekti ki şaşkınlık içinde bağırıp yerden bir şey aldı.

Benim sakızlı şeker poşetimdi o. Sid'den, hasattan sonra ona teslim etmesini istediğim şekerler. Herhalde o gece çalmaya gitmeden önce onları burada bırakmıştı. Şekerleri kalbine bastırdı, sırıtarak kendi etrafında döndü, sonra küçük beyaz poşete daldı. Bir saniye daha bekleyemezdim. Çayır'ın öbür ucundan yürümeye başladığımda beni gördü, ismimi haykırdı, buluşmak için bana koştu. Onu kollarıma alıp döndürdüm. İkimiz de deli gibi gülüp öpüşüyorduk.

"Ah, Lenore Dove. Ah, aşkım benim," dedim.

"Geri döndün," dedi dökülen yaşlarla ama mutluluk gözyaşlarıydı. "Bana geri döndün. *Bu* dünyada!"

"Sen de asılmamayı başardın!" diye çatlak sesle karşılık verdim.

Birbirimizi öyle sıkı sarıldık ki tek kişiydik sanki. Ki öyleydik, gerçekten.

Elleri yüzümde gezdi. "Sen iyi misin? Sen gerçekten iyi misin?"

"Bomba gibiyim," deyip onu teselli ettim. Umurumda değildi. Onu bırakamazdım. Benimle birlikte kaçmak isteyecek, ben de ona izin verecektim. Birlikte yaşamanın bir yolunu bulacaktık. Çünkü her ikimiz de birbirimiz olmadan yaşayamazdık.

Ellerimiz kenetli halde Çayır'ın çimenlerine gömüldük. Birbirimize yeniden kavuşurken düşürdüğü sakızlı şeker poşetine uzandı. "Şekerler için teşekkür ederim. Hale bak, nasıl titriyorum görüyor musun!

"Dur," dedim poşeti alıp ki ben de en az onun kadar titriyordum. Poşetten bir şeker aldım ve ağzına attım.

Güldü. "Artık eve döndüğüne göre diğerlerini de yiyebiliriz sanırım."

"Hangi diğerleri?" Ona bir sakızlı şeker daha yedirdim.

"Sid'in verdikleri. Onları yastığımın altına koydum."

"Ama..." Poşete baktım. Üstünde Donner'ların etiketi olan normal bir poşetti. Sonra sakızlı şekerlere baktım. Rengârenk değillerdi. Gökkuşağı gibi değillerdi. Hepsi koyu kan kırmızı rengindeydi, Snow'un gülünü hatırladım, bana söylediği son sözleri hatırladım, sonra parçalar yerine oturdu.

"Tükür onu ağzından!" diye ona emrettim elimi ağzının önünde çanak gibi tutup. "Tükür onu hemen!"

Yarısı çiğnenmiş sakızlı şekeri avucuma tükürürken yüzündeki ifade şok içindeydi. "Ne? Bir şey yok."

"Diğeri nerede? İlki nerede?" Onu sarstım.

"Yuttum herhalde. Niye?"

"Kus onu! Midenden çıkar!"

Panik içindeydi artık. "Ne oluyor, Haymitch?"

Arenayı düşündüm. "Sizin evde kömür tableti var mı?"

"Kömür tableti mi? Yok, sanmam. Sen neden..." Parçaları bir araya getirdiğini gördüm. Öne eğildi, bir parmağını boğazına soktu ve öğürerek onu yukarı çekmeye çalıştı. "Yapamıyorum. Günlerdir neredeyse hiçbir şey yemedim zaten. Kusacak bir şey yok!"

"Haydi," Onu ayağa kaldırdım. "Haydi" Yardım çağırmaya başladım. "Clerk Carmine! *Clerk Carmine!*"

"Haymitch, ben..." Yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı ve bir elini göğsüne bastırdı. Dizlerinin bağı çözüldü. "Ayakta duramıyorum."

Onu çekip yeniden ayağa kaldırdım. "Gitmen gerekiyor! Eve git." Başımı arkaya savurup haykırdım: "Clerk Carmine! İmdat! Bize yardım et!" Kollarıma yığıldı. Bedeni bedenimin karşısında, toprağa diz çöktüm. "Lenore Dove..." diye yalvardım. "Yapma. Yapma." Kanlı bir köpük, dudaklarının üstünde kabarcıklar oluşturdu. "Ah, hayır... hayır..."

Gözleri uzaktaki bir şeye kenetlendi. "Gördün mü?" dedi boğuk sesle.

Başımı çevirdim ve ufkun üstünde bakan güneşi gördüm. "Neyi? Güneşi mi?"

"Sakın... doğmasına... izin verme..." dedi.

Gözyaşlarım beni boğdu. "Ben onu durduramam. Durduramam, biliyorsun."

Başı hafif yana doğru sarsıldı. "... hasatta," diye fısıldadı.

Ah, hayır. Beni bununla bırakma. Beni hiç bırakma. "Lenore Dove? Lütfen dayanmaya çalış, sevgilim. Lenore Dove?"

"Söz ver." Gözkapakları titreyip kapandı.

"Tamam, tamam, söz veriyorum. Ama gidemezsin. Beni bırakamazsın. Çünkü ben seni hiç sonsuz ateş gibi seviyorum."

"Sen de." Dudakları böyle demişti sanırım.

"Lenore Dove?" Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Tüm gücümle benimle kalmasını istedim. Elveda demeyi reddettim.

Ama geri çekildiğimde zehrin tadını aldım ve gittiğini anladım.

27

Sakızlı şekerleri ona yedirdiğim o kâbus hep benimle kaldı. Çayır'dayız, birbirimize sımsıkı tutunuyoruz, yüzü sevinç gözyaşlarıyla parlıyor. Poşete bakmıyorum. Poşete hiç bakmıyorum. Neden poşete bakmak aklıma gelmiyor? Sadece kan kırmızı sakızlı şekeri dudaklarına götürüyorum ve ardmdan takip edenleri durdurmanın yolu yok. Benim fark edişim, onun dehşeti, kanlı köpük, kalması için yalvarışım, bana söz verdirişi. Sonra amcaları geliyor. Clerk Carmine onu kollarımdan söküp alıyor, ismini söylerken kalbini yeniden başlatmaya çalışıyor. Tam Amber kaskatı kesilmiş, başlarında duruyor, başını iki yana sallarken mırıldanıyor: "Yine mi! Ah, yine mi!"

O anda müzik başladı; ismini aldığı şiir, onun şarkısı, kontrolden çıkmış bir tren misali beynimin içinde dolandı.

Kasvetli bir gece vakti, düşünürken yorgun argın,
Aklım gidiyordu yitik efsanelerle dolu o nice tuhaf kitaplara.
Başım düştü uykudan ve gözlerim kısıldı, derken kulağıma geldi ansızın bir tıpırtı,
Sanki nazik bir tıkırtı duydum odamın kapısında
"Misafir," herhalde dedim, her kim kapıyı çalmışsa
Lakin hiçbir şey yoktu o sesten başka.

Ah, hatırlıyorum şimdi, kasvetli bir Aralık gecesiydi;
Sönen her közün ardında hayaletini bıraktığı sırada
Çok istedim yarın olsun; sığınacaktım güya
Kaybettiğim Lenore'un acısını unutmak için kitaplarıma.
Meleklerin Lenore dediği o eşsiz, nur saçan, kutsal kadın artık yok ya
İsmi anılmayacak burada, *bir daha asla.*

Kuzgun. O acımasız kuş. Bana sürekli Başkan Snow'un eve dönüşümde verdiği apaçık mesajı hatırlatıyor. Bir daha asla kimseyi sevemeyeceğimi. Bir daha asla. Çünkü sonlarının korkunç bir ölümle geleceğinden emin olacaktı.

Böylece benim için kıymetli olduğu düşünülebilecek herkesi kendimden uzaklaştırdım. Eski komşular. Hattie. Müşteriler. Okul arkadaşları. En çok Blair ve Burdock zorlandı. Blair içinde bulunduğum durumun gerçeğini anladı, bana son kez sarıldı, ağlayarak gitti. Burdock ondan sonra bile bana gelmekte ısrar etti, kimi zaman yanında uyku şurubu dolu şişeler taşıyan Asterid'i getirdi. İsyankârdı. Yakarışlarıma kulak tıkıyordu. Ben de çareyi onlara var gücümle taş atmakta buldum. Asterid'in alnına gelen tek bir taşla, kusursuz yüzünden süzülen kanlar eşliğinde nihayet beni yalnız bırakmaya ikna oldular. Onu öyle incitmek, arenada yaptığım her şeyden beter hissettirmişti.

İpeksi, hazin, kararsız hışırtısı mor perdelerin,
Doldurdu içimi hiç hissetmediğim müthiş bir dehşet ve heyecanla.
Dizginleyebilmek için güm güm atan kalbimi, dikilip tekrar ettim,
"Davetsiz bir misafir bu benim oda kapımda
Davetsiz ve geç saatte odamın kapısında
İşte buydu sadece, bir şey yoktu bundan başka."

Sonra cesaretim geldi tereddüt yoktu artık,
"Bayım," dedim, "ya da Bayan, lütfen kusuruma bakmayın ama,
Kestirirken ben şurada, öyle nazikçe vurdunuz ki kapıma,

Öyle hafif bir tıkırtı duydum ki odamın kapısında,
Hiç emin olamadım neredeyse kapımı çaldığınıza"
–işte kapıyı açtım o anda
Sırf karanlıktı ama hiçbir şey yoktu başka.

Dünya sessizliğe büründü. Kimseyi görmüyordum. Daha önce hiç yalnız kalmamıştım aslında, hep ailemleydim. Veya arkadaşlarımla. Veya aşkımla.

Her hafta bir Barış Muhafızı kapı altından para dolu bir zarf itip –galip ödeneğimdi bu– verandaya yiyecek kolisi bırakıyordu. Et, ekmek, süt ve çeşitli erzakların masrafı itinayla çıkarılıp zarfın üstüne yazılıyordu. Bu hizmeti kim ayarlıyordu? Başkan mı? Beni hayatta tutmak konusunda ısrarcı mıydı hâlâ.

Ölümü bağrıma basabilirdim, ancak bir yolunu bulup güneşin hasatta doğmasını engelleyeceğime dair Lenore Dove'a sözüm vardı. Bunun imkânsızlığı, tuz biber ekiyordu umutsuzluğuma. Gerçeklikten kaçmak için uyku şurubu şişelerini son damlaya kadar içiyordum ama bu sefer de rüyalarımda ona sakızlı şeker yediriyordum.

Karanlığa bakakaldım, korkularla kalakaldım,
Kuşku içinde daldım tahayyülü zor, korkunç bir rüyaya.
Sessizlik hiç bozulmadı, hiçbir yerden çıt çıkmadı,
Duyduğum tek sözcük ise "Lenore?" oldu fısıltıyla.
Fısıldadım ben de aynısını ve "Lenore!" geri geldi yankıyla,
Bir tek bu duyulmuştu, bir şey yoktu bundan başka.

Geri döndüm odama, tüm ruhum yanıyordu,
Çok geçmeden yine bir tıkırtı, bu sefer sesi daha çoktu ama.
Dedim, "Elbette ya, elbette pencere kafesine bir şey vuruyordu;
Bir bakayım neymiş bu, son vereyim şu esrara."
Kalbim önce durulsun da son vereyim şu esrara
Rüzgâr vardı sadece ama, hiçbir şey yoktu başka!

Bir gece onu aramaya çıktım, tepede yeni örtülmüş toprak ve yeni mezar taşı bakındım. Diğerleri oradaydı –annem, Sid, haraç dostlarım– ama Lenore Dove yoktu.

Covey'lerin yamuk evi ay ışığında karanlık ve sessiz duruyordu. Başıboş sokak köpeği gibi bahçede etrafında dolandım, penceresinin altına kıvrıldım, hayaleti beni bulsun diye yanıp tutuştum. Keman usulca ve kısık sesle onun şarkısını çalmaya başladığında saat sabahın üçü olmalıydı.

Clerk Carmine bir şekilde burada olduğumu biliyor muydu? Beni büsbütün delirtmeye mi çalışıyordu? Kapıya vurdum, avazım çıktığı kadar bağırdım. "Nerede o? Nerede o?"

Keman sustu. Ama çok geç. Kulak kurdu uyandı.

Açtım ben de panjuru ve bir anda telaşlı çırpınmalarla,
Heybetli bir Kuzgun girdi içeri, o eski kutsal günlerden kalma;
Ne sözümü dinledi ne de durup bekledi;
Süzüldü kapıya doğru, uçtu yanımdan hızla,
Pallas'ın büstüne kondu kapının hemen yukarısında
Tünedi kaldı orada, hiçbir şey yapmadı başka.

Derken bu kapkara kuş tebessüme çevirdi hüznümü,
Zira alışmıştım onun o gururlu ve sert havasına.
"Sorgucun yolunmuş senin," dedim, "ama hâlâ gözün kara.
Ey kasvetli, yaşlı Kuzgun, Gece'nin kıyısından varmışsın buraya;
Söyle ne isim verirler sana Pluto'nun ölüler kıyısında?"
Ve dedi ki Kuzgun bana: "Bir daha asla."

Uyku şurubum tükendi ve çaresizlik içinde ihtiyar Bascom Pie'yı ziyaret etmeye başladım. Çuvala şişelerce leş suyu doldurup ta eve kadar tangır tungur taşıyordum. Kimi geceler aradığım kayıtsızlığı buluyor, kimi gecelerse karanlıkta dolanıyordum. Bir sabah evimin dışındaki yeşillikte yarı çıplak ve sivrisinek ısırıklarıyla kaplı halde uyanırken onun nerede olacağını, amcalarının

onu 12. Mıntıka mezarlığında toprağa vermeyeceğini, sevdiği bir yere götüreceklerini fark ettim. Hepsinin sevdiği bir yere. Ormana.

Ben görev adamıyım. Haftalarca ağaçların arasında gezindim, gölün etrafını dolandım, elma ağaçlarının altındaki toprağı inceledim, ona dair herhangi bir iz aradım. Alaycı kuşlara nerede olduğuna dair ipuçları versinler diye yalvardım. İsmini rüzgâra seslendim. Yapraklar kırmızı ve altına çaldı, ayaklarımın altında çıtırdadı. "Lenore Dove! Lenore Dove!" diye haykırdım ama kendini göstermedi.

Onun yerine sislerin için meydana çıkarak Burdock geldi. Ayazdan deri ceketinin önünü örtmüş, elinde yayı, kalçasında bir çift yaban hindisi. Beni affetmemişti, asla affetmeyecekti ama hâlâ bana acıyordu. Belki sevmenin ne demek olduğunu bildiği için. "Onu istiyorsan gel hadi," dedi sadece. Ve onu istiyordum, tıpkı çok zaman önce bana vadettiği elmaları istediğim gibi. Böylece onu ormanın ta derinlerine kadar takip ettim. Gölün ötesine, bildiğim yerlerin ötesine gittik ve hiçbir insan gözünün göremeyeceği, gizli bir koruya girdik. Ve işte orada beni bıraktı.

Güzelce oyulmuş mezar taşlarına sahip küçük, gizli bir mezarlık. Covey mezarlığı. Her taşta isim şiirlerinden ufak bir parça.

Aralarında, krem beyazı bir taşın üstünde:

"Leydi," dedi, "Maude Clare," dedi,
"Maude Clare" ve yüzünü gizledi.

Yosun kaplı, yassı bir arduvaz taşında:

Bazıları inanıyor bugün dahi
O çocuğun hayatta olduğuna;
Görebilirsiniz tatlı Lucy Gray'i
Kimsesiz yabani topraklarda.

Ve pembe-mor benekli gri bir kayanın üstünde:

Sessizlik hiç bozulmadı, hiçbir yerden çıt çıkmadı,
Duyduğum tek sözcük ise "Lenore?" oldu fısıltıyla.
Fısıldadım ben de aynısını ve "Lenore!" geri geldi yankıyla,
Bir tek bu duyulmuştu, bir şey yoktu bundan başka.

Mezarının üstüne yattım ve gece çökerken, tan ağarırken, sonra karanlık yeniden tepeden inerken orada kaldım. Ona her şeyi anlatıp bana dönmesi, beni beklemesi, başaramadığım her şey konusunda beni affetmesi için yalvardım.

İkinci gün şafak sökerken o gelmedi. Çakmağı, yılanı ve kuşu mezar taşının önüne gömdüm. Beni son sözümden azat etmesi için ona yalvardım. Artık ona varmama izin vermesini istedim. Ondan bir işaret istedim. Sonra bir şekilde eve döndüm ve uyuyakaldım... ve ona yine sakızlı şeker yedirdim.

Hayret bu hırpani kuşa ne kadar açık anlattıysam da kendimi,
Sözleri pek ilgisizdi... neredeyse yoktu hiçbir mana.
Yine de şunu söylemeliydim nasip olmaz bu hiçbir insana,
Böylesi bir kuş gelecek de konacak odanın kapısına...
Oturacak büstün üstüne, bakacak oradan sana,
Ve diyecek ki benim ismim: "Bir daha asla."

Kuzgun tünemişken büste, başka kelam etmedi,
Gerçi tek bir sözle sanki tüm ruhunu döktü dışarıya
Çıt çıkmadı ağzından, kanat dahi çırpmadı,
Ta ki ben mırıldanıp, "Dostlarım kaçtı gitti," diyene dek ona
Sabah o da gidecekti tıpkı Umutlarım gibi benden ta uzaklara
Sonra dedi ki Kuzgun bana: "Bir daha asla."

Kendimi iyice içkiye kaptırdım. İçiyor, gecenin içinde kayboluyor, 12. Mıntıka'nın unutulmuş köşelerinde yeniden ayılıyordum. Bir sabah, şafak sökerken kasabanın bir arka sokağında aniden, titreyerek uyandım. Gözlerimi parlak turuncu sprey boyayla yazılmış bir mesaja diktim. *BAŞKENT YOKSA DARAĞACI DA YOK!* Başkent propagandası üzerine isyankâr bir kelime oyunu. *BAŞ-*

KENT YOKSA HASAT DA YOK! Bu arka sokağa saklanmış, Barış Muhafızları'nın radarından uzak bir isyan çağrısıydı.

Bir anı çekiştirdi zihnimi... Maysilee arenadayken... Oyun Kurucu'yu öldürdükten sonra... örümcek ipeği ve anneannesinin şarkısı...

"Eh, senin kız da sürprizlerle doluymuş. Neticede o hepimizden erken davrandı sanırım."

Sürprizlerle dolu. Sırlarla dolu, benden bile sakladığı sırlar. Ama Maysilee parçaları bir araya getirmişti. Tırnaklarında turuncu boya. Lenore Dove'un eseriydi bu. Onun işareti. Şu an ondan bana gelen mesaj. Hasatta başka bir gündoğumunu engellemek zorunda olduğuma dair bir hatırlatma.

"Bana söz verdin," diyordu.

Ve böylece beni yaşama mahkûm ediyordu.

Çok yerinde bir cevaptı, sessizlikte irkildim,
"Şüphesiz," dedim, "bir tek bu sözcük miras kalmış sana.
İnsafsız sahibinin yaşadığı onca felaketten sonra,
Türküleri kararmış yüzü hiç gülmemiş bir daha.
Tek bir şarkı sözü kalmış, Umuduna yaktığı ağıtta.
İşte o da, 'Asla... Bir daha asla'"

Ama Kuzgun çeviriyordu hâlâ tebessüme hüznümü,
Çektim koltuğu önüne, yüzüm dönük kuşa, büste, kapıya.
Gömüldüm kadife minderlere, kaptırdım kendimi hayallere,
Düşünüp durdum bu ihtiyar, uğursuz kuş ne diyor acaba
Bu nemrut, hırpani, kasvetli, uğursuz kuş ne diyor acaba
Çatlak sesle bağırınca: "Bir daha asla."

Lenore Dove söyleyeceğini söylediğinden artık beni nefret ve hiddet dolu diğer hayaletler ziyaret ediyordu geceleri. Panache'ın beni avlamaktan başka bir derdi yoktu sanırım, Silka'ysa ona bir taç borçlu olduğumu düşünüyordu. Uyanık saatlerimde içime dehşet sızarken uykuya elimde bıçakla gidiyordum.

Zafer Turu sabahı beni bu halde bulan kişi, Effie Trinket oldu. Ayıldım ve bıçağımı ele geçirmiş olması karşısında şaşırdım. "Ailenin başına gelen kaza için çok üzgünüm, Haymitch. Üstüne de senin kızın apandisiti ha? Facia. Ama böyle olmaz. Yerine getirmemiz gereken bir sorumluluğumuz var bizim."

Ailemin başına gelen kaza? Lenore Dove'un apandisiti? Haklıydı. Gerçekten de yerine getirmem gereken bir sorumluluğum vardı. Ama bunu nasıl yapacaktım?

Effie'nin beni kahveye boğmasına, Proserpina ve Vitus'un midesi kaldıracak kadar temizlenmek için banyoya sokmasına, Büyük Amca Silius'un giyme fırsatına hiç erişemediği şal desenli bir takım elbiseyi üstüme giydirip düğmelerimi iliklemesine ve 11. Mıntıka'ya giden trene binerken nasıl olduysa beni presentabl bir hale getirmesine izin verdim.

"Haberler var. Magno ihmalkârlıktan kovulmuş ve Drusilla asansörden düşüp kalçasını kırmış," diye anlattı Plutarch gizli gizli. "Görünüşe göre Maysilee o topuklar konusunda haklıymış. Her neyse, son dakikada onlara Effie'yi önerdim ve üzerine atladılar. Özellikle serseri amcasının gardırobunu yanında getirdiği için."

"Sen burada ne arıyorsun, Plutarch?" diye sordum. Farklı birçok düzeyde cevaplanabilecek bir soruydu bu. O en yüzeyselini seçti.

"Ben senin Zafer Turu'nu kaydetmeye geldim. Sözleşmem böyle. Hey, halinden anladığım kadarıyla bir sandviç yersin sen şimdi. Tibby!"

Daha önce bindiğimden farklı bir tren. Daha havalı. Bir sürü çelik ve krom. Kumru rengi, kadife döşemeler; unutmayayım diye. Oysa unutmaya çalışmak artık benim tam gün mesaim.

Effie beni ayık tutmak için elinden geleni yapıyordu ama tren alkol yüklüydü.

Oturup daldım öylece, çıkmadı ağzımdan tek bir hece,
Kuşun o yanan gözleri artık ateş gibi düşüyordu bağrıma.
Gömüldüm hayallere, iyice arkaya devrildi başım,
Düşündüm de, kadife kaplı mindere lambanın ışığı vurunca,
Lenore bir daha değecek miydi acaba o kadife kaplı yastığa

Değecek miydi? Ah, bir daha asla!
Hava bir ağırlaştı sanki parfüm kokusu geldi burnuma
Zeminde ayakları çınlayan melekler tütsü getirmişti odaya
"Sefil," diye haykırdım kendime, "baksana, Tanrın ne lütfetmiş sana,
Nepenthe iç de rahatla, tutunma artık Lenore'un anılarına;
Ah şu nepenthe'den kana kana içip şu yitik Lenore'u artık unutsana."
Ve dedi ki Kuzgun bana: "Bir daha asla."

11. Mıntıka'da Adalet Sarayları'nın merdivenleri önünde; Hull, Tile, Chicory ve diğer kızın, Blossom'ın acılı ailelerinin karşısında durdum. Lou Lou'nun soyundan birilerini görmek için suratlardan oluşan engin denizi aradım ama nafile.

Parti başladı. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar süren kutlamalar boyunca içtim. Adalet Sarayı nihayet uykuya dalınca Plutarch beni kaldırıp bir sürü merdivenden yürüttü ve tavan arasına çıkardı.

"Nepenthe iç de rahatla," diye şişemin içine homurdandım.

Plutarch şişeyi elimden sertçe çekti. "Dinle, Haymitch. Fazla vaktimiz yok. Bu tavan arası tüm Adalet Sarayı'nda dinleme cihazı olmayan tek yer."

Eh, bunda haklı olabilirdi. Mekân yüz yıldır kullanılmamış gibi gözüküyordu. Öyle kalın bir toz tabakası vardı ki üstünde rahat rahat uyuyabilirdin. Adalet Sarayı'nın önüne çıkmak varken insan neden mahremiyet için buraya gelirdi ki? Bilmiyordum ve umursamıyordum. Bana yapabilecekleri başka bir kalmamıştı. Plutarch'ın aksine.

"Sen nasıl oluyor da bu kadar iyi gözüküyorsun, Plutarch? Wiress ve Mags işkence gördüler, öyle değil mi? Beetee de öldü diye tahmin ediyorum."

"Beetee öldüremeyecekleri kadar değerli."

"Ben intihar etmiştir sanıyordum."

"Edemez. Karısı hamile. Hem Ampert'ı böyle yüz üstü bırakamaz."

"Aha, anlıyorum. Başkent'i devirecek, değil mi?"

"Bir gün belki. Ama hiçbirimiz bunu yalnız yapamayız. Sen

arenada büyük bir cesaret ve zekâ örneği sergiledin. Senin yardımına ihtiyacımız var."

"Ben mi?" dedim duyduklarıma inanamayarak. "Ben, daima Başkent'in kazandığının yaşayan bir kanıtıyım. Ben o güneşin başka hasatlarda doğmasına engel olmaya çalıştım, bir şeyleri değiştirmeye çalıştım ama herkes öldü. Beni istemezsiniz." Ben de onu istemiyordum. Başkent'teki hiç kimseden yardım istemeyecektim bir daha. Onlara asla güvenemezdim.

"Biz gerçekten seni istiyoruz. Sen Başkent'i yerinden sarstın hem mecazi hem de o depremden dolayı gerçek anlamda söylüyorum. Sen, farklı bir gelecek hayal edebiliyorsun. Belki bugün gerçekleşmeyecek, belki bizim ömrümüz yetmeyecek. Belki nesiller sürecek. Biz hepimiz bir sürecin parçasıyız. Bu, yapılanları anlamsız mı kılıyor?"

"Bilmiyorum işte. Ama şunu biliyorum ki siz benden farklı birini istiyorsunuz."

"Hayır, Haymitch, biz tam da senin gibi birini istiyoruz."

"Ama daha şanslı?" dedim.

"Daha şanslı ya da zamanlaması daha iyi. Ayrıca arkasında bir ordu da olsa fena olmaz."

"Tabii, iyi olurdu. Orduyu nereden bulacaksın, Plutarch?"

"Eğer bulamazsak, kendimiz inşa edeceğiz mecburen. Ama bulmak daha kolay, elbette."

"Peki sonra o eski Karanlık Günler'de olduğu gibi birbirimizi mi öldüreceğiz?"

"Bak, sen Snow yaşadığı sürece neyle karşı karşıya olduğumuzu herkesten daha iyi biliyorsun. Eğer o gündoğumunu durdurmanın başka bir yolunu biliyorsan bana haber ver lütfen."

"Elçi!" dedim, "belki de iblissin gerçi!–ister kuş ol ister iblis, biri gönderdi seni!–

Ya Şeytan fırlatıp attı seni ya da bir fırtına bu kıyılara,

Harap ama cesursun, çöle dönmüş bu efsunlu topraklarda–

Dehşetin musallat olduğu bu evde, söyle bana, yalvarıyorum sana–

Yalvarıyorum söyle, bulacak mıyım ben yaralarıma şifa!"
Ve dedi ki Kuzgun bana: "Bir daha asla."

"Elçi!" dedim, "belki de iblissin gerçi!–ister kuş ol ister iblis, biri gönderdi seni!
Tepemizdeki Cennet adına, söyle artık Allah aşkına
Söyle bu kederle ezilmiş ruha, ta uzaklardaki cennette bile olsa,
Sarılabilecek miyim bir daha, meleklerin Lenore dediği o kutsal kadına,
Varabilecek miyim meleklerin Lenore dediği o eşsiz, nur saçan, kutsal kadına?"
Ve dedi ki Kuzgun bana, "Bir daha asla."

Zafer Turu'nun geri kalanı boyunca; ölü haraçların ailelerine yukarıdan baktığım sahnelerin kurulduğu tüm mıntıkalarda, konforlu kafesime döndüğüm Başkent'te verilen tüm partilerde, 12. Mıntıka'daki tüm zorunlu etkinliklerde Plutarch ile konuşmaktan kaçındım.

Ekibim treninin yolunu tuttu. Plutarch ve ekibi yeni evimin stili üzerine bir televizyon programı çektiler ve bahçede benden veda görüntüleri aldılar. Kapıdan geçip cezama devam etmeye isteksiz bir halde, orada durmuş hapishanemi seyrederken Plutarch yanıma katıldı.

"Sen iyi misin, Haymitch?"

"Uğruna yaşayacak hiçbir şeyim yok," dedim en ufak bir kendime acıma duygusu bile içermeden. Ben sadece bir gerçeği belirtiyordum.

"O zaman kaybedecek bir şeyin de yok. Bu seni güç sahibi kılıyor."

O an onu öldürmek istedim ama ne manası olacaktı? Onun yerine şöyle dedim: "Sen kendini iyi bir insan sanıyorsun, değil mi Plutarch? Bana güneşten ve çiçek tepeciğinden bahsettin diye iyi bir herif olduğunu sanıyorsun. Oysa esas yaptığın Başkent'in propagandasını yaratmaya yardımcı olmak ve bunu tüm ülkeye yayınlamak. Bunun için kırk dokuz çocuk öldü, ancak sen buna şu eski

Heavensbee ayarını çektin ve o propta sen bir çeşit kahramansın."

Plutarch yanıtlamadan önce bir an durdu. "Ben kimsenin hayalindeki kahraman olmayabilirim, Haymitch. Ama hiç değilse hâlâ oyundayım."

"Bu senin son sözün olsun!" diye kalkıp haykırdım.
"Defol git geldiğin fırtınaya, defol Plutonun ölüm kıyılarına!
O kara tüylerini topla, deminki yalandan tek bir iz kalmasın,
Bırak yalnız kalayım! Bırak o büstü, defol git uzaklara!
Çıkar kalbime sapladığın gaganı, uç git artık dışarıya"
Ve dedi ki Kuzgun bana: "Bir daha asla."

Lakin Kuzgun gitmedi, duruyor o günden beri burada
Tünedi Pallas büstüne, uçmak bilmedi hâlâ
Gözündeki bakışlar iblisi andırıyorlar
Yere gölgesini yansıtıyor tepesinde duran o lamba
Ruhumu hapsetti o gölgeye nasıl çıkarım buradan acaba?
Çıkamayacaksın –bir daha asla!

Böylece ben de, odamda sonsuza dek kapana kısılmış halde kaldım.

Matemi, sancıyan yalnızlığımı, sevdiklerimi kaybetmenin acısını unutmaya can atıyordum. Onlardan geriye hiç yadigâr yoktu; hepsi ya yanmış ya gömülmüştü. Onların seslerini, yüzlerini, gülüşlerini unutmaya uğraşıyordum. Kafamın içinde dahi kullandığım dil düz, duygusuzdu, dünün renkleri ve müziğinden yoksun kalmıştı.

Kendime izin verdiğim tek insan teması Başkent Haberleri aracılığıyla geliyordu ve kanalı televizyonumda 7/24 oynatıyordum. Böylelikle eğer Lenore Dove'un hayaleti günün birinde bana gelecek olursa o güneşin hasada doğmasını engellemek için bir strateji üzerinde çalıştığımı söyleyebilecektim ona.

Hiç plan yapmıyordum, hiç umut beslemiyordum, hiç arkadaşlık etmiyordum ve nepenthe'm azaldığında konuştuğum ihtiyar

Bascom Pie dışında hiçbir insanla konuşmuyordum. Ama geleceğim yoktu diyemem çünkü her yıl doğum günümde ölümlerine akıl hocalığı yapmam için bana bir oğlan bir kız, yeni bir çift verilecekti. Hasatta başka bir gündoğumu.

Ve bunu anımsayınca, kuzgunun kapımda tıpırtı yaptığı o ilk sabah Sid'in beni uyandıran sesini duyuyorum.

"Doğum günün kutlu olsun, Haymitch!"

Sonsöz

Artık Lenore Dove bana geldiğinde kızgın ya da ölmek üzere değil, yani beni affetti sanırım. Benimle birlikte yaşlandı, yüzünde ince çizgiler oluştu, saçlarına kır düştü. Yıllar geçerken sanki mezarında yatmak yerine hayatını benim yanımda yaşadı. Hâlâ eşsiz, hâlâ nur saçıyor. Hasatla ilgili sözümü yerine getirdim veya hiç değilse el verdim diyelim ama diyor ki henüz ona varamazmışım. Aileme bakmam gerekiyor.

Kızı ilk Hob'da, bebekken görmüştüm. Burdock onunla öyle gurur duyuyordu ki gittiği her yere taşıyordu. Burdock maden patlamasında öldükten sonra kız bana yalnız gelmeye başlamıştı ve arada bir sincap ya da tavşan takas ediyordu. Sağlam, akıllı kızdı ve o zamanlar saçlarını iki örgü halinde topluyor, tatlım diye hitap ettiğim eski bir arkadaşa, Louella McCoy'a tıpatıp benziyordu. Katniss Oyunlar'a gönüllü olduğunda o lakap istemeden çıkıvermişti ağzımdan. Onları; onu ve Peeta'yı yüreğime yaklaştırmak istememiştim ama insanın kalbi zapt edilemez değil elbet, hele sevgiyi tatmışsa. En azından Lenore Dove öyle diyor.

Savaştan sonra onların anı kitabıyla hiçbir ilgim olsun istemedim. Ne işe yarayacaktı? Ne manası vardı? Tüm kayıp acısını yeniden yaşayacaktım. Ama Burdock'ın sayfası karşıma çıkınca onun bana mezarı göstermesinden bahsetmek zorundaydım. Ayrıca alaycı kuş broşunun eski sahibi Maysilee Donner'ı onlara anlatmaya mecbur hissettim. Sonra Sid'in yıldızları ne kadar sevdiğini. Bir baktım hepsi patır patır geliyor: Aile, haraçlar, dostlar, savaş yoldaşları, herkes, aşkım bile. Nihayet öykümüzü anlattım.

Ondan birkaç gün sonra Katniss kapıda kaz yumurtası dolu bir sepetle belirdi. "Yemek için değil, yetiştirmek için. Birkaç farklı yuvayı yağmaladım; rahat rahat üreyebilirler." Gerçi o akşam yemekte kaz eti yedik ama boş verin orasını. Kolay kız değil; bana benziyor, Peeta hep öyle diyor. Fakat benden daha akıllıydı, ya da daha şanslı. En nihayetinde o güneşin hasatta doğmasını engelleyen o oldu.

Peeta bir çeşit kuluçka makinesi yaptı ve yumurtalar çatladığında kaz yavrularının gördükleri ilk surat benimki oldu. Bazen onları benim yeşillikte otlatıyorum ama güzel günlerde millet Çayır'a gittiğimizi bilir. Lenore Dove en çok orayı seviyor, ben de o nerede mutluysa orada mutluyum. Tıpkı kazlar gibi biz de ömür boyu tek eşe bağlıyız.

Eski dünyamıza gitme vakti gelmeden önce çok uzun süre buralarda olur muyum, emin değilim. Karaciğerim haşat ve ben ancak tren geciktiğinde ayık oluyorum. Bugünlerde farklı içiyorum, gerçi; unutmak için değil de daha çok alışkanlıktan. Zamanım geldiğinde gelir ama ne zaman gelir hiç fikrim yok.

Ama bir şeyi biliyorum bak: Başkent asla Lenore Dove'u benden bir daha alamaz. Aslında hiçbir zaman alamadılar. Benden alabileceğin hiçbir şey elde tutmaya değer değildi ve o benim bildiğim en kıymetli şey.

Ona bunu söylediğimde hep, "Seni sonsuz ateş gibi seviyorum," der. Ben de karşılık veririm: "Ben de seni sonsuz ateş gibi seviyorum."

SON

Teşekkür

Sevgili dostum ve yaratıcılık konusunda ortağım olan James Proimos'a teşekkür ederim. 8 Temmuz 2024'te, ben bu romanı bitirmek üzereyken vefat etti. Hem harika bir çizer hem de yazar olan James Proimos'un keyifli, eğlenceli ve yenilikçi kitapları, okurlarını daha güzel, daha hoşgörülü bir dünya inşa etmeye teşvik etmektedir. En sevdiğim eserleri arasında *The Many Adventures of Johnny Mutton, Joe's Wish* ve *Paulie Astrami Achieves World Peace* yer almaktadır.

Jim olmadan *Açlık Oyunları* da var olmazdı, bundan oldukça eminim (bu yüzden ilk kitap ona ithaf edilmiştir). Onunla ortak yaratıcısı olduğu bir animasyon programı olan *Generation O!*'da tanışmıştık. Jim, yazar olmam gerektiğini söylüyordu ve bunu denemem için beni defalarca cesaretlendirdi. Bana her ne yazarsan, yeter ki yaz demiş, sonra yazdıklarıma birkaç çizim ekleyip temsilcisi Rosemary Stimola'nın buna bir bakması gerektiğini söylemişti. İşte her şey böyle başladı. Alfabe ve sayı kitapları denemelerimiz kendilerine bir yuva bulamadıysalar da Jim'in çizimleri bir harikaydı. Fakat tüm bu süreçte Rosemary ile ben çok yakın bir bağ kurdum ve *Gregor the Overlander* fikriyle heyecan içinde uyandığım bir sabah, uygunsuz bir saatte de olsa onu arayıp fikri anlatmaktan çekinmedim. Gerisi bundan sonra gelişti. Jim olmadan kitaplara ulaşmam pek olası görünmüyordu. O kapıyı bana açtığı, beni sessizce ve ısrarla dürttüğü için ona her zaman minnettar olacağım.

Jim, birlikte çalışma ayrıcalığına sahip olduğum, gerçek orijinal düşünürlerden biriydi. Birkaç TV projesinde bi[illegible] çalıştık,

ancak sadece bir kitap daha yapabildik birlikte. Ben, babamın Vietnam'a gönderildiği yılın anılarını resimli kitaba dönüştürmenin yolunu bulmaya çalışıyordum. Sıradan bir öğle yemeğinde Jim'e hikâyeyi anlatmaya başladım. O bana tepki verdikçe, eserin onun çizimleriyle hayat bulduğunu görmeye başladım. Fakat karanlık ve ağırbaşlı bir perspektiften değil, altı yaşında bir çocuğun gözünden bakıyordu. *Year of the Jungle* benim için anlatması zor bir hikâyeydi, her zamanki yazılarımdan çok daha kişiseldi ve yanımda anlayışlı, güvendiğim bir arkadaşımın olması bu deneyimi keşfetmek için bana cesaret verdi. Onun inanılmaz çizimleri; ormanı büyülü bir çocuk parkından korkutucu bir kâbusa dönüştürürken çocukça bir görsel biçemden faydalandığı için ortaya muhteşem bir sanat eseri çıktı.

Bana verdiğin cesaret için, yarattığın orman için, uzun yıllar boyunca gösterdiğin nezaket, mizah, sabır, yetenek ve dostluk için teşekkür ederim, Jim. Bu noktada, "Asla birbirimizden uzaklaşmayacağız" demek yerinde olur sanırım.

Ayrıca, ilk okuyucum Cap Pryor'a; oğlum Charlie'ye ve yukarıda bahsedilen temsilcim Rosemary'ye, bu kitaba verdikleri son derece önemli erken tepkiler için teşekkür etmek istiyorum. Yakın dostlarım Richard Register ve Michael Arndt da hikâyeye paha biçilmez destek ve katkılarda bulundular.

Eve, Scholastic'e dönmek benim için her zaman bir zevk. Olağanüstü yazarlık uzmanlığını paylaşma konusunda her zaman çok cömert olan editör yönetmenim David Levithan'a bir kez daha derinden minnettarım; ilk editörüm olan ve hep editörüm kalacak olan, ilk Gregor kitabından itibaren bana harika tavsiyelerde bulunan Kate Egan'a; pillerim azaldığında bana çok ihtiyaç duyduğum desteği veren içten duygusal notlarıyla duyarlı Emily Seife'e; diğerlerimizin göremediğini gören harika metin editörümüz Joy Simpkins'e ve muhteşem, yepyeni bir kapak için Elizabeth Parisi ve Tim O'Brien'a teşekkür ederim.

Muhteşem yayıncılık ailemin geri kalanına büyük bir teşekkür: merhum, muhteşem Dick Robinson, Iole Lucchese, Peter Warwick,

EllieBerger, Rachel Coun, Lizette Serrano, Tracy van Straaten, Katy Coyle, Madeline Muschalik, Mark Seidenfeld, Leslie Garych, Erin O'Connor, JoAnne Mojica, Melissa Schirmer, Maeve Norton, Bonnie Cutler, Nelson Gómez, Lauren Fortune, Paul Gagne, Andrea Davis Pinkney, Billy DiMichele ve tüm Scholastic satış ekibi.

Şarkılar hakkında bir not: Edgar Allan Poe'nun "Kuzgun" eseri, ilk kez 1845'te yayınlanmıştır. William Blake'in *"Ah! Günebakan"* şiiri, sanatçının 1794 basımlı *Songs of Experience* isimli eserinde yer almıştır. *"Kaz ve Toprak"* 17. veya 18. yüzyılda bilinmeyen bir yazar tarafından yazılmıştır. *"Uğurböceği"* yüzyıllardır var olan bir çocuk tekerlemesinin 12. Mıntıka versiyonudur. Bu hikâye için hem "Wiress's Arena Song"u hem de "The Harvest Song"u yazdım. "Doğum Günü Şarkısı " ve "Panem'in Gözbebeeği" ilk olarak *Kuşların ve Yılanların Şarkısı* adlı romanda yer aldı; James Newton Howard ikincisinin sinemaya uyarlanması için müzik yaptı. "Darağacı" şarkısının sözleri *Alaycı Kuş* kitabından alınmıştır ve film versiyonu Lumineers'tan Jeremiah Caleb Fraites ve Wesley Keith Schultz tarafından bestelenmiş ve James Newton Howard tarafından düzenlenmiştir. "Hiçbir Şey Alamazsın Benden," "Lucy Gray Baird'in Şarkısı," ve "Eski Dünyamızda" ilk olarak *Kuşların ve Yılanların Şarkısı* romanında yer aldı ve Dave Cobb film için müziklerini yazdı. Uzun zaman öncesinden bugüne gelip Panem'i zenginleştiren parlak, tuhaf ve ruh dolu eserleriyle bu sanatçılara çok teşekkür ederiz.

Bu kurgusal dünyayı yönetmek karmaşık ve hiç durmadan büyüyen bir işti. Rosemary'ye; eğlence sektörü temsilcim Jason Dravis'e; hukuk uzmanları Eleanor Lackman, Diane Golden ve Sarah Lerner'a; ve beni 12. Mıntıka ofisinin düzenini sürekli koruyam kızım Izzy'ye –her şeyin sorunsuz bir şekilde yürümesini sağlamakta çıkardığın harika iş için sana teşekkür ederim.

Keşke babam, David Hume hakkındaki tartışmalarımızın *Hasatta Gündoğumu*'na ilham verdiğini görseydi; ayrıca umarım edebiyata olan sevgisini benimle paylaşan, İngiliz Dili ve Edebiyatı mezunu annem bu hikâyeden keyif alır. Her daim ikinize de sevgiler.

Tüm harika okurlarıma, Panem'e bir kez daha ziyaret edip bu karakterlere ve mücadelelerine, nihai sonucu bildiğiniz halde vakit ayırdığınız için teşekkürler. Kar tepeye düşse de güneş her zaman doğacaktır.